

Svinehunde og røde cykle

x 5 meter, end at være hjer i sit eget land hos familie, mer og i omgivelser, man i der og holder af? De tager ikke hjem før bare forbi venter dem ryggen. Det blot deres situation endnu re fortvilet end den er fo ren, og passer næppe ind i billedet vi så gerne vil giv Danmark - nemlig at vi o åbent og tolerans-samfund

SPØRGSMALET ER, om er så tolerant når det k mer til stykket. Stod de fremstridspartiet, skulle gå til stemmeboksene i h ninge/motivations-spogis ket, og på den måde alle om vi er åbne nok til at ac menesker, der har en an kultur end vi. Heldigt: fremstridspartiets men ger ikke lov.

Heldigvis, fordi det il drejer sig om, hvorvidt vi l synes vi har tid, lyst og pl til at modtage og hjælpe m nesker der er i nød, men o hunden vi kan gøre detre den hurtigste og bedst træ lige måde. Det bør være selvfølge at man, som de lo le foreninger, ungdomskol ber og naturligvis også ma helt almindelige ama rk gjorde det på mødet, hvor i tryk for en positiv og m menneskelig indstilling i starten, gemmer egoisem vegen og går ind i et konstr tiv samarbejde med flygti gene og de danske organis oner, der styrer asylcentr Jovist, besiddet vi alle indre svinehund, omend i ikke er lige dominerende, desværre skal der ikke st meget til at vække de slumrende harme, hvis og eller nogen kommer svine den netop vækkes?

I hvert fald kunne alv dens svinehunde i de forløb uger, se sig selv spejlet i st statuer placeret som en h pening i hovedsæder verd over, og måske blev de så f skrækkede over deres eg spejlbilledet, at de kreb su men og forsvandt?

Man kan jo altid håbe, imellemtiden holde st me gang i debatten, at den ald der og bliver ubetydel og dermed danner grobu for, at racisme og fremm had tager over, og vold bli ledende udtrykksmiddel. Det mest aggressive vor borgernåde på Amager ku ne svange sig op på, var - h dugvis - da en tilhører svu de et indlæg med ordet: -Hvov, hvorvov! (Hvov vs

Hvad giver os danske- ret til, i ramme alvor og uden at blinke, at afvise 220 flygtninge der har ved vores grænse med det eneste håb - at vi vil hjælpe dem?

KOMMENTAR

af MARIE KAMPMANN

Kontrassistent

HVAD ER DET for nogle mennesker? Hvor kommer de fra? Vi gerne have lugelav ver, men ikke sådan nogle fra...fra Gambia og sidan... "Far vi mere politi i områ det? De stjeler jo, er mere kriminelle end os danskere! -Hvor mange børn får de mens de er her? Ved man det? Bliver det gjort op nogen stede? -Hvilke religioner har i tænkt jer at bringe sammen? De kommer op at slås, det kan man se på de andre cen tre. Syr munden sammen på hinanden og alt muligt. I flyttere skal betale gildet? Det bliver vel os danskere som sædvanligt! Ikke noget at sige til, at de kan købe nye, røde cykler og gå i dyrt tøj, når de får det hele betalt med danske skattekontor! -Vi er til borgernåde på Amager i en pæn, ny bygning nærheden af lufthavnen. Her skal - om alt går vel - åbne et nyt asylcenter i be gyndelsen af 1994, med plads til omkring 220 flygtninge og asylansøgere, altså betydeligt flere end på både Vordingborg, Christianshavn, Bestummen og på sådan set trafik kendelse, men eftersom grun den ifølge kommunen er tilrettet til at tage imod indvandrere i dette tilfælde - lovligt når det drejer sig om sådanne sager - skal lok be folkningen informeres og b p ros, - det siger lovov.

MAN FØLTE sig snydt, be draget og taget ved næsen i denne sag. Beslutningen var

17 NOV. 1993

Kostbar happening Pludselig forrige mandag dukkede en statue op på Rådhuspladsen. Den forestillede en to meter høj og dystert udseende gris, der stod op iført lang skadefrakke. Nederst på den opsigtsvækkende statue var en plakette med inskriptionen 'Min indre svinehund'! Samtidig blev 19 andre lignende tonstunge figurer stillet op i storbyer over hele Europa. Kunstneren Jens Galschiot står bag og har efter sigende brugt ca. 100.000 kroner på den storstilede happening, hvis formål er at få europæerne til at fastholde deres traditionelle humanistiske grundsyn og ikke give efter for 'den indre svinehund', når f.eks. flygtningespørgsmål er til debat. (Foto: Jakob Bo).

13 NOV. 1993

Skulpturen afstedkom nysgerrige blikke på pladsen foran rådhuset.

Indre svinehunde på Rådhuspladsen i Århus

De fleste mennesker har en indre svinehund - Odense-kunstneren Jens Galschiot Christophersen har en hel snes. De har i skikkelse af over to meter høje skulpturer som en kunstnerisk happening og politisk manifestation været opstillet i 20 større byer i Europa i de seneste dage. Inklusive i Århus hvor pladsen foran rådhuset forleden fik sin udgave af »Min indre svinehund«. I første omgang gav kunstneren sig ikke til kende, men siden har Jens Galschiot Christophersen erklæret sig som manden bag det omfattende projekt, der er et produkt af hans følelse af håbløshed overfor den tiltagende europæiske vold og had, som han udtrykker det. Jens Galschiot Christophersen streger i øvrigt, at »Min indre s hunde ikke må fodres«.

16 NOV. 1993

Også Amsterdam har fået sin egen indre svinehund, der her ses opstillet på Dam-pladsen.

Borgmester flytter svinehund

Betongris rykker længere væk fra Københavns Rådhus

KØBENHAVN - 1,2 tons svinehund, der stirrer stift på Københavns Rådhus, blev for meget for byplanborgmester Peter Martinussen (S). Mindre end et døgn efter, at kunstværket »My Inner Beast« blev sat op på Rådhuspladsen i København, forlangte borgmesteren

betongrisen flyttet - 30 meter længere væk fra rådhuset. Tidligt onsdag morgen måtte folk fra Gadevedligeholdelsen flytte den grå menneskeskikkelse med grisehoved, så den nu står godt gemt mellem pølsevogne og busstoppesteder ude af øje for Peter Martinussen. Med til historien hører, at kommunen ikke havde bedt om en iøjnefaldende påmindelse om, hvad man måtte have inden i sig. Kunstværket er blevet sat op af en anonym kunstner, som kalder sig »Cogito«, som betyder »jeg tænker« på latin. Den københavnske svinehund er kun én af 20, der som en happening stilles op i europæiske storbyer. »for at sætte fokus på den stigende intolerance og forråelse i Europa der bl.a. viser sig ved den tiltagende racisme, nationalchauvinisme forfølgelse af jøder og andre minoritetsgrupper«, som der står i en a »Cogito« hemmelighedsfulde pressemeddelelse. På figures sokkel står der: »Mit ikke fodres«, og det gjorde københavnerne og turisterne da heller ikke. De nøjedes med at gå rundt om dyret. Duerne - de havde dannet sig en mening om fenomenet - de sked på svinehunden.

KUNST

11 NOV. 1993

Svinehund blev forvist

1,2 ton svinehund, der stirrer stift på Københavns Rådhus, blev for meget for byplanborgmester Peter Martinussen (S). Mindre end et døgn efter, at kunstværket »My Inner Beast« blev sat op på Rådhuspladsen i København, forlangte borgmesteren betongrisen flyttet - 30 meter længere væk fra rådhuset. Tidligt onsdag morgen måtte folk fra Gadevedligeholdelsen flytte den ca. to meter høje, grå menneskeskikkelse med grisehoved, så den nu står godt gemt mellem pølsevogne og busstoppesteder. Kunstværket er blevet sat op af kunstneren Jens Galschiot Christophersen, der kalder sig »Cogito«, som betyder »jeg tænker« på latin. Den københavnske svinehund er kun én af 20, der som en happening stilles op i europæiske storbyer, »for at sætte fokus på den stigende intolerance og forråelse i Europa«, som der står i en af »Cogito« hemmelighedsfulde pressemeddelelser. Polfoto

Udklip af: Morgenavisen Jyllands Posten 12 NOV. 1993

tædlig kunstner og "svinehundene"

RS OLE KNIPPEL

Galschiot Christophersen har opsigst både herhjemme og på pladser i Europa med opstillet statuerne af "Den indre Svinehund".

engageret og eksperimenteltype, der trækker både på ornernes good-will og en elastisk redit. n karakteriseres den 39-årige or Jens Galschiot Christon af sine nærmeste. Manden, seneste dage har gjort Euroerker med sine happenings på e pladser med opstilling af statuerne "Den indre Svineer aldrig bange for at gå omvanvittige og opsigtvækkende.

e og store regninger in sent torsdag aften vendte ter veludført gerning, kunne løbelige status opgøres såtervis af omtale i europæ-

ischiot Christophersen.

Hvis den indre danske svinehund bliver mere synlig, kan man risikere, det bliver med dette animalske udseende, vi kan m den. (Foto: Kim Larsen)

Til valg med en svinehund

Dansk kunstner har placeret 20 ens statuer på kendte pladser i 20 europæiske stor er - deriblandt Rådhuspladsen i København

På Rådhuspladsen er der placeret en ejendommelig statue. Den forestiller et menneske med et svinehoved og er skabt af en dansk kunstner, der indtil videre gerne vil være anonym. Figuren skal vise menneskets indre svinehund, som desværre for øjeblikket er på march i en kedelig retning. Byrådsvalget vil vise, hvilke partier, der bruger den indre svinehund som lokkemad - og hvor mange vælger, der samtykker med den voksende racisme og nationalisme, der er symbolet på svinehundens indre væsen. Det er imidlertid ikke kun i Danmark, man kan træffe den indre svinehund - og derfor har den danske kunstkaravane på omkring 100 frivillige hjælpere fra teatergrupper og andre kulturmiljøer placeret 20 ens statuer kendte pladser i 20 europæiske storbyer. Man har placeret dem på pladser, der har tilknytning til de europæiske frihedsdemokrati-idealer. Som foran det københavnske Rådhus.

SVINEHUNDENS NEDERLAG

1,2 ton svinehund, der stirrer stift på Københavns Rådhus, blev for meget for byplanborgmester Peter Martinussen (S). Mindre end et døgn efter, at kunstværket »My Inner Beast« blev sat op på Rådhuspladsen i København, forlangte borgmesteren betongrisen flyttet - 30 meter længere væk fra rådhuset.

Tidligt onsdag morgen måtte folk fra Gadeweddeholdelsen flytte den ca. 20 meter høje, grå menneskekikkelse med grisehoved, så den nu står godt gemt mellem pølsevogne og bustoppesletter ude af øje for Peter Martinussen.

Med til historien hører, at kommunen ikke havde bedt om en iøjnefaldende påmindelse om, hvad man måtte have inden i sig.

Kunstværket er blevet sat op af kunstneren Jens Galschiot Christophersen, som kalder sig »Cogito«, som betyder »jeg tænker« latin.

Den københavnske svinehund er kun én af 20, som en happening stilles i europæiske storbyer, som at sætte fokus på den stigende intolerance og forrådelser Europa, der bl.a. viser ved den tiltagende racisme, nationalchauvinisme, forfølgelse af jøder og andre minoritetsgrupper, som der står i en af Cogito's hemmelighedsfulde pressemeddelelser.

På figurens sokkel står der: »Må ikke fodres«, som det gjorde københavnere og turisterne da heller ikke. De nøjedes med at gå rundt om »dyret«.

Duerne havde dannet sig en mening om fenomenet de klattede på svinehunden.

Det var for meget for borgmester Peter Martinussen at blive beskuet af svinehunden. Foto: Jurgen Schiøtz

Borgmester flyttede svinehunden

Nu står den godt gemt mellem pølsevogne og bustoppesletter.

KØBENHAVN - 1,2 ton svinehund, der stirrer stift på Københavns Rådhus, blev for meget for byplanborgmester Peter Martinussen (S). Mindre end et døgn efter, at kunstværket »My Inner Beast« blev sat op på Rådhuspladsen i København, forlangte borgmesteren betongrisen flyttet - 30 meter længere væk fra rådhuset.

Tidligt onsdag morgen måtte folk fra Gadeweddeholdelsen flytte den ca. 20 meter høje, grå menneskekikkelse med grisehoved, så den nu står godt gemt mellem pølsevogne og bustoppesletter ude af øje for Peter Martinussen.

Med til historien hører, at kommunen ikke havde bedt om en iøjnefaldende påmindelse om, hvad man måtte have inden i sig.

Kunstværket er blevet sat op af kunstneren Jens Galschiot Christophersen, som kalder sig »Cogito«, som betyder »jeg tænker« på latin.

Den københavnske svinehund er kun én af 20, som en happening stilles op i europæiske storbyer, som at sætte fokus på den stigende intolerance og forrådelser i Europa, der bl.a. viser sig ved den tiltagende racisme, nationalchauvinisme, forfølgelse af jøder og andre minoritetsgrupper, som der står i en af Cogito's hemmelighedsfulde pressemeddelelser.

På figurens sokkel står der: »Må ikke fodres«, som det gjorde københavnere og turisterne da heller ikke. De nøjedes med at gå rundt om »dyret«.

Duerne havde dannet sig en mening om fenomenet de klattede på svinehunden.

Min indre svinehund hedder det 1,2 ton store kunstværk, som blev for meget for borgmesteren. Foto: Politiken

af Lars Ole Knippel

Den københavnske svinehund er kun én af 20, som en happening stilles op i europæiske storbyer, som at sætte fokus på den stigende intolerance og forrådelser i Europa, der bl.a. viser sig ved den tiltagende racisme, nationalchauvinisme, forfølgelse af jøder og andre minoritetsgrupper, som der står i en af Cogito's hemmelighedsfulde pressemeddelelser.

På figurens sokkel står der: »Må ikke fodres«, som det gjorde københavnere og turisterne da heller ikke. De nøjedes med at gå rundt om »dyret«.

Duerne havde dannet sig en mening om fenomenet de klattede på svinehunden.

11 NOV. 1993

Morgenposten
Fyens Stiftstidende

11 NOV. 1993

Kristeligt Dagblad

Alligevel plads til Svinehunden

Odense-kunstner bag happening, der omfatter hele Europa.

ren blev genopstillet - i dette tilfælde ved siden af vandbassinet på Klingenberg. Han kunne dog ikke love, at kunstværket skal pryde stedet mere end to uger.

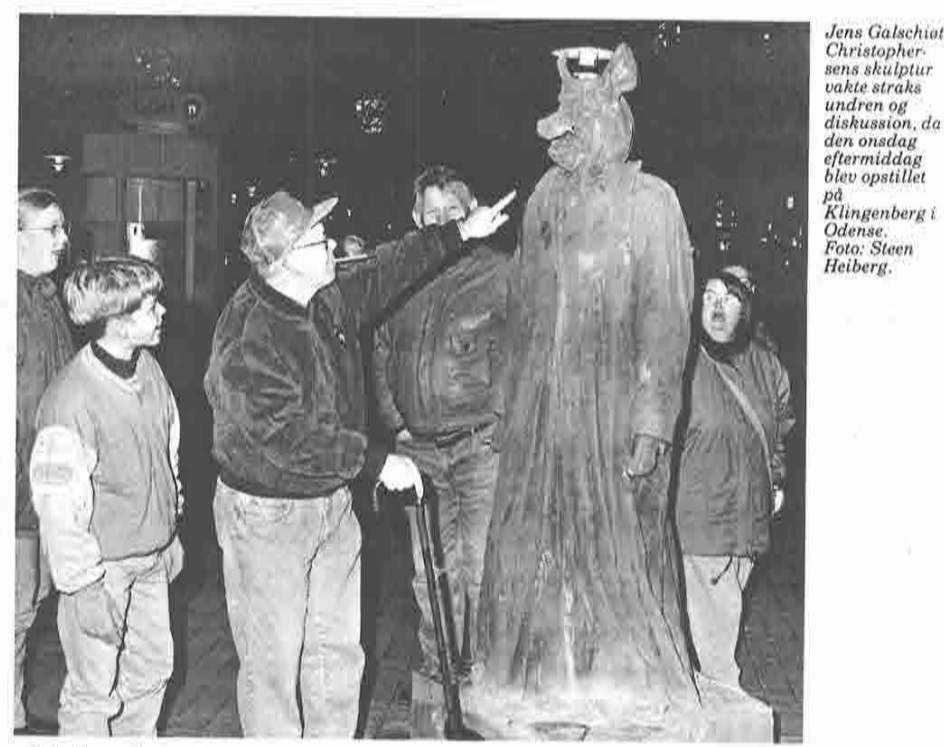
Den lokale komite bag happeningen håber dog stadig, siger den til Stiftstidende, at det kan lykkes at overtale borgmesteren til, at skulpturen får permanent plads her.

Protest mod intolerancen

Den 1,2 ton tunge 'svinehund' af beton, der forestiller en menneskelignende skikkelse i kappe og med et grisehoved, er udført af Odense-kunstneren Jens Galschiot Christophersen, hvis navn blev kendt, da han som en af de første kunstnere planlagde et monument til opstilling i Berlin i slutningen af 1980'erne. Dette værk ventede stadig på at blive opstillet.

Værket, der nu kan ses i Odense - hvor længe det så varer - er en del af en kunsthappening, der i øjeblikket foregår i Europa, og som foreløbig har resulteret i opstilling af 15 tilsvarende skulpturer i byer som bl.a. Paris, Amsterdam, Bruxelles, Geneve og Bonn samt København, hvor skulpturen dog i går blev forvist fra sin oprindelige plads lige foran rådhuset og til et mere ydmygt sted på pladsen mellem pølsevogne og bustoppesletter.

Fremstødet er sat i værk Jens Galschiot Christophersen med opbakning af kunstner venner fra hele Europa, og formålet er at sætte fokus på den stigende intolerance og forrådelser i Europa.

Jens Galschiot Christophersens skulptur vakte straks undren og diskussion, da den onsdag eftermiddag blev opstillet på Klingenberg i Odense. Foto: Steen Heiberg.

11 NOV. 1993

Flytter svinehund

1,2 tons svinehund, der stirrer stift på Københavns Rådhus, blev for meget for byplanborgmester Peter Martinussen (S). Mindre end et døgn efter, at kunstværket »My Inner Beast« blev sat op på Rådhuspladsen i København, forlangte borgmesteren betongrisen flyttet - 30 meter længere væk fra rådhuset. Tidligt onsdag morgen måtte folk fra Gadeweddeholdelsen flytte den ca. 20 meter høje, grå menneskekikkelse med grisehoved, så den nu står godt gemt mellem pølsevogne og bustoppesletter ude af øje for Peter Martinussen.

11 NOV. 1993

Borgmester fik flyttet svinehund

af Lars Ole Knippel

Den københavnske svinehund er kun én af 20, som en happening stilles op i europæiske storbyer.

'Svinehunden' fik en blandet modtagelse

Manden bag "svinehunden" smider masken

af Lars Ole Knippel

Den 39-årige skulptør Jens Galschiot Christophersen, Odense, sluttede i går sin opstilling af 20 kæmpestatuer med titlen 'Min Indre Svinehund' i det sydlige Europa.

Kunstneren har indtil happeningens afslutning foretrukket at være anonym, fordi det var sagen - protesten mod den stigende intolerance og racisme - det drejede sig om.

»Jeg har ønsket at understrege, at vi alle har et personligt ansvar for de voksende tendenser til fremmedhad og forfølgelse af minoritetsgrupper,« sagde Jens Galschiot Christophersen, der har haft et net af hjælpere rundt i Europa til at opstille statuerne.

fået besøg af de aktionerende.

Jens Galschiot Christophersen og hans 200 støtter opstillede på et par døgn i nattens mulm og mørke de to meter høje, 1,2 tons tunge skulpturer, udført i stålmeret beton, på centrale pladser i bl.a. Oslo, Amsterdam, Milano, Bonn, Zürich og Paris. Stederne var omhyggeligt udvalgt. De betragtes enten som nationale eller lokale symboler på frihed, retfærdighed og demokrati.

En gave

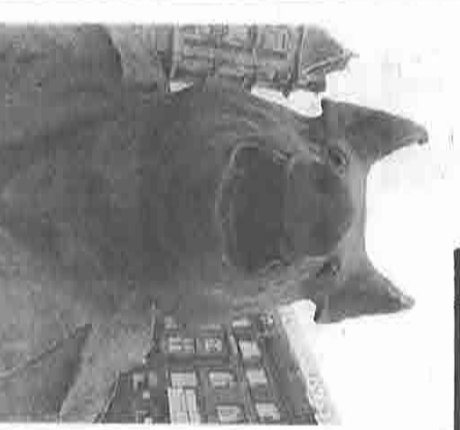
Skulpturerne var ifølge den fynske skulptør, der er uddannet kleinsmed på Lindøværftet og senere begyndte at lave smykker, en gave til de pågældende byer. Sådant har byernes an-

»Begrundelsen var bureaukratisk,« mener Jens Galschiot Christophersen. »Der skal indgives officiel ansøgning om en sådan opstilling mindst 14 dage før. Men spørgsmålet er, om Odense Kommunes hastværk skyldes, at man er bange for at konfrontere borgerne med 'svinehunden'.«

Flyttet

Heller ikke Københavns Kommune var begejstret for skulpturen. Mindre end et døgn efter, at den var blevet stillet op på Rådhuspladsen, forlangte byplanborgmester Peter Martinussen (S) betongrisen flyttet 30 meter længere væk fra Rådhuset.

Tidligt onsdag morgen

Den københavnske svinehund er blot én af 20, der er stillet op i europæiske storbyer. Foto: Politiken

11 NOV. 1993

Borgmester fik flyttet svinehund

af Lars Ole Knippel

Den københavnske svinehund er kun én af 20, som en happening stilles op i europæiske storbyer.

11 NOV. 1993

11 NOV. 1993

Sjællands Tidende

Udklip af: Information (UP)

11 NOV. 1993

CENSUR

Svinehund flyttes

1,2 tons svinehund, der stirrer stift på Københavns Rådhus, blev for meget for byplanborgmester Peter Martinussen (S). Mindre end et døgn efter, at kunstværket »My Inner Beast« blev sat op på Rådhuspladsen i København, forlangte borgmesteren betongrisen flyttet - 30 meter længere væk fra rådhuset, så den nu står godt gemt mellem pølsevogne og bustoppesletter.

Kunstværket er blevet sat op af kunstneren Jens Galschiot Christophersen, der kalder sig »Cogito«, som betyder »jeg tænker« på latin.

11 NOV. 1993

Kunst mod racisme

I nattens mulm og mørke blev denne skulptur i går sat af uden for Team Teatret i Herning. 19 andre - nøjagtigt magen til - er læsset af i Europas hovedstæder og storbyer.

Det sker som led i en protest mod racisme. Men billedhuggeren har ikke villet træde frem med navn, for alle 20 skulpturer er på plads.

Det er de ikke endnu. Men Herning Folkeblad kan i dag afsløre navnet på kunstneren. Nemlig Jens Galschiot Christophersen fra Fyn, som i øvrigt har påene forbindelser til Herning.

Derfor er vi kommet på landkortet med byer

Min indre svinehund - det er titlen på dette kunstværk, som tirsdag blev stillet op i 20 europæiske byer. Det oplyser Henrik Bergqvist fra filmselskabet Råfilm til Information. Det er en dansk kunstner, der står bag de 20 identiske statuer. Henrik Bergqvist afviser at oplyse kunstnerens navn, for - som han siger - »det er ret dyrt at fjerne 1,2 tons beton«. Formålet med svinehundstatuerne er at »sætte fokus på den stigende intolerance og forrådelser i Europa, der bl.a. viser sig ved tiltagende racisme, nationalchauvinisme, forfølgelse af jøder og andre minoritetsgrupper, som der står i en af Cogito's hemmelighedsfulde pressemeddelelser.«

flytter svinehund

1,2 ton svinehund, der stirrer stift på Københavns Rådhus, blev for meget for byplanborgmester Peter Martinussen (S). Mindre end et døgn efter, at kunstværket »My Inner Beast« blev sat op på Rådhuspladsen i København, forlangte borgmesteren betongrisen flyttet - 30 meter længere væk fra rådhuset.

Derpå måtte folk fra Gadevedligeholdelsen flytte den ca. to meter høje, grå menneskeskikkelse med grisehoved, så den nu står godt gemt mellem pølsevogne og busstoppesteder ude af øje for Peter Martinussen.

Den københavnske svinehund er kun én af 20, der som en happening stilles op i europæiske storbyer, »for at sætte fokus på den stigende intolerance og forræelse i Europa, der bl.a. viser sig ved den tiltagende racisme, nationalchauvinisme, forfølgelse af jøder og andre minoritetsgrupper«, som der står i en af »Cogito«s hemmelighedsfulde pressemeddelelser.

Med til historien hører, at kommunen ikke havde bedt om en iøjnefaldende påmindelse om, hvad man måtte have inden i sig.

Kunstværket er blevet sat op af kunstneren Jens Galschiøt Christophersen, der kalder sig »Cogito«, som betyder »jeg tænker« på latin.

Den københavnske svinehund er kun én af 20, der som en happening stilles op i europæiske storbyer, »for at sætte fokus på den stigende intolerance og forræelse i Europa, der bl.a. viser sig ved den tiltagende racisme, nationalchauvinisme, forfølgelse af jøder og andre minoritetsgrupper«, som der står i en af »Cogito«s hemmelighedsfulde pressemeddelelser.

At en inskription på soklen frengår det, at svinehunden ikke må fodres.

gende intolerance og forræelse i Europa, der bl.a. viser sig ved den tiltagende racisme, nationalchauvinisme, forfølgelse af jøder og andre minoritetsgrupper, som der står i en af »Cogito«s hemmelighedsfulde pressemeddelelser.

me, nationalchauvinisme, forfølgelse af jøder og andre minoritetsgrupper, som der står i en af »Cogito«s hemmelighedsfulde pressemeddelelser.

som der står i en af »Cogito«s hemmelighedsfulde pressemeddelelser.

KØBENHAVN: 1,2 ton svinehund, der stirrer stift på Københavns Rådhus, blev for meget for byplanborgmester Peter Martinussen (S). Mindre end et døgn efter, at kunstværket blev sat op på Rådhuspladsen, forlangte borgmesteren betongrisen flyttet - 30 meter længere væk fra rådhuset.

Tidligt onsdag morgen måtte folk fra Gadevedligeholdelsen flytte den ca. to meter høje, grå menneskeskikkelse med grisehoved, så den nu står godt gemt mellem pølsevogne og busstoppesteder ude af øje for Peter Martinussen.

Den københavnske svinehund er kun én af 20, der som en happening stilles op i europæiske storbyer, »for at sætte fokus på den stigende intolerance og forræelse i Europa, der bl.a. viser sig ved den tiltagende racisme, nationalchauvinisme, forfølgelse af jøder og andre minoritetsgrupper«, som der står i en af »Cogito«s hemmelighedsfulde pressemeddelelser.

»Min indre svinehund« er titlen på dette kunstværk, som er sat op på Rådhuspladsen i København. Foto: Finn Frandsen

Berlingske Tidende
11 NOV. 1993

Holbæk Amts Venstreblad
12 NOV. 1993

Vejle Amts Folkeblad (V)
11 NOV. 1993

Kunstner frem i lyset

Den 39-årige fynske kunstner Jens Galschiøt Christophersen får bag kunst-aktionen »Min indre svinehund«, som nu er slut. Vogle steder har nyndighederne dog at »svinehunden« bag ås og slå.

AF ANDERS W. BERTHELSEN

PARIS Bag kunstaktionen »Min indre svinehund«, som siden mandags har skabt fornyelse i europæiske storbyer, får den 39-årige fynske kunstner Jens Galschiøt Christophersen. Under pseudonymet »Cogito« har han sammen med ca. 100 rivillige hjælpere placeret 20 ens statuer i storbyer fra Oslo til Barcelona. Aktionen er nu slut, og kunstneren, der i over et år har forberedt sin happening og støbt kunstværkerne på sit værksted ved Odense Havn, har nået sit mål.

Tre lastbiler er kørt gennem Europa med kunstværkerne, der forestiller menneskekroppe med svinehoved.

beton og vejer hver et ton. Mens har medhjælperne på hans værksted forsynet presse, politi og kommunale myndigheder med ca. 4.000 telefaksmeddelelser.

100.000 kr. af egen lomme

Projektet har kostet kunstneren ca. 100.000 kroner af egen lomme.

»De europæiske friheds- og demokrati-ideal er truet,« lyder hans motiv. »Udbryder der borgerkrig i Rusland eller nægter Afrika at sulte længere, vil horder af flygtninge stille krav om at få del i Europas kage. Spørgsmålet er så, om den europæiske humanisme kan holde stand, eller om vi udsættes for raceoptøjer som i andre verdensdele. Undergangssignalerne er der allerede i form af ekstreme højregrupper i Europa,« mener den fynske kunstner.

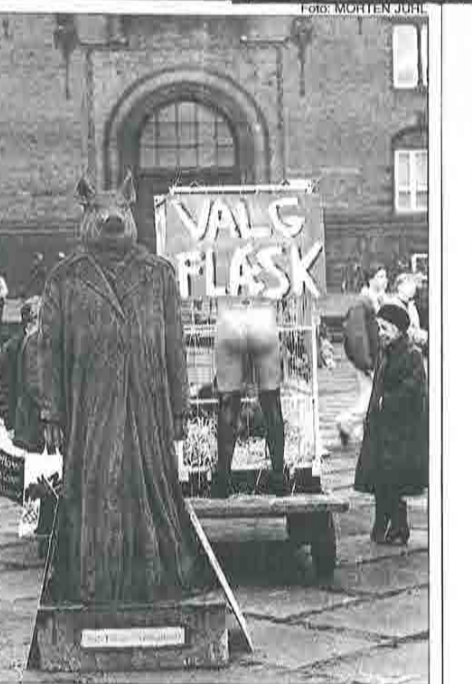
Vil 20 svinehund ændre den udikling? »Nogle vil selvfølgelig bare gå forbi statuerne og synes måske, de er morsomme. Jeg tror dog, at andre vil inddrage statuerne i samfundsddebatten. Jeg introducerer et helt nyt, ret

iske debat. Begrebet »min indre svinehund« findes ikke på andre sprog. Det nærmeste, jeg har kunnet komme en oversættelse, er »My Inner Beast«.

Alle statuer er sat op på kendte torve og pladser i Europa - men i nogle byer er de fjernet igen. I Bruxelles tog politiet hurtigt affære og »arresterede« svinehunden, der var parkeret midt på den fine gamle Grand Place. »Den kan virke stødende på vore borgere. Derfor har vi sat den i lukket depot,« siger politiet i Bruxelles.

I Odense fjernede kommunens folk bænsten efter kun en halv times ophold foran rådhuset. Men onsdag eftermiddag ombestemte Odense Kommune sig og tillod en ny opsætning på pladsen Klengenberg. I København blev svinehunden efter et døgn flyttet væk fra sin centrale placering foran rådhuset til et mere anonymt sted mellem pølsevogne.

Svinehundene blev mandag, tirsdag og onsdag placeret i Antwerpen, Bruxelles, Paris, Genève, Lyon, Marseille, Barcelona, Amsterdam, Bonn, Zürich, Milano, Innsbruck, München, Berlin, Oslo, Stockholm, København

Den danske kunstner Jens Galschiøt Christophersen og hans følge har placeret 20 identiske »svinehund« på kendte pladser og torve i Europa. På Rådhuspladsen i København blev den dog hurtigt flyttet til en mere anonym placering.

Herning, Kun i Herning er nemlig placeret hos Team Teatret, der har medvirket i

Statuen som byplanborgmesteren er blevet træt af at se på (Foto: Finn Frandsen)

Svinehund flyttet

KØBENHAVN: 1,2 ton svinehund, der stirrer stift på Københavns Rådhus, blev for meget for byplanborgmester Peter Martinussen (S). Mindre end et døgn efter, at kunstværket »My Inner Beast« blev sat op på Rådhuspladsen i København, forlangte borgmesteren betongrisen flyttet - 30 meter længere væk fra rådhuset.

Tidligt onsdag morgen måtte folk fra Gadevedligeholdelsen flytte den ca. to meter høje, grå menneskeskikkelse med grisehoved, så den nu står godt gemt mellem pølsevogne og busstoppesteder ude af øje for Peter Martinussen.

Med til historien hører, at kommunen ikke havde bedt om en iøjnefaldende påmindelse om, hvad man måtte have inden i sig.

Kunstværket er blevet sat op af kunstneren Jens Galschiøt Christophersen, der kalder sig »Cogito«, som betyder »jeg tænker« på latin.

Den københavnske svinehund er kun én af 20, der som en happening stilles op i europæiske storbyer, »for at sætte fokus på den stigende intolerance og forræelse i Europa, der bl.a. viser sig ved den tiltagende racisme, nationalchauvinisme, forfølgelse af jøder og andre minoritetsgrupper«, som der står i en af »Cogito«s hemmelighedsfulde pressemeddelelser.

Skive Folkeblad 11 NOV. 1993

Svinehund fjernet

En mystisk anonym gave til Odense dukkede i går op på Flakhaven, men kun få nåede at se den.

Skulpturen »Min Indre Svinehund« blev fjernet efter blot en halv time, fordi den ukendte giver havde glemt en praktisk detalje, nemlig at kommunen skal spørges, inden der må stilles noget op foran byens rådhus.

Dermed går Odense glip af en udsmykning, som ifølge givnerne, der kalder sig »Cogito's Venner«, pryder flere europæiske storbyer, blandt andet Paris, Amsterdam, Bruxelles og København.

Givnerne afslører ikke, hvorfor Odense er udvalgt, men kunstneren »Cogito«, der er lige så anonym som vennerne, udtaler i en pressemeddelelse:

»Formålet er at sætte fokus på den stigende intolerance og forræelse i Europa. Den viser sig ved tiltagende racisme, fremmedhad og ved forfølgelse af minoritetsgrupper. Jeg ønsker at påpege, at vi alle har et personligt ansvar for disse tendenser hos os selv og vore medmennesker. Vi har alle hver vores indre svinehund.«

Jydske Vestkysten Esbjerg

11 NOV. 1993

Svinehund for tæt på

1,2 ton svinehund, der stirrer stift på Københavns Rådhus, blev for meget for byplanborgmester Peter Martinussen (S). Mindre end et døgn efter, at kunstværket »My Inner Beast« blev sat op på Rådhuspladsen i København, forlangte borgmesteren betongrisen flyttet - 30 meter længere væk fra rådhuset.

Tidligt i går morgen måtte folk fra Gadevedligeholdelsen flytte den ca. to meter høje, grå menneskeskikkelse med grisehoved, så den nu står godt gemt mellem pølsevogne og busstoppesteder ude af øje for Peter Martinussen. Den københavnske svinehund er kun én af 20, der som en happening stilles op i europæiske storbyer, »for at sætte fokus på den stigende intolerance og forræelse i Europa, der bl.a. viser sig ved den tiltagende racisme, nationalchauvinisme, forfølgelse af jøder og andre minoritetsgrupper«, som der står i en af »Cogito«s hemmelighedsfulde pressemeddelelser.

ANDERS W. BERTHELSEN

svinetets skaber

11 NOV. 1993

svinetets skaber

11 NOV. 1993

svinetets skaber

11 NOV. 1993

svinetets skaber

11 NOV. 1993

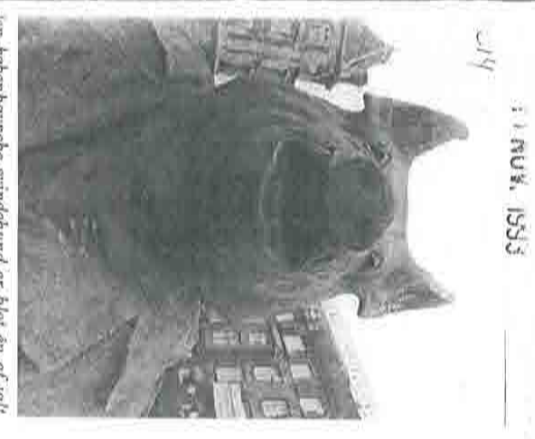
svinetets skaber

Borgmester fik flyttet svinehund

11 NOV. 1993

11 NOV. 1993

11 NOV. 1993

Ny Dag
11 NOV. 1993

Svinehunden flyttet væk fra rådhuset

KØBENHAVN (RB) ■ 1,2 ton svinehund, der stirrer stift på Københavns Rådhus, blev for meget for byplanborgmester Peter Martinussen (A). Mindre end et døgn efter, at kunstværket »My Inner Beast« blev sat op på Rådhuspladsen i København, forlangte borgmesteren betongrisen flyttet - 30 meter længere væk fra rådhuset.

holdelsen flytte den ca. to meter høje, grå menneskeskikkelse med grisehoved, så den nu står godt gemt mellem pølsevogne og busstoppesteder ude af øje for Peter Martinussen.

Med til historien hører, at kommunen ikke havde bedt om en iøjnefaldende påmindelse om, hvad man måtte have inden i sig.

Kunstværket er blevet sat op af kunstneren Jens Galschiøt Christophersen, der kalder sig »Cogito«, som betyder »jeg tænker« på latin.

Den københavnske svinehund er kun én af 20, der som en happening stilles op i europæiske storbyer, »for at sætte fokus på den stigende intolerance og forræelse i Europa, der bl.a. viser sig ved den tiltagende racisme, nationalchauvinisme, forfølgelse af jøder og andre minoritetsgrupper«, som der står i en af »Cogito«s hemmelighedsfulde pressemeddelelser.

På figurens sokkel står der: »Må ikke fodres, og det gjorde københavnerne og turisterne da heller ikke. De nøjedes med at gå rundt om »dyret.«

Derne - de havde dannet sig en mening om fenomenet - de klattede på svinehunden.

Om eftermiddagen ramte svinehunden Bonn. Paris (Bastillepladsen) og Stockholm.

En svinestreg

Den indre svinehund har plaget det ganske Europa de seneste dage. Der er tale om en happening, der sætter fokus på intolerance

Den indre svinehund har slået til. Overalt i Europa for at det ikke skal være løgn.

Den indre svinehund har plaget det ganske Europa de seneste dage. Der er tale om en happening, der sætter fokus på intolerance

Den indre svinehund har plaget det ganske Europa de seneste dage. Der er tale om en happening, der sætter fokus på intolerance

»Min indre svinehund« hedder en happening, som i løbet af ugens tre første dage ramte en masse storbyer i Europa. Her er svinet fra København.

haft tre ruter i Skandinavien og to i Sydeuropa hvor vores hjælpere har kørt rundt til byerne og stillet dem op. I alt har 30-40 mennesker kørt rundt med skulpturerne. Men der har også været masser af andre mennesker indblandet. Vi har haft tolke til at oversætte teksten, der er indgraveret på messingpladerne på skulpturerne. Og der har været folk på kontoret, til at faxe nyhedsbreve ud til pressen, siger Colette Markus.

Hun kan endvidere oplyse, at skulpturerne skrivende øjeblik kun er blevet fjernet til steder: Bruxelles og Odense. På Rådhuspladsen i København er den 1,2 ton tunge svinehund blevet flyttet 30 meter, så den befinder sig uden for byplanborgmesterens synsvidde.

11 NOV. 1993

10 NOV. 1993

Indre Svinehund fjernet 1014

ODENSE: En kunsthappening, der i øjeblikket foregår i hele Europa, fik kun en halv time i Odense i går. Kunstneren Cognito, der foreløbig vil være anonym, har lavet en lang række skulpturer, der forestiller et væsligt svin. Skulpturerne er opstillet i en lang række europæiske storbyer, blandt andet København. Ideen bag happeningen er at sætte fokus på den stigende intolerance og forfølgelse af minoritetsgrupper. Kunstneren ønsker ved happeningen, at påpege, at alle har et indre svinehund, siger Cognito.

Ivnehunden i Odense fik som sagt kun en halv time, hvorefter den blev fjernet. Odense kommune begrundet fjernelsen med, at man skal indgive ansøgning om ådan en opstilling mindst fjorten dage før.

Udklip af:

Morgenavisen Jyllands Posten

9 NOV. 1993

20 svinehunde på turné i Europa

20 kæmpestatuer af "den indre svinehund" turnerer i disse dage rundt på centrale pladser i europæiske byer. I Amsterdam (billedet), Oslo, Antwerpen og Bruxelles kunne borgere i går morges møde de to meter høje og et ton tunge svinehunde i stål-armeret beton.

I den kommende tid vil de i nattens mulm og mørke dukke op rundt omkring i Europa som en advarsel imod racisme og fremmedhad.

Bag projektet står en indtil videre anonym dansk kunstner og et hold på 100 frivillige. Der er lavet i alt 20 eksemplarer af svinehunden, som fragtes rundt på tre lastbiler. JP

Udklip af: Jydske Vestkysten Esbjerg

- 9 NOV. 1993

Den indre svinehund

Forbipasserende i Amsterdam studerer nysgerrigt en et ton tung statue af en mand med svineansigt. En indtil videre anonym dansk kunstner har i et år arbejdet med et projekt »Den indre svinehund« i protest mod den voksende racisme i Europa. 20 lignende statuer vil dukke op i den nærmeste fremtid i flere europæiske storbyer.

10 NOV. 1993

Fynsk kunstner bag happening

de sidste dage er en vaskende kunst-happening løbet af i staden i hele Europa. 20 to meter høje skulpturer i stål-armeret beton er blevet båret af i Europas hovedstæder og storbyer.

»I Herning foran Team Teatret.

Min indre svinehund« hedder de. Og forestiller et menneske i reptilskind - med grå skovred.

En protest mod racisme er baggrunden for happeningen. Og indtil nu har billederne været fuldstændig anonyme. Det har han forklaret, indtil samtlige skulpturer var på plads.

»Det er de ikke endnu, men Herning Folkeblad kan afsløre, at kunstneren bag haller sig som Galschot Christoffersen, en fynsk kunstner, der har været på hjerter.

Formålet er at sætte fokus på den stigende intolerance og forfølgelse i Europa, siger kunstneren blandt andet.

Skulpturerne er blevet opstillet i Paris, Amsterdam, Bruxelles, Genève og Bern. I København, Lyon, Zürich, Mar del Plata og Antwerpen, Mar del Plata, Stockholm, Amsterdam og i Odense - hvor skulpturen først blev fjernet efter en halv time af politiet.

Herning får den dog lov at

blive stående. Pladsen tillægger nemlig helt og holdent Team Teatret.

Og de har været med fra starten af projektet.

»Det er måske lidt underligt, at den også kommer til at stå i Herning. Men Team Teatret har alle dage været gode venner med Jens Galschot Christoffersen. Han har udstillet her - og vi har købt et stort relief af ham, der hænger ved siden af indgangen, fortæller teatrets administrerende direktør Ole Sejersten.

Ole Sejersten har i øvrigt også været med som ekspert. Med en forlud i betonelementerne kunne han rådgive om betoneblandingen.

En anden Herning-borger har også været tæt på kunstneren. Jonas Pedersen, der efter Galschot, var nemlig hjerter, der i første omgang formidlet kontakten mellem Galschot og Team. Og siden har Mette Mølle købt en skulptur af ham.

Hele det store projekt med fremstilling og transport rundt om i Europa har kostet penge. Fonde og fagforeninger har givet cirka 55.000 kroner - mens kunstneren selv har været en tur i banken for at låne 100.000 kroner.

CP/EG

100 frivillige har hjulpet den anonyme kunstner med fremstillingen af de tons tunge svinehunde, der skal anbringes i Europas storbyer. Foto: Kim Run

DANSKE SVINEHUNDE PÅ VEJ UD I EUROPA

1014

100 frivillige har hjulpet den anonyme kunstner med fremstillingen af de tons tunge svinehunde, der skal anbringes i Europas storbyer. Foto: Kim Run

1014

100 frivillige har hjulpet den anonyme kunstner med fremstillingen af de tons tunge svinehunde, der skal anbringes i Europas storbyer. Foto: Kim Run

1014

Europa undrer sig

Dansk kunst-karavane vrækker opsigt i europæiske storbyer.

AF ANDERS W. BERTHELSEN

BRUXELLES

Is it a pig? Is it a human being?

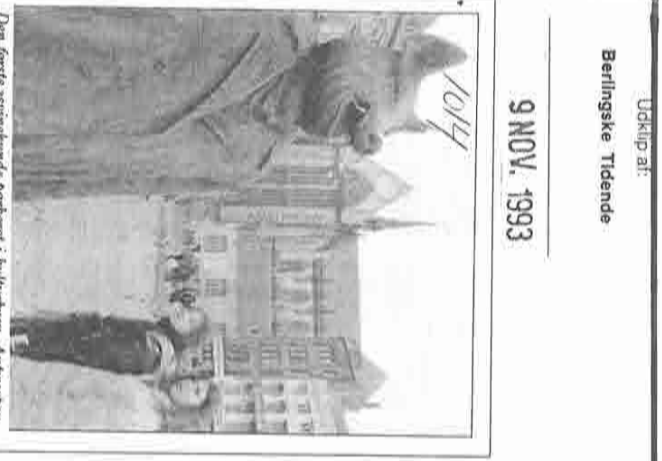
Forandringen vokser rundt om i Europa, efterhånden som den danske kunst-karavane af indre svinehunde skrider fremad.

I går morges blev den første svinehunds portret i tre europæiske kulturstæder, Antwerpen, Bruxelles og Amsterdam, offentliggjort. Foran statuen af Rubens på Groen Plaats står nu en to meter høj og et ton tungt jernbetonstrue af et menneske med svinehoved.

To bejante slentrende over pladsen i den mørke morgensund og forekom ganske fornyede over det danske påfund: at placere 20 ens statuer på kendte pladser i 20 europæiske storbyer.

Bag kunstaktionen står en dansk kunstner, der indtil videre foretrækker at være anonym, samt ca. 100 frivillige hjælpere fra teatergrupper og andre kulturturister. De vil skabe debat om den voksende racisme og intolerance og udvalgte fortællinger på pladser, som har tilknytning til de europæiske friheds- og demokrati-idealer.

Karavanen fortsætter i dag og når snart til Danmark, hvor svinehunden jernbetonstrue af et menneske i fire danske byer.

Den første svinehunds portret i kulturstæder, Antwerpen, Bruxelles og Amsterdam.

20 helt ens svinehunde transporteres i øjeblikket rundt i Europa, hvor de anbringes på kendte torve og pladser for at skabe debat om racisme og intolerance. Bag aktionen står en dansk kunstner og 100 frivillige. Foto: Kim Run

Svinehunde får gennem Europa: 20 km. Foto: Kim Run

En svinehund går gennem Europa

Dansk kunstner får Europa til at måbe. Han startede i morges med at opstille statuer på kendte torve og pladser i europæiske storbyer. Statuerne forestiller mennesker med svinehoveder.

AF ANDERS W. BERTHELSEN

AMSTERDAM

I dag slår tusindvis af europæere øjnene op til et væsligt syn. Statuer, der forestiller mennesker med svinehoveder, sættes her til morges og de følgende dage op på kendte torve og pladser i hele Europa. Bag aktionen står en dansk kunstner,

Aktionen har været forberedt i over et år. På sit værksted i Danmark har kunstneren støbt 20 helt ens statuer af stål-armeret beton. Hver statue vejer et ton og er over to meter høj.

I weekenden blev statuerne læsset på lastbiler ved hjælp af en kran. Herefter går turen til bl.a. Holland, Belgien, Frankrig, Spanien, Italien, Tyskland og Skandinavien, hvor statuerne vil blive placeret i storbyernes hjerner. Mandag morges skal Amsterdam, Oslo, Antwerpen og Bruxelles efter planen være forsynet med hver sin svinehund.

Med i arrangementet er over 100 danske kulturarbejdere, teatergrupper og arbejdsløse, som deltager ulønnet.

Diverse fonde og fagfor-

er slut, sætter selv 100.000 kroner på højkant. Noget økonomisk udbytte forventer han ikke. Svinehundene vil nemlig blive stående i de udvalgte 20 byer, til evig arv og øje, hvis ellers byerne vil have dem.

»Vi aner ikke, hvordan myndighederne i de pågældende byer vil reagere på vores gave,« siger kunstneren, der indtil videre gemmer sig bag pseudonymet »Cognito«, som er latin for »jeg tænker«.

»En svinehund er et dyr med de laveste instinkter,« siger han. »Den vokser sig stor, når mennesket udsættes for vold, fornedrelse og respektløs behandling. Svinehunden skal skabe debat om intolerance og racisme. Kommer vi alle til at se sådan ud, når 500.000 flygt-

lille til at rumme alle de store modsætninger? Det sådanne spørgsmål, jeg gerne vil have europæere i a storbyer til at tænke over siger han. Storbyerne valgt, fordi konflikterne l er størst.

Kunstværket hedder »Inner Beast«, og kunstner har haft sprogskperten sving i alle involverede l de for at ramme den præc oversættelse af den særl danske vending »Min inc svinehund«. Til den eng ske oversættelse har kunstneren hentet inspiration i, hannes' Åbenbaring, hv der optræder et bæst, udyr.

Men det er et uskyld svinehoved fra det lok slagter, som har måttet model til kunstværker der nu fragtes rundt på

Den indre svinehund

Begrebet den indre svinehund dækker over den ondskab, der lurker i os alle. En lille djævel, vi forsøger at skjule og bekæmpe. Udtrykket stammer oprindeligt fra tysk 'Der innere Schweinhund' og blev brugt første gang af soldater under første verdenskrig om ynkelige kujoner og umandig optræden. Udtrykket blev endelig slået fast, da Kurt Shumacher, en tysk socialdemokrat, i et svar til nazisterne rejste sig i rigsdagen og sagde: - Hele den national-socialistiske agitation er en per-

manent appel til den indre svinehund i mennesket. Da Jens Galschiødt Christophersen skabte sin skulptur, der skulle placeres i tyve europæiske byer som en international kunst-happening, vidste han ikke, at begrebet ikke er kendt udenfor Danmark, Sverige, Norge og Tyskland. I de øvrige land, der har modtaget skulpturen, er budskabet mindre indlysende, fordi figuren er ukendt. På engelsk er skulpturen kommet til at hedde 'The Inner Beast'

MÅ IKKE FODRES, lyder advarslen på skulpturen 'Den indre svinehund', der var en gave fra Odense-kunstneren Jens Galschiødt Christophersen til tyve europæiske byer for at pære til bevidstheden om den lurende vold og racisme. Truslen fra den indre svinehund.

Foto: Hans Østergaard

24/11 93

Her står Den indre Svinehund

Følgende byer fik en skulptur leveret og foræret i dagene 8.-11. november og modtager i dag et brev fra kunstneren:

Buxelles
Bonn
Paris
Stockholm
Genève
København
Zürich
Lyon
Odense

Marseille
Århus
Herning
Milano
Barcelona
Innsbruck
München
Berlin

Svinehunden glammer

Tyve europæiske byer fik for to uger siden 1,2 ton beton foræret i form af en rædselsvækkende skulptur. 'Den indre svinehund'. Nu får byherrene brev fra afsenderen bag historiens største kunst-happening.

Af LOUISE KJÆRGAARD

Europa har en svinehund, der glammer fra Oslo til Odense og fra Bonn til Barcelona. Den lurker indeni alle mennesker, alle vegne, og den er kommet til tyve europæiske byer cementeret i en 2,30 m høj og 1,2 ton tung skulptur for at minde os om truslen fra vold, racisme og fascisme - vores egen indre svinehund. Men ikke alle steder får skulpturen lov at smile sit grumme smil og nedstirre rådhus og parlamentsbygninger med sit spidde blik.

I dag får borgmestrene i de byer, der var mål for historiens mest omfattende

kunst-happening, et brev fra skulpturens skaber, Odense-kunstneren Jens Galschiødt Christophersen. Happening er officielt er forbi. Men svinehunden glammer videre. Bystyrerne skal til at beslutte, om den rædselsvækkende skulptur skal have en permanent plads i byerne, sælges som flæskesvær, eller bures inde og ties ihjel.

Må ikke fodres

'Den indre svinehund' er en skræmmende gigant i sort beton. Uden varsel plantede den i løbet af tre døgn sine klove i det meste

af Europa takket være Jens Galschiødt Christophersen og næsten 100 frivillige i hans kølvand.

Skulpturen er forsynet med en plade, der oplyser om artens herkomst, føde og udbredelse: 'Dyr med de laveste instinkter, som bor i dig og mig og alle tænkelige individer. Ernærer sig bedst, hvor mennesker er voldelige og mangler respekt for hinanden. Kan tage kontrol over hele individer, grupper - og i ekstreme tilfælde en hel befolkning. MÅ IKKE FODRES'.

- Den sidste advarsel er hele essensen af mit budskab med happeningen.

Hvis vores indre svinehund får lov at vokse, kan vi ikke tumle den, og så bliver den en trussel mod hele vores kultur og levemåde, siger Jens Galschiødt Christophersen.

Buret inde i Bruxelles

Odense var den by, der reagerede hurtigst på den uvarslede gave. I løbet af to timer var Svinehunden fjernet fra Flakhaven. Nu står den og gloriøst på buspassagererne på Klingenberg, men dens skæbne på længere sigt er endnu uvis. Unionsbyen Bruxelles næg-

tede pure at se sin egen indre svinehund i øjnene. Efter en halv dag blev skulpturen fjernet af politiet og gemt bort fra offentlighedens opmærksomhed.

- Jeg har ikke kunnet følge alle byernes reaktioner, men næsten alle steder er skulpturen blevet flyttet væk fra byens helligste plads foran rådhuset eller parlamentet. I alle de skandinaviske byer har man fundet en midlertidig plads, hvor svinehunden har fået lov at stå og bore sin tryne ind i bevidstheden på de forbigående, fortæller Jens Galschiødt Christophersen.

Svinehundenes mere langsigtede fremtid afgøres af de lokale politikere. I sit brev til borgmestrene har Jens Galschiødt Christophersen opfordret til at finde en permanent plads til skulpturen. Alternativt foreslår han dem at sælge svinet for 100.000 kroner og give pengene til organisationer, der arbejder med samme formål, som var baggrund for kunst-happening: At bekæmpe vold og racisme.

- Jeg tror, ikke der mange af de tyve indre svinehunde tilbage i Europas gader om bare ét år. Men provokationen vil alligevel leve - på museer, i folks bevidsthed og i kunsthistorien, siger Jens Galschiødt Christophersen.

Blågård vil have en Svinehund

Københavns 'indre svinehund' kan komme til at stå, hvor bæstet oftest og mest har vist sit grimme ansigt. Beboerforeningen omkring Blågård Plads i København har ytret ønske om at få

skulpturen stillet op på pladsen.

Området omkring Blågård Plads har flere gange været centrum for racistiske optøjer og vold. Herfra udsprang den fremmedfjendtlige gruppe 'Grønjakkerne' og her har politiet og BZ-bevægelsen bekæmpet hinanden med brosten, køller og fantomansigter.

- Blågårds Plads vil være en hel rigtig placering af skulpturen. I det område har den indre svinehund ofte vist, hvor stor den har vokset sig. Der vil den få den opmærksomhed, den fortjener som illustration af den meningsløse vold og racisme, siger kunstneren Jens Galschiødt Christophersen.

Morgenavisen
Jyllands Posten

17 NOV. 1993

Svinehund som kælenavn

W. Hoppe, Bentesvej 31, Brabrand, skriver:

Ifølge en vulgær og primitiv sprogbrug er ordet 'svinehund' et skældsord, der bruges om et ondt menneske.

Jyllands-Posten bringer 9/11 til torvs et fotografi af en skulptur præget af denne vrangforestilling. Der tales i den ledsagende artikel om racisme og fremmedhad, hvilket forekommer ren begrebsforvirring.

Hos dyrene findes ingen ondskab.

Der slægtes i Danmark årligt ca. 18 millioner svin,

hvorved der frembringes ca. 16 milliarder kr. i eksportindtægter og ca. 27.000 arbejdspladser.

Hunden omtales ofte som menneskets bedste ven.

Det ville derfor være mere logisk at omfatte vore medskabninger svinet med taknemlighed og hunden med kærlighed.

Sådanne overvejelser burde føre til en ændret sprogbrug, hvorved benævnelsen svinehund bruges som et kælenavn for et særligt værdifuldt menneske i stedet for som nu at være et negativt ladet skældsord.

17 NOV. 1993

Kostbar happening Pludselig forrige mandag dukkede en statue op på Rådhuspladsen. Den forestillede en to meter høj og dystert udseende gris, der stod op iført lang skødefrakke. Nederst på den opsigtsvækkende statue var en plakette med inskriptionen 'Min indre svinehund'. Samtidig blev 19 andre lignende tønstunge figurer stillet op i storbyer over hele Europa. Kunstneren Jens Galschiøt står bag og har efter sigende brugt ca. 100.000 kroner på den storstilede happening, hvis formål er at få europæerne til at fastholde deres traditionelle humanistiske grundsyn og ikke give efter for 'den indre svinehund', når f.eks. flytningsspørgsmål er til debat. (Foto: Jakob Bo).

16 NOV. 1993

FOTO: NORDFOTO

Også Amsterdam har fået sin egen indre svinehund, der her ses opstillet på Dam-pladsen.

Borgmester flytter svinehund

Betongris rykker længere væk fra Københavns Rådhus

KUNST

KØBENHAVN - 1,2 tons svinehund, der stirrer stift på Københavns Rådhus, blev for meget for byplanborgmester Peter Martinussen (S). Mindre end et døgn efter, at kunstværket »My Inner Beast« blev sat op på Rådhuspladsen i København, forlangte borgmesteren

betongrisen flyttet - 30 meter længere væk fra rådhuset.

Tidligt onsdag morgen måtte folk fra Gadevedligeholdelsen flytte den grå menneskeskikkelse med grisehoved, så den nu står godt gemt mellem pølsevogne og busstoppesteder ude af øje for Peter Martinussen.

Med til historien hører, at kommunen ikke havde bedt om en iøjnefaldende påmindelse om, hvad man måtte have inden i sig.

Kunstværket er blevet sat op af en anonym kunstner, som kalder sig »Cogito«, som betyder »jeg tænker« på latin.

Den københavnske svinehund er

kun én af 20, der som en happening stilles op i europæiske storbyer, »for at sætte fokus på den stigende intolerance og forræelse i Europa, der bl.a. viser sig ved den tiltagende racisme, nationalchauvinisme, forfølgelse af jøder og andre minoritetsgrupper«, som der står i en af »Cogito«s hemmelighedsfulde pressemeddelelser.

På figurens sokkel står der: »Må ikke fodres«, og det gjorde københavnere og turisterne da heller ikke. De nøjedes med at gå rundt om dyret.

Duerne - de havde dannet sig en mening om fænomenet - de sked på svinehunden. (RB)

13 NOV. 1993

FOTO: Axel Schütt

Skulpturen afstedkom nysgerrige blikke på pladsen foran rådhuset.

Indre svinehunde på Rådhuspladsen i Århus

De fleste mennesker har en indre svinehund - Odense-kunstneren Jens Galschiøt Christophersen har en hel snes.

De har i skikkelse af over to meter høje skulpturer som en kunstnerisk happening og politisk manifestation været opstillet i 20 større byer i Europa i de seneste dage. Inklusive i Århus hvor pladsen foran rådhuset forleden fik sin udgave af »Min indre svinehund«.

I første omgang gav kunstneren sig ikke til kende, men siden har Jens Galschiøt Christophersen erklæret sig som manden bag det omfattende projekt, der er et produkt af hans følelse af håbløshed overfor den tiltagende europæiske vold og had, som han udtrykker det.

Jens Galschiøt Christophersen understreger i øvrigt, at »Min indre svinehund« ikke må fodres!

11 NOV. 1993

Svinehund blev forvist

1,2 ton svinehund, der stirrer stift på Københavns Rådhus, blev for meget for byplanborgmester Peter Martinussen (S). Mindre end et døgn efter, at kunstværket »My Inner Beast« blev sat op på Rådhuspladsen i København, forlangte borgmesteren betongrisen flyttet - 30 meter længere væk fra rådhuset. Tidligt onsdag morgen måtte folk fra Gadevedligeholdelsen flytte den ca. to meter høje, grå menneskeskikkelse med grisehoved, så den nu står godt gemt mellem pølsevogne og busstoppesteder. Kunstværket er blevet sat op af kunstneren Jens Galschiøt Christophersen, der kalder sig »Cogito«, som betyder »jeg tænker« på latin. Den københavnske svinehund er kun én af 20, der som en happening stilles op i europæiske storbyer, »for at sætte fokus på den stigende intolerance og forræelse i Europa«, som der står i en af »Cogito«s hemmelighedsfulde pressemeddelelser. Polfoto

INFORMATION d. 17/11 - 93.

Svinehunde og røde cykler

x 5 meter, end at være hjemme i sit eget land hos familie, venner og i omgivelser, man kender og holder af. De tager jo ikke hjem før, bare fordi vi vender dem ryggen. Det gør blot deres situation endnu mere forvildet end den er i forvejen, og passer næppe ind i det billede vi så gerne vil give af Danmark - nemlig at vi er et åbent og tolerant samfund.

SPØRGSMALET ER, om vi er så tolerante når det kommer til stykket. Stod det til fremskridtspartiet, skulle vi gå til stemmeboksene i flygtningefindvander-spørgsmål, og på den måde afgøre, om vi er åbne nok til at acceptere og leve sammen med mennesker, der har en anden kultur end vi. Heldigvis er fremskridtspartiets medlemmer ikke lov.

Heldigvis, fordi det ikke drejer sig om, hvorvidt vi lige synes vi har tid, lyst og plads til at modtage og hjælpe mennesker der er i nød, men om, hvordan vi kan gøre dette på den hurtigste og bedst tænkelige måde. Det bør være en selvfølge at man, som de lokale foreninger, ungdomsklubber og naturligvis også mange helt almindelige amatørkaner gjorde det på mødet, giver udtryk for en positiv og menneskelig indstilling fra starten, gemmer egoismen af vejen og går ind i et konstruktivt samarbejde med flygtningene og de danske organisationer, der styrer asylcentrene.

Jovist, besidder vi alle en indre svinehund, omend den ikke er lige dominerende, og desværre skal der ikke særlig meget til at vække dens slumrende harme, hvis noget eller nogen kommer svinsti- den netop vækkes?

I hvert fald kunne alverdens svinehunde i de forløbne uger, se sig selv spejlet i store statuer placeret som en hap- pening i hovedstæder verden over, og måske blev de så for- skrækkede over deres eget spejlbillede, at de krøb sammen og forsvandt?

Man kan jo altid håbe, og imellemtiden holde så meget gang i debatten, at den aldrig dør hen og bliver ubetydelig, og dermed danner grobund for, at racisme og fremmed- had tager over, og vold bliver gældende udtryksmiddel. Det mest aggressive vores borgermøde på Amager kun- digvis - da en tilhører svare- »Hva, hvornår ka' du være hjemme, hvis du kører nu?«

det på lokalbefolkningen, en- helse i lokalavisen var alt hvad man havde hørt og set til et nyt asylcenter. Og det en- ikke før Borgermødet!

Som mødet skred frem, og luften blev tyk af fordomme og beskyldninger, stod det dog klart, at havde det været op til amatørkanerne at beslutte, hvorvidt der skal ligge asy- lcenter på Engvej eller ej - ja, så var det ikke blevet i dette århundrede! Den ene efter den anden greb mikrofonen og fortalte historier om russe- re der tager hjem igen med lommerne fulde efter tre må- neder, tamiler der står på ga- deljærnerne med deres splin- ternye, røde cykler og grine- griner ad de danskere der har været dumme nok til at beta- le dem hele 139,- om ugen!

JEG FIK DET ærlig talt dår- ligt. Havde det ikke været for den halvdel af mødedeltager- ne, der udtrykte deres forar- gelse over for disse menne- sker og de uhyrlige fordomme de lagde for dagen, var jeg nok gået hjem med en endnu dårligere smag i munden og en fornemmelse af, at selv om vi hjælper nok så mange men- nesker, mennesker på flugt fra en forfærdelig dagligdag og med rædselsfulde oplevel- ser i bagagen, mennesker der naturligvis skal hjælpes, in- gen tvivl om det, så har vi et eller andet sted svigtet en masse andre. Ikke blot de stakler der ikke når i sikker- hed i tide, men også de, der ikke føler sig menneskeligt forpligtet til at hjælpe deres næste.

Hvad giver os danskere ret til, i ramme alvor og uden at blinke, at afvise 220 flygtmin- ge der har forladt alt og nu står ved vores grænse med det eneste håb - at vi vil hjæl- pe dem? At vi vil give dem en nogenlunde tålelig tilværelse i vores fredelige land, indtil deres eget er sikkert nok, og de kan vende hjem igen. Det er jo intet de hellere vil, end netop at vende hjem igen - når forholdene tillader det.

Hvordan kan nogen, med respekt for sig selv og andre, mene, at de 139,- kr. en vok- sen asylansøger modtager om ugen er alt for meget, og bli- ver brugt på tøj og nye, røde cykler, når danskere, der le- ver for betydeligt mere på bi- standshjælp, har svært ved at klare dagen af vejen?

Hvorfor skulle det være bedre at bo 4-5 mennesker i angst og uvished, i et rum på 3

KOMMENTAR

AF MARIE KAMPMANN
Kontorassistent

»HVAD ER DET for nogle mennesker? Hvor kommer de fra? Vi vil gerne have jugosla- ver, men ikke sådan nogle fra...fra Gambia og sådan...«

»Får vi mere politi i områ- det? De stjæler jo, er mere kriminelle end os danskere!«

»Hvem skal betale gildet? Det bliver vel os danskere som sædvanligt! Ikke noget at sige til, at de kan købe nye, røde cykler og gå i dyrt tøj, når de får det hele betalt med danske skattekroner!«

Vi er til borgermøde på Amager i en pæn, ny bygning nærheden af lufthavnen. Her skal - om alt går vel - åbne et nyt asylcenter i be- gyndelsen af 1994, med plads til omkring 220 flygtninge og asylansøgere, altså betydeligt færre end på både Nørrebro på Islands Brygge og Flotillet på Christianshavn.

MAN FØLTE sig snydt, be- draget og taget ved næsen i denne sag. Beslutningen var blevet trukket ned over hove-

Udklip af:

Morgenavisen
Jyllands Posten

12 NOV. 1993

Stædig kunstner bag "svinehundene"

1014
Portræt

AF LARS OLE KNIPPEL

Jens Galschiøt Christophersen har vakt opsigt både herhjemme og på centrale pladser i Europa med opstilling af statuerne af "Den indre Svinehund".

■ En engageret og eksperimenterende type, der trækker både på omgivelsernes good-will og en elastisk kassekredit.

Sådan karakteriseres den 39-årige skulptør Jens Galschiøt Christophersen af sine nærmeste. Manden, der de seneste dage har gjort Europa usikker med sine happenings på centrale pladser med opstilling af kæmpestatuerne "Den indre Svinehund", er aldrig bange for at gå ombord i vanvittige og opsigtsvækkende projekter.

Omtale og store regninger

Da han sent torsdag aften vendte hjem efter veludført gerning, kunne den foreløbige status opgøres så- dan: Metervis af omtale i europæ-

iske aviser og mange minutters TV- og radioindslag, en regning på 100.000 kr. til materialer og transport samt oveni et ukendt beløb fra de kommuner, der sendte et rengøringshold på nakken af den stædige fynske kunstner, hvis budskab er: »Vi har alle et personligt ansvar for den tiltagende racisme og stigende intolerance.«

I et år har Jens Galschiøt Christophersen, uddannet kleinsmed på Lindøværftet og senere selvlært smykkekunstner og skulptør, forbedret aktionen. Han foretrak anonymitetens skjul under opstillingerne med bistand af 100 hjælpere, så selve sagen ikke blev glemt.

Men han har intet imod at træde frem, og det er ingen hemmelighed, at han politisk befinder sig til venstre for midten. Men han er ikke ramt af partipolitisk stær på begge øjne.

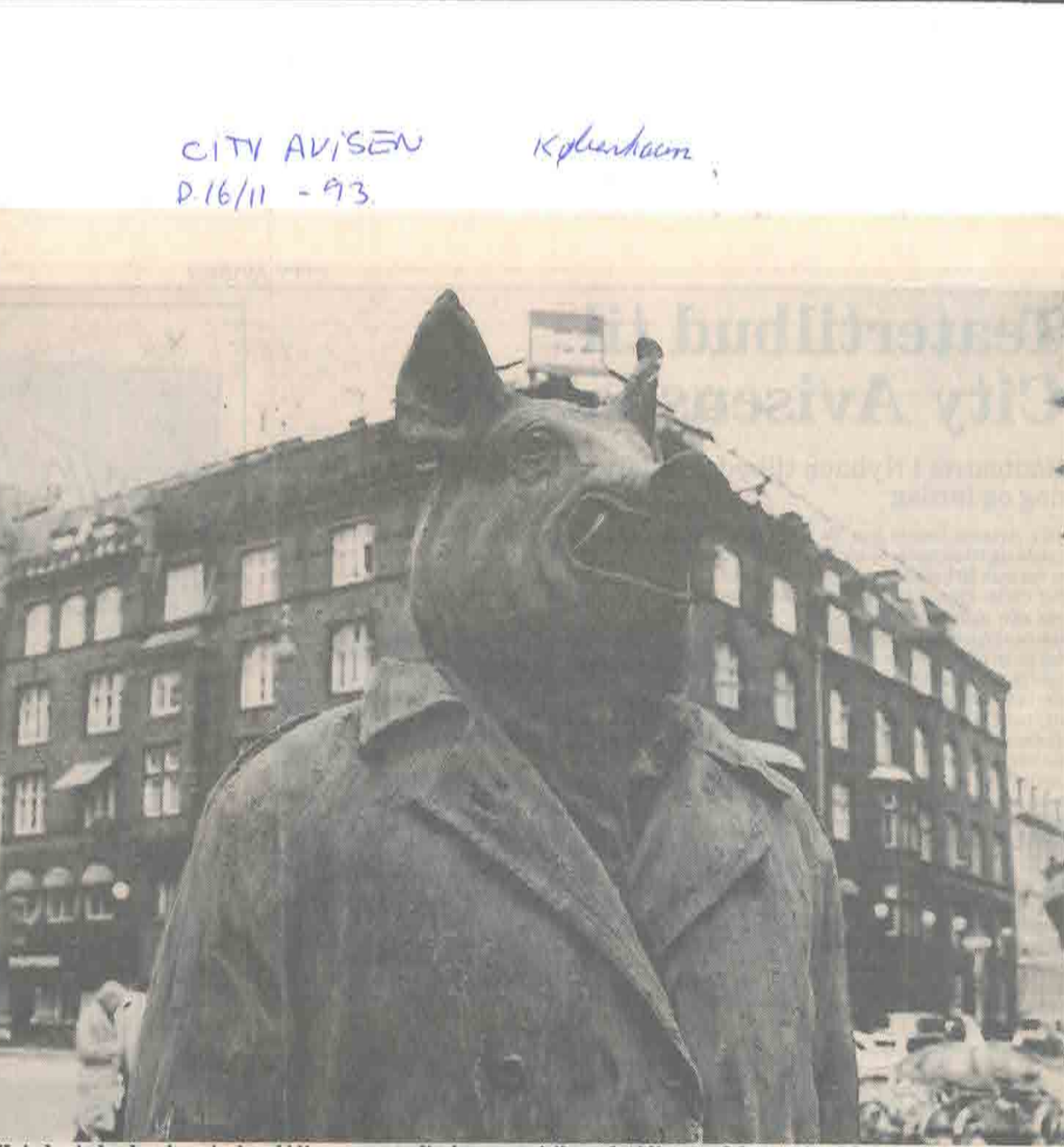
Som mange kunstnere med et sensibelt antenneapparat reagerer han prompte på uretfærdighed. Men han er ikke moralsk i sit ærinde. Han søger at finde folks bevæg- grunde til at fodre den indre svine- hund.

Besjæles Jens Galschiøt Christo- phersen først af en idé, kan 10 vilde heste trække ham fra at udføre den. Han deltog på Verdensudstil- lingen i Sevilla i fjor sammen med "Det rullende galleri" fra Kolding. Gorbatjov forærede galleriet en rus- sisk ubåd, som Galschiøt nu skal udsmykke indvendigt, når den kommer til landet i slutningen af måneden.

Han er fascineret af draperier og kontaktede på et tidspunkt Erik Mortensen og flere på hans niveau for at lave kunst af deres rober.

Jens Galschiøt Christophersen

Hvis den indre danske svinehund bliver mere synlig, kan man risikere, det bliver med dette animalske udseende, vi kan møde den. (Foto: Kim Larsen)

Til valg med en svinehund

Dansk kunstner har placeret 20 ens statuer på kendte pladser i 20 europæiske storby- er - deriblandt Rådhuspladsen i København

På Rådhuspladsen er der placeret en ejendommelig statue. Den forestiller et menneske med et svinehoved og er skabt af en dansk kunstner, der indtil videre gerne vil være anonym. Figuren skal vise menne-

skets indre svinehund, som desværre for øjeblikket er på march i en kedelig retning. Byrådsvalget vil vise, hvilke partier, der bruger den indre svinehund som lokkemad - og hvor mange vælgere, der samtykker med den voksen- de racisme og nationalisme,

der er symbolet på svine- hundens indre væsen. Det er imidlertid ikke kun i Danmark, man kan træffe den indre svinehund - og derfor har den danske kunst- karavane på omkring 100 fri- villige hjælpere fra teaterg- rupper og andre kulturmiljø-

er placeret 20 ens statuer på kendte pladser i 20 europæ- ske storbyer. Man har placeret dem på pladser, der har tilknytning til de europæiske friheds- og demokrati-idealier. Som foran det københavnske Rådhus. leif

CITY AVISEN
D. 16/11 - 93

København

Den københavnske svinehund er blot en af ialt 20, der er stillet op i europæiske storbyer. *Polfoto*

Borgmester fik flyttet svinehund

KØBENHAVN (RB) - 1,2 ton svinehund, der stirrer stift på Københavns Rådhus, blev for meget for byplanborgmester Peter Martinussen (S). Mindre end et døgn efter, at kunstværket »My Inner Beast« blev sat op på Rådhuspladsen i København, forlangte borgmesteren betongriberne flyttet - 30 meter længere væk fra rådhuset.

I gar måtte folk fra Gadevedligeholdelsen flytte den ca. to meter høje, grå menneskeskikkelse med grisehoved, så den nu står godt gemt mellem pølsevogne og busstoppesteder ude af øje for Peter Martinussen. Med til historien hører, at kommunen ikke havde bedt om en iøjne-

faldende påmindelse om, hvad man måtte have inden i sig.

Kunstværket er blevet sat op af kunstneren Jens Galschiøt Christophersen, der kalder sig »Cogito«, som betyder »jeg tænker« på latin.

Den københavnske svinehund er kun én af 20, der som en happening stilles op i europæiske storbyer, for at sætte fokus på den stigende intolerante og forråelse i Europa, der bl.a. viser sig ved den tilgængende racisme, nationalchauvinisme, forfølgelse af jøder og andre minoritetsgrupper, som der står i én af »Cogitos« hemmelighedsfulde pressemeddelelser.

Berlingske Tidende

11 NOV. 1993

Svinets skaber

Portræt

Af ANDERS W. BERTHESEN

Selv hans tre børn kalder ham »morfar«, for sådan har han heddet siden barndommen i Frederikssund, hvor alle dengang fik sære egenavne. Nu har »morfar« fået 20 europæiske storbyer til at diskutere et helt andet egenavn, nemlig begrebet »den indre svinehund«. Mandag, tirsdag og onsdag har han sammen med ca. 100 hjælpere for egen regning sat 20 ens statuer op på kendte torve og pladser i Europa. De forestiller alle en svinehund, et menneske med svinehoved.

39-årige Jens Galschiøt Christophersen har værsted ved Odense Havn, hvor han i otte år har fremstillet smykker og skulpturer. Han har udstillet på Verdensudstillingen i Sevilla i 1992, og han har udløst en besiddelse til Dronningens 50-års fødselsdag. Men allernæst brænder han for den kunst, som nedbryder grænser og skaber debat. Bl.a. forhandler han sta-

Jens Galschiøt Christophersen.

Foto: Kim Rune Jessen

dig med bustret i Berlin om at skabe et monument over Berlin-murens fald.

Udsigten til at få en større regning fra myndighederne, som har måttet rekvirere krantjer for at fjerne de tons-tunge skulpturer, får ikke Jens Galschiøt Christophersen til at rygte. Han har allerede sat 100.000 kroner over styr på sin happening og udderstreger, at han ikke er ude på billig reklame. Det er »sagen«, det drejer sig om.

Aalborg Stiftstidende

11 NOV. 1993

En svineestreg

1014
Den indre svinehund har plaget det ganske Europa de seneste dage. Der er tale om en happening, der sætter fokus på intolerance

Af Max Melgaard

Den indre svinehund har slået til. Overalt i Europa for at det ikke skal være løgn.

Det hele startede i Antwerpen i mandags. Da indbyggerne i byen vågnede, var det til en helt ny skulptur på Groen Plaats i byen. En skulptur på godt to meter i højden. Lavet i brunfarvet, stålarmet beton. Forestillende en gris. Skulpturen blev stillet op klokken 5.25.

Et kvarter senere slog svinet til i Oslo, hvor Eidsvollpladsen blev udsmykket med et svin. Og efter yderligere 35 minutter blev Amsterveddam ramt. Lidt i otte blev en skulptur anbragt på Place Monet i Bruxelles.

Om eftermiddagen ramte svinehunden Bonn, Pa-

»Min indre svinehund« hedder en happening, som i løbet af ugens tre første dage ramte en masse storbyer i Europa. Her er svinet fra København.

ris (Bastillepladsen) og Stockholm.

Tirsdag gik det helt galt. Da blev der opstillet svinehunde først i Geneve og siden i København, Zurich, Lyon, Odense, Marseille, Århus, Herning og Milano.

Blandt de store, betydende byer i Europa er efter Stiftstidendes undersøgelser kun Aalborg sluppet helt fri.

Men Stiftstidende kan også afsløre, at bagmanden er kunstneren Jens Galschiøt Christophersen fra Odense.

- Der kommer ingen svinehund i Aalborg, fortæller Colette Markus. Hun er gift med kunsteren, og hun forklarer, at de mange skulpturer har til formål at sætte fokus på den stigende intolerance og forråelse i Europa.

- Det er min mand, der selv har finansieret projektet, siger Colette Markus.

- Vi havde satset på, at vi kunne få hjælp fra forskellige fonde. Men da skulpturerne skulle sættes op anonymt, var der ingen, der turde støtte.

- Skulpturerne er stillet op af en masse mennesker. Vi har været flere end 100 involveret deri. Vi har

haft tre ruter i Skandinavien og to i Sydeuropa, hvor vores hjælpere har kørt rundt til byerne og stillet dem op. I alt har 30-40 mennesker kørt rundt med skulpturerne. Men der har også været masser af andre mennesker indblandet. Vi har haft tolke til at oversætte teksten, der er indgraveret på messingpladerne på skulpturerne. Og der har været folk på kontoret, til at faxe nyhedsbreve ud til pressen, siger Colette Markus.

Hun kan endvidere oplyse, at skulpturerne i skrivende øjeblik kun er blevet fjernet to steder: I Bruxelles og Odense. På Rådhuspladsen i København er den 1,2 ton tunge svinehund blevet flyttet 30 meter, så den befinder sig uden for byplanborgmesterens synsvidde.

I Odense er den flyttet med den begrundelse, at der ikke var søgt tilladelse til opsætningen 14 dage forinden. Her blev skulpturen fjernet på mindre end en halv time.

Umiddelbart efter at de enkelte skulpturer er blevet stillet op, har happeninggruppen sendt et brev til byernes borgmestre og politi. Heri forklares meningen med projektet, og der anmodes om, at svinehunden får lov at stå i mindst 14 dage.

Ny Dag

11 NOV. 1993

Svinehunden blev den 9. november opstillet i Amsterdam samt 19 andre europæiske storbyer som den danske kunatners protest mod den stigende racisme i Europa. (AP-Nordfoto)

Svinehunden flyttet væk fra rådhuset

KØBENHAVN (RB) ■ 1,2 ton svinehund, der stirrer stift på Københavns Rådhus, blev for meget for byplanborgmester Peter Martinussen (A). Mindre end et døgn efter, at kunstværket »My Inner Beast« blev sat op på Rådhuspladsen i København, forlangte borgmesteren betongriberne flyttet - 30 meter længere væk fra rådhuset.

Tidligt onsdag morgen måtte folk fra Gadevedlige-

holdelsen flytte den ca. to meter høje, grå menneskeskikkelse med grisehoved, så den nu står godt gemt mellem pølsevogne og busstoppesteder ude af øje for Peter Martinussen.

Med til historien hører, at kommunen ikke havde bedt om en iøjnefaldende påmindelse om, hvad man måtte have inden i sig.

Kunstværket er blevet sat op af kunstneren Jens Gals-

chiøt Christophersen, der kalder sig »Cogito«, som betyder »jeg tænker« på latin.

Den københavnske svinehund er kun én af 20, der som en happening stilles op i europæiske storbyer, for at sætte fokus på den stigende intolerance og forråelse i Europa, der bl.a. viser sig ved den tilgængende racisme, nationalchauvinisme, forfølgelse af jøder og andre minoritetsgrupper, som der står i en af

»Cogito«s hemmelighedsfulde pressemeddelelser.

På figurens sokkel står der: »Må ikke fodres«, og det gjorde københavnerne og turisterne da heller ikke. De nøjedes med at gå rundt om »dyret«.

Duerne - de havde dannet sig en mening om fænomenet - de klattede på svinehunden.

Borgmester flytter svinehund

1,2 ton svinehund, der stirrer stift på Københavns Rådhus, blev for meget for byplanborgmester Peter Martinussen (S). Mindre end et døgn efter, at kunstværket »My Inner Beast« blev sat op på Rådhuspladsen i København, forlangte borgmesteren betongrisen flyttet - 30 meter længere væk fra rådhuset.

Derpå måtte folk fra Gadevedligeholdelsen flytte den ca. to meter høje, grå menneskeskikkelse med grisehoved, så den nu står godt gemt mellem pølsevogne og

busstoppesteder ude af øje for Peter Martinussen.

Med til historien hører, at kommunen ikke havde bedt om en iøjnefaldende påmindelse om, hvad man måtte have inden i sig.

Kunstværket er blevet sat op af kunstneren Jens Galschiøt Christophersen, der kalder sig »Cogito«, som betyder »jeg tænker« på latin.

Den københavnske svinehund er kun én af 20, der som en happening stilles op i europæiske storbyer, »for at sætte fokus på den sti-

Af en inskription på soklen fremgår det, at svinehunden ikke må fodres.

gende intolerance og forræelse i Europa, der bl.a. viser sig ved den tiltagende racis-

me, nationalchauvinisme, forfølgelse af jøder og andre minoritetsgrupper«,

som der står i en af »Cogito«s hemmelighedsfulde pressemeddelelser.

Borgmester flytter svinehu

KØBENHAVN: 1,2 ton svinehund, der stirrer stift på Københavns Rådhus, blev for meget for byplanborgmester Peter Martinussen (S). Mindre end et døgn efter, at kunstværket blev sat op på Rådhuspladsen, forlangte borgmesteren betongrisen flyttet - 30 meter længere væk fra rådhuset.

Tidligt onsdag morgen måtte folk fra Gadevedligeholdelsen flytte den ca. to meter høje, grå menneskeskikkelse med grisehoved, så den nu står godt gemt mellem pølsevogne og busstoppesteder ude af øje for Peter Martinussen.

Den københavnske svinehund er kun én af 20, der som en happening stilles op i europæiske storbyer. (RB)

»Min indre svinehund« er titlen på dette kunstværk, som er sat op på Rådhuset i København. Foto: Finn Frandsen

Berlingske Tidende
11 NOV. 1993

Holbæk Amts
Venstreblad

12 NOV. 1993

Vejle Amts Folkeblad (V)

11 NOV. 1993

Kunstner frem i lyset

Den 39-årige fynske kunstner Jens Galschiøt Christophersen står bag kunstaktionen »Min indre svinehund«, som nu er slut. Nogle steder har myndighederne dog sat »svinehunden« bag lås og slå.

AF ANDERS W. BERTHELSEN

PARIS

Bag kunstaktionen »Min indre svinehund«, som siden i mandags har skabt forundring i europæiske storbyer, står den 39-årige fynske kunstner Jens Galschiøt Christophersen. Under pseudonymet »Cogito« har han sammen med ca. 100 frivillige hjælpere placeret 20 ens statuer i storbyer fra Oslo til Barcelona. Aktionen er nu slut, og kunstneren, der i over et år har forberedt sin happening og støbt kunstværkerne på sit værksted ved Odense Havn, har valgt at stå frem.

Tre lastbiler er kørt gennem Europa med kunstværkerne, der forestiller menneskekroppe med svinehoved. De er støbt i jernarmeret

beton og vejer hver et ton. Imens har medhjælpere på hans værksted forsynet presse, politi og kommunale myndigheder med ca. 4.000 telefax-meddelelser.

100.000 kr. af egen lomme

Projektet har kostet kunstneren ca. 100.000 kroner af egen lomme.

»De europæiske friheds- og demokrati-idealer er truet,« lyder hans motiv. »Udbryder der borgerkrig i Rusland eller nægter Afrika at sulte længere, vil horder af flygtninge stille krav om at få del i Europas kage. Spørgsmålet er så, om den europæiske humanisme kan holde stand, eller om vi udsættes for raceoptøjer som i andre verdensdele. Undergangssignalerne er der allerede i form af ekstreme højregrupper i Europa,« mener den fynske kunstner.

Vil 20 svinehunde ændre den udvikling?

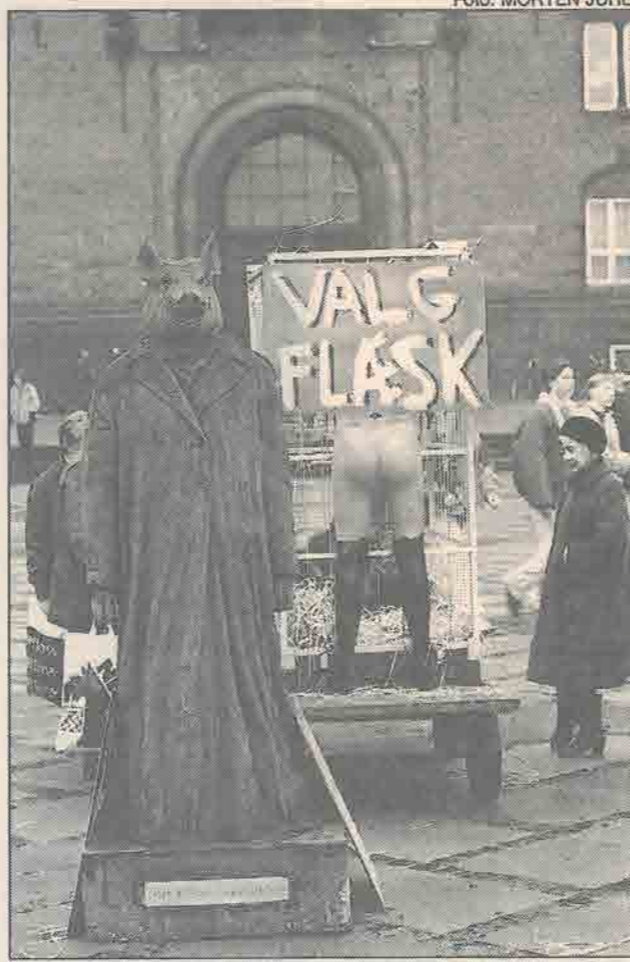
»Nogle vil selvfølgelig bare gå forbi statuerne og synes måske, de er morsomme. Jeg tror dog, at andre vil inddrage statuerne i samfundsdebatten. Jeg introducerer et helt nyt, ret dansk begreb i den europæ-

iske debat. Begrebet »min indre svinehund« findes ikke på andre sprog. Det nærmeste, jeg har kunnet komme en oversættelse, er »My Inner Beast«.

Alle statuer er sat op på kendte torve og pladser i Europa - men i nogle byer er de fjernet igen. I Bruxelles tog politiet hurtigt affære og »arresterede« svinehunden, der var parkeret midt på den fine gamle Grand Place. »Den kan virke stødende på vore borgere. Derfor har vi sat den i lukket depot,« siger politiet i Bruxelles.

I Odense fjernede kommunens folk bæstet efter kun en halv times ophold foran rådhuset. Men onsdag eftermiddag ombestemte Odense Kommune sig og tillod en ny opsætning på pladsen Klingenberg. I København blev svinehunden efter et døgn flyttet væk fra sin centrale placering foran rådhuset til et mere anonymt sted mellem pølsevogne.

Svinehundene blev mandag, tirsdag og onsdag placeret i Antwerpen, Bruxelles, Paris, Genève, Lyon, Marseilles, Barcelona, Amsterdam, Bonn, Zürich, Milano, Innsbruck, München, Berlin, Oslo, Stockholm, København samt i Odense, Århus og

Den danske kunstner Jens Galschiøt Christophersen og hans følge har placeret 20 identiske »svinehunde« på kendte pladser og torve i Europa. På Rådhuspladsen i København blev den dog hurtigt flyttet til en mere anonym placering.

Herning. Kun i Herning er der garanti for, at statuen bliver stående. Her er den

nemlig placeret hos Team Teatret, der har medvirket i aktionen.

Skive Folkeblad 11 NOV. 1993

Svinehund fjerner

En mystisk anonym gave til Odense dukker op på Flakhaven, men kun få nåede at se den. Skulpturen »Min Indre Svinehund« blev efter blot en halv time, fordi den ukendt havde glemt en praktisk detalje, nemlig at låsen skal spørges, inden der må stilles ned foran byens rådhus.

Dermed går Odense glip af en udsmykning ifølge gaverne, der kalder sig »Cogito's Væbne« og pryder flere europæiske storbyer, blandt Paris, Amsterdam, Bruxelles og København.

Gaverne afslører ikke, hvorfor Odense er uvennerne, udtaler i en pressemeddelelse:

Formålet er at sætte fokus på den stigende intolerance og forræelse i Europa. Den viser tiltagende racisme, fremmedhad og ved forfølgelse af minoritetsgrupper. Jeg ønsker at påpege alle har et personligt ansvar for disse tendenser os selv og vore medmennesker. Vi har alle vores indre svinehund.

Jydske Vestkysten
Esbjerg

11 NOV. 1993

Svinehund for tæt på

1,2 ton svinehund, der stirrer stift på Københavns Rådhus, blev for meget for byplanborgmester Peter Martinussen (S). Mindre end et døgn efter, at kunstværket »My Inner Beast« blev sat op på Rådhuspladsen i København, forlangte borgmesteren betongrisen flyttet - 30 meter længere væk fra rådhuset.

Tidligt i går morgen måtte folk fra Gadevedligeholdelsen flytte den ca. to meter høje, grå menneskeskikkelse med grisehoved, så den nu står godt gemt mellem pølsevogne og busstoppesteder ude af øje for Peter Martinussen. Den københavnske svinehund er kun én af 20 som en happening stilles op i europæiske storbyer.

SVINEHUNDENS NEDERLAG

1,2 ton svinehund, der stirrer stift på Københavns Rådhus, blev for meget for byplanborgmester Peter Martinussen (S). Mindre end et døgn efter, at kunstværket »My Inner Beast« blev sat op på Rådhuspladsen i København, forlangte borgmesteren betongrisen flyttet - 30 meter længere væk fra rådhuset.

Tidligt onsdag morgen måtte folk fra Gadevedligeholdelsen flytte den ca. to meter høje, grå menneskekikkelse med grisehoved, så den nu står godt gemt mellem pølsevogne og busstoppesteder ude af øje for Peter Martinussen.

Med til historien hører, at kommunen ikke havde bedt om en iøjnefaldende påmindelse om, hvad man måtte have inden i sig.

Kunstværket er blevet sat op af kunstneren Jens Gals-

chiøt Christophersen, der kalder sig »Cogito«, som betyder »jeg tænker« på latin.

Den københavnske svinehund er kun én af 20, der som en happening stilles op i europæiske storbyer, »for at sætte fokus på den stigende intolerance og forræelse i Europa, der bl.a. viser sig ved den tiltagende racisme, nationalchauvinisme, forfølgelse af jøder og andre minoritetsgrupper«, som der står i en af Cogito's hemmelighedsfulde pressemeddelelser.

På figuresns sokkel står der: »Må ikke fodres«, og det gjorde københavnere og turisterne da heller ikke. De nøjedes med at gå rundt om »dyret«.

Duene havde dannet sig en mening om fænomenet - de klattede på svinehunden.

RB

Det var for meget for borgmester Peter Martinussen at blive beskuet af svinehunden. Foto: Jørgen Schiøtz

11 NOV. 1993

Det fri Aktuelt

Min indre svinehund hedder det 1,2 ton store kunstværk, som blev for meget for borgmesteren. Foto: Polfoto.

Borgmester flyttede svinehunden

Nu står den godt gemt mellem pølsevogne og busstoppesteder.

KØBENHAVN - 1,2 ton svinehund, der stirrer stift på Københavns Rådhus, blev for meget for byplanborgmester Peter Martinussen (S). Mindre end et døgn efter, at kunstværket »My Inner Beast« blev sat op på Rådhuspladsen i København, forlangte borgmesteren betongrisen flyttet -

holdelsen flytte den ca. to meter høje, grå menneskekikkelse med grisehoved, så den nu står godt gemt mellem pølsevogne og busstoppesteder ude af øje for Peter Martinussen.

Med til historien hører, at kommunen ikke havde bedt om en iøjnefaldende påmindelse om, hvad man måtte have inden i sig. Kunstværket er blevet sat op af kunstneren Jens Galschiøt Christophersen, der kalder sig »Cogito«, som betyder »jeg tænker« på latin.

at sætte fokus på den stigende intolerance og forræelse i Europa, der bl.a. viser sig ved den tiltagende racisme, nationalchauvinisme, forfølgelse af jøder og andre minoritetsgrupper«, som der står i en af »Cogito's hemmelighedsfulde pressemeddelelser.

På figuresns sokkel står der: »Må ikke fodres«, og det gjorde københavnere og turisterne da heller ikke. De nøjedes med at gå rundt om »dyret«.

Duene - de havde dannet sig en mening om fænomenet -

Alligevel plads til Svinehunden

Odense-kunstner bag happening, der omfatter hele Europa.

Af AKSEL BRAHE

Den særprægede skulptur *Min indre svinehund* får alligevel lov til at blive stående i Odense - i hvert fald foreløbig to uger.

Som omtalt i går blev den stillet op foran rådhuset på Flakhaven, men fjernet igen efter en halv time, fordi ophavsmændene ikke havde indhentet den fornødne tilladelse.

Senere på dagen fik man aftalt et møde med borgmester Verner Dalskov, og han gik med til, at skulptu-

ren blev genopstillet - i dette tilfælde ved siden af vandbassinet på Klengen-berg. Han kunne dog ikke love, at kunstværket skal pryde stedet mere end to uger.

Den lokale komite bag happeningen håber dog stadig, siger den til *Stiftstidende*, at det kan lykkes at overtale borgmesteren til, at skulpturen får permanent plads her.

Protest mod intolerance

Den 1,2 ton tunge 'svinehund' af beton, der forestiller en menneskelignende skikkelse i kappe og med et grisehoved, er udført af Odense-kunstneren Jens Galschiøt Christophersen, hvis navn blev kendt, da han som en af de første kunstnere planlagde et monument til opstilling i Berlin i anledning af murens

fald i 1989. Dette værk venter stadig på at blive opstillet.

Værket, der nu kan ses i Odense - hvor længe det så varer - er en del af en kunsthappening, der i øjeblikket foregår i Europa, og som foreløbig har resulteret i opstilling af 15 tilsvarende skulpturer i byer som bl.a. Paris, Amsterdam, Bruxelles, Geneve og Bonn samt København, hvor skulpturen dog i går blev forvist fra sin oprindelige plads lige foran rådhuset og til et mere ydmygt sted på pladsen mellem pølsevogne og busstoppesteder.

Fremstødet er sat i værk Jens Galschiøt Christophersen med opbakning af kunstner venner fra hele Europa, og formålet er at sætte fokus på den stigende intolerance og forræelse i Europa - den, der viser sig

ved tiltagende racisme, fremmedhad og forfølgelse af minoritetsgrupper.

- Vi har alle et personligt ansvar for disse tendenser - en indre svinehund, hedder det i begrundelsen.

Personlig risiko

Jens Galschiøt Christophersen, der i øjeblikket opholder sig i sit hus i Narbonne i Sydfrankrig, siger i telefonen til *Stiftstidende*, at han er glad for, at Odense er så tolerant, at man har givet plads for skulpturen.

- Jeg håber, at den kan få folk til at tænke over tingene og være med til at redde det, der er tilbage af vor kulturarv, siger han. Jeg indrømmer, at det er en provokatorisk form, vi har valgt, men jeg tror, det er den slags, der skal til for at vække bevidstheden om den aktuelle situation.

Galschiøt Christophersen oplyser, at han har fået

en støtte på 55.000 kr. fra forskellige fonde til projek-

tet og desuden taget den personlige risiko at låne

100.000 kr. i banken for at kunne realisere sin ide.

Jens Galschiøt Christophersens skulptur vakte straks undren og diskussion, da den onsdag eftermiddag blev opstillet på Klengen-berg i Odense. Foto: Steen Heiberg.

lorgenposten ns Stiftstidende

11 NOV. 1993

teligt Dagblad

NOV. 1993

Flytter svinehund

10/14

3

Udklip af:
Information (UP)

10 NOV. 1993

Min indre svinehund - det er titlen på dette kunstværk, som blev stillet op i 20 europæiske byer. Det oplyser Henrik Bergqvist filmselskabet Råfilm til Information. Det er en dansk kunstner, bag de 20 identiske statuer. Henrik Bergqvist afviser at oplyse kunstnerens navn, for - som han siger - »det er ret dyrt at fjern tons beton«. Formålet med svinehundsstatuerne er at »sætte fok den stigende intolerance og forråelse i Europa, der bl.a. viser sig, tiltagende racisme, nationalchauvinisme, forfølgelse af jøder og minoritetsgrupper«, skriver den anonyme kunstner i en pressemeddelelse. Vort billede viser statuen på Rådhuspladsen, København.
Foto: Henrik

Udklip af:
Information (UP)

1 1 NOV. 1993

Svinehund flyttes

CENSUR 1014
1,2 ton svinehund, der stirrer stift på Københavns Rådhus, blev for meget for byplanborgmester Peter Martinussen (S). Mindre end et døgn efter at kunstværket »My Inner Beast« blev sat op på Rådhuspladsen i København, forlangte borgmesteren betongrisen flyttet - 30 meter længere væk fra rådhuset, så den nu står godt gemt mellem pølsevogne og busstoppsteder. Kunstværket er blevet sat op af kunstneren Jens Galschiøt Christophersen, der kalder sig »Cogito«, som betyder »jeg tænker« på latin.

Den københavnske svinehund er blot én af i alt 20, der er stillet op i europæiske storbyer. Polfoto

Udklip af:
Herning Folkeblad

10 NOV. 1993

Kunst mod racisme

I nattens mulm og mørke blev denne skulptur i går sat af uden for Team Teatret i Herning. 19 andre-nøjagtigt magen til - er læsset af i Europas hovedstæder og storbyer. Det sker som led i en protest mod racisme. Men billedhuggeren har ikke villet træde frem med navn, før alle 20 skulpturer er på plads. Det er de ikke endnu. Men Herning Folkeblad kan i dag afsløre navnet på kunstneren. Nemlig Jens Galschiøt Christophersen fra Fyn - som i øvrigt har pæne forbindelser til Herning. Derfor er vi kommet på landkortet med byer som Milano, Amsterdam, Paris og Bonn.

Borgmester fik flyttet svinehund

LØBENHAVN (RB) - 2 ton svinehund, der stirrer stift på Københavns Rådhus, blev for meget for byplanborgmester Peter Martinussen (S). Mindre end et døgn efter, at kunstværket »My Inner Beast« blev sat op på Rådhuspladsen i København, forlangte borgmesteren betongrisen flyttet - 30 meter længere væk fra rådhuset.

I går måtte folk fra Gadevedligeholdelsen ytte den ca. to meter øje, grå menneskekikkelse med griseovet, så den nu står godt gemt mellem pølsevogne og busstoppsteder ude af øje for Peter Martinussen. Med til historien hører, at kommunen ikke havde bedt om en iøjne-

faldende pamindeelse om, hvad man måtte have inden i sig. Kunstværket er blevet sat op af kunstneren Jens Galschiøt Christophersen, der kalder sig »Cogito«, som betyder »jeg tænker« på latin. Den københavnske svinehund er kun én af 20, der som en happening stilles op i europæiske storbyer, for at sætte fokus på den stigende intolerance og forråelse i Europa, der bl.a. viser sig ved den tiltagende racisme, nationalchauvinisme, forfølgelse af jøder og andre minoritetsgrupper, som der står i en af »Cogito«s pressemeddelelser.

Morgenavisen
Jyllands Posten

11 NOV. 1993

"Svinehunden" fik en blandet modtagelse

Manden bag "svinehunden" smider masken

Af LARS OLE KNIPPEL

Den 39-årige skulptør Jens Galschiøt Christophersen, Odense, sluttede i går sin opstilling af 20 kæmpestatuer med titlen "Min Indre Svinehund" i det sydlige Europa.

Kunstneren har indtil happeningens afslutning foretrukket at være anonym, fordi det var sagen - protesten mod den stigende intolerance og racisme - det drejede sig om.

Jeg har ønsket at understrege, at vi alle har et personligt ansvar for de voksende tendenser til fremmedhad og forfølgelse af minoritetsgrupper, sagde Jens Galschiøt Christophersen, der har haft et net af hjælpere rundt i Europa til at opstille statuerne.

Natten til i går blev Herning forsynet med et eksemplar. Tidligere har København, Århus og Odense

fået besøg af de aktionerende.

Jens Galschiøt Christophersen og hans 200 støtter opstillede på et par døgn i nattens mulm og mørke de to meter høje, 1,2 tons tunge skulpturer, udført i stålarmet beton, på centrale pladser i bl. a. Oslo, Amsterdam, Milano, Bonn, Zürich og Paris. Stederne var omhyggeligt udvalgt. De betragtes enten som nationale eller lokale symboler på frihed, retfærdighed og demokrati.

En gave

Skulpturerne var ifølge den fynske skulptør, der er uddannet kleinsmed på Lindøværftet og senere begyndte at lave smykker, en gave til de pågældende byer. Sådant har byernes ansvarlige langtfra opfattet happeningen. I kunstnerens hjemby Odense blev "svinehunden" fjernet af myndighederne.

»Begrundelsen var bureaukratisk,« mener Jens Galschiøt Christophersen. »Der skal indgives officiel ansøgning om en sådan opstilling mindst 14 dage før. Men spørgsmålet er, om Odense Kommunes hastværk skyldes, at man er bange for at konfrontere borgerne med "svinehunden".«

Flyttet

Heller ikke Københavns Kommune var begejstret for skulpturen. Mindre end et døgn efter, at den var blevet stillet op på Rådhuspladsen, forlangte byplanborgmester Peter Martinussen (S) betongrisen flyttet 30 meter længere væk fra Rådhuset.

Tidligt onsdag morgen måtte folk fra Gadevedligeholdelsen flytte skulpturen til et mindre iøjnefaldende sted mellem busstoppsteder og pølsevogne.

Fynsk kunstner bag happening

de sidste dage er en vaske-egte kunst-happening løbet af stabelen i hele Europa. 20 to meter høje skulpturer i marmoreret beton er blevet læsset af i Europas hovedstæder og storbyer.

Og i Herring foran Team Teatret.

»Min indre svinehund« hedder de. Og forestiller et menneske i regntrøkke - med grisehoved.

En protest mod racisme er baggrunden for happeningen. Og indtil nu har bilhuggeren været fuldstændig anonym. Det har han forlangt, indtil samtlige skulpturer var på plads.

Det er de ikke endnu, men Herring Folkeblad kan afsløre, at kunstneren bag hedder Jens Galschiøt Christophersen. En fynsk kunstner, der har roget på hjerte.

Formålet er at sætte fokus på den stigende intolerance og forfølgelse i Europa, siger kunstneren blandt andet.

Skulpturerne er blevet opstillet i Paris, Amsterdam, Bruxelles, Geneve og Bonn. I København, Lyon, Zürich, Marseille og Århus. I Antwerpen, Oslo, Stockholm, Amsterdam og i Odense - hvor skulpturen øvrigt blev fjernet efter en halv time af politiet.

Herring får den dog lov at

blive stående. Pladsen tilhører nemlig helt og holdent Team Teatret.

Og de har været med fra starten af projektet.

»Det er måske lidt underligt, at den også kommer til at stå i Herring. Men Team Teatret har alle dage været gode venner med Jens Galschiøt Christophersen. Han har udstillet her - og vi har købt et stort relieft af ham, der hænger ved siden af indgangen, fortæller teatrets administrerende chef Ole Sejersten.

Ole Sejersten har i øvrigt også været med som ekspert. Med en fortid i betonbranchen, kunne han rådgive om betonblandingen.

En anden Herring-borger har også været tæt på kunstneren. Jonna Pedersen, der ejer Garibaldi, var nemlig hende, der i første omgang formidlede kontakten mellem Galschiøt og Team. Og siden har Mette Møde købt en skulptur af ham.

Hele det store projekt med fremstilling og transport rundt om i Europa har kostet penge. Fonde og fagforeninger har givet cirka 55.000 kroner - mens kunstneren selv har været en tur i banken for at låne 100.000 kroner.

Craig

Udklip af:
Jydske Vestkysten
Esbjerg

- 9 NOV. 1993

Den indre svinehund

Forbipasserende i Amsterdam studerer nysgerrigt en et ton tung statue af en mand med svineansigt. En indtil videre anonym dansk kunstner har i et år arbejdet med et projekt »Den indre svinehund« i protest mod den voksende racisme i Europa. 20 lignende statuer vil dukke op i den nærmeste fremtid i flere europæiske storbyer.

ns Amts Avis

0 NOV. 1993

Svinehund fjernet 1014

SE: En kunsthappening, der i øjeblikket foregår i Odense, fik kun en halv time i Odense i går. en Cognito, der foreløbig vil være anonym, en lang række skulpturer, der forestiller et zin. Skulpturerne er opstillet i en lang række storbyer, blandt andet København. Ideen er at sætte focus på den stigende intolerance og forfølgelse af minoritetsgrupper. Den ønsker ved happeningen, at påpege, at alle ansvar for tendenserne. - Vi har alle re svinehund, siger Cognito.

den i Odense fik som sagt kun en halv time, den blev fjernet. Odense kommune begrundes med, at man skal indgive ansøgning om opstilling mindst fjorten dage før.

Politiaktionen
0.11.11.93.

Svinehunden blev flyttet

1,2 TON svinehund, der stirrer stift på Københavns Rådhus, blev for meget for byplanborgmester Peter Martinussen (S). Mindre end et døgn efter, at kunstværket 'My Inner Beast' blev sat op på Rådhuspladsen i København, forlangte borgmesteren betongrisen flyttet - 30 meter længere væk fra rådhuset. Tidligt i går morges måtte folk fra Gadevedligeholdelsen flytte den ca. to meter høje, grå menneskeaktige statue med grisehoved, så den nu står godt gemt mellem pølsevogne og busstoppesteder. (RB)

Udklip af:
Morgenavisen
Sjællands Posten

9 NOV. 1993

svine- ide turné uropa

1014

20 ton tunge statuer af "den indre svinehund" turnerer i disse dage rundt på centrale europæiske byer. I Amsterdam (billedet), Oslo, London og Bruxelles. De er to meter høje og et ton tunge. De vil stå i den kommende tid vil de stå i mørke og omringet af mennesker som en advarsel mod racisme og fremmedfjendskab.

Objektet står en halv time - anonym kunstner og et hold frivillige. Der er lavet eksemplarer af svinehunden, som fragtes på lastbiler. JP

Foto: AP

B.T.
8 NOV. 1993

DANSKE SVINEHUNDE PÅ VEJ UD I EUROPA

100 frivillige har hjulpet den anonyme kunstner med fremstillingen af de tonsvære svinehunde, der skal anbringes i Europas storbyer. Foto: Kim Rune

B.T. Tyve store »svinehunde« vil fra i dag spredes ud over de europæiske storbyer.

Det er en dansk - indtil videre anonym - kunstner, som står bag den mildest talt traditionelle aktion, der skal få Europas borgere til at fokusere på den indre svinehund i sig selv og alle, skriver Berlingske Tidende.

20 tunge statuer

Aktionen har været forberedt i over et år, og initiativtageren har fået hjælp af 100

frivillige hjælpere.

På sit værksted i Danmark har kunstneren støbt 20 helt ens statuer af stålarmet beton.

Hver statue vejer et ton og er over to meter høj.

»Vi aner ikke, hvordan myndighederne i de pågældende byer vil reagere på vores gave,« siger kunstneren, der

indtil videre gemmer sig bag pseudonymet, »Cogito«, som er latin for »jeg tænker«.

Kunstværket hedder »My Inner Beast« (Dyret i mig - red.).

Diverse fonde og fagforeninger har givet tilskud på 55.000 kr. Kunstneren sætter selv 100.000 kr. på højkant.

bola.

20 helt ens »svinehunde« transporteres i øjeblikket rundt i Europa, hvor de anbringes på kendte torve og pladser for at skabe debat om racisme og intolerance. Bag aktionen står en dansk kunstner og 100 frivillige. Foto: Kim Rune

En svinehund går gennem Europa

Dansk kunstner får Europa til at måbe. Han startede i morges med at opstille statuer på kendte torve og pladser i europæiske storbyer. Statuerne forestiller mennesker med svinehoveder.

AF ANDERS W. BERTHELSEN

AMSTERDAM

I dag slår tusindvis af europæere øjnene op til et hæsligt syn. Statuer, der forestiller mennesker med svinehoveder, sættes her til morgen og de følgende dage op på kendte torve og pladser i hele Europa. Bag aktionen står en dansk kunstner, som med et følge af frivillige hjælpere kører fra by til by for at sætte fokus på »den indre svinehund« i os alle.

Aktionen har været forberedt i over et år. På sit værksted i Danmark har kunstneren støbt 20 helt ens statuer af stålarmet beton. Hver statue vejer et ton og er over to meter høj. I weekenden blev statuerne læsset på lastbiler ved hjælp af en kran. Herefter går turen til bl.a. Holland, Belgien, Frankrig, Spanien, Italien, Tyskland og Skandinavien, hvor statuerne vil blive placeret i storbyernes hjerner. Mandag morgen skal Amsterdam, Oslo, Antwerpen og Bruxelles efter planen være forsynet med hver sin svinehund.

Med i arrangementet er over 100 danske kulturarbejdere, teatergrupper og arbejdsløse, som deltager ulønnet.

Diverse fonde og fagforeninger har givet tilskud på 55.000 kroner. Initiativtageren, der har bedt om fuld anonymitet, indtil aktionen

er slut, sætter selv 100.000 kroner på højkant. Noget økonomisk udbytte forventer han ikke. Svinehundene vil nemlig blive stående i de udvalgte 20 byer, til evig arv og øje, hvis ellers byerne vil have dem.

»Vi aner ikke, hvordan myndighederne i de pågældende byer vil reagere på vores gave,« siger kunstneren, der indtil videre gemmer sig bag pseudonymet »Cogito«, som er latin for »jeg tænker«.

»En svinehund er et dyr med de laveste instinkter,« siger han. »Den vokser sig stor, når mennesker udsættes for vold, fornedrelse og respektløs behandling. Svinehunden skal skabe debat om intolerance og racisme. Kommer vi alle til at se sådan ud, når 500.000 flygtninge står ved grænsen og beder om asyl? Hvor langt rækker vores humanisme? Er vores verden blevet for

lille til at rumme alle dens store modsætninger? Det er, sådanne spørgsmål, jeg gerne vil have europæere i alle storbyer til at tænke over,« siger han. Storbyerne er valgt, fordi konflikterne her er størst.

Kunstværket hedder »My Inner Beast«, og kunstneren har haft sprogeksperter i sving i alle involverede lande for at ramme den præcise oversættelse af den særlige danske vending »Min indre svinehund«. Til den engelske oversættelse har kunstneren hentet inspiration i Johannes' Åbenbaring, hvor der optræder et bæst, et udyr.

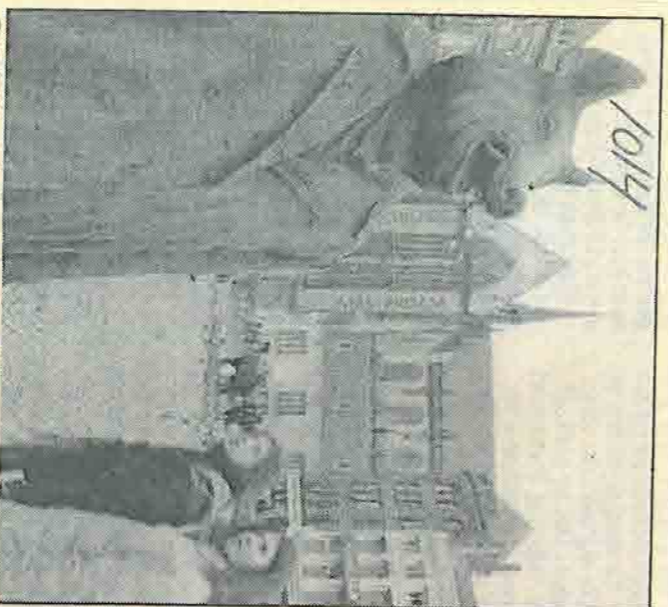
Men det er et uskyldigt svinehoved fra det lokale slagteri, som har måttet stå model til kunstværkerne, der nu fragtes rundt på tre lastbiler. Den ene når i løbet af få dage tilbage til Danmark, hvor svinehundene vil blive opstillet i fire hver

Udklip af:

7

Berlingske Tidende

9 NOV. 1993

Den første »svinehund« parkeret i kulturbyen, Antwerpen.

Europa undrer sig

Dansk kunst-karavane vækker opsigt i europæiske storbyer.

AF ANDERS W. BERTHELSEN

BRUXELLES
Is it a pig? Is it a human being?

Forundringen vokser rundt om i Europa, efterhånden som den danske kunst-karavane »Min indre svinehund« skrider fremad. I går morges blev den første »svinehund« parkeret i årets europæiske kulturstaden, Antwerpen. Foran statuen af Kubens på Groen Plaats står nu en to meter høj og et ton tung

neske med svinehoved. To beføjte slentrede over pladsen i den mørke morgenstund og forekom ganske fornøjede over det danske påfund: at placere 20 ens statuer på kendte pladser i 20 europæiske storbyer.

Bag kunstaktionen står en dansk kunstner, der indtil videre foretrækker at være anonym, samt ca. 100 frivillige hjælpere fra teatergrupper og andre kulturmiljøer. De vil skabe debat om den voksende racisme og nationalisme og udvælger fortinsvis pladser, som har tilknytning til de europæiske friheds- og demokrati-idealer. Karavanen fortsætter i dag og når snart til Danmark, hvor svinehunde opstil-

svinehunde går gennem Europa: 20 kæmpe »svinehunde« vil fra i dag uden varsel og i ly af mørket spredes ud over de europæiske stor-

byer. Det er en dansk - indtil videre anonym - kunstner, som står bag aktionen, der skal få Europas borgere til at fokusere på den indre

svinehund. I mere end ét år har han og omkring 100 frivillige hjælpere arbejdet med projektet. Foto: Kim Rune Kultur, 2. sektion side 6

Moralen bag svinehunden

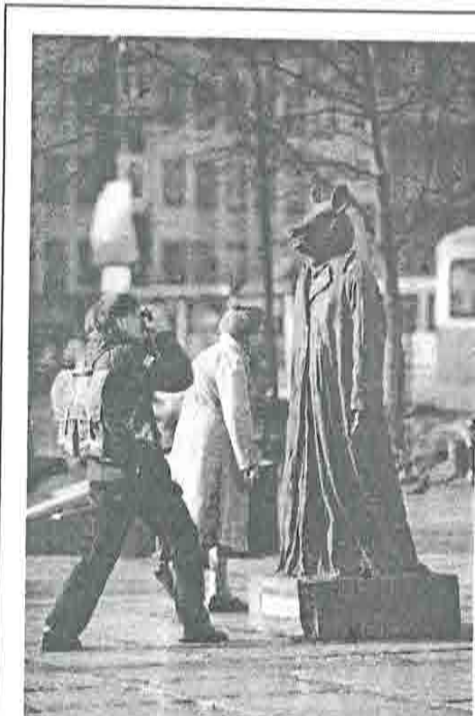
Jens Galschiøt Christophersen (herover) er manden bag både ide og kreativ udførelse af det omdebatterede »svinehunde-projekt«, der medførte at 20 fladtrykte betonbæster med åbent gab for nogle uger siden totalt overrumplede forbigående på torve og pladser i 16 europæiske storbyer. Kunstneren fortæller her om sin frygt for den snigende intolerance, der er baggrund for det tonstunge projekt, der nu har lettet hans egen samvittighed en smule, men som har kostet ham

Jens Galschiøt Christophersen med et par af de svinehoveder som aldrig fik krop, men som, til advarsel, stadig opbevares i værkstedet ved Odense havn. Resten af produktionen opholder sig på europæiske torve og pladser som gave til de pågældende byer. (Foto: Kim Rune.)

Kunstneren og billedhuggeren Jens Galschiøt Christophersen, der skabte international opmærksomhed med sit »svinehunde-projekt« fortæller her om den moralske baggrund for sin aktion

Af Helene Moe

En turist på Rådhuspladsen i København fanger det mærkelige dyr ind i kameraet, som Jens Galschiøt Christophersen har anbragt for at vække forbigående samvittighed. Det er hans bidrag til kampen mod intolerance og racisme, som han dog mener Danmark endnu er nogenlunde ren for. (Foto: Leif Tuxen.)

Er han moralist, idealist eller humanist, klejnsmeden fra Odense, Jens Galschiøt Christophersen, der i den seneste tid har vakt international opmærksomhed med sine tonstunge frakkekædte svinehunde-skulpturer, som han har opstillet på udvalgte torve og pladser i 16 europæiske storbyer. Ind til for få dage siden var kunstneren anonym. Men her, fire uger efter den spektakulære aktion har fundet sted, giver han sig til kende. Angiveligt ikke for at opnå billig reklame, men for »sagens« skyld.

Fleire fonde, blandt andre Fredsfonden og Funch-fonden har støttet Jens Galschiøt, der er selvlært, men ikke ganske ukendt. Har udstillet på verdensudstillingen i Sevilla i 1992, ligesom han har udført en bestilt opgave til dronningens 50-års fødselsdag. En »tom« kvinde-akke med indbyggede Tolkiemotiver i knapperne. Symbolikken er ganske utvetydig i hans kunst. Til den seneste Afrika-indsamling donerede han således en skulptur af en afrikansk kvinde, der står med sit døde barn. Foran kvinden lyser Barbie-dukken lavet af bronze - et billede på den vestlige kulturs dekadence og udnyttelse af de fattige 3. verdenslande.

Skulpturen skabte han for at få hold på sin egen frustration over, at der er så kort mellem tv-skærmen og Afrika.

- Det er helt grotesk at vi, uden at gøre noget, accepterer at den gru og ulykke lige for øjnene af os. Jeg er sikker på, at om 500 år vil verden spørge hvordan vi, der levede »dengang«, kunne se på sådan noget uden at tage afstand.

Og her præciserer Jens Galschiøt i korte træk sin holdning til tilværelsen: vi må være parate til at tage diskussionen om moral og etik op »inden vor indre svinehund bliver så forenet med os, at vi ikke opdager den hos os selv og andre«.

Kamp mod racisme

Svinehunde-projektet er dermed ment som et utraditionelt argument i en etisk diskussion.

- Selvfølgelig er der en grund til at svinehunden, eller vort indre rovdyr, har gode kår for øjeblikket i vore samfund. Det kan være uretfærdig behandling og social nød, der ad denne vej bliver lukket ud. Men fenomenet trives over alt globalt set.

Alligevel er svinehunden ikke ment som en anklage mod nogen men som en moralsk og synliggjort støtte til de positive kræfter i vor kultur, ja, måske oven i købet som dens forsvar.

Jens Galschiøt Christophersen er parat til at sælge skulpturerne for 100.000 kroner pr. stk. Pengene skal så fald gå til »Svinehundens« fond, hvis formål skal være at støtte kampen mod racisme og intolerance.

De 100.000 han selv har sat på spil vil han da gerne have tilbage. Men lykkes det ikke, tager han det helt roligt.

- Min tese er, at vi alle kommer til at bruge over 100.000 kroner på at løse den globale konflikt. En konflikt som jeg mener kun kan løses ved deling. I hvilket forhold skal jeg ikke afgøre. Men der er ingen tvivl om, at den fuldstændig uretfærdige skævvridning af verdens ressourcer må have sin pris.

Men hvad skal der ske med skulpturerne, hvis de ikke bliver solgt?

- Ligegyldigt hvad der sker med dem skaber de, alene ved deres tilstedeværelse, en form for debat. De arbejder for sagen helt på deres egen måde. Fjernes skulpturerne opstår der diskussion. Får de lov at stå bemærkes de også. Og det er netop det, der er meningen med dem.

Intolerancen

Jens Galschiøt Christophersen har værksted ved Odense Havn, hvor han i otte år har fremstillet skulpturer og sølvsmykker, der klart refererer til kelternes og vikinernes tradition. Smykkerne sælger han blandt andet til museer.

I flere år har den 39-årige kunstner, i sin tid angiveligt med støtte fra Willy Brandt, ført forhandlinger med bystyret i Berlin om opførslen af et monument omkring murens fald. (Halve mennesker der passerer gennem muren, og kommer ud som hele - og anderledes).

Jens Galschiøt lægger ikke skjul på, at han allermost brænder for den grænsesprængende og debatskabende kunst. Og det var det, der førte til, at han for et år siden, og for egen regning, kastede sig ud i svinehunde-projektet.

- Jeg havde det så dårligt med den stigende intolerance, der skaber helt ukontrollable spændinger mellem befolkningsgrupper overalt i verden. Jeg gik rundt med en knugende fornemmelse af, at der måtte gøres noget.

På det helt nære plan berører det Jens Galschiøt dybt at se de mennesker, der flygtede fra krighandlinger i det tidligere Jugoslavien, blot for at komme til andre, fredelige lande, og blive slået ihjel, sådan som det skete for nylig i Tyskland.

- Den slags kan man ikke bare se på, siger han.

Jens Galschiøt Christophersen betragter i dag pro-

jektet som en slags hjælp til selvhjælp, fordi han gennem arbejdsprocessen fandt frem til sine egne holdninger til tidens store spørgsmål: Hvad kan vi gøre for verdens flygtninge? Og skal vi overhovedet gøre noget?

Måske har han allerede været med til at præge andres holdninger.

- Det mærkelige er, at flere af de mennesker, der har hjulpet mig med projektet, uanset holdninger til indvandrere og flygtninge, giver et nap, fordi de synes at projektet grundlæggende er vigtigt. Måske hænger det sammen med, at der dybest i alle mennesker ligger et urinstinkt: at hjælpe medmennesker i nød.

Derfor glædede det Jens Galschiøt at opleve den anden side hos de mennesker, hvis holdninger han kendte så godt, men som han ikke var enige i.

- Jeg blev glad over de pågældende ville gøre en nok så lille indsats imod tidens udvikling, der, efter min mening, i uhyggelig grad ligner den i Tyskland i 30'erne.

Derfor tror Jens Galschiøt Christophersen at »Svinehunden« har magtet at ændre noget ved sin blotte tilstedeværelse.

Følelser bag Jens Galschiøt leder aldrig efter motiver, ligesom han oftest afstår fra at fortolke. Motiverne opstår og så er det individuelt op til betragteren at finde meningen.

- Jeg lukker i virkeligheden mine følelser ud gennem kunsten. Følelser kan man ikke tænke sig til. Forsøger man på det bliver det noget snavs.

Denne påstand virker dog ikke helt overbevisende, når det angår det seneste projekt. Bag »svinehunden« var der fra starten en tanke. Ikke om at moralisere, men om at bevæge gennem opmærksomhed.

Og mediernes opmærksomhed udeblev da heller ikke - selv om det måske ikke blev til så meget, som han havde regnet med.

Kunstneren betragter ikke sin seneste skulptur som et politisk manifest, men som et spørgsmål. Alle, der konfronteres med den frakkekædte dyreskulpturs ubehageligt blottede gab, tvinges til, på et eller plan, helst på det indre, at reagere.

Jens Galschiøt Christophersen afviser ikke, at »Svinehunden« er ment som en provokation, der skal få folk til at tænke sig om.

- Den er et symbol på de onde og negative kræfter vi alle rummer. Og som vi kun kan bekæmpe ved at erkende denne sandhed, siger han.

Reaktionerne

De 20 identiske svinehunde

blev i begyndelsen af november stillet op på pladser og torve i udvalgte europæiske storbyer. Bl. a. i Antwerpen, Bruxelles, Marseille, Zürich, Milano, München, Berlin, Amsterdam, Oslo og Stockholm. Heriblandt tre danske byer, København, Odense, Århus og Herning.

Det er kunstneren selv, der sammen med et hold af unge, som også har været med i fremstillingen, der har klaret transporten og opstillingen af de tonstunge figurer.

Skulpturerne er blevet modtaget med forskellige reaktioner. Nogle byer gjorde kort proces og fjernede den med stort besvær igen. I Bruxelles blev svinehunden

arresteret af politiet for stødende adfærd og fra den fornemme Grand Place bragt bort til et ukendt sted. Skulpturen på Rådhuspladsen i København blev rykket lidt til en mere anonym placering. I Odense skete der også ændringer med skulpturens oprindelige placering.

Men de fleste steder står den endnu som den blev sat. Og bliver den ikke fjernet, er den solid nok til at blive stående i hundreder af år, lover kunstneren.

Jens Galschiøt Christophersen udtrykker sig oftest i naturalistiske og organiske former og siger selv han er dybt inspireret af den spanske arkitekt Antonio Gaudí og af jugendstilen. Ofte er det klæder, formet af men uden krop, der inspirer ham. Her skulpturen »Undsluppen« med tydelig symboleffekt. (Foto: Kim Rune.)

Ole Sejersen har ikke kun forstand på teaterregnskaber. Han har også en fortid i betonbranchen, og har hjulpet kunstneren med de 20 betonskulpturer, der står i Europas hovedstæder - og i Herning. (Foto: VdeW)

"Svinehund" på teaterbesøg

I Herning får skulpturen lov at blive stående

Et menneske i regnfrakke - og med grisehoved! Det er Odense-kunstneren Jens Galschiøt Christophersens bud på en skulpturel protest mod racisme og intolerance.

20 stykker af slagsen er nu placeret rundt om i Europa's hovedstæder og storbyer - plus et enkelt eksemplar foran Team Teatret i Bethaniagade, Herning.

Grunden til, at Herning også har fået en "Svinehund", findes i Jens Galschiøt Christophersens tætte tilknytning til Team Teatret.

Her har han tidligere udstillet, og for nylig var Team Teatret medlemmand, da direktør Ove

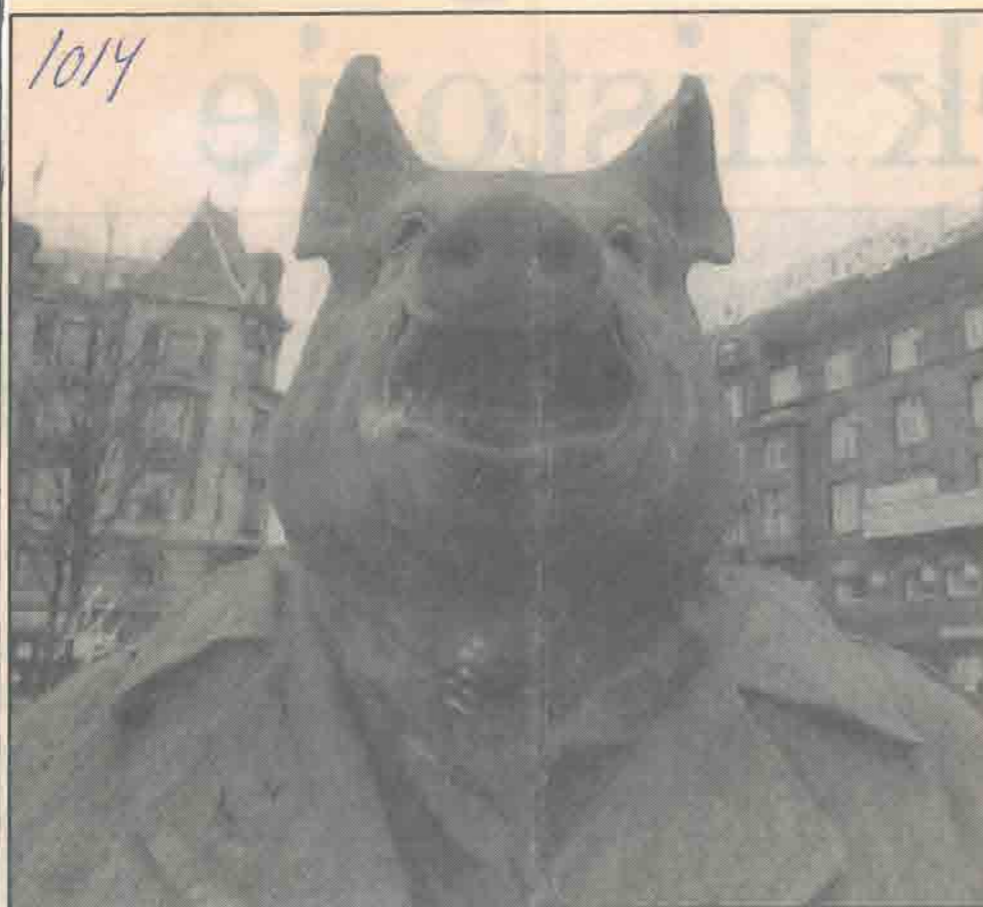
Jensen, Mette Mode, købte skulpturen "Colette", der i et års tid havde haft "husly" i teatrets foyer.

Teams administrative leder, Ole Sejersen, har også været aktivt involveret i skabelsesprocessen omkring "Den indre Svinehund", som er de 20 skulpturers fulde titel. Med en fortid indenfor betonbranchen kunne han give gode råd om betonblandingen til de 1,2 tons tunge skulpturer.

I Herning får "Svinehunden" lov at blive stående, for Team Teatret ejer nemlig grunden, hvor skulpturen er placeret. I kunstnerens hjemby, Odense, har de kommunale myndigheder fjernet den skulptur, Jens Galschiøt Christophersen havde "foræret" byen.

Og i København, hvor "Svinehunden" i nattens mulm og mørke var anbragt på Rådhuspladsen foran Københavns Rådhus, har man også sørget for at få den iøjnefaldende protest-skulptur flyttet til et mindre iøjnefaldende sted. (Foto: VdeW)

26 NOV. 1993

Hvem vil købe svinet?

Svinehund er på tilbud

Af Max Melgaard

■ Køb en hund. Køb en rigtig svinehund. Ja faktisk kan man få selveste den indre svinehund på tilbud nu. Hvis det altså er det, man har lyst til.

For to uger siden opstillede den odenseanske kunstner Jens Galschiøt Christophersen 20 svinehunde i 20 europæiske storbyer i 13 lande.

Nå ja, han gjorde det ikke helt alene. Faktisk havde han 100 hjælpere i sit korps.

Mens svinehundene

blev opstillet, tikkede der samtidig telefaxer ind hos de respektive byers borgmestre og politimestre.

- Lad svinet stå. I det mindste i to uger, lød opfordringen på faxen.

Nu er de to uger gået. Og hvad skal der så ske.

I disse dage er Jens Galschiødt ved - igen - at skrive til de 20 borgmestre. Denne gang spørges de, om de ønsker at beholde deres svinehunde. Det må de hjertens gerne. Men vil de af med dem, skal de kontakte spasmageren fra Odense. Han vil så i givet fald sætte svinene på auk-

tion. Og overskudet fra hvert lands svinehundesalg skal så uddeles som kunst-legater.

I Danmark blev svinene opstillet foran rådhusene i København, Odense og Århus samt foran Team Teatret i Herning.

Jens Galschiødt har brugt omkring 100.000 kroner af egen lomme på at lave »Den indre svinehund«, som angiveligt er den største kunsthappening nogensinde. Meningen med det hele var at protestere med stigende racisme og fremmedhad.

FW's Skiftetidene d. 26/11

Gensyn med Natcafé

På det rigt varierede program står også 'Tango a la Mande'.

Efter en meget lang sommer- og efterårsferie inviterer Badstuens atter til Natcafé - her blandes galgenhumor, giftige gags og galskab med poesi, kunst og tanker til eftertanke.

Af LENE KRYGER

Bedst som man havde opgivet håbet om at høre og se mere til Badstuens måned-

lige natcafé, dukkede der et brev op om forsinket sæson-premiere.

Præcis som i foråret slår Badstuens besynderlige tjenerstab dørene op til Natcafé den første torsdag i hver måned. På anarkstisk vis blander arrangørerne eftertænksomme, provokerende eller poetiske historier med gags af enhver art, kunstneriske og musiske indslag og trylleri.

Før og under forestillingen sørger Müllers Catering for serveringen, der garanteret hverken foregår lydefrit eller høfligt. Til

gengæld sørger Herr Müller og hans trofaste stab - Lollipop, Frk. Knudsen, Hr. Hansen og Thomsen - for at pauserne mellem de enkelte indslag ikke bliver kedelige. Rygtet vil vide, at Herr Müller har kludret med gæstebogen, så han er kommet til at reservere et af hjørnebordene til en firma-juleforkost..

Blandt denne måneds medvirkende er Per Otto Bersang, der underholder med portør-modernistisk poesi, Paul Becker og Susanne Rasmussen danser 'tango a la mande' og en

trup af håndplukkede dansere opfører Svanesøen. Under titlen 'Modstandskamp under krigen' fortæller Christian Hansen om sine oplevelser som sabotør under besættelsen. Endelig præsenterer kunstneren Jens Galschiøt Christophersen sin europæiske happening 'Min indre svinehund'. Et synligt opgør med racisme og nationalchauvinisme.

Natcaféen begynder torsdag kl. 21.

Det var i dagene op til kommunalvalget, at man på Berlingske Tidendes forside kunne se et billede af store sorte betonstatuer forestillende opretstående svin iført lange pæne overfrakker og halsklud. Et uhyggeligt billede lige før landets borgere skulle gå til valgurnerne.

ind i et ækelt syn, når man var på vej hjem til en fredelig aften foran fjernerne. Det sætter selvfølgelig noget i gang.

Efterhånden blev det kendt, hvem der stod bag projektet. Manden hedder Jens Galschiøt Christophersen, uddannet kleinsmed på Lindøværftet, men idag arbejdende som skulptør. Det er

men med kommunalvalg var ingen sammenhæng.

Der har været over 100 personer involveret i projektet med vidt forskellig grund, der har ønsket at hjælpe med hånden.

Hele projektet har kostet sin pris. Alt i alt 15 millioner for 20 massive betonstrukturer. Heraf kommer 50.000 kroner fra forskellige fonde. De resterende 10 millioner har Jens måtte søge gennem bankerne.

Men der ligger intet politisk i projektet. Det var kun en måde at "tale" på. Men selv siger, så er der andre måder at blive hørt ved at lave skulpturer.

I starten ville Jens Galschiøt Christophersen da være været anonym, da det var "sagen", der skulle tages op. Han blev rådet af mange at stå frem, da pressen ville have fundet ud af det ville have været et stort skridt i sig selv.

Tyve sorte svinehundestatuer rundt i Europa. I en tid Europa er i oprud og såvel som økonomisk krise rykker selvfølgelig nogle etiske og moralske spørgsmål. Men spørgsmålet er kristendommen og hele kulturgrundlaget er stadig. Mennesker hjælper mennesker. Men spørgsmålet er om fald aldrig fodres. De værste man kan gøre er at gøre Jens Galschiøt Christophersen. Han har anmodet de fleste bystyrelser, der nu huser sig selv, om at lade den stå.

Odense kommune oplyste i november, at man i januar måned ville tage stilling til hvad der videre skulle ske med svinehunden.

Peter Weichel
Fotos: Michael Lintrup

Berlingske Tidende kunne oplyse, at det var en anonym kunstner, der havde lavet skulpturen, der meget passende var blevet døbt "Min indre svinehund". Som et symbol på den krybende svinehund, der efterhånden kan ses løbe rundt i alle dele af Europa for tiden. Tyve svinehundestatuer skulle opstilles rundt omkring på centrale pladser i Europa.

Et par dage senere var svinehunden endda også dukket op i Odense indre by. I påtrængende nærhed af byens rådhus og den heroiske statue af Knud den Hellige. Der var lagt op til konfrontation. Måske en forstyrrelse. I hvert fald kunne man som buspassager brase lige

iovrigt ham som har lavet skulpturen "Fordybelsen", som meget passende befinder sig på Odense Universitets Bibliotek. De fleste mennesker kender denne bedre som menneskehovedet, der er dybt begravet i en stor tyk bog.

I et telefoninterview med Gyden fortæller Jens Galschiøt Christophersen, at han fik ideen for snart et års tid siden. "Det var summen af mange tragiske hændelser, der satte det hele i gang: Blodbadet i Jugoslavien, brutaliteten i samfundet, nedbrændingen af asylcentre i Tyskland osv. Det er en kraft, der ligger dybt i os alle!".

Jens Galschiøt Christophersen fortæller også, at det var et rent tilfælde, at projektet faldt sam-

GYDEN

Nr. 8 December '93
15. årgang.

Udgivet af studenterrådet ved
Odense Universitet

SVINEHUNDEN

Hvad var det der skete, da Odense Kommune fik en ny statue. Hvor kom den fra, og hvem havde lavet den? -Var der nogen forbindelse til kommunalvalget? -Gyden har snakket med manden bag skulpturen.

Læs side 17

- 8 DEC. 1993

Det to meter høje svin får lov til at blive stående foran Team Teatret. (Foto: Eigil Thomsen)

Blæst om Hernings beton-svin

Serieproduceret skulptur får lov at blive stående ved Team

Det to meter høje betonsvin overlever. Skulpturen »Min indre Svinehund« får lov til at blive stående foran Team Teatret i Bethaniagade.

I Herning Byråds økonomiudvalg forsøgte Venstre forgæves at gennemtrumfe en beslutning om, at svinet skal fjernes.

Men flertallet i udvalget sagde ja til at frede kunstværket. Det er Venstre skuffet over.

- Vi skal ikke lade en provokerende kunstner trække heningenserne rundt i manegen. For der er ikke flere svinehunde i Herning end i andre byer, siger byrådsmedlem Otto Jo-

hansen (V).

Derfor mener Venstre, at at budskabet i givet fald kan komme ud andre steder.

Svinet blev sat op i nattens mulm og mørke uden for Team Teatret natten til 10. november.

19 andre svin er læsset af på lignende vis i andre storbyer i Europa.

Kunstneren er Jens Galschiøt fra Fyn. Han kalder det kunst mod rascisme, som skal sætte fokus på den stigende intolerance i Europa...

Men Herning er i hvert fald på landkortet som Milano, Paris, Bonn og andre storbyer er det. skyd-

Vor indre svinehund

26. NOV. - En kunstner, en idealistisk dansk kunstner, har støttet af antiracistiske kredse anbragt tonstunge skulpturer med svinehoveder i 20 europæiske storbyer i et forsøg på at råbe menneskene op, altså dem med den indre svinehund i sig. Han siger: »En svinehund er et dyr med de laveste instinkter, og den vokser sig stor, når mennesker udsættes for vold, fornædelse og respektløs behandling«, og stiller spørgsmålet, om vi alle kommer til at se sådan ud, når 500.000 flygtninge står ved grænsen og beder om asyl.

Med hvad fik/får han ud af sin »happening«? Knap nok en rimelig mediedækning, og burde ikke netop en sådan ekstraordinær indsats interessere medierne, bl.a. TV? Var det ikke rimeligt, at vi fik at vide, hvilke lande der for »ikke at virke stødende på vores borgere« fjernede skulpturen. De gjorde det i Bruxelles, har vi da fået at vide, men hvor ellers?

I Danmark syder og gærer fremmedhadet - også - et fremmedhad, der, når det er mildest, ignorerer de ikke-dansk-udseende, mens masser af mennesker er »sure«, fordi de fremmede »nasser« på os, og ekstremister er begyndt med de samme sadistiske overgreb, som vi i længere tid har set det i f.eks. Tyskland.

Der er - vistnok/muligvis - noget galt i den danske flygtninge-/asyl-/indvandrerpolitik, men er der noget odiøst i, at mennesker, der af en eller anden grund har det skidt i deres eget land, griber chancen? I Danmark og Sverige var det f.eks. i begyndelsen af århundredet ret almindeligt at udvandre til Amerika - for at få det bedre!

Alle må lære at indse, at verden er under forandring (det har den for øvrigt altid været, men måske ikke så voldsomt som i dag) - indse, at det Danmark og det Europa, vi voksede op i, ikke bliver »det samme«, som vore børnebørn kommer til at opleve. Og det må vi alle acceptere - og hjælpe, hvor der er behov for det. Lad ikke den fynske kunstners advarende RAB være forgæves - og tak, fordi han råbte op.

Birthe Agger, Ørnebjergvej 3E, 2600 Glostrup

- 9 DEC. 1993

Ydre svineri på svinehunden

Statue på Rådhuspladsen i Århus har fået svinet frem i en tilskuer

»Min Indre Svinehund«, som byrådet snart skal afgøre, om vi skal beholde, har provokeret en tilskuer til hærværk.

FOTO: Ann Mørch

Af Ane Dybdahl

»Min Indre Svinehund« - statuen, som Århus har til låns - har åbenbart fået svinehunden frem i en af tilskuerne. I alle tilfælde har en eller anden majsommeligt transporteret en spand rød maling og lidt svinefoder med sig til Rådhuspladsen, hvor statuen er blevet svinagtigt dekoreret.

»Min Indre Svinehund« er opstillet i 20 store europæiske byer. I Danmark står statuen i Århus, Aalborg, København - og Herning.

Meningen med statuen, som kunstneren Jens Galschiøt Christophersen, Odense, har udformet og opstillet for egen regning, er at provokere netop »den indre svinehund«, som han mener, vi alle har gemt i større eller mindre udgave under overfrakten.

Det er åbenbart lykkedes til fulde - omend nok ikke på den måde, som kunstneren havde forestillet sig.

- Sjovt nok er akkurat det samme sket nogenlunde samtidig i København, men ellers har jeg ikke kendskab til, at der er blevet begået overgreb på svinehunden. Joh, i Milano har den været spærret inde på brandsta-

tionen et stykke tid, siger Jens Galschiøt Christophersen.

Byrådet i Århus har endnu ikke taget stilling til, om »Min Indre Svinehund« er af en sådan kunstnerisk kvalitet, at byen skal beholde den.

Galschiøt har for knap to uger siden skrevet til borgmestrene i de byer, hvor han har lavet kunsthappening'en med svinehunden. Han spørger i brevet, om byen er interesseret i at beholde krædet til evig arv og eje. Alternativt opfordrer han byerne til at sælge »Min Indre Svinehund« på en kunstauktion.

Værdien pr. svinehund vurderer han selv til omkring 100.000 kr., og pengene beder han byerne give til fonde, foreninger eller enkeltpersoner, der vil gribe fat i vores allesammens indre svinehunde i ord og handling.

Indtil videre har Galschiøt ikke fået svar fra nogen af de 20 byer, men han har hørt, at en beboergruppe på Blågårds Plads i København har spurgt kommunen, om de må få svinehunden. Desuden har han selv tre købere på hånden.

16 NOV. 1993

Menneskeskikkelsen med grisehoved er på det seneste sat op i 20 europæiske byer.

Den indre svinehund væk fra rådhuset

1,2 tons svinehund, der stirrer stift på Københavns Rådhus, blev for meget for byplanborgmester Peter Martinussen (S). Mindre end et døgn efter, at kunstværket »My Inner Beast« blev sat op på Rådhuspladsen i København, forlangte borgmesteren betongrisen flyttet - 30 meter længere væk fra rådhuset.

En tidlig morgen i sidste uge måtte folk fra Gadevedligeholdelsen flytte den grå menneskeskikkelse med grisehoved, så den nu står godt gemt mellem pølsevogne og busstoppesteder ude af øje for Peter Martinussen.

Med til historien hører, at kommunen ikke havde bedt om en iøjnefaldende påmindelse om, hvad man måtte have inden i sig.

Kunstværket er blevet sat op af en anonym kunst-

ner, som kalder sig »Cogito«, som betyder »jeg tænker« på latin.

Den københavnske svinehund er kun én af 20, der som en happening stilles op i europæiske storbyer, »for at sætte fokus på den stigende intolerance og forråelse i Europa, der bl.a. viser sig ved den tiltagende racisme, nationalchauvinisme, forfølgelse af jøder og andre minoritetsgrupper«, som der står i en af »Cogito«s hemmelighedsfulde pressemeddelelser.

På figures sokkel står der: »Må ikke fodres«, og det gjorde københavnernes og turisterne da heller ikke. De nøjedes med at gå rundt om dyret.

Duerne - de havde dannet sig en mening om fænomenet - de sked på svinehunden.

DAMERNES *sladder*

Jeg ved det godt – der er talt politik nok for i år, da der har været kommunalvalg, oppositionen har været helt vild i efterårskulden, osv. Jeg ved det godt. Men bare en lille ting oppe fra Københavns Rådhus, hvad?

Den fynske kunstner Jens Galschiøt Christophersen lavede en happening, han kaldte *Min Indre Svinehund*. Han havde fremstillet 20 mandshøje og aldeles uhyggelige skulpturer af et svin i lang frakke, som blev sat op på centrale pladser i Europa i en nats mulm og mørke. Således også foran Københavns Rådhus. Det forlyder, at byplanborgmester Peter Martinussen godt kunne se det sjove – til at begynde med. Men det forlyder også, at han efter kun et døgn var blevet så irriteret over den grimme gris, at han kontaktede Gadevedligeholdelsen med denne ordre: "Nu kan det være nok! Kør det forbandede dyr over bag en af pølsevognene!". Jeg overlader al symbolsk tolkning til læseren. Svinet var ellers flot i sin lange frakke.

Måske har kunstneren set den relativt nyudkomne bog "Tøj og Stil for Mænd" af Magasins herretøjsindkøber Ole Hoffgaard. Et lærerigt værk. Her kan man blandt andet se, at fx jakker kan sidde på én rigtig og to forkerte måder. For de forkerte indfører forfatteren følgende praktiske betegnelser: "dummepeper", når jakken ser for stor ud – og "musikalsk klovn", når den ser for lille ud. Det er godt at kunne nogle fagudtryk.

Hvorledes prinsesse Diana's fitness-dragt sidder, fik vi ellers førstehåndsindtryk af, da Daily Mirror offentliggjorde spionfotos fra hendes muskeltræning – taget af fitness-centrets ejer. Lad nu den smagløse historie ligge – men det er da utroligt, som verden interesserer sig for den dame. Er det noget erotisk? Delvis, og det kan jeg personligt bekræfte.

For et stykke tid siden var jeg i England og traf en køn 32-årig pige ved navn Christina Hance. Hun ligner Lady Di i en så slående grad, at hun lever af det. Og lever fedt – som "look-alike" i tv-shows, reklamer etc. Men én ting er hun endog meget træt af: Hun får tilbud på op til flere tusind pund for "at gå ud og spise" med diverse mænd. "Der er ingen tvivl om, hvad de vil. Det er sygt!", siger den falske prinsesse hovedrystende.

Det var i øvrigt forbløffende at se, hvor slagkraftigt unge Christina signalerede Lady Di. Former og træk har hun i forvejen, men så har hun også en mana-

Ingmar Bergman

Prinsesse Diana

Bille August

Peter Martinussen

Min Indre Svinehund

ger og påklæder (samme person), der sørger for førstegangs-chokket. Der stod hun, i den anden ende af lokalet, med rød, uniformsinspireret jakke med sorte knapper og den lille hat på sned. Jeg var solgt på stedet, selv fra yderste øjenkrog. **Sagen er jo, at Lady Di** er et typemenneske. Sådan en standard-skikkelse, der er unik og uforanderlig. Vi har dem skam også herhjemme, bare se på Ritt Bjerregaard, Suzanne Brøgger eller sangerinden Elisabeth. One woman, one look.

For ikke at tale om den socialdemokratiske Pia Gjellerup med hendes hårspænde, pagehår og mærkelige kjoler. Hun må da være for langt ude, har jeg altid tænkt. Men nej!

Dette blads udelukkende kvindelige redaktører har det med at fise verden rundt til modemesser, mens vi andre sidder og skriver i vore ansigtters sved. Netop hjemkommen kunne en af disse flyvske kvinder forklare mig, at Pia Gjellerup-looket ifølge Paris bliver det hotteste næste år. Skolepigen vender tilbage, den skal stå på knæstrømper, korte skørter, hvide underbukser, og for at det ikke skal være løgn: Et lillepige-hårspænde i pandehåret. Det vil altså sige, at Pia Gjellerup går rundt og er det mest avantgardistiske blandt danske kvinder for tiden. Jeg siger tak for koffeinfri kaffe ...

Apropos dette med at ligne andre hørte jeg for nylig en ondskabsfuld bemærkning. Man diskuterede den nyudkomne Bille August-bog, hvor den Oscar-scurende instruktør krænger sit liv ud til Politikens Ninka. Et sted fortæller han om sin far, hypnotisøren Frithioff August. Han var et grumt menneske. Bille selv blev truet med "små, hvide mænd". Samtidig har Bille jo ægtet unge kvinder og hurtigt skaffet sig faderskab. Her faldt bemærkningen: "Har man hørt det før? Bille skal passe på, at han ikke en dag simpelt hen vågner op og er Ingmar Bergman!"

Frithioff August, Billes far, sagde engang: "Jeg kan hypnotisere alle. Også til at stjæle, hvis jeg vil." Han døde i 1984. Jeg tror, jeg foretrækker Bille.

Nok af sladder for denne omgang. Jeg tænker altid på, hvad vores berømte rocksangerinde Søs Fenger engang sagde til en af mine kolleger: "Jeg forstår godt, at I skriver om os, og jeg forstår også godt, at folk læser det. Men jeg forstår stadig ikke, at vi er så fandens interessante. Det er ulogisk."

Ja. Livet er ulogisk, Søs. Hang on.
Af Jakob Markers

En lørdag med Johannes Døberer

300 kg tung jernskulptur, »Johannes Døberer med Jesus«, kikkede med på lørdagens julehandel fra trappen til Vor Frue Kirke

Af Ole Kølster
Foto: Hans Sturesson

■ SVENDBORG: Der blev gættet på lidt af hvert, da en mærkelig fremtoning pludselig dukkede op på kirketrappen til Vor Frue Kirke. Men det var nu hverken en jonglør eller en kold jomfru men Johannes Døberer med Jesus på skuldrene. Og kuglerne var ikke deres hoveder, men derimod jorden og universet.

Det var lidt af en kunst at få den 300 kg tunge jernskulptur derop. John Albjerg, der var manden bag lørdagens overraskende indslag på Torvet, måtte have hjælp fra flere af vennerne. Og så fik »Johannes og Jesus« kun lov at blive stående til om eftermiddagen. For ikke at blive udsat for hærverk fra nattens julefrokostgæster.

- Hvorfor kirketrappen? Det er selvfølgelig fordi det er det mest naturlige sted. Og her vil den også blive set af en masse svendborgensere, fortæller John Albjerg.

»Johannes og Jesus« her været på vej gennen flere år. Den begyndte som en model i ler og har gennem tre forsøg vokset sig stor, godt tre meter høj. Og måske dukker den op igen et helt andet sted i byen. Måske ved en eller anden af byens institutioner.

- De skal være velkomne til at få den, men kun til låns. For den skal med i en større udstilling, betror John Albjerg. Hvad han ellers vil sige med lørdagens lille »happening« fortaber sig lidt i et par kritiske bemærkninger om

De store byer har en »Indre Svinehund«. I Svendborg kom Johannes Døberer og Jesus på kort gæstevisit.

Svinehundens glammen giver genlyd i Europa

- Vi oplever i disse år en stigende forræelse i Europa. Grænserne for, hvad man kan tillade sig at gøre mod andre mennesker flytter sig stille og roligt, uden vi rigtigt lægger mærke til det. Men får vi ikke sagt stop i tide, er jeg alvorligt bange for, at problemet vil tage magten fra os. Det mener den fynske billedhugger og smykkesmed Jens Galschiøt Christophersen, som står bag den storstilede europæiske kunsthappening "Min Indre Svinehund".

Af Lise T. Christiansen
Foto: Alex Tran

"Art: Dyr med de laveste instinkter. Tilholdssted: I dig og mig, d.v.s. i hvert eneste individ af Homo Sapiens. Vækstbetingelser: Vokser sig stor, når mennesker udsættes for vold, fornedrelse og respektløs behandling. Adfærd: Angriber menneskets etiske værdigrundlag, så racisme, fremmedhad og intolerance får overtaget. Udbredelse: Kan fuldstændigt tage magten i det enkelte menneske, i sociale grupper og i ekstreme tilfælde over hele befolkningen. MÅ IKKE FODRES!" Sådan lyder inskriptionen på de tyve svinehund-skulpturer, der i sidste måned blev placeret på centrale pladser og torve i et tilsvarende antal europæiske storbyer.

De tonstunge skulpturer, som forestiller menneskelignende skikkelser med svinehoveder, var en gave til de respektive byer fra den odenseanske kunstner Jens Galschiøt Christophersen. En gave med indbygget provokation. I den forgangne måned har "Min Indre Svinehund"-skulpturerne da også vakt betydelig furor blandt indbyggerne og politikere i de forskellige lande.

- Jeg havde på intet tidspunkt forestillet mig, at der ville komme så mange og så stærke reaktioner, som det har været tilfældet. Faktisk får jeg stadig megen respons på projektet, der nu får en række udløbere, idet flere forskellige mennesker har henvendt sig med et ønske om at bruge "svinehunden" i andre sammenhænge, fortæller Jens Galschiøt Christophersen, som glæder sig over, at budskabet bag happeningen tilsyneladende er blevet hørt.

Stigende intolerance

- Min hensigt med projektet er, at sætte fokus på den stigende intolerance og forræelse, der finder sted i Europa i

Reaktionerne på den europæiske kunsthappening "min Indre Svinehund" har været meget forskellige. I nogle byer blev skulpturen straks fjernet, i andre byer, såsom Odense, er den blevet flyttet til et mere diskret sted. I enkelte byer har man blot ladet den stå. Det odenseanske eksemplar af racen huserer nu på Klingenberg.

disse år. Mindretalsgrupper forfølges, fremmedhadet vokser, volden bliver stadig grovere, og vi er alle medansvarlige fordi, vi lader det ske, påpeger han.

- Der er sket et skred i vore moralske værdier. For bare 20-30 år siden kunne det for eksempel ikke lade sig gøre, at et menneske fik bank på gaden uden, at nogle greb ind. I dag er der derimod ingen, som tør reagere. Vi er bange, kigger den anden vej og går bort med dårlig samvittighed. Andre eksempler på forræelsen af vor kultur så vi, da politiet skød mod BZ'ere i København og da flygtningelejre blev stukket i brand i Tyskland. Grænserne for, hvad man kan tillade sig at gøre mod andre mennesker flytter sig stille og roligt, uden vi rigtigt lægger mærke til det. Men får vi ikke sagt stop i tide, er jeg alvorligt

bange for, at problemet tager magten fra os, siger Jens Galschiøt Christophersen.

Han mener ikke, at de yderligtgående racistiske grupper, der er dukket op i mange europæiske lande, udgør den virkelige trussel. Ifølge Jens Galschiøt Christophersen, er det langt farligere, hvis vi ikke alle hver især vedkender os vores indre svinehund, idet "dyret" i så fald får lov at vokse sig stor og tage overhånd i al ubemærkhed. Derfor understreger han, at "Min Indre Svinehund" også er hans egen personlige svinehund.

Tikkende bombe

- Jeg har på ingen måde ønsket at være moralsk på andres vegne med min happening, ligesom jeg heller ikke angiver nogle løsninger. Men jeg har til gengæld ønsket at

skabe debat om den tikkende bombe, som jeg mener er indbygget i konflikten mellem europæerne og de fremmede i Europa. Hvis vi vil undgå, at bomben eksploderer og medfører konfrontationer i stil med optøjerne i Los Angeles for et par år siden, må vi gøre et seriøst forsøg på at løse problemet, mener den odenseanske kunstner.

- Som sagt sidder jeg ikke inde med svarene, men jeg er overbevist om, at vi på en eller anden måde bliver nødt til at holde os selv og hinanden fast på de humanistiske værdier, som vort demokrati er baseret på. Mange mennesker frygter, at de fremmede skal komme og ødelægge vores kultur. Men jeg tror, at det i realiteten er det, vi gør mod de fremmede, der er den allerstørste trussel mod vor kultur, slutter Jens Galschiøt Christophersen.

Den indre svinehund glammer i Europa

- Vi oplever i disse år en stigende forræelse i Europa. Grænserne for, hvad man kan tillade sig at gøre mod andre mennesker flytter sig stille og roligt, uden vi rigtigt lægger mærke til det.

Det mener den fynske billedhugger og smykkesmed Jens Galschiøt, manden bag den storstilede europæiske kunsthappening »Min indre svinehund«.

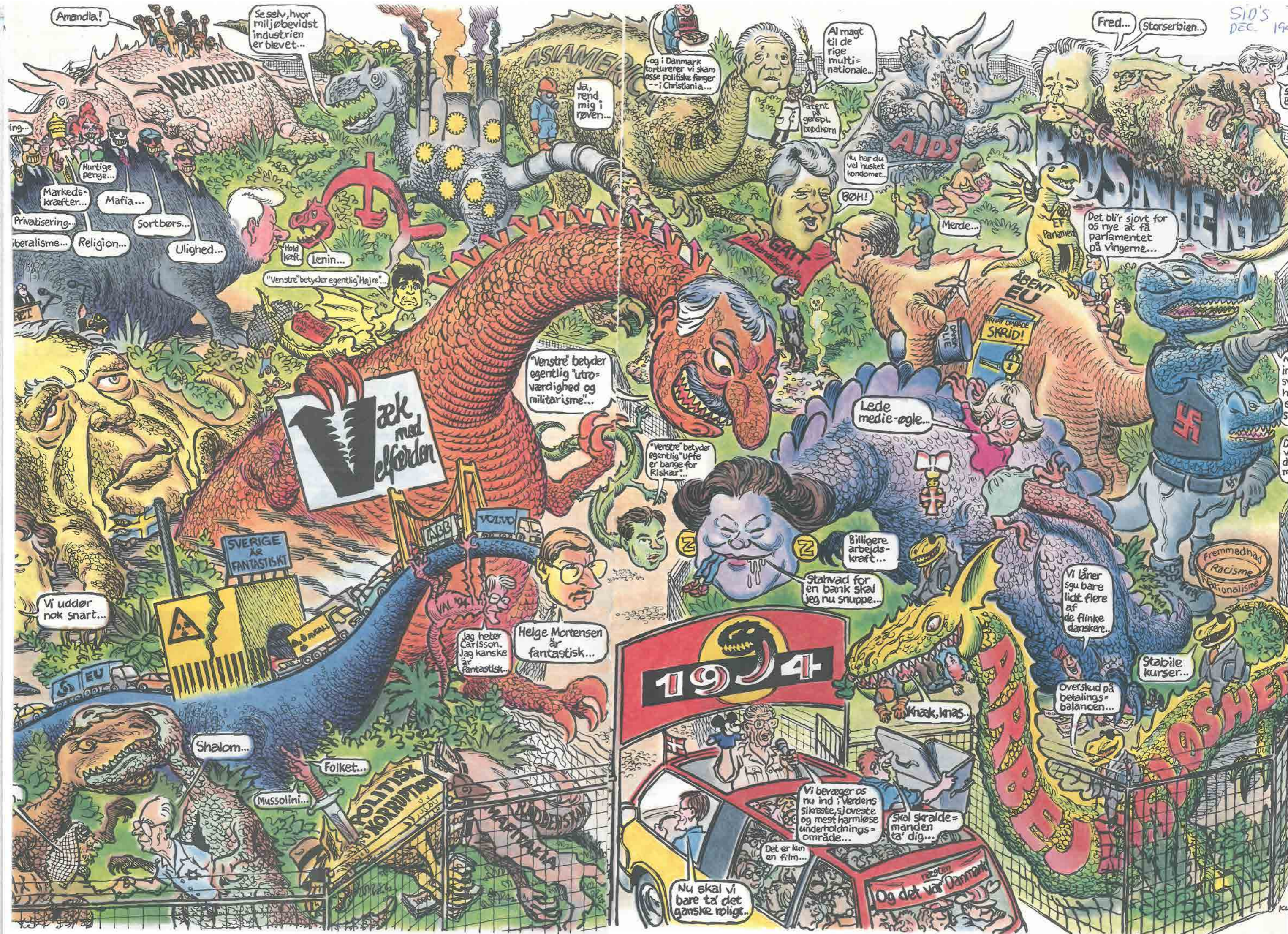
Kunsthappening har vakt opsigt i de 20 europæiske byer, hvor »Min indre svinehund« er blevet præsenteret for politikere og indbyggere.

Læs side 4

Den fynske billedhugger og smykkesmed sammen med »Min indre svinehund«.

Foto: Alex Tran

Amanda!

Se selv, hvor miljøbevidst industrien er blevet...

Hurtige penge...
Markedskræfter...
Privatisering...
Mafia...
Sortbørs...
Ulighed...
Religion...
liberalisme...

Hold krafted Lenin...

"Venstre" betyder egentlig "Højre"...

Værk med velferden

"Venstre" betyder egentlig "utro-værdighed og militarisme"...

"Venstre" betyder egentlig "uffe er bange for Risikar"...

Al magt til de rige multi-nationale...

Patent på genopl. brødkorn

Nu har du vel husket kondomet...

BOH!

Merde...

Fred... Storserbien...

Det blir sjovt for os nye at få parlamentet på vingerne...

AGENT EU

PRIVAT OMBUDE SKRID!

Lede medie-øgle...

Billigere arbejdskraft...

Stålvad for en bank skal jeg nu snuppe...

Vi lærer sgu bare lidt flere af de flinke danskere...

Fremmedhad
Racisme
Nationalisme

Stabile kurser...

Overskud på betalingsbalancen...

Knæk, knas...

Vi bevæger os nu ind i Verdens sikreste, sjoveste og mest harmiløse underholdnings-område...

Skal skralde-manden ta' dig...

Det er kun en film...

Nu skal vi bare ta' det ganske roligt...

Og det var Danmark

Lyreco 318.519

Udklip af:
Morgenavisen
Jylland Posten

25 NOV. 1993

Udklip af:
Berlingske Tidende

27 NOV. 1993

Flere steder er der vist interesse for en permanent opstilling af Jens Galschiøt Christophersens svinehundestatuer. Foto: Kim Rune

Blågården ønsker en svinehund

Statuen »Min indre svinehund« på Rådhuspladsen får permanent placering i København, sandsynligvis i Korsgade på Nørrebro.

AF ANDERS W. BERTHELSEN

ODENSE/KØBENHAVN »Min indre svinehund« får lov til at øffe permanent. Lige siden den fynske kunster Jens Galschiøt Christophersen i begyndelsen af november læssede 20 svinehundestatuer af i de europæiske storbyer, har myndighederne diskuteret, hvad de skulle stille op med den uventede gave.

Københavns Kommune ser positivt på en permanent placering, men ikke på Rådhuspladsen, hvor den står nu. »Det ville være kedeligt blot at sætte den i et depot. Vi vil

gerne have den stående fremme i bybilledet,« siger Jane Wiis, Magistratens 4. afdeling.

Beboerforeningen Blågården på Nørrebro har søgt kommunen om lov til at overtage gaven og placere den på en privat grund ved Korsgade. Her skal den dagligt minde beboerne i det indvanderprægede kvarter om at holde deres egen indre svinehund i ave.

Statuen af en menneskekrop med svinehovede, udført i jernarmeret beton, er i nogle europæiske storbyer blevet »anholdt« og »interneret« hos det lokale politi eller brandvæsen. Andre steder står den stadig fremme, bl.a. i Odense, Århus og Oslo.

Også Helsingør Gymnasium og kunstforeningen i Hjørring har kontaktet kunstneren med henblik på at overtage en svinehund.

Udklip af:

Vejle Amts Folkeblad (V)

23 NOV. 1993

Foto: CARSTEN ANDREASSEN
Jens Galschiøt Christophersen med sin "Indre svinehund" foran Odense Rådhus

Svinehund til salg

AF LONE SØRENSEN

20 borgmestre i 13 europæiske lande har et fælles problem:

Hvad skal de stille op med "Den indre svinehund"?

Uden varsel fik de for to uger siden foræret en 1,2 tons tung betonskulptur, der forestiller en 2,3 meter høj gris. Kunstneren Jens Galschiøt Christophersen, som har lavet "Den indre svinehund", stillede med hjælp fra 100 mennesker i løbet af tre dage 20 eksemplarer af betongrisen op på prominente pladser i de på-

og den odenseanske kunstner er ved at skrive breve til bl.a. Paris, Milano og Barcelona.

I brevet opfordrer han borgmestrene til at kontakte ham, hvis de ikke vil beholde gaven. Jens Galschiøt Christophersen vil så sælge "svinehundene" på auktion. Pengene skal blive i svineens nuværende land og uddeles som kunststipendier.

I Danmark er "Den indre svinehund" opstillet fire steder: Foran Team-Teatret i Herning, foran rådhusene i Århus og Odense og på Rådhuspladsen i København.

Jens Galschiøt Christophersen har brugt 100.000 kroner af egen lomme på at lave "Den indre svinehund", som formodentlig er den største kunststøbeplade nogens-

Væk med vildfarelser

hund og misforstået sentimentalitet

Rasmussen. De skal være effektive og fleksible, de skal kunne planlægge og beherske de moderne teknologier. Det kan lyde tysk og trist, men hvis de ikke opnår de færdigheder, vil de for altid være låst fast på bunden af det danske samfund.

Og hvad så med danskerne? Hvad skal de yde? De skal være villige til at bruge de penge, det koster at give indvandrere og flygtninge de bedste betingelser for at integrere sig. Og i øvrigt respektere deres kultur og møde dem, som de møder andre danskere. Stille de samme krav til dem, som de stiller til andre, opfordrer Rugberg Rasmussen.

Han mener, at Danmark har alvorlige - men ikke uløselige - sociale problemer med sine fremmede. Problemer, som vi ikke kan løse, hvis de »nye danskere« i fuld udstrækning opretholder deres oprindelige kultur og dermed holder fast i en tankegang, der måske nok er frugtbar i et traditionelt samfund. Men som gør det svært for den enkelte indvanderer at opbygge en individuel, moderne bevidsthed, som gør ham i stand til at begå sig på lige fod med andre danskere.

Islam er ikke i sig selv et problem. Det er både en dynamisk og tilpassingsdygtig religion, understreger Torben Rugberg Rasmussen og påpeger, at mange af de bedst integrere-

rede indvandrere gnidningsløst holder fast i sider af deres oprindelige kultur.

Problemet er snarere, at de fleste muslimske indvandrere og flygtninge ingen uddannelse har og derfor har svært ved at leve op til det moderne samfunds skiftende krav. En veluddannet muslim kender den vestlige tankegang og vil klare sig uden store problemer på arbejdsmarkedet - hvis han ellers kan overvinde danske arbejdsgivers modvilje mod at ansætte »mørklødet arbejdskraft«.

Klassisk racisme

Torben Rugberg Rasmussen afviser, at den klassiske racisme har gjort sit indtog i Danmark, men påpeger, at det er blevet mere respektabelt at fremføre fremmedfjendtlige synspunkter. Men det er hverken værd at bruge tid eller ressourcer på at bekæmpe højreradikale gruppers angreb på de fremmede, mener han. Ressourcerne skal sættes ind på at løse det sociale problem, som indvandrere og flygtningene kæmper med, og ruste dem til fuld integration.

Men hvis vi skal gøre det, så er det på tide at se problemerne i øjnene og gøre endeligt op med alle sentimentale forestillinger om eksotiske, nuttede og hjælpeløse indvandrere og flygtninge. Den vildfarelse kan vi ikke bygge vores integrationspolitik på.

Væk med

ker går i rette med den indre svine-

view af
with Hansen.

erne undskylder og forsvarer, dråber modtil at være racistisk styr på den indre. Modstanderne er fulgt af samløber, lobbyer og venner, som kun af andre folkeske, og som ikke har anbragt en ombæ under de lige danske vær fra bogen »Bar« af Torben Rasmussen m.fl.) gnedne fronterne ten om Danstninge og indred indgangen til dag kan man krive den samme ning.

res muslimske re og flygtninge farlige eller spejle for den danDe er ganske e mennesker, et socialt prolet må vi prøve n det kræver, at holder op med a ingenting og en klar målsæt nye danskere. er mellemstg integratio cand. mag. gberg Rasmusglig videnskabejder ved Mellemststunse Universi-

Rugberg Rasmussen er en af dem, der er for en human flygtninge- og indvandrerpolitik. Men han er det på sin egen måde. Og han holder sig ikke tilbage fra at sige de ting, der får andre til at slå syv kors for sig. Ellers får vi aldrig den åbne og ærlige debat, vi har brug for, erklærer han.

Han mener f.eks., at det i et forsøg på at forsvare vores muslimske indvandrere og flygtninge mod kritik - er tåbeligt at foregøgle nogen, at de med deres kultur styrker det moderne Danmark.

Velmenende danskere hævder, at muslimske indvandrere kan gøre vores samfund bedre. At de skal fastholde deres oprindelige kultur og familiemønstre, fordi det kan være løsningen på det moderne samfunds problemer med druk, selvmord og skilsmisser. Men det er noget sentimentalt vrøvl.

Intet at byde på

Islam har ikke noget at tilbyde et samfund som det danske. Den enkelte muslim, den enkelte indvanderer, kan have masser at byde på. Men som kultur, som livsstil, som en måde at anskue verden på, da har Islam ikke noget væsentligt at bidrage med på vores breddegrader.

Han tager særligt afstand fra det stærkt manddomsdominerede muslimske familiemønster, hvor manden indtager en klar position over kvinden. Det mønster går ikke godt

i spænd med et moderne samfunds krav om selvstændige mænd og kvinder, der former deres egen tilværelse.

For at kunne forme sin

egen tilværelse må enhver indvanderer og flygtning være i stand til at tilegne sig den danske og den vestlige verdens måde at tænke på, mener Rugberg

Det to meter høje svin får lov til at blive stående foran Team Teatret.
(Foto: Egit Thomsen)

Blæst om Hernings beton-svin

Serieproduceret skulptur får lov at blive stående ved Team

Det to meter høje betonsvin overlever. Derfor mener Venstre, at skulpturen »Min indre svinehund« skal få lov til at blive stående foran Team Teatret i Båhusgade. Herning Byråds økonomiudvalg foreslog Venstre forsvaret af skulpturen, men beslutningen om, at svinet skal stå på pladsen, blev vedtaget på mødet i Team Teatret natten til 10. november.

Herning Byråds økonomiudvalg foreslog Venstre forsvaret af skulpturen, men beslutningen om, at svinet skal stå på pladsen, blev vedtaget på mødet i Team Teatret natten til 10. november.

Herning Byråds økonomiudvalg foreslog Venstre forsvaret af skulpturen, men beslutningen om, at svinet skal stå på pladsen, blev vedtaget på mødet i Team Teatret natten til 10. november.

Udsklip af:
Århus Stiftstidende
- 9 DEC. 1993

Ydre svineri på svinehunden

Statue på Rådhuspladsen i Århus har fået svinet frem i en tilskuer

»Min indre svinehund«, som byrådet snart skal afgøre, om vi skal beholde, har provokeret en tilskuer til hærværk.

A/ Ane Dybdahl
»Min indre svinehund«-statuen, som Århus har til låns, har åbenbart fået svineriet frem i en af tilskuerne. I alle tilfælde har den anden majsomme red maling og lidt svineføder med sig til Rådhuspladsen, hvor statuen er blevet svinagtigt dekoreret.

»Min indre svinehund« er opstillet i 20 store europæiske byer i Danmark, Ålborg, København og Herning. Meningen med statuen, som kunstneren Jens Galschiøt har lavet, er at provokere netop den indre svinehund, som han mener, vi alle har gemt i under overtrækken.

Det er åbenbart lykkedes til fulde - omend nok ikke på den måde, som kunstneren havde forestillet sig. Sjøvt nok er akkurat det samme sket nogenlunde samtidig i København, men allers har jeg ikke kendskab til, at der er blevet begået overgreb på svinehunden. Joh., i Milano har den været snarret inde på brandsta-

Udsklip af:
Herning Folkeblad
- 8 DEC. 1993

Vor indre svinehund

26. NOV. - En kunstner, en idealistisk dansk kunstner, har støttet af antiracistiske kredse anbragt tomtunge skulpturer med svinehoveder i 20 europæiske storbyer i et forsøg på at rabe menneskene op, så de ikke længere er dyr, men mennesker. En svinehund er et dyr med de laveste instinkter, og den vokser sig stor, når mennesker udsættes for vold, fornærelse og respektløs behandling, og stiller spørgsmålet, om vi alle kommer til at se sådan ud, når 500.000 flygtninge står ved grensen og beder om asyl.

Med hvad fikler han ud af sin »happening«? Knap nok en rimelig mediedekning, og burde ikke netop en sådan ekstrordinær indsats interessere modierne, bl.a. TV? Var det ikke rimeligt, at vi fik at vide, hvilke lande der for ikke at virke stødende på vores borgere, fjernede skulpturen. De gjorde det i Bruxelles, har vi da fået at vide, men hvor ellers?

I Danmark syder og gærer fremmedhadet - også - et fremmedhad, der, når det er mildest, ignorerer de ikke-dansk-udseende, mens masser af mennesker er »sure«, fordi de fremmede »masser« på os, og ekstremister er befyndt med de samme satistiske overgreb, som vi i længere tid har set det i Tyskland.

Der er - vistnok/muligvis - noget galt i den danske flygtninge-/asyl-/indvandrerpolitik, men er der noget dårligt i, at mennesker, der af en eller anden grund har det skidt i deres eget land, griber chancen? I Danmark og Sverige var det f.eks. i begyndelsen af århundredet ret almindeligt at udvandre til Amerika - for at få det bedre!

Alle må lære at indse, at verden er under forandring (det har den for øvrigt altid været, men måske ikke så voldsomt som i dag) - indse, at det Danmark og det Europa, vi voksede op i, ikke bliver »det samme«, som vores forfædre kom til at opleve. Og det må vi alle acceptere - og hjælpe, hvor der er behov for det. Lad ikke den fynske kunstners advarende RAB være forgæves - og tak, fordi han rallede op.

Birthe Agger, Ørnebjergvej 3E, 2600 Glostrup

Udsklip af:
Stifts Folkeblad
(V)

Menneskekikkelsen med grisehoved er på den seneste sat op i 20 europæiske byer.

Den indre svinehund væk fra rådhuset

1,2 tons svinehund, der stikker sig op i 20 europæiske byer, som kaldes sig »Cognac«, som betyder »jeg tager ker«, på latin.

Den københavnske svinehund er kun én af 20, der som en happening stilles op i europæiske storbyer, »for at sætte fokus på den stigende intolerance og forråelse i Europa, der bl.a. viser sig ved den tilbagetrækkende racisme, nationalchauvinisme og forfølgelse af jøder og andre minoritetsgrupper, som der står i en af »Cognac«-hermelighedsfulde pressemeldelser.

På figurens sokkel står der: »Må ikke fodres«. Og det gløder københavnerne og turisterna da heller ikke bedt om en injemaldende om dyret. Duerne - de havde dannet påmindelse om, hvad man måtte have i sig. Kunstværket er blevet sat op af en anonym kunst-

SVINEHUNDEN
Hvad var det der skete, da Odense Kommune fik en ny statue. Hvor kom den fra, og hvem havde lavet den? - Var der nogen forbindelse til kommunalvalget? - Gyden har snakket med manden bag skulpturen.
Læs side 17

Det var i dagene op til kommunalvalget, at man på Berlingske Tidendes forside kunne se et billede af store sorte betonstatuer forestillende opretstående svin iført lange pæne overfrakker og halsklud. Et uhyggeligt billede lige for landets borgere skulle gå til valgurnerne.

Berlingske Tidende kunne oplyse, at det var en anonym kunstner, der havde lavet skulpturen, der meget passende var blevet døbt »Min indre svinehund«. Som et symbol på den krybende svinehund, der efterhånden kan ses løbe rundt i alle dele af Europa for tiden. Tyve svinehund skulle opstilles rundt omkring på centrale pladser i Europa.

Et par dage senere var svinehunden endda også dukket op i Odense indre by. I påtrængende nærhed af byens rådhus og den heroiske statue af Knud den Hellige. Der var lagt op til konfrontation. Måske en forstyrrelse. I hvert fald kunne man som husejener høre fra

ind i et ækelt syn, når man var på vej hjem til en fredelig aften foran fjerneren. Det sætter selvfølgelig noget i gang. Efterhånden blev det kendt, hvem der stod bag projektet. Manden hedder Jens Galschiøt Christophersen, uddannet kleinsmed på Lindøværftet, men idag arbejdende som skulptør. Det er

men med kommunalvalget. Det var ingen sammenhæng. Der har været over 100 frivillige involveret i projekter. Mennesker med vidt forskellig baggrund, der har ønsket at give hånd med.

Hele projektet har da også haft sin pris. Alt i alt 150.000 kroner for 20 massive betonstatuer. Heraf kommer 50.000 kroner fra forskellige fonde. De resterende 100.000 kroner har Jens Galschiøt måtte søge gennem banklåne.

Men der ligger interkommunalt i projektet. Det var en idé, der måtte ud. Skulpturen er bare én måde at »tale« på. Som han selv siger, så er der mange andre måder at blive rig på end ved at lave skulpturer.

I starten ville Jens Galschiøt Christophersen da også have været anonym, da det var selve »sagen«, der skulle tale. Men han blev rådet af mediefolk til at stå frem, da pressen ellers ville have fundet ud af det. Og det ville have været et mediehysteri i sig selv.

Tyve sorte svinehund står nu rundt i Europa. I en tid hvor Europa er i opbrud - politisk såvel som økonomisk. Denne krise rykker selvfølgelig ved nogle etiske og moralske fundament. Men spørgsmålet er om kristendommen og hele vores kulturgrundlag er stærk nok. Mennesker hjælper mennesker i nød. »Svinehunden må i hvert fald aldrig fodres. Det er det værste man kan gøre«, siger Jens Galschiøt Christophersen.

Han har anmodet de forskellige bystyre, der nu huser svinehunden, om at lade den stå i 14 dage. Odense kommune oplyste 25. november, at man sidst på måneden ville tage stilling, til hvad der videre skulle ske med svinehunden.

Peter Weichel
Foto: Mikael T...

ralen bag svinehunden
alschiøt Christophersen (herover) er manden bag både kreativ udførelse af det omdebatterede »svinehunde-«, der medførte at 20 fladtrykte betonbæstier mod på torve og pladser i 16 europæiske storbyer. Kunstneren fortæller her om sin frygt for den stigende intolerance, baggrund for det tungtunge projekt, der nu har lettet en samvittigheds en smule, men som har kostet ham 7 kroner. (Foto: Kim Rune)

Kunstneren og billedhuggeren Jens Galschiøt Christophersen, der skabte international opmærksomhed med sit »svinehunde-projekt« fortæller her om den moralske baggrund for sin aktion

Helene Moe

turist på Rådhuspladsen i København følger det mærkelige dyr ind i kammeret, som Jens Galschiøt Christophersen har anbragt for at vække forbiplussendes samvittighed. Det er hans bidrag til kampen mod intolerance og racisme, som han dog mener Danmark endnu er nogenlunde ren for. (Foto: Leif Tuxen)

DA G BLAD. NOV. 93.

Kamp mod racisme
Svinehunde-projektet er der med ment som et utraditionelt argument i en etisk diskussion.
Schjælgelig er der en grund til at svinehunden eller vor indre rovdyr, har gode kår for øjeblikket i vore samfund. Det kan være uretfærdig behandling og social nød, der ad denne vej bliver lukket ud. Men fenomenet trives, over alt globalt set.
Alligevel er svinehunden ikke ment som en anklage mod nogen men som en moralsk og synliggjort støtte til de positive kræfter i vor kultur, ja, ja, måske oven i købet som dens forsvær.

Jens Galschiøt Christophersen med et par af de svinehuder som aldrig fik knop, men som til advarsel stadig opbevares i værkstedet ved Odense havn. Resten af produktionen opholder sig i europæiske torve og pladser som gav de pågældende høje priser. (Foto: Kim Rune)

Er han moralist, idealist eller humanist, klejnsmeden fra Odense, Jens Galschiøt Christophersen, der i den seneste tid har vakt international opmærksomhed med sine tungtunge frakkelædte svinehunde-skulpturer, som han har opstillet på udvalgte torve og pladser i 16 europæiske storbyer. Ind til for få dage siden var kunstneren anonym. Men her, fire uger efter den spektakulære aktion har fundet sted, giver han sig til kende. Angiveligt ikke for at opnå billig reklame, men for »sagens« skyld.
Flere fonde, blandt andre Fredsfonden og Funch-fonden har støttet Jens Galschiøt, der er selvbetalt, men ikke ganske ukendt. Har udstillet på verdensudstillinger i Sevilla i 1992, ligesom han har udført en bestilt opgave til dronningens 50-års fødselsdag. En »tom« kvindeskulptur med indbyggede Toikeni-motiver i knapperne.
Symbolikken er ganske utvetydig i hans kunst. Til den seneste Afrika-indsamling donerede han således en skulptur af en afrikansk kvinde, der står med sit døde barn. Foran kvinden ligger Barbie-dukker lavet af bronze - et billede på den vestlige kulturs dekadence og udyngelse af de fattige 3. verdenslande.
Skulpturen skabte han for at få hold på sin egen frustration over, at der er så kort mellem tv-skærmen og Afrika.

Det er helt grotesk at vi, uden at gøre noget, acceptere at den gru og ulykke lige for øjnene af os. Jeg er sikker på, at om 500 år vil verden spørge hvordan vi, der lever de »engangs«, kunne se på sådan noget uden at tage afstande.
Og her præciserer Jens Galschiøt i korte træk sin holdning til tilværelsen: vi må være parate til at tage diskussionen om moral og etik op inden vor indre svinehund bliver så forenet med os, at vi ikke opdager den hoxos selv sig andres.

Intolerancen
Jens Galschiøt Christophersen har værksted ved Odense Havn, hvor han i otte år har fremskillet skulpturer og solvasker, der klart refererer til kelternes og vikinernes tradition. Smykkerne sælger han blandt andet til museer.
I flere år har den 39-årige kunstner, i sin tid angiveligt med støtte fra Willy Brandt, ført forhandlinger med bystyret i Berlin om opførelsen af et monument omkring murens fald. (Halve mennesker der passerer gennem muren, og kommer ud som hele - og anderledes).

Jens Galschiøt lægger ikke skjul på, at han allermest brænder for den grensesprængende og debatskabende kunst. Og det var det, der førte til, at han for et år siden, og for egen regning, kastede sig ud i svinehunde-projektet.
Jeg havde det så dårligt med den stigende intolerance, der skaber helt ukontrollable spændinger mellem befolkningsgrupper overalt i verden. Jeg gik rundt med en knugende fornemmelse af, at der måtte gøres noget.
På det helt nære plan benytter det Jens Galschiøt dybt at se de mennesker, der flygtede fra krigshandlinger i det tidligere Jugoslavien, blot for at komme til andre, fredelige lande, og blive slået ihjel, sådan som det skete for nylig i Tyskland.
Den slags kan man ikke bare se på, siger han.
Jens Galschiøt Christophersen betragter i dag pro-

Jens Galschiøt Christophersen er parat til at bruge over 100.000 kroner på at løse den globale konflikt. En konflikt som jeg mener kun kan løses ved deling. I hvilket forhold skal jeg ikke afgøre. Men der er ingen tvivl om, at den fuldstændig uretfærdige skæv fordeling af verdensressourcer må have sin pris.
Men hvad skal der ske med skulpturerne, hvis de ikke bliver solgt?
Ligeegyldigt hvad der sker med dem skaber de, alle veje ved deres tilstedeværelse, en form for debat. De arbejder for sagen helt på deres egen måde. Ejernes skulpturerne opstår der diskussion. På de lov at stå bemærkes de også. Og det er netop det, der er meningen med dem.

Jeg blev glad over de pågældende ville gøre en nok så lille indsats mod verdens udvikling, der, efter min mening, i uhyggelig grad ligner den i Tyskland i 30'erne.
Derfor tror Jens Galschiøt Christophersen at »Svinehunde« har magtet at ændre noget ved sin blotte tilstedeværelse.
Følelser bag Jens Galschiøt leder aldrig efter motiver, ligesom han oftest afstår fra at fortolke. Motiverne opstår og så er det individuelt op til betragteren at finde meningen.
Jeg lukker i virkeligheden mine følelser ud gennem kunsten. Følelser kan man ikke tænke sig til. Forsøger man på det bliver det noget snarvis.
Denne påstand virker dog ikke helt overbevisende, når det angår det seneste projekt. Bag »svinehunden« var der fra starten en tanke. Ikke om at moralisere, men om at bevæge gennem opmærksomhed.

Og mediernes opmærksomhed udeblev da heller ikke - selv om det måske ikke blev til så meget, som han havde regnet med.
Kunstneren betragter ikke sin seneste skulptur som et politisk manifest, men som et spørgsmål. Alle, der konfronteres med den frakkelædte dyreskulpturs ubehageligt blottede gab, tvinges til, på et eller plan, helst på den indre, at reagere.
Jens Galschiøt Christophersen afviser ikke, at »Svinehunden« er ment som en provokation, der skal få folk til at tænke sig om.
Den er et symbol på de onde og negative kræfter vi alle rummer. Og som vi kun kan bekæmpe ved at erkende denne sandhed, siger han.

Reaktionerne
De 20 identiske svinehunde blev i begyndelsen af november stillet op på pladser og torve i udvalgte europæiske storbyer. Bl. a. i Antwerpen, Bruxelles, München, Zürich, Milano, München, Berlin, Amsterdam, Oslo og Stockholm. Heriblandt tre danske byer, København, Odense, Århus og Herning.
Det er kunstneren selv, der sammen med et hold af unge, som også har været med i fremstillingen, der har klaret transporten og opstillingen af de tungtunge figurer.
Skulpturerne er blevet modtaget med forskellige reaktioner. Nogle byer gjorde kort proces og fjernede dem med stor besvær igen. I Bruxelles blev svinehunden

blev i begyndelsen af november stillet op på pladser og torve i udvalgte europæiske storbyer. Bl. a. i Antwerpen, Bruxelles, München, Zürich, Milano, München, Berlin, Amsterdam, Oslo og Stockholm. Heriblandt tre danske byer, København, Odense, Århus og Herning.
Det er kunstneren selv, der sammen med et hold af unge, som også har været med i fremstillingen, der har klaret transporten og opstillingen af de tungtunge figurer.
Skulpturerne er blevet modtaget med forskellige reaktioner. Nogle byer gjorde kort proces og fjernede dem med stor besvær igen. I Bruxelles blev svinehunden

blev i begyndelsen af november stillet op på pladser og torve i udvalgte europæiske storbyer. Bl. a. i Antwerpen, Bruxelles, München, Zürich, Milano, München, Berlin, Amsterdam, Oslo og Stockholm. Heriblandt tre danske byer, København, Odense, Århus og Herning.
Det er kunstneren selv, der sammen med et hold af unge, som også har været med i fremstillingen, der har klaret transporten og opstillingen af de tungtunge figurer.
Skulpturerne er blevet modtaget med forskellige reaktioner. Nogle byer gjorde kort proces og fjernede dem med stor besvær igen. I Bruxelles blev svinehunden

Jens Galschiøt Christophersen udtrykker sig oftest i naturligtviske og organiske former og siger selv han er dybt inspireret af den spanske arkitekt Antonin Gaudí og af jugendstil-stilen. Ofte er det klasser, formet af men uden krop, der inspirerer ham. Her skulpturen »Unsluppen« med tydelig symboleffekt. (Foto: Kim Rune)

HERRING BLADET 17 NOV. 1993

Udklip af: Aalborg Stiftstidende 26 NOV. 1993

17 NOV. 1993
Hvem vil købe svineet?
Et menneske i regnfrakke- og med grisehov! Det er Odense-kunstneren Jens Galschiøt Christophersens bud på en skulpturel protest mod racisme og intolerance.
20 stykker af slagen er nu på vej rundt om i Europa's hovedsteder og storbyer - plus et enkelt eksemplar foran Team Teatret i Bethanagade, Herning.
Grunden til, at Herning også har fået en »Svinehund«, findes i Jens Galschiøt Christophersens tette tilknytning til Team Teatret.
Og i København, hvor »Svinehunden« i natens mulin og mørke var anbragt på Rådhuspladsen i København, har man også sørget for at få den iøjnefaldende pro-

1014
Udklip af: Aalborg Stiftstidende 26 NOV. 1993

blev opstillet, tikkede der samtidig telefaks ind hos de respektive byers borgmestre og politimestre.
Lad svinet stå. I det mindste i to uger, lod opfordringen på faxen. Nu er de to uger gået. Og hvad skal der så ske.
I disse dage er Jens Galschiøt ved igen - at skrive til de 20 borgmestre. Denne gang spørges de, om de ønsker at beholde deres svinehunde. Det må af med dem, skal de kontakte spasmageren fra Odense. Han vil så i givet fald sætte svineene på auk-

blev opstillet, tikkede der samtidig telefaks ind hos de respektive byers borgmestre og politimestre.
Lad svinet stå. I det mindste i to uger, lod opfordringen på faxen. Nu er de to uger gået. Og hvad skal der så ske.
I disse dage er Jens Galschiøt ved igen - at skrive til de 20 borgmestre. Denne gang spørges de, om de ønsker at beholde deres svinehunde. Det må af med dem, skal de kontakte spasmageren fra Odense. Han vil så i givet fald sætte svineene på auk-

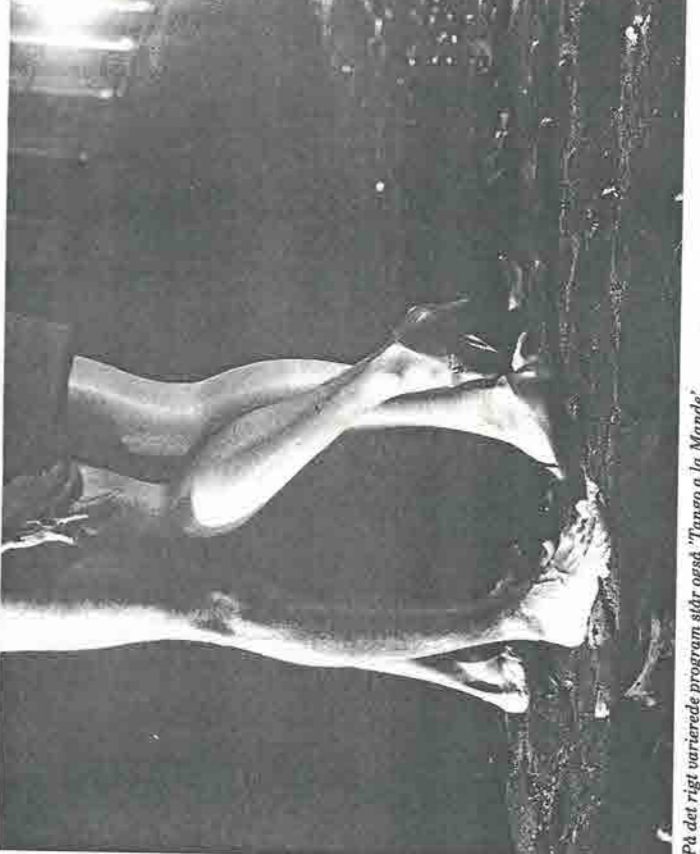
blev opstillet, tikkede der samtidig telefaks ind hos de respektive byers borgmestre og politimestre.
Lad svinet stå. I det mindste i to uger, lod opfordringen på faxen. Nu er de to uger gået. Og hvad skal der så ske.
I disse dage er Jens Galschiøt ved igen - at skrive til de 20 borgmestre. Denne gang spørges de, om de ønsker at beholde deres svinehunde. Det må af med dem, skal de kontakte spasmageren fra Odense. Han vil så i givet fald sætte svineene på auk-

blev opstillet, tikkede der samtidig telefaks ind hos de respektive byers borgmestre og politimestre.
Lad svinet stå. I det mindste i to uger, lod opfordringen på faxen. Nu er de to uger gået. Og hvad skal der så ske.
I disse dage er Jens Galschiøt ved igen - at skrive til de 20 borgmestre. Denne gang spørges de, om de ønsker at beholde deres svinehunde. Det må af med dem, skal de kontakte spasmageren fra Odense. Han vil så i givet fald sætte svineene på auk-

blev opstillet, tikkede der samtidig telefaks ind hos de respektive byers borgmestre og politimestre.
Lad svinet stå. I det mindste i to uger, lod opfordringen på faxen. Nu er de to uger gået. Og hvad skal der så ske.
I disse dage er Jens Galschiøt ved igen - at skrive til de 20 borgmestre. Denne gang spørges de, om de ønsker at beholde deres svinehunde. Det må af med dem, skal de kontakte spasmageren fra Odense. Han vil så i givet fald sætte svineene på auk-

blev opstillet, tikkede der samtidig telefaks ind hos de respektive byers borgmestre og politimestre.
Lad svinet stå. I det mindste i to uger, lod opfordringen på faxen. Nu er de to uger gået. Og hvad skal der så ske.
I disse dage er Jens Galschiøt ved igen - at skrive til de 20 borgmestre. Denne gang spørges de, om de ønsker at beholde deres svinehunde. Det må af med dem, skal de kontakte spasmageren fra Odense. Han vil så i givet fald sætte svineene på auk-

Gensyn med Natcafé

På det rigt varierede program står også 'Tango a la Mandé'.

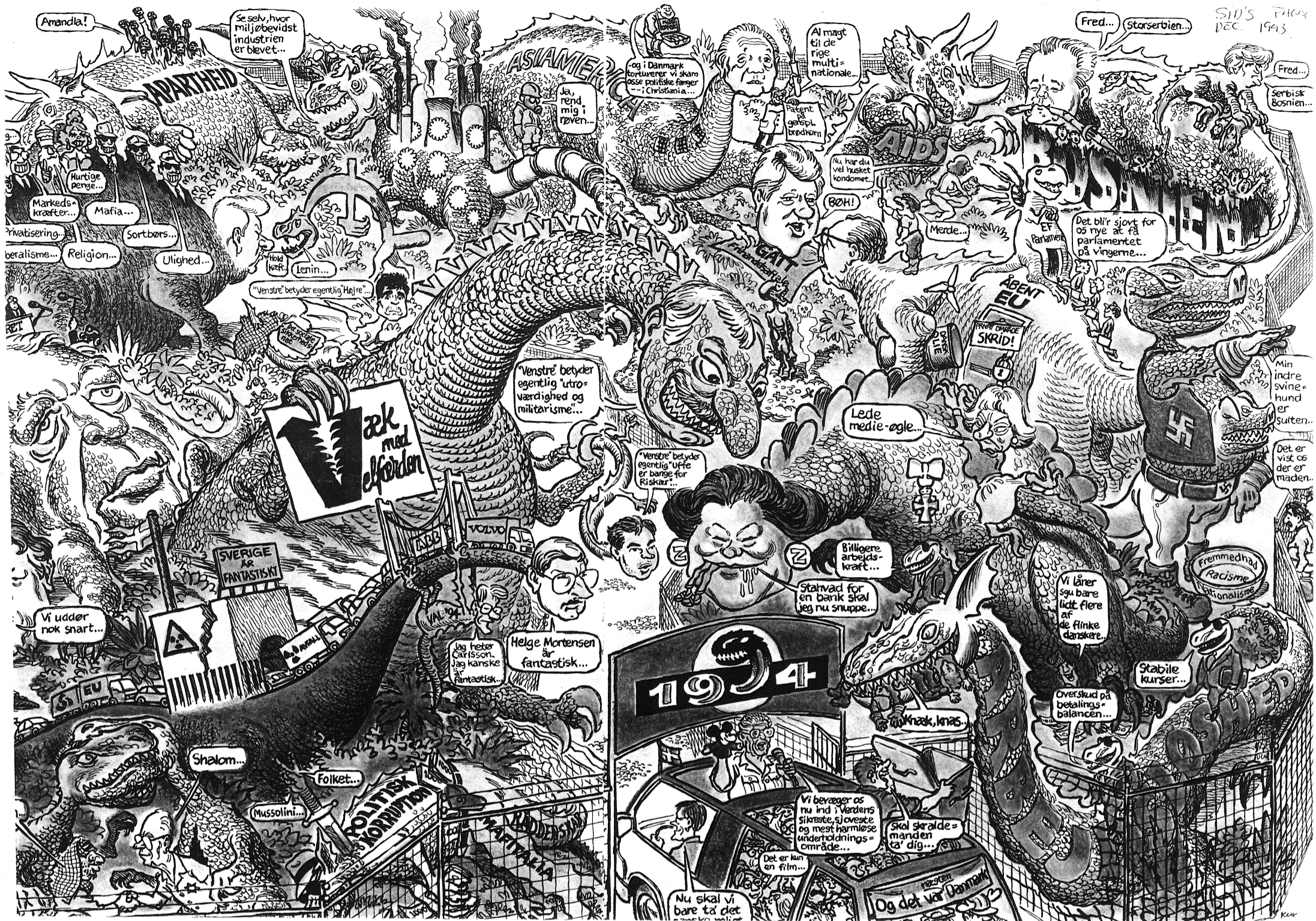
Et menneske i regnfrakke- og med grisehov! Det er Odense-kunstneren Jens Galschiøt Christophersens bud på en skulpturel protest mod racisme og intolerance.
20 stykker af slagen er nu på vej rundt om i Europa's hovedsteder og storbyer - plus et enkelt eksemplar foran Team Teatret i Bethanagade, Herning.
Grunden til, at Herning også har fået en »Svinehund«, findes i Jens Galschiøt Christophersens tette tilknytning til Team Teatret.
Og i København, hvor »Svinehunden« i natens mulin og mørke var anbragt på Rådhuspladsen i København, har man også sørget for at få den iøjnefaldende pro-

Et menneske i regnfrakke- og med grisehov! Det er Odense-kunstneren Jens Galschiøt Christophersens bud på en skulpturel protest mod racisme og intolerance.
20 stykker af slagen er nu på vej rundt om i Europa's hovedsteder og storbyer - plus et enkelt eksemplar foran Team Teatret i Bethanagade, Herning.
Grunden til, at Herning også har fået en »Svinehund«, findes i Jens Galschiøt Christophersens tette tilknytning til Team Teatret.
Og i København, hvor »Svinehunden« i natens mulin og mørke var anbragt på Rådhuspladsen i København, har man også sørget for at få den iøjnefaldende pro-

Et menneske i regnfrakke- og med grisehov! Det er Odense-kunstneren Jens Galschiøt Christophersens bud på en skulpturel protest mod racisme og intolerance.
20 stykker af slagen er nu på vej rundt om i Europa's hovedsteder og storbyer - plus et enkelt eksemplar foran Team Teatret i Bethanagade, Herning.
Grunden til, at Herning også har fået en »Svinehund«, findes i Jens Galschiøt Christophersens tette tilknytning til Team Teatret.
Og i København, hvor »Svinehunden« i natens mulin og mørke var anbragt på Rådhuspladsen i København, har man også sørget for at få den iøjnefaldende pro-

Et menneske i regnfrakke- og med grisehov! Det er Odense-kunstneren Jens Galschiøt Christophersens bud på en skulpturel protest mod racisme og intolerance.
20 stykker af slagen er nu på vej rundt om i Europa's hovedsteder og storbyer - plus et enkelt eksemplar foran Team Teatret i Bethanagade, Herning.
Grunden til, at Herning også har fået en »Svinehund«, findes i Jens Galschiøt Christophersens tette tilknytning til Team Teatret.
Og i København, hvor »Svinehunden« i natens mulin og mørke var anbragt på Rådhuspladsen i København, har man også sørget for at få den iøjnefaldende pro-

Et menneske i regnfrakke- og med grisehov! Det er Odense-kunstneren Jens Galschiøt Christophersens bud på en skulpturel protest mod racisme og intolerance.
20 stykker af slagen er nu på vej rundt om i Europa's hovedsteder og storbyer - plus et enkelt eksemplar foran Team Teatret i Bethanagade, Herning.
Grunden til, at Herning også har fået en »Svinehund«, findes i Jens Galschiøt Christophersens tette tilknytning til Team Teatret.
Og i København, hvor »Svinehunden« i natens mulin og mørke var anbragt på Rådhuspladsen i København, har man også sørget for at få den iøjnefaldende pro-

Manden bag den indre svinehund klar til nye aktioner

29 DEC. 1993

Morgenavisen Jyllands Posten

Af LARS OLE KNIPPEL

Skulptøren, der satte det halve Europa på den anden ende med opstilling af 20 svinehunde som protest mod den stigende intolerance og racisme, er klar til at gå på barrikaderne igen.

Jens Galschiøt Christophersen ønsker at sætte fokus på den elendighed, mange af klodens børn eksisterer under.

»Der dør dagligt 40.000 børn af sygdomme, som almindelig medicin kunne kurere, hvis den var tilgængelig,« siger Jens Galschiøt Christophersen.

»Disse tragedier indtræffer, mens der vedtages anti-abortlove, foretages hjerteoperationer og gennemføres afmagringskure. Det er vanvid set i et globalt perspektiv. Jeg ønsker at åbne folks

øjne for de paradoksale modsætninger, der hersker i verden, og forsøget med svinehundene lover godt.»

Et konkret udspil fra kunstneren om denne problematik er endnu ikke udarbejdet.

Jens Galschiøt Christophersen og hans 200 støtter opstillede på et par døgn i nattens mulm og mørke de to meter høje, 1,2 tons tunge skulpturer, udført i stålarmet beton, på centrale pladser. Ikke alle steder har myndighederne fjernet dem.

»Tværtimod. Et brev fra borgmesteren i regeringsbyen Bonn fortæller, at svinehunden er placeret foran Udstillingsstedet for Vesttyskland, og i Innsbruck i Østrig skal skulpturen måske være brandstationens skytsengel. Derimod har jeg i et avisudklip set en trussel fra bvtvret i München om, at jeg kan vente en regering for flytningen af svinehund-

den, men mon ikke de falder til ro,« spørger den danske kunstner.

Flere steder i Danmark kan svinehunden stadig ses, selv om der i første omgang lød voldsomme protester mod den.

Aktionen har Jens Galschiøt Christophersen betalt af egen lomme, ialt 100.000 kr. Dertil skal medregnes et år uden nævneværdige indtægter, da han forberedte happeningen.

»Den var anstrengelserne værd, selv om jeg håbede, at Ny Carlsbergfondet havde støttet eller købt en svinehund til Helsingør Gymnasium, som ønsker skulpturen. Men jeg fik afslag lillejuleaften. Det er jeg vant til. Jeg har aldrig modtaget en øre af det officielle Danmark eller fået økonomisk håndsrækning fra de toneangivende kunstkrede,« siger den 39-årige odenseaner.

Jens Galschiødt Christophersen med sin skulptur "Den indre svinehund"

Foto: CARSTEN ANDREA

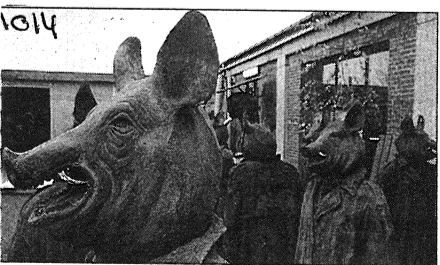
Kristeligt Dagblad

28 DEC. 1993

Europas indre svinehund

1993 blev et svært år for Europa, som gik fra Det Europæiske Fællesskab ind i Den Europæiske Union. Til næste år skal traktaten for alvor på prøve i en Union, som slås med sine indre modsætninger samtidig med nødvendigheden af en håndsrækning mod øst. Men tyve millioner arbejdsløse finder sig ikke

'Den indre svinehund' blev uden videre held forsøgt opstillet i en række europæiske storbyer. Foto: Kim Rune

DEN INDRE SVINEHUND

Det har vist sig vanskeligt at få afsat den såkaldte skulptur, »Den indre svinehund«. Den har stået rundt omkring som manende advarsel for patriotiske danskere, der i

lig konsekvens af den slags samfund. Må det være mig tilladt at foreslå den genanvendt og doneret til de ydre svinehunde med kors og hånd og stjerner

DAMERNES sladder

eg ved det godt - der er talt politik nok for i år, da der har været kommunalvalg, oppositionen har været helt ild i efterårskulden, osv. Jeg ved det godt. Men bare en lille ting oppe fra Københavns Rådhus, hvad?

Den fynske kunstner Jens Galschiøt Christophersen lavede en happening, man kaldte *Min Indre Svinehund*. Han lavede fremstillet 20 mandshøje og aldeles uhyggelige skulpturer af et svin i lang række, som blev sat op på centrale pladser i Europa i en nats mulm og mørke. Åledeles også foran Københavns Rådhus. Det forlyder, at byplanborgmester Peter Martinussen godt kunne se det gode - til at begynde med. Men det forder også, at han efter kun et døgn var blevet så irriteret over den grimme gris, at han kontaktede Gadevedligeholdelsen med denne ordre: "Nu kan det være nok! Kør det forbandede dyr over bag n af pølsevognen!". Jeg overlader al symbolsk tolkning til læseren. Svinet var llers flot i sin lange frakke.

Ådske her kunstneren set den relativt nyudkomne bog "Tøj og Stil for Lænd" af Magasins herretøjssindkøber Ole Hoffgaard. Et lærerigt værk. Her an man blandt andet se, at fx jakker kan idde på én rigtig og to forkerte måder. or de forkerte indfører forfatteren følgende praktiske betegnelse: "dummepe- r", når jakken ser for stor ud - og "mukalsk klavn", når den ser for lille ud. et er godt at kunne nogle fagudtryk.

Forledes prinsesse Dianas fitness-dragt sidder, fik vi ellers første- åndsindtryk af, da Daily Mirror of- mtliggjorde spionfotos fra hendes mus- eltræning - taget af fitness-centrets ej- r. Lad nu den smagløse historie ligge - ten det er da utroligt, som verden iteresserer sig for den dame. Er det oget erotisk? Delvis, og det kan jeg ersonligt bekræfte.

For et stykke tid siden var jeg i Eng- ind og traf en køn 32-årig pige ved navn Christina Hance. Hun ligner Lady Di i en i slående grad, at hun lever af det. Og ver fedt - som "look-alike" i tv-shows, klamer etc. Men én ting er hun endog øget træt af: Hun får tilbud på op til fle- tusind pund for "at gå ud og spise" ed diverse mænd. "Der er ingen tvivl m, hvad de vil. Det er sygt!", siger den llske prinsesse hovedystende.

Det var i øvrigt forbløffende at se, vor slagkraftigt unge Christina signale- de Lady Di. Former og træk har hun i rvejen, men så har hun også en mana-

Ingmar Bergman

Prinsesse Diana Bille August

Peter Martinussen

Min Indre Svinehund

ger og påklæder (samme person), der sørger for førstegangs-chokket. Der stod hun, i den anden ende af lokalet, med rød, uniformspireret jakke med sorte knapper og den lille hat på sned. Jeg var soigt på stedet, selv fra yderste øjenkrog. **Sagen er jo, at Lady Di er et typemeneske.** Sådan en standard-skikkelse, der er unik og uforanderlig. Vi har dem skam også herhjemme, bare se på Ritt Bjerregaard, Suzanne Brøgger eller sangerinden Elisabeth. One woman, one look.

For ikke at tale om den socialdemo- krateiske Pia Gjellerup med hendes hår- spænde, pagehår og mærkelige kjoler. Hun må da være for langt ude, har jeg altid tænkt. Men nej!

Dette blads udelukkende kvindelige redaktører har det med at fise verden rundt til modemeser, mens vi andre sid- der og skriver i vore ansigtters sved. Net- op hjemkommen kunne en af disse flyv- ske kvinder forklare mig, at Pia Gjelle- rup-looket ifølge Paris bliver det hottes- te næste år. Skolepigen vender tilbage, den skal stå på knæstrømper, korte skor- ter, hvide underbukser, og for at det ikke skal være løgn: Et lillepige-hårspæn- de i pandehåret. Det vil altså sige, at Pia Gjellerup går rundt og er det mest avant- gardistiske blandt danske kvinder for ti- den. Jeg siger tak for koffeinfri kaffe ...

Apropos dette med at ligne andre hør- te jeg for nylig en ondskabsfuld bemærk- ning. Man diskuterede den nyudkomne Bille August-bog, hvor den Oscar-score- de instruktør krænger sit liv ud til Poli- tikens Ninka. Et sted fortæller han om sin far, hypnotisøren Frithioff August. Han var et grumt menneske. Bille selv blev truet med "små, hvide mænd". Samtidig har Bille jo ægtet unge kvinder og hurtigt skaffet sig faderskab. Her faldt bemærkningen: "Har man hørt det før? Bille skal passe på, at han ikke en dag simpelt hen vågner op og er Ingmar Bergman!"

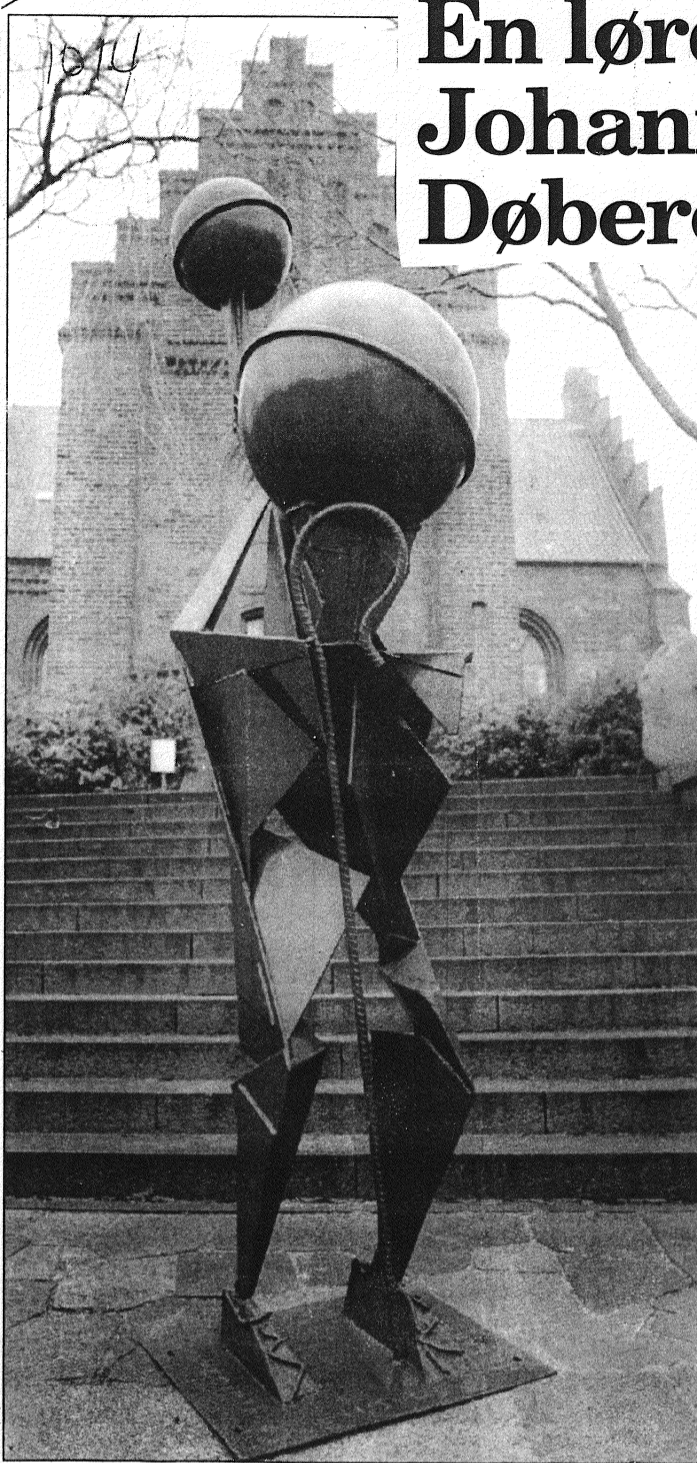
Frithioff August, Billes far, sagde en- gang: "Jeg kan hypnotisere alle. Også til at stjæle, hvis jeg vil." Han døde i 1984. Jeg tror, jeg foretrækker Bille.

Nok af sladder for denne omgang. Jeg tænker altid på, hvad vores berøm- te rocksangerinde Søs Fenger engang sagde til en af mine kolleger: "Jeg for- står godt, at I skriver om os, og jeg for- står også godt, at folk læser det. Men jeg forstår stadig ikke, at vi er så fan- dens interessante. Det er ulogisk."

Ja. Livet er ulogisk, Søs. Hang on.

Af Jakob Markers

En lørdag med Johannes Døberen

300 kg tung jernskulptur, »Johannes Døberen med Jesus«, kikkede med på lørdagens julehandel fra trappen til Vor Frue Kirke

Af Ole Kolster
Foto: Hans Sturesson

■ SVENDBORG: Der blev gættet på lidt af hvert, da en mærkelig fremtoning pludselig dukkede op på kirkegården til Vor Frue Kirke. Men det var ikke en jonglør eller en kold jomfru men Johannes Døberen med Jesus på skuldrene. Og kuglerne var ikke deres hoveder, men derimod jorden og universet.

Det var lidt af en kunst at få den 300 kg tunge jernskulptur derop. John Albjerg, der var manden bag lørdagens overraskende indslag på Torvet, måtte have hjælp fra flere af vennerne. Og så fik »Johannes og Jesus« kun lov at blive stående til om eftermiddagen. For ikke at blive udsat for hærverk fra nattens julefrokost-gæster.

Hvorfor kirkegården? Det er selvfølgelig fordi det er det mest naturlige sted. Og her vil den også blive set af en masse svendborgensere, fortæller John Albjerg.

»Johannes og Jesus« her været på vej gennem flere år. Den begyndte som en model i ler og har gennem tre forsøg vokset sig stor, godt tre meter høj. Og måske dukker den op igen et helt andet sted i byen. Måske ved en eller anden af byens institutioner.

De skal være velkomne til at få den, men kun til låns. For den skal med i en større udstilling, betror John Albjerg. Hvad han ellers vil sige med lørdagens lille »happening« for- taber sig lidt i et par kriti-

kunstens vilkår sådan i almindelighed og måske i Svendborg i særdeleshed. Alt for imponeret af byens nye rum og pladser med »lyllentank« eller »Hologers« badekar», som den runde p-plads er blevet kaldt, er han ikke. Og springerandet på Torvet, der skulle aldrig have været flyttet...

Udklip af:
Fyns Amts Avis

De store byer har en »Indre Svinehund«. I Svendborg kom Johannes Døberen og Jesus på kort afstand.

Den indre svinehund glammer i Europa

Vi oplever i disse år en stigende forfald i Europa. Grænserne for, hvad man kan tillade at gøre mod andre mennesker flytter sig stille og roligt, uden vi rigtigt lægger mærke til det.

Det mener den fynske billedhugger og smykkedesmed Jens Galschiøt, manden bag den storslåede europæiske kunsthappening »Min indre svinehund«.

Kunsthappeningen har vakt opsigt i de 20 europæiske byer, hvor »Min indre svinehund« er blevet præsente- ret for politikere og indbyggere.

Læs side 4

Den fynske billedhugger og smykkedesmed sammen med »Min indre svinehund«.

Foto: Alex Tran

20. århundundredets glammen bliver genlydt i Europa

er i disse år en forfald i Europa. Grænserne for, hvad man kan tillade at gøre mod andre mennesker flytter sig stille og roligt, uden vi rigtigt lægger mærke til det.

Det mener den fynske billedhugger og smykkedesmed Jens Galschiøt, manden bag den storslåede europæiske kunsthappening »Min indre svinehund«.

Læs side 4

Den fynske billedhugger og smykkedesmed sammen med »Min indre svinehund«.

Foto: Alex Tran

Reaktionerne på den europæiske kunsthappening "Min indre svinehund" har været meget forskellige. I nogle byer blev skulpturen straks fjernet, i andre byer, såsom Odense, er den blevet flyttet til et mere diskret sted. I enkelte byer har man blot ladet den stå.

Det odenseanske eksemplar af racen huserer nu på Klingsberg.

skabe debat om den tikkende bombe, som jeg mener er indbygget i konflikten mellem europæerne og de fremmede i Europa. Hvis vi vil undgå, at bomben eksploderer og medfører konfrontation, må vi gøre et seriøst forsøg på at løse problemet, mener den odenseanske kunstner.

Der er sket et skred i vore moralske værdier. For bare 20-30 år siden kunne det for eksempel ikke lade sig gøre, at et menneske fik bank på gaden uden, at nogle grøb ind i dag er der demod i den verden, som tør regere. Vi er bange, kigger den anden vej og går bort med dårlig samvittighed. Andre eksempler på forfaldet er vor kultur på BZ'ere i København og da flygtningelejre blev stukket i brand i Tyskland.

for, hvad man kan tillade sig at gøre mod andre mennesker flytter sig stille og roligt, uden vi rigtigt lægger mærke til det. Men får vi ikke sagt stop i tide, er jeg alvorligt bange for, at problemet tager magten fra os, siger Jens Galschiøt Christophersen.

Han mener ikke, at de yderligere racistske grupper, der er dukket op i mange europæiske lande, udgør den virkelige trussel. Ifølge Jens Galschiøt Christophersen, er det langt farligere, hvis vi ikke alle hver især vedkender os vores indre svinehund, idet »byret« i så fald får lov at vokse sig stor og tage overhånd i al ubemærket. Derfor understreger han, at »Min indre svinehund« også er hans egen personlige svinehund.

Tikkende bombe

Jeg har på ingen måde ønsket at være moralsk på an- dres vegne med min happening, ligesom jeg heller ikke angiver nogle løsninger. Men jeg har til gengæld ønsket at

»Intolerance»

sigt med projektet fokus på den situation og forfølgelse af Europa i

Å JOUR KLIP
Ravnsborggade 12-14
2200 København N
Tlf. 31 39 13 00

Udklip af:
Århus Stiftstidende

19 JAN 1994

Pas på, Svinehunden er løs!

Langsomt og tålmodigt er SVINEHUNDEN ved at vriste sit HUNDEHALSBÅND af. Den stikker fjæset frem overalt i forskellige størrelser. Fra PUDELHUNDSUDGAVEN, der skriver indvandrersjendske læserbreve, til ROTTWEILEREN, der kaster BRANDBOMBER mod asylcentre.

Vi lever i et idyllisk lille land, som taget ud af et H. C. Andersen eventyr. Engang imellem kommer virkeligheden brasende ind i vores stuer: HUNGERSNØD, NATURKATASTROFER og KRIGE. Men vi er hærdede TV-kiggere og kan klare det.

Det bliver straks værre, når ofrene kommer op til vores lille EVENTYRPARKS grænser. Så bliver virkeligheden lidt for virkelig. Krigsofrene bliver til be-

kvemmelighedsflygtninge og medmenneskelighed til et skældsord.

Mange SOMALIERE og JUGOSLAVERE ringer nu på lille DANMARKS DØRKLOKKE, og det har vækket svinehunden. Arrigt står den og gør ude i entréen.

Der er omkring 20 MILLIONER FLYGTNINGE i verden. 19 ud af 20 af dem flygter til et naboland, som ofte har lige så store PROBLEMER. Men en lille mikroskopisk del kommer altså til Danmark.

Vi har et ANSVAR for at behandle dem ordentligt. Så bagbind din indre svinehund, lås den inde i kosteskabet og SMID NØGLEN VÆK.

Å JOUR KLIP
Ravnsborggade 12-14
2200 København N
Tlf. 31 39 13 00

Udklip af:
Århus Stiftstidende

19 JAN. 1994

FOTO: Bo K. Sonne

Provokerende

Siden november har der stået et svin på Rådhuspladsen. »Min indre svinehund«, som statuen hedder, er skræmmende og så provokerende, at nogen har overhældt den med maling, slået stykker af den og kastet agurkesalat i munden på den. Tryk 16 handler i dag om svinehundens yndlingsoffer: Flygtninge.

Sig nej til svinehunden

Steffen M. Kristensen, Knarbjerg Bakke 79, Knarbjerg, skriver:

»Den indre svinehund» bør ikke opstilles i Struer, idet den er skræmmende i sig selv. Skulpturen har ikke noget med racismen/facismen/nazismen at gøre, som Socialistisk Folkepartis Egon Roesgaard påstår.

Jeg vil sige til Dem, hr. Roesgaard. Jeg stemmer ikke på Holger Danske. Nej, men den kan desværre skræmme folk væk fra Struer. Hvad nu, hvis Holger Danske bliver stemt ud næste gang og »Den indre svinehund» stadig står der og skræmmer stadig? Er det ikke 100.000 kroner ud af vores lommer??

De penge som skal bruges til »Den indre svinehund» er det rene fråd. Brug hellere pengene til at hjælpe i sociale sager og folk med sociale problemer. Nej, jeg er ikke racist. Jeg

kan godt se, at vi desværre har et Balkan-dilemma, som bør varetages alvorligt. Men, så må asylsøgerne vide, hvad prisen er, hvis de kommer i konflikt med ordensmagten, så snart de kommer ind i Danmark. Selvfølgelig skal disse mennesker modtages, hvis deres liv er i truende fare.

»Den indre svinehund» bør ikke opstilles i Struer. Hr. Roesgaard, De kan ikke bekæmpe fremmedhadet på den måde. Folk er meget bange for de kriminelle asylansøgere, derfor har vi fremmedhadet. Nej, det falder ikke, tvært imod det stiger.

Til Struer Byråd: Stem nej til Egon Roesgaards forslag om at købe »Den indre svinehund», og husk vi er inde i et valgår, så tænk jer om, før I beslutter!

Steffen Michael Kristensen

Svinehunden kommer

Den indre svinehund kommer til Struer.

Uanset hvordan det går med Egon Roesgaards forslag om at opstille skulpturen »Min indre svinehund» i Struer, kommer skulpturen i år til Struer.

Gimsinghoveds udstillingsudvalg har helt uafhængigt af Egon Roesgaards forslag planlagt en udstilling med kunstneren Jens Gals-

chiøt Christophersen, som har skabt svinehunden, og han har lovet at tage den med til Struer.

Udstillingen skal være fra 12. juni til 6. august, og i den periode bliver »Min indre svinehund» opstillet i gården ved Gimsinghoved. Så kan folk i hvert fald få lov at se den og tage stilling til den, siger udstillingsudvalgets formand, Jytte Byrting.

Hun siger, at udstillingen blev

planlagt allerede i november, og at Jens Galschiøt Christophersen har lovet selv at komme til ferniseringen.

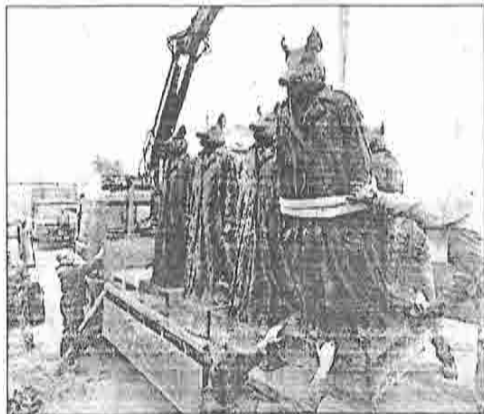
Han er en meget alsidig kunstner, der har lavet mange spændende ting, ikke kun »Min indre Svinehund», siger hun.

Svinehunden er opstillet i 20 europæiske byer, og her i landsdelen kan den ses i Herning. kj

Foreslår svinehund opstillet i Struer

af Knud Jacobsen

Struer er i kraft af det nytilfede parti Holger Danske kommet på Danmarks-røret som en by, hvor racismen er i højsædet, men nu kan det være nok, mener Egon Roesgaard, der er SF-folketingskandidat og formand for SF i Struer. Han foreslår, at Struer Kommune tager kunsten til hjælp for at skabe debat og provokere alle rettænkende mennesker til at tage afstand fra racismen og den spirende asisme.

Skal et af eksemplarerne af »Min indre Svinehund» opstilles i Struer?

618 Struer-boere, som gav deres indre svinehund så lang snor, at de ved kommunalvalget stemte på Holger Danske. Partiet er stiftet i Struer, og der er helt klare fascistiske træk i dets parti-program, siger Egon Roesgaard.

Han siger, at han har drøftet Holger Danske med mange mennesker, og at han er rystet over, at mange ikke tager det nye parti og parti-formand Kaj Villy Villadsen alvorligt.

Der er mange, som siger,

at han ikke er farlig, men det er jeg ikke enig i. Historien viser, at man skal tage den slags mennesker alvorligt. Der var jo også nogle, der i bogindelsen sagde, at Hitler ikke var farlig, siger Egon Roesgaard.

Skal behandles i kunstudvalget

Borgmester Niels Bergholt giver forslaget fra Egon Roesgaard en seriøs behandling.

Vi har i kommunen et kunststudvalg, og forslaget bliver nu sendt videre til dette udvalg, siger han.

Hvis kunstudvalget accepterer forslaget, bliver det næppe svært at finde en vel-egnet plads til opstilling af »Min indre svinehund».

SID-formand Frits Thomsen siger, at han personligt gerne vil være med til at stille en plads til rådighed foran fagforeningshuset, Bredgade 21-23, og at han nu vil tage dette spørgsmål op i hus-udvalget, hvor også KAD er repræsenteret.

LÆS SIDE 11.

Misinformation

Byrådsmedlem for Holger Danske, Kaj Villy Villadsen, Bredgade 20, Struer, skriver:

Politimester Frantz Cohn, din viden om asylansøgere kriminalitet er forbausende ringe, hvis dine udtalelser til Dagbladet den 15. januar 1994 ikke skal tolkes derhen, at du sammen med dansk flygtningeindustri vil prøve at misinformere om de faktiske forhold. Jeg vil hermed dokumentere mine påstande, med de erfaringer andre byer har med asylbyer og deres boere.

Ekstra Bladet 8.1.94: Sandholmlejren, Røde Kors og politiet erkender, at det er en røverrede.

BT 10.7.93: Otte ud af 10 butikstyre er asylsøger viser en undersøgelse som hovedstadens butikskon-

trol har foretaget i de byer, hvor der er asylbyer. Jyllands Posten 18.4.93: 400 villaendebud i sønderjyske byer, havde asylansøgere i hus (stakkels Vinderup).

Kriminalinspektør Chr. Pedersen, Holbæk, udtaler, vi havde efterhånden så mange tyverisager, udført af asylsøger, at det var for stor en belastning for politiet. Jeg kunne fylde Dagbladet med eksempler. Men til sidst vil jeg da lige nævne, at du jo aldrig svarede mig på spørgsmålene om indvandrede svindel med skat, moms og arbejdsregler i Struer, men ordnede det i stilhed med indvandrede ved hjælp af en lille bøde. Jeg er ikke tryk ved at have en politimester som dig, i den situation som Danmark er i.

Kaj V. Villadsen

Den indre svinehund til Struer

SF-folketingskandidat og SF-formand Egon Roesgaard Struer, har som omtalt på forsiden foreslået, at en skulptur med titlen »Min indre Svinehund» opstilles i Struer.

Hans brev til byrådet har følgende ordlyd:

Når jeg henvender mig til byrådet, er det for at få Struer kommune til at bevillige penge til at købe og

opstille et af Jens Galschiøt Christophersens skulpturer med titlen: »Min indre svinehund». Skulpturen kan erhverves for 100.000 kroner.

Begrundelse:

Vi ser i disse tider, hvordan der rundt om i Europa i lighed med trediverne, sker en opløstning af racisme og facisme. Dette kan kun ske, når for mange af os lader den indre svinehund, der er i os alle, få for lang snor.

Når jeg mener, at Struer kommune skal opstille en skulptur af »Min indre svinehund», er det netop fordi vi oplevede, hvordan nogle mennesker her i kommunen lod deres indre svinehund få så lang en snor, at de til kommunalvalget gik hen og stemte på et parti, der på visse punkter har sammenfaldende synspunkter med facisterne i trediverne. Derfor burde Struers borgere også have mulighed for at gå hen og se, hvordan den indre svinehund kunne se ud.

Jeg vil foreslå at kommunen laver en høring blandt kommunens borgere, om hvor skulpturen skal placeres, så den kan ses af flest mulige mennesker.

Jeg skal gøre opmærksom på, at 20 store byer rundt om i Europa har modtaget Jens Galschiøt Christophersens skulptur af »Min indre svinehund», blandt andet Oslo, Amsterdam, København, Antwerpen, Paris, Stockholm og så videre. Egon Roesgaard

Skulpturen er 2,30 meter høj og står på et fundament på 70 x 80 centimeter.

Røde facister

Byrådsmedlem for Holger Danske, Kaj V. Villadsen, Bredgade 20, Struer, skriver:

Egon Roesgaard - det glæder mig, at du selv udstiller jer SFere, som de socialistiske røde facister i altid har været. At i samtidig er latterlige i politik, har jeres lokale formand jo bevist længe. Dine frustrationer mod de borgere, der stemte på mig i Struer Kommune og dine anklager mod dem for at være svinehunde, vil jeg lade borgerne selv bedømme. Men jeg aner lige- som en misundelse mod mig. Du har jo været opstillet til byrådet flere gange, men vælgerne havde åbenbart gennemskuet dine evner. Dit forslag om, at der skal opstilles en svinehund i Struer, synes jeg er en god ide. Det vil garanteret trække turister til. Jeg vil så overlade det til folk selv at overveje, om det er dem,

som opstiller den, eller om det er andre folk, som er svinehunde. Jeg vil kun modsætte mig, at skatteyderne skal betale for makværket, men foreslå at det bliver en privat indsamling, som du selvfølgelig skal være formand for. Så har du da også et tillidshverv i mange år.

Egon, dem der kæmper for Danmarks fortsatte bestående som dansk, kalder du facister. Men folk som dig og andre ud på venstrefløj, der ukritisk omgås molotovcocktail og brostensmidende elementer, I kalder jeg demokrater, men det er jo også kun jer selv, der gør det.

Formanden for SiD, Frits Thomsen, foreslår, at svinehunden skal opstilles foran Fagforeningshuset. Selvfølgelig skal den det, for ethvert svin vil da helst være ved sin rede.

Kaj V. Villadsen

Spørg borgerne

Togfører Gustav Rithmester, Søndergade 68, Struer, skriver:

Dagbladet kunne 15. januar meddele, at en socialist ved navn Egon Roesgaard har foreslået Struer Kommune at bekæmpe det lovlige parti Holger Danske ved for offentlige midler at indkøbe et eksemplar af det såkaldte kunstværk »Den indre Svinehund».

Politikere i almindelighed og det socialistiske sammenredt - socialisme vil ikke se i øjnene, at den menige dansker er dybt bekymret for landets fremtid. Det socialistiske sammenredt indluser kritikløst fremmede i et omfang, som efter mange opfattelse nærmer sig landsforræderi. Denne siddens borgernes mening overhørig, skaber fænomener som Holger Danske.

I modsætning til SFs aggressive og barnlige opfø-

rel i relation til Holger Danske, optræder borgmester Niels Bergholt både værdigt og professionelt. Dog vil jeg tillade mig at fraråde borgmesteren, at man bruger kommunale midler til via såkaldt kunsttødb direkte at håne dels de borgere, som har stemt på Holger Danske, dels vil mange, som synes, Danmarks flygtningepolitik er kørt af sporet.

Denne Egon Roesgaard foreslår afholdt en høring blandt kommunens borgere om, hvor »kunstværket» skal placeres. Jeg foreslår en eventuel høring udvidet til også at spørge borgerne, om »kunstværket» overhovedet skal indkøbes.

SID-formanden ser gerne, »kunstværket» placeret foran Fagforeningshuset, Gad vide, om hans medlemmer er interesseret heri. For de spørges da, gør de ikke?

Gustav Rithmester

ALLE UDKLIP FRA.

HOLSTEBRO - STRUER DAGBLAD

17/1 94

17/1 94

15 1 94

17/1 94

Å JOUR KLIP
Ravnsborggade 12-14
2200 København N
Tlf. 31 39 13 00

Udklip af:
EKSTRA BLADET

30 JAN. 1994

Svinehund

Peter Kolbæk Lauridsen,
Lærkeparken 110, st. tv.,
Odense NØ, skriver:

Det er interessant at følge debatten omkring Jens Galschiødt Christophersens 'Svinehund' på Klengenberg. Hvorvidt figuren er et plagiat eller ej, skal jeg ikke kunne afgøre, men at figuren så afgjort har sin berettigelse viser flere indlæg her i avisen.

Især Elina Simonsens indlæg 21. 1. får mig til at reagere. Hvordan kan du skrive, at 'svinehunden er generende og en hån mod byens borgere', når du samtidig påstår at 'vi i Danmark har fået tilført knivstikkere, organiserede tyverier mm.' i takt med indvandringen?

Det er især sådanne påstande og udtalelser, vi må tage skarp afstand fra, da det er på den måde, man er med til at skabe racisme og fremmedhad.

31 JAN. 1994

Morgenposten
Fyens Stiftstidende

Udklip af:

Å JOUR KLIP
Ravnsborggade 12-14
2200 København N
Tlf. 31 39 13 00

BERUFSSVERBOT

DET ER SLEMT, hvis ØK har fyret en ledende medarbejder, fordi hun er blevet valgt til socialdemokratisk medlem af byrådet i Århus. Det er værre, hvis hun er blevet fyret, fordi hun overhovedet er blevet valgt til et byråd.

I det første tilfælde er der tale om en politisk diskrimination. I det andet tilfælde er der tale om en diskrimination mod politisk arbejde i det hele taget. Og i begge tilfælde er der tale om berufsverbod.

BORGESTRENE har netop sikret sig en aldeles ufortjent lønforhøjelse. Det er så den gulerod, som landets mange byrødder kan se frem til, men den gør ikke det daglige arbejde sjovere. Det er omfattende, anstrengende og i reglen meget lidt politisk. Det består af detaljer, bøvl og bureaukrati - sager der burde afgøres på embedsmandsplan.

Det kræver en mere end almindelig politisk interesse at gå ind i et byrådsarbejde, og det er selvfølgelig uholdbart, hvis den første belønning bliver en fyreseddel.

DET ER UBEGRIBELIGT, at ØK vil lægge navn til firing af Birgitte Pedersen. Alene det tidsmæssige sammenfald med kommunalvalget gør fyringen til en stinker, som firmaet ikke kan forklare sig bort fra. ØK er midt i en selvforskyldt krise, men hvis den sidste rest af anstændighed ikke er blevet frasolgt, så genansætter firmaet Birgitte Pedersen. Hvis det kniber med økonomien, kan man måske finde en knap så vellønnet post til salgsdirektør Per Brandeborg, som har vist sig aldeles ukvalificeret.

DEMOKRATIET bygger på, at folkevalgte gør et stort og ulønnet arbejde. Det skal de ikke straffes for, og det er pinligt for ØK, at firmaet ikke er klar over, at det har sit hovedsæde i et demokratisk land.

Birgit Pedersen blev et offer for svinehunden.
(Foto: Erik Kragh).

Svinehunden blev trynet

Havtner mister hovedet, og svinehunde mister åbenbart - trynen. Om det er genkendelsens forførelse, der har fået en ukendt geringsmand til at brække trynen og bronzesculpturen af Den indre Svinehund, står hen i det uviste.

Men det er ganske vist, at der ikke er meget bid tilbage i den bidiske skulptur på Klengenberg, der uden varsel dukkede op i Odense og 20 andre europæiske byer en dag i november sidste år.

Galschiødt Christophersens initiativ - bl.a. i læsebrevs. Og nu har en modstander endda grebet til våben mod svinehunden. Jo.

Når det bliver varmere i vejret og lunere i pengespungen vil Jens Galschiødt Christophersens reparere skulpturen på Klengenberg, så den igen kan bære sin onde tryne ind i de forbipasserendes bevidsthed. Foto: Kim Rune.

Svinehunden

Af Annagrethe Skov

Mens Europas og USA's toppolitikere vander sig ved tanken om, hvad der vil ske i Rusland efter ultranationalisten Vladimir Sjirinovskijs store gennemslagskraft ved landets første frie parlamentsvalg, sidder en kunstner på et værksted i Odense og forbereder sin helt personlige kamp mod den snigende nationalismeovre østpå.

Jens Galschiøt Christophersen har en forestilling om, at uparlamentariske midler virker, og han har noget at have den i efter sin vellykkede »svinehundehappening« i tyve europæiske byer. Der står stadig blæst om de tonstunge kappeklædte svinehundeskulpturer, han først i november ved venners hjælp fik bugseret ind på torve og pladser, selv om flere af dem er blevet fjernet i mellemtiden eller sat hen i et hjørne, hvor de ikke vækker opsigt som tilfældet er på bl.a. Rådhuspladsen i København.

- Det gør ikke noget, smiler han finurligt. Det viser, at min happening har gjort indtryk. Desuden var det ikke meningen, de skulle stå der permanent. Jeg har på en eller anden måde givet myndighederne et problem og sat nogle borgmestre skakmat, og det var også taktikken bag projektet, der løber videre på forskellig vis. For tiden er jeg i gang med at finde ud af, hvordan jeg kan få en skulptur af Den indre Svinehund op på Den røde Plads i Moskva. Jeg forestiller mig, at Jeltsin og hans folk kan bruge den til at sige nogle ting om Sjirinovskij og hans politik.

Når grænserne flyttes

Jens Galschiøt er indbegrebet af en humorfyldt afvørsmand. Et mangesidigt talent, der behersker såvel kunsten at lave smukke smykker og surrealistiske bronzeskul-

Kunstneren og billedhuggeren Jens Galschiøt Christophersen fortæller, hvorfor han lavede skulpturen af vor indre svinehund til Europas storbyer, og hvordan han arbejder videre i kampen mod snigende intolerance og fremmedhad

glammer

turer som evnen til at omsætte sin kunst til håndfaste provokationer mod verdens uretfærdighed og den ondskab, vi alle bærer kimen til.

- Som jeg ser det, ligger den virkelige fare ikke i de små yderligtgående racistiske grupper, der er dukket op i mange lande i Europa i de senere år, selv om de bestemt er et udtryk for et sammenbrud i vore moralske værdier. Den virkelige fare er, hvis vi ikke alle hver især vedkender os vores indre svinehund. Så er det muligt for den at vokse, på trods af vores hensigt - for til sidst i værste fald helt at tage magten over os, som det tidligere er sket i Europas historie.

Mit ærinde med projektet er i virkeligheden at fortælle, at hvis vi ikke holder fast i vore grundlæggende humanistiske idealer, risikerer vi at flytte os så meget, at vi bliver hel- eller halvfascister. Giver man køb på humanismen, flytter man langsomt sine egne grænser og dermed flyttes milepælene i ens kultur fundamentalt.

Om at realisere en idé

Muren er fjernet, men er vi ved at opbyg-

ge en ny? Det er det spørgsmål, Jens Galschiøt stiller sig selv med stigende uro, mens nødstedte mennesker flygter fra borgerkrigen i det tidligere Jugoslavien, og flygtningepolitikken bliver stadig mere restriktiv. Han ser nogle skræmmende tegn på stigende vold og nynazistisk terror i Europa.

- Hvordan ser min frygt ud? Hvad føler jeg afsky for? Det gjorde jeg ved svinehunden? Der står min angst, udbryder han og peger på betongrisen, der med sit blottede gab og strittende tænder blev model for de mange, han sendte ud fra sit værksted gennem en velplanlagt aktion.

- Jeg er en underlig person. Mine ideer opstår fuldstændig spontant, og jeg har en utrolig evne til at få folk til at knokle for mig, også nogen der ikke umiddelbart er enige med mig. Et eller andet sted reflekterer jeg måske også deres angst.

- Over 200 hjalp mig med svinehundeprojektet, dels med at sende breve og presmeddelelser ud på tysk, fransk og engelsk, dels med at fragte den tunge last gennem Europa og sætte skulpturerne op i nattens mulm og mørke. Desuden havde vi et filmhold med på hele turen.

Breve fra Berlin

Datoen blev valgt med omhu. De fleste steder blev svinehunden sat op nøjagtig 55 år efter »Krystalnatten«, da Hitler begyndte sin systematiske forfølgelse af jøderne med rasering af jødiske forretninger og ildspåsættelser af synagoger. 30.000 jøder blev arresteret og sendt til Dachau.

- Man skulle tro, den blev fjernet i Tyskland, men den står stadig foran Brandenburger Tor i Berlin, fremgår det af et brev fra borgmesterkontoret. I Bonn, hvor den i en måned har stået foran kunstmuseet, er den flyttet over til den sydlige side af bygningen, skriver direktøren med en bemærkning om, at kunstværket stadig kan ses af publikum.

- Den positive reaktion siger noget om, at tyskerne godt ved den nynazistiske fare er latent. De tager den alvorligt, og journalisterne skriver om den. Der foregår en helt anderledes åben debat i Tyskland end i Frankrig, der også har nazismen og frem-

medhad inde på livet. Franskmandene forsøger nærmest at tie den ihjel, skønt Le Pens nationalistparti fik 25 pct. af stemmerne ved valget i Marseilles sidste år. Frankrig er sådan et centralistisk land, og det kommer ikke bag på mig, at svinehunden hurtigt blev fjernet fra Bastillepladsen i Paris, hvor vi anbragte den for at knytte an til de franske revolutionstanker om frihed, lighed og broderskab.

Bæstet på Bastillepladsen

Jens Galschiøt, der fører en omfattende korrespondance med det halve Europa, vifter fornøjet med et brev, han just har modtaget fra borgmesteren, i Paris, den navnkundige politiker Jacques Chirac, der i en takkeskrivelse meddeler, at måske finder byen en ny placering. Under alle omstændigheder: Bæstet har gjort indtryk, happeningen fortsætter og smyksesmeden i Ejlskovsgade 20, Odense, kan tage fat på et nyt projekt.

Hans næste udspil har været fire år undervejs. Efter Berlin-murens fald lykkedes det ham med støtte fra den nu afdøde Willy Brandt at fravriste bystyret et par tons af muren til opførelse af et monument, der symboliserer genforeningen med to rækker halve mennesker, der går ind på hver sin side af muren, for til sidst at smelte sammen til hele personer.

En del af skulpturerne vil repræsentere »De fremmede« som en integreret del af det tyske folk, og monumentet vil således fungere som en antiracistisk påmindelse.

Modellen er udstillet på Check-Point-Charlie-museet, og monumentet bliver formentlig stillet op i en park i det tidligere Østberlin, fortæller kunstneren, der håber han på den måde kan bidrage til demontering af nye mure i folks bevidsthed.

- Jeg synes godt om fædrelandskærlighed og at man, som f.eks. Hjemmeværnet, er parat til at forsvare sit land, hvis der kommer nogen udefra og angriber det.

Men vælger vi nationalismen og kapsler os inde, bliver vi på et tidspunkt nødt til at skyde dem, der er udenfor. Og så mister vi det samfund, vi vil bevare. Det bliver et råt samfund med behård kontrol.

Med de katastrofer, der lurser lige om hjørnet i Europas omkringliggende regioner, kan vi, før end vi aner det, blive konfronteret med nogle enorme udfordringer til de humanistiske idealer. Hvis der opstår borgerkrig i Rusland eller en voldsom hungersnød i Afrika, risikerer vi, at horder af flygtninge vil kræve at få del i vor rigdom. Hvad gør vi så? Bygger en ny Berlin-mur? Internerer dem? Skyder dem?

Jens Galschiøt er godt klar over, at spørgsmålet er hypotetisk - endnu, men det er en mulig udvikling, udbryder han med en alvor, der afspejler meningen med galskaben i hans projekt:

- Som gammel 68'er har jeg været med til at nedbryde normer. Det er jeg ikke mere. Nu synes jeg, vi trænger til en diskussion om vore grænser for værdighed, en diskussion om etik og moral.

Udtrykket »den indre svinehund« stammer fra det tyske »der innerer Schweinhund«, der oprindeligt blev brugt af første verdenskrigs tyske soldater om umandig og kujonagtig optræden. Men det blev først for alvor slået fast i tysk sprogbrug, da den tyske socialdemokrat Kurt Schumacher i 1932 i den tyske rigsdag i et svar til nazisterne sagde, at »hele den nationalsocialistiske agitation er en permanent appel til den indre svinehund i mennesket.«

(Foto: NORDFOTO)

Hjemmeværnet

29/1-92

Sektion 2

Laes bagsiden

Et nødvendigt svar

1014
Smedesvend Robert Jensen, Nørmarkvej 1, Gimsing, skriver

ikke beskyldt dig for at være fordrunken, jeg brugte ordet fordrunken sludder, jeg vil da tro, at du som bruger så mange ord i dine læserbreve, ved, at dette ord bruges som slangudtryk for noget, man mener er sludder. Jeg vil gerne ændre det til vrøvl, det er nemlig hvad jeg synes dine næsten daglige læserbreve (det er jo tilladt) minder om.

Apropos: Idag den 15. januar ser jeg i Dagbladet, at der er forslag om, at Struer byråd skulle indkøbe skulpturen, med navnet "den indre svinehund". Frits Thomassen forslår en eventuel placering ved fagforeningshuset, det ville da være synd for huset. Man må nok sige, at denne skulptur er mere særpræget end den er smuk. Mon ikke det var bedre at køre lidt længere op ad Bredgade, og stille den uden for hr. K. V. Villadsens hus? Det er en skam, at kommunen af omstændighederne tvinges til at bruge skatterkroner på sådan noget makværk. Jeg har et forslag til en meget bedre placering: Hvad med at placere den på den grusbelagte plads uden for sejlklubbens bygning? Der kunne laves en indhegning med trådhegn omkring, i lågen kunne der så være en lås som på indkøbsvogne, 10 kroner for at komme ind og 10 kroner for at komme ud. Den indre svinehund kunne på denne måde

placeres i det yderste hjørne, med front ud mod vandet. Der kunne gøres opmærksom på den på turistkontoret, og i turistbrochurer, eventuel entreind tægt kunne gives til flygtningehjælpen. Dette var en sidebemærkning ud over højre skulder.

Hr. Vistisen: Jeg synes, jeg kan ane et surt opstød i dit sidste brev. Jeg tror, du læser læserbreve som en vis herre læser Bibelen. Du skriver noget om, at jeg vist ikke er voksen, jeg ved ikke hvor voksen jeg er, jeg er over 50 år, siger man så ikke, at folk er voksne? Jeg har ikke nævnt ordet seksuelt i mit læserbrev, er det mon noget, som du følger om dig selv?

Hvem af os to mon kunne trænge til psykologhjælp, jeg ved det ikke, men jeg mener ikke at jeg trænger, og jeg ville også nødig have dig til at skulle afgøre dette. Hr. Vistisen: Jeg har et forslag til dig. Har du aldrig tænkt over at stoppe med din avisføljeton? Tror du Dagbladetets læsere gider næsten dagligt at læse dine vrøvlhistorier? Jeg synes du skulle stoppe nu. I mit sidste brev skrev jeg, at jeg ikke ville skrive igen, men du har nærmest tvunget mig til at skrive igen, ellers ville dine påstande blive svævende i luften. Men nu er det helt sikkert, denne gang er helt sikkert sidste gang.

Robert Jensen

Stor rabat på svinehunden

Af Knud Jacobsen

- Pengene er ikke det afgørende. For mig er det vigtigere at sætte en debat i gang, siger kunstneren Jens Galschiøt Christophersen. På den baggrund vil han ikke forlange 100.000

kr. for skulpturen »Min indre svinehund«, hvis den skal opstilles i Struer. Han vil være tilfreds med et symbolsk beløb på f. eks. 10.000 kr.

LÆS SIDE 10

Struer tilbydes svinehunden for symbolsk beløb

dag at se en svinehund, når jeg ser mig selv i spejlet eller at naboen ligner min skulptur, når han stikker hovedet over hekken og kigger ind til mig, siger Jens Galschiøt Christophersen.

Skal være grim

Mange har i Struer taget afstand fra »Min indre svinehund«, fordi skulpturen ikke er pæn. Den betragning giver kunstneren dem ret i, men han mener ikke, at man af den grund skal tage afstand fra skulpturen.

Jeg har lavet smukke ting, men også ting, der er rædselsfulde. Kunst skal ikke absolut være pænt eller smukt. Tag f. eks. Munchs berømte billede, som netop er blevet stjålet i Oslo. Det er hverken pænt eller smukt, men det sætter nogle følelser i gang. For mig er det vigtigste, at kunst repræsenterer følelser og sætter noget i gang, og det er det, jeg har tilstræbt med »Min indre svinehund«, siger Jens Galschiøt Christophersen, der blandt sine smukke ting også tæller skulpturer, som Dronning Margrethe har fået som gave.

for den at vokse på trods af vore hensigter for til sidst at tage magten over os, som det tidligere er sket i Europas historie. Han mener, at hele Europa står overfor et næsten uløseligt dilemma med katastrofen lurende lige om hjørnet.

Angsten

Det antal flygtninge, der kommer til Danmark og Europa nu, er ingenting. Hvad gør vi, hvis hungersnøden vokser i Afrika, eller der udbryder revolution i Rusland. Hvad gør vi, når millioner af mennesker flygter fra forvilede forhold og kræver del i vores rigdom? Hvad sker der med vores humanisme? Skal vi opbygge nye berømte for at holde dem ude? Og skal vi alligevel ikke er stærke nok? Hvad skal vi gøre med danskere, der vil hjælpe dem, og med pårørende, der allerede er kommet ind i landet? Skal vi internere dem?

Jeg har ikke noget svar, men spørgsmålene skræmmer mig, og jeg har lavet skulpturen som et udtryk for min egen angst. Jeg er bange for en

gevel en fattigrov, og det bliver jeg nok ved med at være hele mit liv. Jeg skal ikke tjene penge på det her, siger Jens Galschiøt Christophersen, som selv har lånt 100.000 kr. i banken for at gennemføre sin kunsthappening.

Han er glad for, at skulpturen allerede har været med til at sætte gang i den politiske debat i Struer, men samtidig gør han opmærksom på, at den ikke er rettet mod højrefløjen.

Jeg kunne sagtens have lavet et højreorienteret svin med armen opstrakt til nazi-hilsen, men det er ikke det, jeg har lavet. Skulpturen hedder netop »Min indre svinehund«. Det er din og min og vores allesammens svinehund, jeg har portrætteret. Vi har den nemlig allesammen inden i os, siger han.

Den virkelige fare

For Jens Galschiøt Christophersen er de små ydmygende racistiske grupper ikke den virkelige fare, selvom de er udtryk for et sammenbrud i vore moralske værdier. Den virkelige fare er, at vi ikke hver især vedkender os vores indre svinehund. Så er det muligt

Struer byråd på tirs skal tage stilling til Roesgaards forslag at købe skulpturen i indre svinehund, dreje sig om penge. Kunstneren Jens Galschiøt Christophersen forer nemlig ikke 00 kr. for den. Han til Dagbladet, at hvis kommer en officiel rdelse, er han villig give den til Struer for mbolsk beløb, som lække de direkte ud- til transport, f. eks. løb på 10.000 kr. Skulpturen står nu i 20 rundt om i Europa, e har ikke givet en e for den. Jeg har lavet det her for at penge, men for at en debat, og penge- tal ikke være noget em, hvis Struer vil skulpturen, siger tneren.

Attigrøv

forklarer, at beløbet 0.000 kr. er kommet fordi det ville være ris, en kunstner nor- skulle have for at : en sådan skulptur, kunne sælges i fem- skemplet. en penge er ikke :gørende. Jeg er alli-

Sig nej til svinehunden

Steffen M. Kristensen, Knarbjerg Bakke 79, Knarbjerg, skriver:

»Den indre svinehund« bør ikke opstilles i Struer, idet den er skræmmende i sig selv. Skulpturen har ikke noget med racismen/facismen/nazismen at gøre, som Socialistisk Folkeparti Egon Roesgaard påstår.

Jeg vil sige til Dem, hr. Roesgaard. Jeg stemmer ikke på Holger Danske. Nej, men den kan desværre skræmme folk væk fra Struer. Hvad nu, hvis Holger Danske bliver stemt ud næste gang og »Den indre svinehund« stadig står der og skræmmer stadig? Er det ikke 100.000 kroner ud af vores lommer??

De penge som skal bruges til »Den indre svinehund« er det rene fråds. Brug hellere pengene til at hjælpe i sociale sager og folk med sociale problemer. Nej, jeg er ikke racist. Jeg

kan godt se, at vi desværre har et Balkan-dillema, som bør varetages alvorligt. Men, så må asylsøgerne vide, hvad prisen er, hvis de kommer i konflikt med ordensmagten, så snart de kommer ind i Danmark. Selvfølgelig skal disse mennesker modtages, hvis deres liv er i truende fare.

»Den indre svinehund« bør ikke opstilles i Struer. Hr. Roesgaard, De kan ikke bekæmpe fremmedhadet på den måde. Folk er meget bange for de kriminelle asylansøgere, derfor har vi fremmedhadet. Nej, det falder ikke, tvært imod det stiger.

Til Struer Byråd: Stem nej til Egon Roesgaards forslag om at købe »Den indre svinehund«, og husk vi er inde i et valgår, så tænk jer om, før I beslutter!

Steffen Michael Kristensen

Foreslår svinehund opstillet i Struer

Af Knud Jacobsen

Struer er i kraft af det nystiftede parti Holger Danske kommet på Danmarks kortet som en by, hvor racismen er i højsædet, men nu kan det være nok, mener Egon Roesgaard, der er SF-folketingskandidat og formand for SF i Struer.

Han foreslår, at Struer Kommune tager kunsten til hjælp for at skabe debat og provokere alle rettænkende mennesker til at tage afstand fra racismen og den spirende fascisme.

Egon Roesgaard har i et brev til Struer Byråd foreslået, at kommunen indkøber skulpturen med titlen »Min indre Svinehund«, udført af kunstneren Jens Galschiøt Christophersen fra Odense.

Jens Galschiøt Christophersen skabte fornylig debat ved at opstille skulpturen i 20 europæiske byer, bl. a. Oslo, Amsterdam, København, Antwerpen, Paris og Stockholm, men Egon Roesgaard mener, at den også hører hjemme i Struer.

- Der var ikke færre end 618 Struer-boere, som gav deres indre svinehund så lang snor, at de ved kommunalvalget stemte på Holger Danske. Partiet er stiftet i Struer, og der er helt klare fascistiske træk i dets partiprogram, siger Egon Roesgaard.

Han siger, at han har drøftet Holger Danske med mange mennesker, og at han er rystet over, at mange ikke tager det nye parti og partiformand Kaj Villy Villadsen alvorligt.

- Der er mange, som siger, at han ikke er farlig, men det er jeg ikke enig i. Historien viser, at man skal tage den slags mennesker alvorligt. Der var jo også nogle, der i begyndelsen sagde, at Hitler ikke var farlig, siger Egon Roesgaard.

Borgmester Niels Bergholt giver forslaget fra Egon Roesgaard en seriøs behandling.

- Vi har i kommunen et kunstudvalg, og forslaget bliver nu sendt videre til dette udvalg, siger han.

Hvis kunstudvalget accepterer forslaget, bliver det næppe svært at finde en velegnet plads til opstilling

af »Min indre svinehund«.

SID-formand Frits Thomsen siger, at han personligt gerne vil være med til at stille en plads til rådighed foran fagforeningshuset, Bredgade 21-23, og at han nu vil tage dette spørgsmål op i hus-udvalget, hvor også KAD er repræsenteret.

Dagbladet Holstebro

20 JAN. 1994

Udklip af:

Ide til en bypor

Bendt Dürr, Fuglgårdsvej 26, Struer, skriver:

Hvad er kunst - virkelig kunst? Ja, det er der stor uenighed om. Jeg indrømmer blankt, at jeg ikke har forstand på kunst, men en ekspert har engang udtalt, at kunst er kunst, der kan sælges.

Hvis denne definition er rigtig, er »Min indre svinehund« ægte kunst, jfr. Egon Roesgaard, idet han hævder, at skulptu-

ren er opstillet mange steder i Europa.

Det bringer mig på den ide, at nu kan Struer med ét slag overgå storebror, Holstebro, hvad kunst angår, idet jeg foreslår, at der ved alle indfaldsveje til Struer opstilles én og gerne to skulpturer af »Min indre svinehund« i stedet for byporte.

Det skal ikke være for kommunale midler, men det må være en oplagt

opgave for Eggaard at stå i spidsen for en indsamling af borgerne. Hven ske bliver der i så mange penge turen kan opstilles steder i byen?

Held og lykke til samlingen, Eggaard.

Ben

17 JAN. 1994

Flingkløbing Amts Dagblad (V)

Udklip af:

Dagbladet Holstebro

18 JAN. 1994

Breve fra læserne

Udklip af:

Thisted Dagblad

19 JAN. 1994

»Svinehund« til Struer

STRUER: Inspireret af det flygtninge-uevel Holger Danske, hvis formand Kaj Villy Vindeløv medlem af Struer Byråd, har det byrådsmedlem, SFeren Egon Roesgaard kunstneren Jens Galschiøt Christophersens »Min indre svinehund« opstillet i byen. Det er en del debat, men det ligger helt fast, at »den« kommer. Den udstilles i perioden fra den 6. august, hvor skulpturen udsættes i Gimsinghoved.

Vi passer godt på Vinderu

Som svar på den husstands-omdelte seddel »Pas godt på Vinderup« fra partiet Holger Danske har Kim Bech, Vindelevgård 98, Vinderup, sendt følgende læserbrev:

Danmark er et dejligt land. Det mærker vi tit: Vi må nemlig tænke, tale og tro frit, uden en statsmagt griber ind og vil ensrette os. Det er vi, bør vi, være taknemmelige for. Derfor sker det også indimellem, at ting kommer til overfladen, som måske ikke burde komme det. Her tænker jeg på partiet Holger Danske. Men vore demokratiske spilleregler tillader dem at være her, så vi må jo lære at leve med dem, i den forhåbentlig korte tid, de eksisterer i det danske, politiske liv. Mon ikke de mange, der stemte HD ind i Struer Byråd, hurtigt gennemskuer dette parti?

Jeg synes, Holger Danskes holdning til mennesker i nød er aldeles uacceptabelt. Hver dag, i alle medier, hører vi, ser vi, det forhenværende jugoslaviske folk blive udsat for de værste ting, der tænkes kan: Deres børn dør af kvæstelser, sygdomme, påført dem af krigen, deres familier splittes, deres byer ødelægges i en meningsløs og brutal krig. Er det så svært,

at mennesker fra Bosnien/Herzegovina flygter til en tilværelse, der er tryggere? Er det så svært, at de ønsker at blive i trygge omgivelser til volden, terroren, forfølgelserne og udrensningerne stopper?

Vi kan og vi bør give disse mennesker betingelser, de kan leve under.

I skriver i jeres brev, at kriminaliteten stiger, når de fremmede kommer, at landet vil blive oversvømmet af fremmede og senest 2026 er Danmark overtaget af andre etniske kulturer. Det er, hvad I tror på. Troen flytter som bekendt bjerge. Usandheder kan også siges så mange gange, at man selv kan komme til at tro på dem. Vi har heldigvis fået afkræftet disse påstande efterfølgende fra politiet i Holstebro, og statistik er en nem sag at arbejde med. Man kan bare fodre maskinerne med de oplysninger, man selv tror på, så får man også de ønskede resultater.

Jeg tror på, at flygtninge bliver som vi gør dem til. Viser vi dem venlighed, møder vi venlighed, viser vi dem tillid, så svigter de den ikke (i hvert tilfælde ikke mere end en dansker i udlandet ville - tænk bare på narkosmuglere m.fl.). Jeg tror på, at når tilstan-

dene er til at leve under - og måtte det komme snart - så vil vore flygtninge vende tilbage til Balkan. Ville I i HD ikke vende tilbage til Danmark, hvis I var tvunget væk af krigshandlinger?

Efter min mening er det aldeles tåbeligt at foreslå en opsigelse af Geneve-konventionen. Skulle vi ikke tage os af syge og sårede, uden hensyntagen til nationalitet? Skulle vi ikke respektere Røde Kors som redningshjælp og beskytte dem? Skulle krigsfanger ikke behandles ordentligt? Skulle vi ikke beskytte civilpersoner? Det leder jo tankerne 50 år tilbage i tiden, hvor magthavere i enkelte lande, vi meget nødig vil sammenligne os med, også opsagde Geneve-konventionen.

I samme forbindelse kunne man tro, at følgende var hentet fra HDs program: - Den, som ikke er statsborger, skal kun leve som gæst og må stå under fremmedlovgivningen. - Vi kræver, at staten i første linie forpligter sig til at sørge for statsborgernes livsmuligheder. Hvis det ikke er muligt, så skal de, der tilhører fremmede nationer, tvinges til at forlade landet.

- Enhver fremtidsvandring skal foretages på et mål. Vi kræver, at alle indvandrede skal tvinges til at arbejde.

- Afskaffelse af udenarbejde. Men! Ovenstående HDs programmer mod Nationsternes kampagne i Tyskland i slutningen af 1930'erne.

Historien må ikke glemmes. Derfor skal vi kæmpe disse holdninger, og det er selvfølgelig indenfor den demokratiske ramme.

Jeg mener ikke blåøjet! Selvfølgelig opstår problemer i asylcenter her i kommunen, men de kan løses. Men de problemer bør opvejes af »pligt« til at hjælpe og støtte.

Jeg håber, den nye tids asylcenter bliver ført på et mere realistisk plan end det, som der siges på. Forslag om at opstille en svinehund i Struer, som er synd for Struer, det gælder jo alle. Skal de les, så placér den der holder bekendt til.

Kin

Svinehunden kommer

Den indre svinehund kommer til Struer.

Uanset hvordan det går med Egon Roesgaards forslag om at opstille skulpturen »Min indre svinehund« i Struer, kommer skulpturen i år til Struer.

Gimsinghoveds udstillingsudvalg har helt uafhængigt af Egon Roesgaards forslag planlagt en udstilling med kunstneren Jens Gals-

chiøt Christophersen, som har skabt svinehunden, og han har lovet at tage den med til Struer.

- Udstillingen skal vare fra 12. juni til 6. august, og i den periode bliver »Min indre svinehund« opstillet i gården ved Gimsinghoved. Så kan folk i hvert fald få lov at se den og tage stilling til den, siger udstillingsudvalgets formand, Jytte Byrsting.

Hun siger, at udstillingen blev

planlagt allerede i november, og at Jens Galschiøt Christophersen har lovet selv at komme til fernisering.

- Han er en meget alsidig kunstner, der har lavet mange spændende ting, ikke kun »Min indre Svinehund«, siger hun.

Svinehunden er opstillet i 20 europæiske byer, og her i landsdelen kan den ses i Herning. kj

Å JOUR KLIP
Ravnsborggade 12-14
2200 København N
Tlf. 31 39 13 00

Udclip af:
Århus Stiftstidende

19 JAN 1994

Pas på, Svinehunden er løs!

Langsomt og tålmodigt er SVINEHUNDEN ved at vriste sit HUNDEHALSBÅND af. Den stikker fjæset frem overalt i forskellige størrelser. Fra PUDELHUNDSUDGAVEN, der skriver indvandrerfjendske læserbreve, til ROTTWEILEREN, der kaster BRANDBOMBER mod asylcentre.

Vi lever i et idyllisk lille land, som taget ud af et H. C. Andersen eventyr. Engang imellem kommer virkeligheden brasende ind i vores stuer: HUNGERSNØD, NATURKATASTROFER og KRIGE. Men vi er hærdede TV-kiggere og kan klare det.

Det bliver straks værre, når ofrene kommer op til vores lille EVENTYRPARKS grænser. Så bliver virkeligheden lidt for virkelig. Krigsofrene bliver til be-

kvemmelighedsflygtninge og medmenneskelighed til et skældsord.

Mange SOMALIERE og JUGOSLAVERE ringer nu på lille DANMARKS DØRKLOCKE, og det har vækket svinehunden. Arrigt står den og gør ude i entréen.

Der er omkring 20 MILLIONER FLYGTNINGE i verden. 19 ud af 20 af dem flygter til et naboland, som ofte har lige så store PROBLEMER. Men en lille mikroskopisk del kommer altså til Danmark.

Vi har et ANSVAR for at behandle dem ordentligt. Så bagbind din indre svinehund, lås den inde i kosteskabet og SMID NØGLEN VÆK.

Å JOUR KLIP
Ravnsborggade 12-14
2200 København N
Tlf. 31 39 13 00

Udclip af:
Århus Stiftstidende

19 JAN. 1994

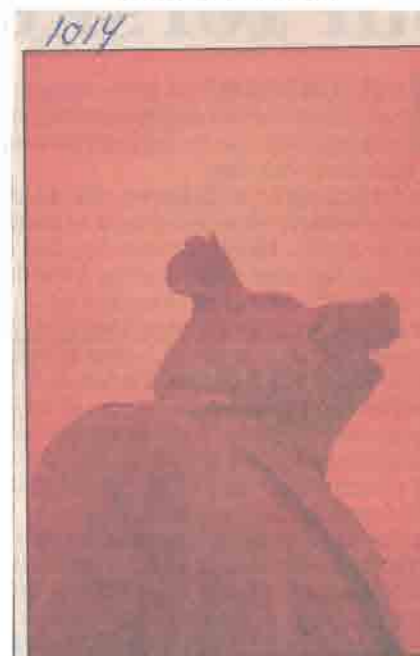

FOTO: Bo K. Sonne

Provokerende

Siden november har der stået et svin på Rådhuspladsen. »Min indre svinehund«, som statuen hedder, er skræmmende og så provokerende, at nogen har overhældt den med maling, slået stykker af den og kastet agurkesalat i munden på den. Tryk 16 handler i dag om svinehundens yndlingsoffer: Flygtninge.

Foreslår svinehund opstillet i Struer

15.1-94

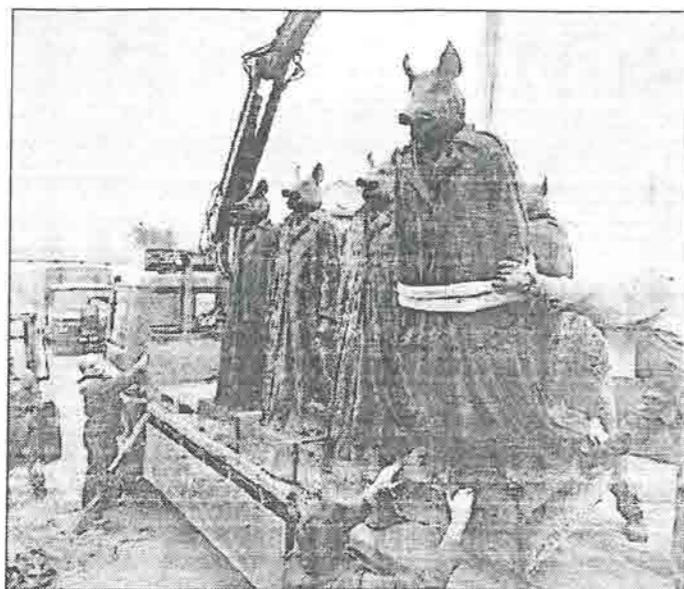
Af Knud Jacobsen

Struer er i kraft af det ny-stiftede parti Holger Danske kommet på Danmarks-kortet som en by, hvor racismen er i højsædet, men nu kan det være nok, mener Egon Roesgaard, der er SF-folketingskandidat og formand for SF i Struer. Han foreslår, at Struer Kommune tager kunsten til hjælp for at skabe debat og provokere alle rettænkende mennesker til at tage afstand fra racismen og den spirende fascisme.

Egon Roesgaard har i et brev til Struer Byråd foreslået, at kommunen indkøber skulpturen med titlen »Min indre Svinehund«, udført af kunstneren Jens Galschiøt Christophersen fra Odense.

Jens Galschiøt Christophersen skabte fornylig debat ved at opstille skulpturen i 20 europæiske byer, bl. a. Oslo, Amsterdam, København, Antwerpen, Paris og Stockholm, men Egon Roesgaard mener, at den også hører hjemme i Struer.

- Der var ikke færre end

Skal et af eksemplarerne af »Min indre Svinehund« opstilles i Struer?

618 Struer-boere, som gav deres indre svinehund så lang snor, at de ved kommunalvalget stemte på Holger Danske. Partiet er stiftet i Struer, og der er helt klare fascistiske træk i dets partiprogram, siger Egon Roesgaard.

Han siger, at han har drøftet Holger Danske med mange mennesker, og at han er rystet over, at mange ikke tager det nye parti og parti-formand Kaj Villy Villadsen alvorligt.

- Der er mange, som siger,

at han ikke er farlig, men det er jeg ikke enig i. Historien viser, at man skal tage den slags mennesker alvorligt. Der var jo også nogle, der i begyndelsen sagde, at Hitler ikke var farlig, siger Egon Roesgaard.

Skal behandles i kunstudvalget

Borgmester Niels Bergholt giver forslaget fra Egon Roesgaard en seriøs behandling.

- Vi har i kommunen et kunstudvalg, og forslaget bliver nu sendt videre til dette udvalg, siger han.

Hvis kunstudvalget accepterer forslaget, bliver det næppe svært at finde en vel-egnet plads til opstilling af »Min indre svinehund«.

SID-formand Frits Thomsen siger, at han personligt gerne vil være med til at stille en plads til rådighed foran fagforeningshuset, Bredgade 21-23, og at han nu vil tage dette spørgsmål op i hus-udvalget, hvor også KAD er repræsenteret.

LÆS SIDE 11.

Misinformation

Byrådsmedlem for Holger Danske, Kaj Villy Villadsen, Bredgade 20, Struer, skriver:

Politimester Frantz Cohn, din viden om asylansøgere kriminalitet er forbavsende ringe, hvis dine udtalelser til Dagbladet der 15. januar 1994 ikke skal tolkes derhen, at du sammen med dansk flygtningeindustri vil prøve at misinformere om de faktiske forhold. Jeg vil hermed dokumentere mine påstande, med de erfaringer andre byer har med asylbyer og deres boere.

Ekstra Bladet 8.1.94: Sandholmlejren, Røde Kors og politiet erkender, at det er en røverrede.

BT 10.7.93: Otte ud af 10 butikstyre er asylsøger viser en undersøgelse som hovedstadens butikskon-

trol har foretaget i de byer, hvor der er asylbyer. Jyllands Posten 18.4.93: 400 villaindrud i sønderjyske byer, havde asylsøgende jugoslaver på deres samvittighed (stakkels Vinderup).

Kriminalinspektør Chr. Pedersen, Holbæk, udtaler, vi havde efterhånden så mange tyverisager, udført af asylsøger, at det var for stor en belastning for politiet. Jeg kunne fylde Dagbladet med eksempler. Men til sidst vil jeg da lige nævne, at du jo aldrig svarede mig på spørgsmålene om indvandrede svindel med skat, moms og arbejdsregler i Struer, men ordnede det i stilhed med indvandrede ved hjælp af en lille bøde. Jeg er ikke tryk ved at have en politimester som dig, i den situation som Danmark er i.

Kaj V. Villadsen

Den indre svinehund til Struer

15.1 94

SF-folketingskandidat og SF-formand Egon Roesgaard Struer, har som omtalt på forsiden foreslået, at en skulptur med titlen »Min indre Svinehund« opstilles i Struer.

Hans brev til byrådet har følgende ordlyd:

Når jeg henvender mig til byrådet, er det for at få Struer kommune til at bevillige penge til at købe og

opstille et af Jens Galschiøt Christophersens skulpturer med titlen: »Min indre svinehund«. Skulpturen kan erhverves for 100.000 kroner.

Begrundelse:

Vi ser i disse tider, hvordan der rundt om i Europa i lighed med trediverne, sker en opblomstring af racisme og facisme. Dette kan kun ske, når for mange af os lader den indre svinehund, der er i os alle, få for lang snor.

Når jeg mener, at Struer kommune skal opstille en skulptur af »Min indre svinehund«, er det netop fordi vi oplevede, hvordan nogle mennesker her i kommunen lod deres indre svinehund få så lang en snor, at de til kommunalvalget gik hen og stemte på et parti, der på visse punkter har sammenfaldende synspunkter med facisterne i trediverne. Derfor burde Struers borgere også have mulighed for at gå hen og se, hvordan den indre svinehund kunne se ud.

Jeg vil foreslå at kommunen laver en høring blandt kommunens borgere, om hvor skulpturen skal placeres, så den kan ses af flest mulige mennesker.

Jeg skal gøre opmærksom på, at 20 store byer rundt om i Europa har modtaget Jens Galschiøt Christophersens skulptur af »Min indre svinehund«, blandt andet Oslo, Amsterdam, København, Antwerpen, Paris, Stokholm og så videre. Egon Roesgaard

Skulpturen er 2,30 meter høj og står på et fundament på 70 x 80 centimeter.

Røde facister

17/94

Byrådsmedlem for Holger Danske, Kaj V. Villadsen, Bredgade 20, Struer, skriver:

Egon Roesgaard - det glæder mig, at du selv udstiller jer SFere, som de socialistiske røde facister I altid har været. At I samtidig er latterlige i politik, har jeres lokale formand jo beviset længe. Dine frustrationer mod de borgere, der stemte på mig i Struer Kommune og dine anklager mod dem for at være svinehund, vil jeg lade borgerne selv bedømme. Men jeg aner ligesom en misundelse mod mig. Du har jo været opstillet til byrådet flere gange, men vælgerne havde åbenbart gennemskuet dine evner. Dit forslag om, at der skal opstilles en svinehund i Struer, synes jeg er en god ide. Det vil garanteret trække turister til. Jeg vil så overlade det til folk selv at overveje, om det er dem,

som opstiller den, eller om det er andre folk, som er svinehund. Jeg vil kun modsætte mig, at skatteyderne skal betale for makværket, men foreslå at det bliver en privat indsamling, som du selvfølgelig skal være formand for. Så har du da også et tillidshverv i mange år.

Egon, dem der kæmper for Danmarks fortsatte bestående som dansk, kalder du facister. Men folk som dig og andre ud på venstrefløjen, der ukritisk omgæves molotovcocktail og brostensmidende elementer, I kalder jeg demokrater, men det er jo også kun jer selv, der gør det.

Formanden for SiD, Frits Thomsen, foreslår, at svinehunden skal opstilles foran Fagforeningshuset. Selvfølgelig skal den det, for ethvert svin vil da helst være ved sin rede.

Kaj V. Villadsen

Spørg borgerne

Togfører Gustav Rithmester, Søndergade 68, Struer, skriver:

Dagbladet kunne 15. januar meddele, at en socialist ved navn Egon Roesgaard har foreslået Struer Kommune at bekæmpe det lovlige parti Holger Danske ved for offentlige midler at indkøbe et eksemplar af det såkaldte kunstværk »Den indre Svinehund«.

Politikere i almindelighed og det socialistiske sammenrend - som kalder sig regering - i særdeleshed vil ikke se i øjnene, at den menige dansker er dybt bekymret for landets fremtid. Det socialistiske sammenrend indsluser kritikløst fremmede i et omfang, som efter mange opfattelse nærmer sig landsforræderi. Denne sidden borgernes mening overhørig, skaber fænomener som Holger Danske.

I modsætning til SFs aggressive og barnlige opfø-

relation til Holger Danske, optræder borgmester Niels Bergholt både værdigt og professionelt. Dog vil jeg tillade mig at fraråde borgmesteren, at man bruger kommunale midler til via såkaldt kunstværk direkte at håne dels de borgere, som har stemt på Holger Danske, dels vi mange, som synes, Danmarks flygtningepolitik er kørt af sporet.

Denne Egon Roesgaard foreslår afholdt en høring blandt kommunens borgere om, hvor »kunstværket« skal placeres. Jeg forslår en eventuel høring udvidet til også at spørge borgerne, om »kunstværket« overhovedet skal indkøbes.

SiD-formanden ser gerne »kunstværket« placeret foran Fagforeningshuset. Gad vide, om hans medlemmer er interesseret heri. For de spørges da, gør de ikke?

Gustav Rithmester

ALLE UDKLIP FRA.

HOLSTEBØ - STRUER DAGBLAD

17/94

Lyreco 318518

Min skulptur er en happening og ærlig ment

ns Galschiøt Christophersen, Ejlskovsgade 20, Odense, skriver:

Jan Erik Madsen skriver i læserbrev den 13. januar, at min skulptur 'Min indre svinehund' er et plagiat.

Madsen har ganske ret. Jeg er grebet stammer fra den tyske socialdemokrat Kurt Schumacher, der i 1932 fra gædagens talerstol i Weimarrepublikken udtalte, at nazismen er en appel til den indre svinehund i mennesket. Nazisterne øvned sig senere ved at ihandle Schumacher i deres koncentrationslejr, og han var et levende lig. Efter befrielsen var han lærer af det tyske socialdemokrati indtil sin død i 1952.

Siden 1932 har der været mange gengivelser af den indre svinehund. Madsen har Blumenfeldt et billede fra 1937 (Diktator), der forestiller et menneske med svinehoved og gråskæppe. Jeg vedkender mig med glæde denne inspiration fra 30'erne og er glad, at hverken jeg (eller Bjørn Nørgård og Lemmerz, som du skriver), er påvirket af den første svinehund.

Når jeg har valgt at give min svinehund en lang jakke, er det ikke på grund af Lis Nogels flotte skulptur 'Jølen', men for at associere til de tyske SS-officerers jakker. I øvrigt har jeg længe biledhuggere altid været fascinerede af tøj og jakker - jeg tror, at indst halvdelen af kunsthistoriens skulpturer af mennesker har tøj på - så eller ikke her kan hverken Lis Nøgel eller jeg lade være med at påberåbe os eneståenhed. Jeg frakender mig gerne for genialitet og indrømmer at være inspireret af indestens mange fremtrædende kunstnere, og det kan jeg ikke se noget galt i. Vi alle plagiater af hinanden, ekspressionisterne af van Gogh, kubisterne af Picasso og afri-

Svinehunden er et plagiat

Jan Erik Madsen, Munkevangen 24D, Odense, skriver: En skulptør, Jens Galschiøt Christophersen, mener at racisme og facisme skal der peges på, og han gør det med tyve betonasføbninger, som han har ladet opstille i tyve større eu-

Læserbrev i Morgenposten Fyens Stiftstidende 13. januar.

kanerne. For at udtrykke det mere positivt, kan man sige, at vi bygger på hinandens erfaringer.

Madsen skriver, at skulpturen er grim. Også her er jeg enig. En svinehund er grim. Skulpturen er udtryk for min egen angst, og jeg lavede den nøjagtig sådan, at jeg får kvalme af at se på den. Jeg ville gerne have lavet skulpturen i bronze, som jeg normalt arbejder i, men havde ikke råd og valgte derfor at støbe den i beton, hvilket selvfølgelig har haft nogle begrænsninger i forhold til skulpturens kvalitet. Men i en happening er det ikke skulpturens kvalitet, der er afgørende. F.eks. var den ydre skønhed uinteressant hos den hest og kvinde, som indgik i Bjørn Nørgårds happening på Børsen og ved hesteslagtingen i slutningen af 60'erne. Det interessante var, at han brugte dem i denne sammenhæng. På samme måde er det ikke svinehunden på Klingenberg, der er interessant, men derimod, at den samme skulptur pludselig uanmeldt og anonymt dukkede op i Europas storbyer som symbol på den tiltagende forråelse og racisme i vores kultur. Skulpturen er blot et nonverbalt symbol i denne happening og kun interessant i sin sammenhæng. Dette er nok også grunden til, at man har valgt at optage den i Tysklands kunstsamling i Bonn, hvor man har opstillet den udenfor museet.

Jeg er derimod ikke enig

med Madsen i, at jeg 'skulle have ladet svinet opstille for at få personlig opmærksomhed'. Jeg lavede happeningen, fordi jeg er bange for fremtiden, og fordi jeg vil sætte focus på, at vores reaktioner i forhold til de fremmede kan have afgørende betydning for, om vi kan bevare det humanistiske grundlag, vores samfund bygger på, eller om vi vil lade svinehunden få overtaget i os. Hvis jeg blot ville have personlig opmærksomhed, havde jeg valgt et emne, som var mere populært. F.eks. har det været næsten umuligt at få støtte til happeningen, fordi både formen og formålet var for kontroversielt. Denne kendsgerning har kostet mig en større personlig bankgæld. I øvrigt har over 100 mennesker brugt tid på at hjælpe mig med at gennemføre happeningen, og jeg betragter dem som så vidende og intelligente, at jeg er sikker på, at de og de mange journalister havde gennemskuet mig, hvis jeg arbejdede ud fra egen vindings skyld.

Jeg er selvfølgelig glad og stolt over, at svinehunden har fået så meget omtale. Det har været helt overvældende at lave noget, der har kunnet få positive reaktioner fra så forskellige grupper som de autonome, kirkelige kredse, hjemmeværnet, dameblade og New Age bevægelsen.

Jeg er godt klar over, at min happening kun er en dråbe i havet, men det er min dråbe, og den er ærlig ment.

Lad svinet stå

Tommy B. Kuhlmann, Skibhusvej 218, Odense, skriver bl.a.:

Torsdag d. 13.01. kunne man her i avisen læse et meget vredt læserbrev af Jan Erik Madsen.

Madsen er vred på skulptøren Jens Galschiøt Christophersen's 'Den Indre Svinehund', kalder denne for et grimt plagiat og kræver den fjernet. I sin argumentation henviser Madsen til tre kunstnere, som han mener står bag ideerne til Galschiøt's svinehund. Galschiøt, mener Madsen, er blot ude efter opmærksomhed ved at plagiere.

Svinet og svinehunden er ofte anvendte symboler, hvis man kigger kunsthistorien efter. Karikaturer er ikke et nyt fænomen. Galschiøt's opstilling af svinehunden er klassisk, og derfor ofte set før. Men hvorfor skal Svinehunden så blive? Jo, for i modsætning til de andre metalimser, der ligeledes er at finde til offentlig beskuelse ved samme plads, og som Madsen mener er 'æstetiske' (Tja, smag og behag...), er Svinehunden et symbol for en vigtig nutidig debat.

På grund af det store stykke arbejde, der har ligget bag en happening som Galschiøt's, ja, så kan jeg ikke bebrejde manden, hvis han håber på at få lidt opmærksomhed selv.

Dette anser jeg dog ikke som det væsentlige i denne debat. Det væsentlige er, at der her er gjort et godt stykke seriøst arbejde for at gøre opmærksom på et problem, der i allerhøjeste grad er alvorligt. Galschiøt skal have ros for at have forsøgt. Hvorvidt det har gavnnet noget? Tja, ændrede Nørgårds installation noget? Lad derfor 'Den Indre Svinehund' blive hvor den er.

13 JAN. 1994

Morgenposten Fyens Stiftstidende

Svinehunden er et plagiat

Jan Erik Madsen, Munkevangen 24D, Odense, skriver:

En skulptør, Jens Galschiøt Christophersen, mener at racisme og facisme

skal der peges på, og han gør det med tyve betonasføbninger, som han har ladet opstille i tyve større europæiske byer.

En af figurerne kan ses på Flakhaven i Odense. Det er en hellang vinterfrakke med et grisehoved ovenpå.

Den har givet kunstneren en hel del presseomtale, men den har ikke gavnnet kampen mod ismerne.

Skulptøren har formodentlig ladet svinet opstille for at han, mere end figuren, skulle blive omtalt - det fortjener han heller ikke.

Når sagen i det hele taget bør behandles, så skyldes det alene risikoen for, at skulpturen får lov til at blive stående til offentlig beskuelse på en plads omgivet af kunstværker af høj æstetisk værdi.

Skulpturen - den er grim - den er dårligt lavet - og den er et plagiat, derfor skal den væk og det aldeles omgående.

Ideen til udformningen af 'Den indre svinehund' er tydeligvis lånt fra tre kunstnere med tilknytning til Danmark.

Den første er Lis Nogels skulptur 'Jølen' fra 1971, som i øvrigt kan ses som bronzeafstøbning i den permanente samling på Fyens Kunstmuseum i Jernbane-

gade. Desuden har Jens Galschiøt set over skulderne på en talentfuld kunstner på en tysk Christian Lemmerz fra Karlsruhe, der i 1988 viste sin 'Dødsfigur' i København. Et værk, der senere er blevet præsenteret på Aarhus Kunstmuseum og nu står i haven foran Kunstmuseet i Horsens.

Endelig har Bjørn Nørgård i sin store installation fra 1976 'Thorvaldsens portrætbuster Wasserspiegel' anvendt udstoppede grisehoveder. Hvert grisehoved stod på en sokkel med navne af datidens kendteste politikere.

Baggrunden er således af fineste oprindelse, men Galschiøt's svinehund bliver en umage blanding af en politisk god sag og et kunstnerisk kluntet udtryk.

Må 'Den indre svinehund' få den foragt som facisme og racisme også fortjener, og må vi blive af med alle tre dele så hurtigt som muligt.

Far vel svin

Inspektør Søren Werner, Badstuen, Østre Stationsvej 26, Odense, skriver:

Jens Galschiøt Christophersen med sin 'Svinehund'. Foto: Hans Østergaard

Den indre svinehund er en grim ting. Dens udtrykte billede er grimt, sjovt og sigende. Svin, skulptur, signal og symbol på samme tid. Budskabet bøvsende banalt, og tvungende nødvendigt, for dem der ser og hører. Den samlede aktion og iscenesættelse, med 20 svinehundes samtidige tilsynskomst over hele Europa var en formidabel, flot præstation. Og Galschiøt Christophersens og tidens fortjeneste.

På Badstuen har vi haft et eksemplar stående i forhallen siden først i decem-

ber, hvor den dukkede frem og deltog i en Kaotisk Nat(cape). I dag 1 1/2 måned efter forlader den os, dens bestemmelse er overraskelse, nye rejsemål venter, bardus bevægelse mod fordomme, fjendebilleder, fremmedhad. På Badstuen har den været anledning til beundring og forførelse, åbenhjertige diskussioner, flertydige tolkninger, spejlreflekser og selvbeholdelse. Vi kipper med flaget, hilser far-vel, dit svin, og begræder din livsnødvendige tilstedeværelse i den globale svinesti.

søndag 2. januar 1994

DEN INDRE DANSKE HUND

I Jyllands-Posten kommer formanden for Den Danske Forening, handelsskolelærer Ole Hasselbalch, med en højst overraskende oplysning

I 1987 dannedes en forening, som under navnet Den Danske Forening påtog sig at bringe en række ubehagelige og i de meningsdannende kredse uønskede sandheder om indvandringen til Danmark frem for offentligheden.

En indre svinehund, som slet ikke har noget med den danske forening at gøre! (Foto: Finn Frandsen)

Tænk, er det virkelig det, de laver i den forening! Og vi, som altid har troet, at foreningens formål var at fremme det spirende fremmedhad og fodre den indre svinehund.

Det har vi nu formandens ord for, at de ikke gør.

Så vi må nøjes med at konstatere, at det bare virker sådan.

Vi har det bare som fru Jensen, da hun skulle forsvare sig mod denne anklage fra naboen, fru Andersen:

- Jeg hører, De går og spreder rygter om, at min mand har en vorte på tissemanden!

- Det har jeg aldrig sagt! svarede fru Jensen vredt. - Jeg har bare sagt, at det føles sådan.

Ekstra Bladet

Af KLAUS A. JENSEN

Pludselig var de der, dumpet ned fra himlen, på centrale pladser rundt omkring i 20 europæiske storbyer plus et par større danske provinshyer. Det var november, og i Barcelona skinnede solen. Længere nordpå i Amsterdam, Berlin og Oslo var vejret efterårsgråt, og lyset havde omtrent samme stofflighed som skulpturen.

Min indre Svinehund hilste godmorgen. Det begyndte i Antwerpen kl. 5.25 mandag den 8. november. De første var på vej til arbejde og ilede over byens centrale torveplads. Her stod skulpturen: To meter høj, 1000 kilo tung, sortloden, udført i jernarmeret beton. En menneskelignende skikkelse men afrundet af et fælt udseende svinehoved. 15 minutter senere slog svinehunden til igen, i Oslo, på pladsen foran Stortinget, kort tid efter på Grand Place i Bruxelles, på Dampladsen i Amsterdam og om eftermiddagen i Bonn, Paris og Stockholm.

Alt sammen som en del af den måske hidtil største happening i Europa, helt i stil med tidligere danske men mere nationalt prægede traditioner a'la Bjørn Nørgaard, Jørgen Nash, Michael Witte.

Med i Sevilla

For svinehunden var sendt ud på det europæiske kontinent fra Danmark, parallelt omtrent med bacongrise på køl. De første telegrammer fra pressebureauerne fortalte blot, at en dansk kunstner stod bag, og der skulle gå mere end et døgn, før hans identitet var afsløret: Jens Galschiøt Christophersen, sølvmed og billedhugger fra Odense. Året forinden havde han bl.a. haft en fremtrædende rolle i den kunstneriske udsmykning af den danske pavillon ved verdensudstillingen i Sevilla, og han lavede bl.a. også en bestilt gave til Dronning Margrethes 50 års fødselsdag.

Uden livrem og seler

Nu ville han provokere og vække til eftertanke mod stigende intolerance, fremmedhad og forråelse i Europa. I en tid, hvor kunsten og dens udtryk tilsyneladende i stigende grad lader sig kommercialisere og bliver til udsmykningsbidrag, hvor snusfornuft og forsigtighed er en dyd, valgte Jens Galschiøt Christophersen at kaste sig ud i sit store projekt uden hverken livrem eller seler.

Og sådan er han, siger både hans omgangskreds og han selv.

Han kan godt li' at snakke, men han snakker ikke, når der skal handles.

Projekt Min indre Svinehund fik massiv mediedækning over det meste af Europa og afslørede, at der trods alt er behov for - og også plads til - histo-

rier, som ikke kun handler om julemænd og udsalgstilbud.

Jens Galschiøt Christophersen havde på en messingplade forsynet sine svinehunde med denne tekst: »Art: Dyr med de laveste instinkter. Tilholdssted: I dig og mig, det vil sige i hvert eneste individ af Homo Sapiens. Vækstbetingelser: Vokser sig stor, når mennesker udsættes for vold, fornærelse og respektløs behandling. Adfærd: Angriber menneskets etiske værdigrundlag, så racisme, fremmedhad og intolerance får overtaget. Udbredelse: Kan fuldstændig tage magten i det enkelte menneske, i sociale grupper og i ekstreme tilfælde over hele befolkningen.

Må ikke fodres!«

Min egen angst

Jens Galschiøt Christophersen:

- Denne happening har også været mit personlige svar som kunstner på min egen angst. Krigen i Jugoslavien og hele flygtningesituationen berører mig dybt. Det har været magtpåliggende for mig at få udtrykt, at der i øjeblikket eksisterer en reel fare. Med de katastrofer, der nu lurar om hjørnet i Europas udkanter, kan vi, før vi aner det, blive konfronteret med nogle enorme udfordringer til de humanistiske idealer, vores samfund bygger på.

- Og i den forbindelse må vi i dag hver især spørge, om vi er blevet så materialistiske, at vores meget høje levestandard er blevet så vigtig for os, at vi også vil være parate til at ofre vores menneskelige værdighed for den og ende som rene svinehunde. Jeg sidder ikke inde med svaret, det kan vi kun i fællesskab finde frem til. Jeg har villet provokere til eftertanke.

- Faren, tror jeg, i Europa lige nu kommer ikke grundlæggende fra de små yderligtgående, racistiske grupper, selvom de selvfølgelig er et meget håndfast udtryk for et sammenbrud i vores moralske værdier.

- Faren bliver først rigtig alvorlig, hvis vi ikke hver især vedkender os og forholder os til vores egne fordomme og indre svinehund. Får den langsomt lov til at vokse sig stor og egentlig på trods af vores hensigter, så tager den også magten, som det tidligere er sket i Europa.

Krystalnatten

Jens Galschiøt Christophersen valgte ikke noget tilfældigt tidspunkt til sit kunstneriske Europa-raid. Den nat, de fleste skulpturer blev opstillet, var det nøjagtigt 55 år siden, Hitler begyndte sin systematiske forfølgelse af jøderne.

På Krystalnatten raserede nazisterne 7500 jødiske forretninger, satte ild til mere end 250 synagoger, genneryglede tusindvis af jøder og sendte endnu flere på tvangsarbejde.

Mere end to meter høj og aparte er skulpturen »Min indre Svinehund« svær at komme udenom. Kan tage magten i det enkelte menneske, i sociale grupper og i ekstreme tilfælde også i hele samfund. Må derfor ikke fodres, understreger Odense-kunstneren Jens Galschiøt Christophersen.

Den farlige ytringsfrihed

Historien handler bl.a. også om den farlige ytringsfrihed, hvis udtryk kan få både enkeltpersoner, institutioner og bureaukratier til at gå i sort. Sådan blev der reageret i nogle byer, da pænheden blev truet. Den store skulptur blev øjeblikkeligt fjernet af myndighederne. Det skete bl.a. i Europas kulturborgby 1993, Antwerpen.

Og det var forsåvidt skæbnens ironi, funderer Jens Galschiøt Christophersen:

- Jeg har et avisatit, hvor byens borgmester i anden sammenhæng er citeret for følgende: »Kultur er et redskab til at bekæmpe intolerancen og den ekstremistiske højrefløj«. Det var ord. Også i Bruxelles, Innsbruck og Milano blev Min indre Svinehund hurtigt fjernet og sat bag lås og slå med den officielle begrundelse, at der ikke forelå nogen tilladelse til at opstille den. Til gengæld fik den lov til at stå på f.eks. Bastille-pladsen i Paris og ved Brandenburger Tor i Berlin. I andre byer, synes jeg, fandt politikerne en professionel løsning på dilemmaet. Der blev lavet et kompromis, og skulpturen blev flyttet til et mindre iøjnfaldende sted.

Militær præcision

Et af de barokke udslag af bureaukratiernes nidkærhed oplevede det hold aktivister, som kørte ind i Schweiz med kurs mod pladsen foran FN-bygningen i Geneve. Ved grænsen vidste tolvderne hverken ud eller ind og besluttede derfor at give skulpturen en kunstnerisk mundkurv på. Embedsmændene plomberede simpelthen svinehunden ved at båndlægge den over snuden.

Tre lastbilhold med følgebiler udførte uden uheld, synkront og skarpt efter planen afleveringsforretningen i de europæiske byer og rapporterede med det samme tilbage til et organisationshold i Odense. Herfra blev der i aktionsdagene også udsendt 4000 telefaxskrivelser til myndigheder og massemedier. Jens Galschiøt Christophersen havde næsten 100 mennesker involveret i arbejdet med at lave de mange store skulpturer i armeret jernbeton.

Også betonekspert fra Aalborg Portland gav gode råd, »for konstruktionsarbejdet var vanskeligt«, konstaterer han. Distributionen til Europas byer fandt sted efter en omtrent militære slagplan. Venner og bekendte, ledige og mennesker i job, rev nogle dage eller længere perioder ud af kalenderen for at deltage i gennemførelsen af denne happening.

Undervejs på de europæiske landeveje var de kun lovet to ting: En oplevelse og et enkelt varmt måltid mad dagligt. Projektet har kostet Odense-kunstneren 100.000 kr. eller mere.

For selvom der er givet enkelte fondsbidrag til happeningen har beløbene langt fra kunnet dække de faktiske omkostninger.

- Så i øjeblikket er jeg igang med at lave nogle af de smykker og mindre skulpturelle ting, jeg ved kan sælges her og nu, konstaterer Jens Galschiøt Christophersen med et glimt i øjet.

En kostbar gave

Han forventer ikke at få sine svinehunde tilbage. De er en gave, og en gave af anseelig værdi, til de enkelte byer. Hvad der rent faktisk sker med skulpturerne vil formentlig om en årrække blive en opgave for en kunsthistoriker at finde ud af. Og på den måde fortsætter happeningen.

Jens Galschiøt Christophersen er også manden, der i løbet af de kommende år skal oprette og drive en sølvmedie på den russiske u-båd, Det rullende Galleri i Kolding nu tilsyneladende langt om længe har fået håndslag på kan sendes ud af det tidligere imperium.

Selvom han er professionel kunstner med adskillige både store og anerkendte opgaver bag sig, kan han ikke blive optaget i Billedkunstnernes Forbund. Kravet fra BKF er, at han deltager i censurerede udstillinger. Og det vil Jens Galschiøt Christophersen ikke.

- Jeg går enormt tit på kunststudier, men jeg går ligeså tit væk igen. Jeg føler mig ikke særlig meget i sammenhæng med andre kunstkredse. Mange steder bliver tingene meget fortænkte og meget indspiste. Jo, jeg er skuffet over, at man kører i ring, når der f.eks. skal argumenteres for en så beskeden ting som f.eks. mit tilhørsforhold til en organisation som Billedkunstnernes Forbund.

Smed på Lindø

Af sin omgangskreds og sine tre børn kaldes Jens Galschiøt Christophersen aldrig andet end morfar. Han kan ikke give nogen forklaring på navnet udover at det stammer fra barndommen i Frederikssund, »hvor vi allesammen gav hinanden sære navne.« Han har heddet det, siden han var ni.

I dag er han 39 med stor appetit både kunstnerisk og håndværksmæssigt. Han er udlært smed på Lindøværftet men lever nu sit arbejdsliv i værkstedet i Ejlskovsgade tæt ved Odense havn i bygninger, hvor Fyens Konservesfabrik tidligere har produceret yoghurtfyld. Hans kone er dansk-ungarsk og hans faste ledestjerne.

- Jeg går jo normalt bare igang med tingene, og indimellem er det så min kone, der bringer mig ned på jorden. Det er hende, der korrigerer og som jeg tager diskussionerne med. Hende lytter jeg til.

Tekst:
Hanne
Kaarsted

Foto:
Erik
Larsen

Det kan være dyrt at sige sin mening

Hans svinehund kostede ham over 100.000 kr.

"En kold mandag morgen slog den indre svinehund til i Europa. Det begyndte i Antwerpen 8. november kl. 5.25..."
Sådan indleder den odenseanske kunstner Jens Galschiøt Christophersen selv sin pressemeddelelse om

det, der bagefter viste sig øjensynlig at være den største kunsthappening i Europas historie. Svinehunden, i skikkelse af en to meter høj, sort, jernarmeret beton-skulptur, kom op i byer som Geneve, Bonn, Marseille, Barcelo-

na, Amsterdam og Odense. I alt 20 skulpturer var placeret på strategiske pladser rundt om i Europa inden for 48 timer. Uhyggelig og truende ser den menneskelignende skikkelse med det afskyelige svinehoved ud - og lige

nøjagtig så uhyggelig og afskyelig er den intolerance og forråelse, der breder sig som en steppebrand i Europa, mener den odenseanske kunstner. Aktionen var hans personlige bidrag til kampen mod det omsiggribende frem-

medhad. En diger stak fotokopier af artikler vidner om det indtryk, happening'en har vakt over Europa og så langt væk som i USA. Reaktionen fra myndighederne har været meget blandede. I visse byer - som

Ugeavisen onsdag Oplag 103.000. 5. januar 1994 Samtlige husstande, kontorer og butikker

Side 2 - Det kan være dyrt at turde sige sin mening

Galschiøts svinehund koster ham personligt 100.000 kr.

f.eks. Odense og Bonn - har "Min indre Svinehund", som titlen er, fået lov at stå til eftertanke. Andre steder var politiet på pletten i den tidlige morgen, som var de kaldet. Men visse steder, som foran FN hovedbygningen i Geneve, stod den faktisk fem dage, inden myndighederne fandt ud af, hvad det var.
- De kunne ikke rigtig finde ud af, om det var en gave eller hvad, ler Jens Galschiøt Christophersen ved tanken om, at alle de politikere og diplomater, der forhandler om fred i det tidligere Jugoslavien, så på den hver dag i fem dage, når de gik ud og ind af FN-bygningen, hvor fredsforhandlingerne foregår.

4000 stk. telefaxer
Hele happening'en har krævet et stort maskineri. Alene planlægningen fylder mindst et ringbind. Masser af frivillige, der bifaldt ideen har hjulpet uden at få en krone for det. Da svinehunden skulle ud i de 20 europæiske byer, fordelte de sig på tre hold, der forlod Odense samtidig. Hvert hold bestod af en transportbil og en sove- og forplejningsvogn, og de tre hold drog mod henholdsvis Skandinavien, Milano og Barcelona. Selv var Jens Galschiøt Christophersen med på Barcelona-holdet. Det var også et filmhold, som optog det hele. Planen

er en film, men foreløbig kan man se uddrag af den i DR-programmet "Transit" engang i januar. Samtidig med at folkene gik i gang med opstillingen i de tre første byer, udgik der fra Jens Galschiøt Christophersens værksted i Kottesgade ikke mindre en 4.000 fax'er til nyhedsmedier og telegramsbyureauer i Europa, og værkstedet/kontoret var bemannet døgnet rundt i de dage.
I det år, der gik, fra han fik ideen, til den blev ført ud i livet, søgte Jens Galschiøt Christophersen adskillige fonde om penge til happening'en. Oftest med negativt resultat. SID, Fredsfonden, Funchfonden og Socialpædagogerne gav dog ca. 50.000 kroner i alt. Langt den største bidragyder er ham selv.
- Jeg venter lidt med at regne færdig på det, siger han og mere end antyder, at han ikke tør.
- Men i kontanter er det omkring 150.000 kroner!, siger han og fortsætter:
Nødt til at gøre noget
- Med den vanvittige gru, vi er vidne til i det tidligere Jugoslavien med voldtægt og KZ-lejre, afbrænding af flygtningehjem i Tyskland og så videre, følte jeg, at jeg var nødt til at gøre noget. Det gjorde mig angst, og når man tænker sådanne tanker, har man pligt til at gøre noget. Man må ikke

Ugeavisen

Den sidste idealist er ikke død endnu. Den odenseanske kunstner Jens Galschiøt Christophersen vil advare os, før den indre svinehund får overtaget. Det har kostet ham mindst 150.000 kroner at sige sin mening...

vænne sig til sådan noget - så har man jo netop ladet den indre svinehund tage over.
- Vi er alle ansvarlige for det øgede fremmedhad og forfølgelse af mindretalsgrupper. For mig at se ligger den virkelige fare ikke i mindretalsgrupper - den ligger snarere i, at vi ikke hver især vedkender os vores indre svinehund.
- De humanistiske idealer, vores samfund bygger på, står overfor nogle enorme udfordringer. Hvid der udbræder borgerkrig i Rusland eller opstår hungersnød i Afrika, risikerer vi, at horder af flygtninge vil kræve at få del i vor rigdom.
- Hvad gør vi så? Bygger en Verlin-mur? Internerer dem? Skyder dem? Er vi parater til at forsvare vores humanistiske idealer - eller er vi blevet så vant til høj levestandard, at vi er parate til at ofre vor menneskelige værdighed og ende som de rene svindhunde, spørger Galschiøt Christophersen.

2/4

Onsdag den 10. november 1993. Solen står højt på himlen over Plaza Rei Juan Carlos I i Barcelona.

Stemningen på den lille plads er forventningsfuld.

En rød lastbil med danske nummerplader bryder ud af Barcelonas hidsige trafik og ruller langsomt ind på pladsen med rotorblinket tændt på taget.

En høj, uformelig figur står på ladet under en hvid pose. Kamerahold fra to landsdækkende, spanske tv-stationer begynder at filme.

Lastbilen holder stille med motoren gående i tomgang. To mand arbejder med løftejorden, til den sidder rigtigt omkring skulpturen. Kranen bag førerhuset begynder at løfte, og jorden strammer. Så hænger skulpturen lidt - blidt duvende et par meter over jorden. Et forsigtigt sving bringer den ned på fortovet. Snoren i toppen af posen gøres fast til krogen, og kranen løfter posen en lille smule op. Så stopper den. En af mændene hopper ned fra ladet.

Opmærksomheden retter sig mod ophavsmanden til happeningen. Pressen vil vide, hvad det hele går ud på. Manden med den høje pande og de beskidte hænder gestikulerer, mens han, skiftevis smilende og alvorligt, forklarer, hvad der gemmer sig under posen og hvorfor han står her i dag.

Den hvide pose glider langsomt op. Fra et firkantet fundament dukker en lang, sort frakke op. Tilskuerne klapper spredt. Skulpturen er nu helt synlig. Med en vægt på 1000 kilo i armeret beton stirrer en to meter høj, menneskelignende skabning med svinehovede og klove i ærmeåbningerne ud over mængden. At domme efter deres klappen ved tilskuernes ikke rigtig, hvordan de skal modtage gaven. Solen blinker i de store hugtænder af bronze.

Min Indre Svinehund er på plads i Barcelona, og sidste led i en stort anlagt kunsthappening er slut. I løbet af 43 timer har 24 mennesker, ansporet af billedhuggeren Jens Galschiøt Christophersen, placeret 20 svinehund rundt om i Europa.

Mandag den 8. november i Antwerpen, Oslo, Amsterdam, Bruxelles, Bonn, Paris og Stockholm. Tirsdag i Geneve, København, Zürich, Lyon, Odense, Marseille, Århus, Herning og Milano. Onsdag i Barcelona, Innsbruck, München og torsdag den 11. november i Berlin.

Omgærdet af næsten fuldstændig anonymitet og ofte i ly af mørket er en svinehund gennemsnitligt hver anden time blevet placeret på en symbolsk plads i endnu en storby.

Symbolikken er forholdsvis klar. Men af hensyn til den fulde forståelse kan man på en messingplade nederst på skulpturen blandt andet læse, at den indre svinehund er et dyr med de laveste instinkter. Den lever i hvert eneste menneske, næres af vold, fornedrelse og respektløs behandling. Den angriber

menneskets etiske værdigrundlag, så racisme, fremmedhad og intolerance får overtaget.

Teksten er skrevet på nationalsproget og signeret med en venlig hilsen fra "COGNITO".

Den indre svinehund er et symbol på en følelse. Den eksisterer ikke i virkeligheden - selv om man nogen gange skulle tro det. Min tanke er, at vi alle sammen ender som svinehund, hvis vi ikke passer på, fortæller den 39-årige, selv lærte billedhugger og sølvmed, Jens Galschiøt Christophersen - kaldet Morfar.

- Men jeg ved sgu ikke, hvorfor jeg gør det her. I første omgang er det simpelt hen en moralsk pligt, jeg synes jeg har, til at blande mig i ting.

Motorvejens oplyste linie skærer igennem det mørke landskab. Det er lørdag aften, den 6. november, og to store biler suser gennem Tyskland. Morfar kigger i dybe tanker ud gennem forruden på lastbilen. På ladet står hans gaver til Europa.

- Når jeg sidder og har det ad helvede til over at se tv-avis, fordi de slår hinanden ihjel i Jugoslavien eller brænder asylhjemmene ned i Tyskland - eller når jeg oplever, at mine venner får bank i Odense, fordi de tilfældigvis er lidt sortere end andre - så harmes jeg. Og jeg tænker på, hvad jeg kan gøre ved det. Har jeg nogle muligheder for at vise, hvad der er ved at ske i Europa?

- Først havde jeg tænkt mig at lave et svin, der var klædt ud som skinhead. Men det er jo ikke det, der er galt. Det er jo ikke de der syv skinheads, der render rundt og brænder flygtninge af. Det er i virkeligheden *os alle sammen*, som bliver mere og mere vænnet til det ene mere forfærdelige efter det andet. Det er en bred bevægelse, som har dybe rødder i alle. Derfor definerede jeg det om, sammen med min kone, til den skulptur, jeg har lavet her. Den er ikke et frontalangreb på neofascister eller noget andet. Den handler om os allesammen.

- Men jeg har ingen løsning på konflikterne i Europa. Jeg kan ikke finde ud af, hvad jeg skal gøre ved det - så var jeg jo blevet politiker. For mig er det kun spørgsmålet om, at hvis denne verden, som bliver mindre og mindre, skal hænge sammen og stadig rumme de store modsætninger, så bliver vi nødt til at opføre os som svin i Europa. Og vil vi det? Vil vi ende som svinehund alle sammen?

- Hvordan vil vi have vores verden, og hvad sker der med hele vores humanistiske grundånd i Europa?

- Jeg rejser kun spørgsmål. Ingen svar. For jeg har ingen svar. Men jeg ser helt klart spørgsmålene.

Groen Platz i Antwerpen, lidt i fem mandag morgen. Svinehunden skal stå i gruset foran statuen af Rubens. I baggrunden ligger den enorme domkirke. Fem meter fra

Rubens er fire mænd ved at surre svinehunden fri og sætte løftejorden fast. Det er koldt, og pladsen ligger næsten øde hen. De få, der krydser den, tager ikke særlig notits af aktiviteten. Kun et par befjente på morgenpatrulje kommer hen og spørger, hvad der foregår. De griner lidt af det hele og går igen.

Inden for mindre end en time får også Oslo og Amsterdam deres gave. Projektet er i gang, og den store koordineringsplan skal stå sin prøve. Bagude ligger et års arbejde, der skal samles nu.

Tidsplanen holder. På værkstedet i Odense sidder syv mennesker i døgnvagt under hele happeningen og faxer til presse, politi og forvaltninger, hver gang en svinehund er blevet opstillet.

Basen i Odense fungerer som kommunikationsled mellem de enkelte ruter, og det er den, der skal holde de mange tråde nogenlunde adskilt. Og samle dem når de kommer for langt fra hinanden.

Der har været mange praktiske problemer undervejs. For eksempel sprang chaufførenes fagforening fra i sidste øjeblik, fordi turen ville sprænge deres hviletidsbestemmelser. Det lykkedes Morfar at få fat i en hel masse andre chauffører, så projektet kører. Men alt tager tid.

- I virkeligheden er det her for stort et arbejde til een mand. Det må jeg erkende, for det er fandeme hårdt. Men jeg har en force: Jeg kan aldrig overskue, hvor store ting, jeg sætter i gang. Og så har jeg en anden force: Jeg afslutter det altid alligevel.

Morfar fortæller, at folk for bare en uge siden hovedrystende sagde til ham, at projektet aldrig ville lykkes.

- Men efter at jeg har besluttet mig for at ødelægge min økonomi på det, så er der ingenting, der kan vælte det. Det har selvfølgelig store omkostninger for mig selv, rent arbejdsmæssigt. Jeg burde have haft mindst tyve mand siddende fast på værkstedet i Odense. Det har jeg ikke.

- Der har været utrolig stor hjælp til projektet - bare ikke økonomisk. Bortset fra Fredsfonden, SID og Funchfonden er der ikke rigtig nogen, der har givet penge. Statens Kulturfond kunne for eksempel ikke bevilge penge på grund af projektets udenomsparlamentariske metoder.

- Men stort set alle har tændt på ideen. Når det kommer til stykket har man jo respekt for gale folk, som laver sådan nogle vanvittige ting.

Det lysner over Bruxelles. Morfar studerer den alternative plan. Den oprindeligt udvalgte er for lille. Klokken 07.45 kører lastbilen mod ensretningen og ind på Grand Platz. Gadelysen slukker i samme øjeblik, lastbilen holder stille. *Råfilm*, filmholdet som er med på hele turen, stiller deres udstyr op og laver lydprøve. Støjen fra den tiltagende tra-

fik på boulevarden på den anden side af de høje, gamle bygninger, der omkranser den enorme plads, kan lige netop høres.

Svinehunden skal stå på brostenene foran det pompose rådhus i gotisk stil. Klokken 07.50 er svinehunden på plads. En mappemand i cottoncoat slår vejen forbi for at læse teksten på messingpladerne. Han kigger over mod os, på lastbilen, på svinehunden og på os igen. Med et sidste blik på svinehunden går han hovedrystende bort.

Vi skal hurtigt væk igen. Lige rundt om hjørnet og 50 meter nede ad gaden ligger politihovedkvarteret i Bruxelles.

Først nu føles nervøsiteten, da den forlader kroppen som latter, der bobler frem i maven: Der stod den fandeme flot.

Men vi skal ind på den første, den bedste rasteplass uden for byen. Der er noget galt med lastbilen.

Problemerne i Europa bliver ikke taget alvorligt nok. Hvis de gjorde det, ville folk gøre noget helt andet, end de gør. Så tror jeg, man ville tage diskussionen op - Hvad er det der sker? Hvorfor sker det? Hvad er det, der truer vores verden? Er vores verden virkelig truet, eller er det bare fordi vi har ædt os selv ihjel i Europa og skidt på de andre? Er det det, der kommer tilbage til os nu? Morfar taler ivrigt mens bilen suser videre ned gennem Europa.

- Jeg tror, at de fleste mennesker bærer den samme frustration som mig. De kan godt se, at det går den forkerte vej. Det er nok også derfor, der er så mange, der har hjulpet mig. Mange kender den alvorlige tanke bagved. At vi et eller andet sted alle sammen er medskyldige i verdens elendigheder. Og skal betale for det. Men det er det, vi ikke rigtig vil.

På den franske bilkirkegård er hundredevis af biler stablet i rækker ovenpå hinanden - de fleste har tydeligvis været indblandet i uheld. Biler, motorveje, civilisation, forbrug. Der lyder råb alle vegne fra på pladsen. I udselgel bliver der stille.

Dimsen er fundet og bliver revet ud af en gammel bus. De sidste 30 kilometer har lastbilen haft en sky af dieselolie stående ud bag førerhuset. En såkaldt dieselføder var knækket. Den fra bussen passer heldigvis.

Turen fortsætter mod Paris. En fjerdedel af sit liv har Morfar været aktiv på venstrefløj og arbejdet hårdt for revolutionen. Det ændrede sig, da han fik sit første barn og han oplevede andre og nye værdier i livet.

- Jeg tvivler på, at jeg er socialist nu. Jeg kan da godt se nogle fiduser i kapitalismen. Der er et mægtigt drive i, at hvis du ikke laver det godt nok, kommer der en anden og gør det i stedet. Det er et meget vigtigt drive, også inden for kunst.

- Men jeg ved sgu ikke, hvad jeg er. Som socialist har man nogle bud på, hvordan verden

FOTO: PETER MARK

PRESS.

skal laves om - det har jeg ikke mere. I virkeligheden er jeg nok humanist. Tror jeg. Tænk sig, at det ord skulle komme over mine læber, griner Morfar.

- Den der gode, gammeldags humanist, der siger: Hvad fanden er det her for en verden? Det er med de bevæggrunde, jeg arbejder. Så man kan godt sige, at jeg er politisk kunstner. Men politik er jo læren om, hvordan man løser samfundets problemer. For mig drejer det sig mere om følelser end om læresætninger. Det handler om at angribe det hele med en bredere vinkel end den snævert politiske. Hvordan har vi det med den måde, verden er skruet sammen på?

- Ikke, at jeg sætter mig ned og siger, at nu skal jeg lave noget kunst, som skal gøre noget bestemt. Jeg har ikke sådan en strategi. Det er en frustration over, hvordan verden er, der vokser i mig, og som så får udtryk.

Hvis det er en seksuel frustration, bliver det for eksempel en skulptur af en kvinde. Er det frustration over, hvordan racismen fungerer bliver det en svinehund, og når det er frustration over sulten i Afrika bliver det en Somalia-figur.

- I øjeblikket forhandler jeg med Berlin om et monument over Murens fald. I det monument er der tre fremmedarbejdere, som går ud af muren som en integreret del af det gen-

forenede folk. Jeg vil lave den vel vidende, at det er en stor provokation over for den tyske stat.

- Når jeg gerne vil lave et monument over Berlin-murens fald er det fordi jeg syntes, det var en utrolig smuk proces. At det lod sig gøre at lave et systemskifte i så mange lande, uden at magtapparatet slog kontra og slagtede dem, der ville ændre. Det må man trods alt sige til kommunismens ære.

- Så kan man sige, hvorfor fanden gør jeg det når jeg ved, at det er en døddårlig ide, rent salgsmæssigt. Men jeg lever jo ikke af at sælge ting på den måde. For mig er det meget mere vigtigt bare at lave det. Men det er selvfølgelig fuldstændig tåbeligt at bruge sine penge på det.

- På den anden side - hvis jeg kan nøjes med at betale 80.000 kroner for at slippe for, hvordan verden vil ende om 20 år... hvis vi allesammen kunne nøjes med det, så tror jeg, vi er heldige. Jeg tror, vi kommer til at betale meget mere.

- Det er svært at sige, om min kunst er politisk. Beskæftiger man sig med, hvordan vi fungerer, er det jo egentlig politik.

- Min Somalia-figur er lidt det samme. Den viser en sort-brun kvinde i kobber, som holder sit døde barn frem for et kamerahold, udført i skinnende bronze med barbie-dukker som forlæg. Den groteske modstilling i, at

man kommer med udstyr for flere millioner for at filme folk, der dør af sult.

Bastillepladsen i Paris, klokken 16.30 mandag eftermiddag. Det er lunt, bladene sidder endnu på træerne. I midten af en firesporet rundkørsel knejser den høje søjle. Og helt oppe under skyerne svæver en vinget kvinde i guld med en fakkel i hånden. På søjlens fundament, står de berømte ord "Frihed, Lighed, Broderskab". Der skal svinehunden stå. Foran gitterlågen. Selv om det reelt kun er et stort mønt og et monument, midt i en rundtosset trafik.

Kort efter står den nedenfor det gigantiske mindesmærke. Den sorte skulptur er ikke engang så stor som den gyldne dames fakkel. Svinet ligner kun en skygge.

Morfars er meget optaget af kirker, især de katolske med alle symbolerne. Han drømmer om at lave et kapel til Gaudis katedral i Barcelona. Men han understreger, at han ikke er særlig religiøs.

- Jeg synes, det er flot at have et rum, hvor det kun drejer sig om at sætte sig ned og tænke. Præsterne vil sige: På ens forhold til Gud, men jeg vil sige: Om ens forhold til livet i al almindelighed.

- Jeg kunne godt tænke mig at lave sådan et rum, hvor man tænker. Jeg havde engang en vild plan om at lave en figur og lægge den i

en kæmpe bronzekiste. Store kandelabre - WHAP...! Kisten skulle stå åben, så man kunne se vedkommende. Det var min tanke, at man skulle sætte sig ned og tænke over døden og på, hvor kort livet egentlig er. Og hvad det er, man vil med det.

- Ting har en tid, og man skal gøre dem, mens man har tid til det. Det er måske også derfor, jeg har så forbandet travlt altid. For at nå det hele inden jeg kreperer.

- Jeg laver formentlig den figur en dag. Livet bliver så nærværende, når døden nærmer sig. Så kan man virkelig mærke, at man er levende.

- Der er meget stor forskel på at trække vejret og ikke trække vejret. En helt vild forskel, faktisk. Også selv om folk bare ligger i en dos og er ved at dø. Fra det ikke stopper, til det stopper - der er en meget lang forskel.

En motorvej i Frankrig, 400 kilometer syd for Paris. Det er midt om natten, de store biler bevæger sig støt mod nord, mod Danmark. I de to biler breder en tilfreds stemning sig. Turen er ved at være ovre, projektet er fuldført. Morfar er blevet forkølet og ser først og fremmest frem til en ting.

- Jeg skal hjem til en seng. Det er det første. Og så nyder jeg, at happeningen er overstået. På den anden side skal jeg til at tale med pressen, når jeg kommer hjem og forklare, hvorfor

jeg har lavet det her. Det er i virkeligheden en del af happeningen. Diskussionen foregår i mediernes.

- Og så skal jeg slappe af. Jeg har knoklet kolossalt i meget lang tid, og det er gået meget ud over min familie og mit værksted. Jeg har en masse kunder, jeg ikke har plejet ordentligt. Jeg lever jo ikke af at forære svinehunde til en værdi af 100.000 kroner væk. Jeg lever af at lave skulpturer i kobber eller bronze, smykker og så videre. Så der bliver et større opsamlingsarbejde.

Morfars er spændt på at høre, hvordan svinehunden er blevet modtaget i de lande, hvor den er stillet op. Om det er gået den som i København, hvor den er blevet flyttet fra pladsen foran Rådhuset til en mere anonym tilværelse foran Politikens Hus.

- Jeg har jo ikke noget overblik over, hvordan det hele egentlig har været. Men det er mit indtryk, at happeningen har virket, som den skulle - selv om jeg har lavet nogle feberredninger til sidst.

- Jeg havde egentlig planlagt at være anonym hele tiden. Jeg ville helst aldrig nogensinde sige, at jeg har lavet den. Meningen var, at skulpturerne bare skulle stå der og være en del af det. Men det ændrede jeg fjorten dage før happeningen løb af stablen efter råd fra nogle venner, der har forstand på medier. De sagde, at historien ville dø alt for hurtigt. Det

ville også virke lidt krumket, hvis folk spurgte mig og jeg så nægtede, selv om man vidste, det var mig. Det var alligevel for åndssvagt. Det ville virke, som om jeg ikke stod ved min egen happening og det, jeg mener med den.

- Så kunne jeg have lavet et tv-show alle stederne, men så ville man lynhurtigt få mistanke om, at jeg bare lavede det for showets skyld. Og der er for meget show og for lidt alvor i verden.

Vi holder ved hovedindgangen foran Forenede Nationers strengt symmetriske bygning. Det er lyst. Ad denne vej kommer alle de delegerede medlemmer af verdenssamfundet ind til deres forum. En søvrig sikkerhedsvagt bliver ikke betalt for at sørge for sikkerheden uden for den svære jernport og blander sig ikke. Tre minutter efter kører vi igen. Svinehunden står med front mod alle landes mødesal. Klokken er tyve minutter over syv om morgenen den 9. november.

Efter en "grande finale" i Barcelona med interviews og champagne sidder vi nu i Morfars hus i Narbonne. Det er en del af en gammel vingård - Morfars del har været stald og beboelse for et arbejderpar på slottet.

Morfars er optaget af at tale i telefon. Endnu et interview - denne gang til Jyllandsposten.

Alle er trætte. Maden dufter himmelsk efter

FOTO: NORRIFO/KIM RUNE JESSEN

FOTO: PETER MARK

fire dage uden rigtige måltider. Varmen fra vinen og pejsen og badet - og bevidstheden om, at projektet er ovre, gør alle lidt søve. 2000 kilometers rejse gennem Europa. Fire dage brugt på at suse gennem landene, efterladende en skulptur på et provokerende, symbolsk sted.

Morfar sidder på telefonbordet med telefonrør og medhør for begge ører. Han taler med familien - konen og de tre børn.

I Odense har man fjernet skulpturen med en "grab" om hovedet. Vandalisme!, siger Morfar - men synes egentlig, det er helt fint. Og han vil fandeme ikke komme og reparere den, - det bliver i hvert fald meget, meget dyrt. Desuden er svinehunden vist allerede blevet sat tilbage igen.

Klokken er 22.00 og Morfar taler stadig i telefon - denne gang handler det om placeringen af skulpturen i Berlin.

Han står lænet op af den højre side af den enorme pejs med den ene hånd i lommen. Hans krøllede hår, der de sidste dage har lignet antenner efter voldsom storm, ligger lidt roligere efter badet.

Han og "førerbunker" i Odense bliver enige om at stille den ved Brandenburger Tor på grund af den symbolske værdi - og så se lidt stort på, at ikke ret mange tyskere færdes der til daglig.

Morfar sidder og klimprer på sin gamle Delfin guitar:

- Det er en skidegod guitar, jeg har haft den med i Indien engang.

Der mangler godt nok en E-streng og den ene stemmeskrue er erstattet af en samle-

muffe til ledninger, men hvad - den kan alligevel ikke stemme. Morfar ser meget koncentreret ud, når han spiller, bliver helt glat i ansigtet.

Klokken kvart i elleve støder Råfilm til. De har taget en anden vej end den, Morfar "kendte" - med 60 i timen ad veje der måske, i dagslys, kunne forceres med 30. Med en kæmpe stor varevogn...

- Jeg havde troet, at pressen ville have været mere interesseret. At de ville tage historien hurtigere, når man lavede det på den måde. Det er jeg gået fejl af.

- Men jeg har det meget godt - det er lykkes fint for mig. Det er da også noget, at have gjort det. Jeg kan godt lide at gøre ting - og gøre dem færdige. Det her er færdigt. Det er lykkedes at føre en bindegang ud i livet. Det er for mig også en tilfredsstillelse.

- I virkeligheden gider jeg ikke diskutere mine ting eller tolke på dem. Jeg gider ikke bruge en masse tid på det - folk sidder og bruger en masse tid på at diskutere det ene og det andet - og det interesserer mig ikke en døjt. Jeg laver bare mine ting. I virkeligheden er jeg jo håndværker, jeg kan lide at aflevere et godt stykke arbejde.

- Det er også derfor, jeg gjorde så meget ud af den skide gris, selv om jeg forærer den væk.

Nu er det sidste chance for at være med, hvis De kender mennesker, som efter Deres mening bør indstilles som kandidater til Morgenpostens årlige hæders-titel.

ÅRETS FYNBO

Af
ANDERS MOSE POULSEN

Ikke færre end 38 kandidater er nu indstillet til Morgenposten Fyens Stiftstidendes hæderstitel som Årets Fynbo 1993. Og nu er det ved at være sidste chance for at være med. Kender De derfor en fynbo, som efter Deres mening bør være med på kandidatlisten, skal vi have Deres indstilling på kuponen på denne side senest tirsdag morgen.

Næste søndag bringer vi den sidste række af indstillede kandidater foruden en kortfattet liste over dem, der er indstillet de foregående søndage. Derefter er valget op til dommerkomiteen, bestående af tidligere minister Britta Schall Holberg, professor Mogens N. Pedersen og arkitekt Kristian Isager. Reglerne er jo, at dommerkomiteen har den endelige afgørelse, mens indstillingsretten er forbeholdt søndagsavisens læsere. Afgørelsen bliver præsenteret i avisen søndag den 30. januar.

Svinehunden

Der er ingen tvivl om, hvem der skal være Årets Fynbo. Det skal sølvsmeden og billedhuggeren Jens Galschiøt Christophersen, Odense, fordi han har gjort Odense og hele Fyn kendt med sin opstilling af *Den indre Svinehund* i 20 europæiske byer. Samtidig er der fra Odense udgået en protest til verden mod intolerance, racehad og fascisme. Det må være på tide, at han bliver anerkendt som byens søn og Årets Fynbo.

Sådan hedder det i én blandt mange indstillinger om Jens Galschiøt Christophersen. Indstillingen kommer fra Erik Hellerup Madsen, Elmebakken 11, Skt. Klemens.

I en anden indstilling fra Leif Mikelsen, Bredstedsgade 14, Odense, hedder det om samme kandidat:

Med et privat lån og en god portion idealisme har han gjort opmærksom på nogle følgevirkninger af den vestlige verdens egoistiske tænkemåde ved at skabe *Den indre Svinehund*. Det var en fantastisk flot happening, og den var tiltrængt.

Jens Galschiøt Christophersen - kandidat.

● JENS GALSCHJØT CHRISTOPHERSEN, sølvsmed, Odense - fordi han med sin opstilling af *Den indre Svinehund* i 20 europæiske storbyer har ladet udgå en protest fra Odense og Fyn til verden mod intolerance, racehad og fascisme.

»Svinehund« på rejse.

DS støtter »Min indre svinehund«

Kunsthappening i 20 europæiske storbyer

Væsnet bærer almindelig menneskefrakke, som vokser ud af soklen og danner figuren »Min indre svinehund«. På forsiden er i messing indmejslet indskriften:

Indre svinehund: Psykologisk begreb. Betegner den del af den menneskelige psyke, hvor umenneskeligheden holder til.

Levested: I ethvert individ af Homo Sapiens, uanset race, tro eller køn.

Vækstbetingelser: Tager især næring ved at blive udsat for vold, hensynsløshed, fornedrelse, intolerance og anden respektløs og umenneskelig behandling.

Størrelse: Store variationer, men kan ved rigtig behandling vokse sig så stor i det enkelte menneske, at vurderings evnen kan blive helt forvrænget.

f.eks. kan intolerant, hensynsløshed og umenneskelig adfærd, opleves som ansvarlig, fædrelandskærlig og retfærdig handling.

Smittefare: Spredt sig i sin ekstreme form især inden for afgrænsede sociale grupper, men da alle er smittet i større eller mindre grad, er der set adskillige eksempler på, at den ekstreme form har overtaget hele befolkninger eller store etniske grupper.

Bekæmpelse: Bedst ved allerede i barndommen at udsætte den for åbenhed, solidaritet, retfærdighed, medfølelse og anden respektfuld og medmenneskelig omsorg, dette kan også gøres senere, men det kræver betydelige doser, før en rimelig grad af eliminering er nået.

Næstbedst ved at imødegå den med en snak om menne-

skeheden etiske og medmenneskelige forpligtelse, når som helst den dukker frem.

I november blev 20 ens svinehund placeret i København, Odense og Århus samt 17 europæiske storbyer.

Filmproduktions-firmaet Råfilm har optaget lokales reaktion på skulpturen. Optagelsen vil indgå i et TV-program, som Råfilm vil tilbyde nationale og internationale TV-stationer.

Kunstneren bag ideen og selve skulpturen er Jens Galschiøt Christophersen, som bl.a. tæller Kongehuset i sin kundekreds.

Over for en ansøgning om 10.000 kr. har DS ydet 2.000 kr. til projektet, som ligger uden for rammerne for, hvad DS normalt støtter.

Men DS's forretningsudvalg har fundet »Min indre svinehund« fremragende. **WN**

10/14

Manden bag den indre svinehund klar til nye aktioner

29 DEC. 1993

Morgenavisen
Jyllands Posten

Udklip af:

KUNST OG KULTUR 10/14
Parat til nye aktioner
Odense-kunstneren Jens Galschiødt Christophersen, hvis skulptur "Den indre svinehund" vakte opsigt over hele Europa, er klar til nye aktioner. Han vil slå et slag for verdens sultende børn.

AF LARS OLE KNIPPEL

Skulptøren, der satte det halve Europa på den anden ende med opstilling af 20 svinehunde som protest mod den stigende intolerance og racisme, er klar til at gå på barrikaderne igen.

Jens Galschiødt Christophersen ønsker at sætte fokus på den elendighed, mange af klodens børn eksisterer under.

»Der dør dagligt 40.000 børn af sygdomme, som almindelig medicin kunne kurere, hvis den var tilgængelig,« siger Jens Galschiødt Christophersen.

»Disse tragedier indtræffer, mens der vedtages anti-abortlove, foretages hjerteoperationer og gennemføres afmagringskure. Det er vanvid set i et globalt perspektiv. Jeg ønsker at åbne folks

øjne for de paradoksale modsætninger, der hersker i verden, og forsøget med svinehundene lover godt.«

Et konkret udspil fra kunstneren om denne problematik er endnu ikke udarbejdet.

Jens Galschiødt Christophersen og hans 200 støtter opstillede på et par døgn i nattens mulm og mørke de to meter høje, 1,2 tons tunge skulpturer, udført i stålarmert beton, på centrale pladser. Ikke alle steder har myndighederne fjernet dem.

»Tværtimod. Et brev fra borgmesteren i regeringsbyen Bonn fortæller, at svinehunden er placeret foran Udstillingsstedet for Vesttyskland, og i Innsbruck i Østrig skal skulpturen måske være brandstationens skytsengel. Derimod har jeg i et avisudklip set en trussel fra bvstyret i München om, at jeg kan vente en regning for flytningen af svindehund-

den, men mon ikke de falder til ro,« spørger den danske kunstner.

Flere steder i Danmark kan svinehunden stadig ses, selv om der i første omgang lød voldsomme protester mod den.

Aktionen har Jens Galschiødt Christophersen betalt af egen lomme, ialt 100.000 kr. Dertil skal medregnes et år uden nævneværdige indtægter, da han forberedte happeningen.

»Den var anstrengelserne værd, selv om jeg håbede, at Ny Carlsbergfondet havde støttet eller købt en svinehund til Helsingør Gymnasium, som ønsker skulpturen. Men jeg fik afslag lillejuleaften. Det er jeg vant til. Jeg har aldrig modtaget en øre af det officielle Danmark eller fået økonomisk håndsrækning fra de toneangivende kunstkrede,« siger den 39-årige odenseaner.

Foto: CARSTEN ANDREASEN

Jens Galschiødt Christophersen med sin skulptur "Den indre svinehund"

B.T.

12 DEC. 1993

Kristeligt Dagblad

28 DEC. 1993

Danskeren Jens Galschiødt Christophersen synliggjorde den indre svinehund, som dukkede op flere steder i et Europa, hvor mismødet og aggressionerne over ikke at have en funktion i samfundet især er gået ud over udlændinge.

Europas indre svinehund

1993 blev et svært år for Europa, som gik fra Det Europæiske Fællesskab ind i Den Europæiske Union. Til næste år skal traktaten for alvor på prøve i en Union, som slæes med sine indre modsætninger samtidig med nødvendigheden af en håndsrækning mod øst. Men tyve millioner arbejdsløse finder sig ikke i hvad som helst - mistillid til det politiske system har vist sig blandt andet ved racistiske overgreb og stigende støtte til højrefløjen.

»Den indre svinehund« blev uden videre held forsøgt opstillet i en række europæiske storbyer. Foto: Kim Rune

DEN INDRE SVINEHUND

Det har vist sig vanskeligt at få afsat den såkaldte skulptur, »Den indre svinehund«.

Den har stået rundt omkring som manende advarsel for patriotiske danskere, der i skrift og tale vover at ytre bekymring for deres fædrelands omdannelse til et multi-etnisk marked med de konflikter indtil borgerkrigs-lignende tilstande, der er en uafvend-

lig konsekvens af den slags samfund.

Må det være mig tilladt at foreslå den genanvendt og doneret til de ydre svinehunde med kors og bånd og stjerner på. De vil så kunne anvende den som vandrepokal til opstilling i deres park eller have som tak fra det tavse flertal.

Allan Jensen,
Østergade 19, Vrå.

Det er vigtigt, at vi hver især kigger på vores egne fordomme. Ellers rykker risikoen for et samfundsmæssigt sammenbrud nærmere, siger billedhuggeren Jens Galschiøt Christophersen, som personligt har villet provokere Europa til eftertanke. I kæmpehappningen Min indre Svinehund placerede han 20 tonstunge skulpturer på centrale pladser rundt omkring på kontinentet

Foto: Kim Rune Jessen, Nordfoto

Svinehunden Europa retur

MIDTJYLLANDS AVIS / WEEKEND • 4 • LØRDAG 15. - SØNDAG 16. JANUAR 1994

Af KLAUS A. JENSEN

Pludselig var de der, dumpet ned fra himlen, på centrale pladser rundt omkring i 20 europæiske storbyer plus et par større danske provinser. Det var november, og i Barcelona skinnede solen. Længere nord på i Amsterdam, Berlin og Oslo var vejret efterårsgråt, og lyset havde omtrent samme stofflighed som skulpturen.

Min indre Svinehund hilste godmorgen. Det begyndte i Antwerpen kl. 5.25 mandag den 8. november. De første var på vej til arbejde og ilede over byens centrale torveplads. Her stod skulpturen: To meter høj, 1000 kilo tung, sortluden, udført i jernarmeret beton. En menneskelignende skikkelse men afrundet af et fælt udseende svinehoved. 15 minutter senere slog svinehunden til igen, i Oslo, på pladsen foran Stortinget, kort tid efter på Grand Place i Bruxelles, på Dampladsen i Amsterdam og om eftermiddagen i Bonn, Paris og Stockholm.

Alt sammen som en del af den måske hidtil største happening i Europa, helt i stil med tidligere danske men mere nationalt prægede traditioner a'la Bjørn Nørgaard, Jørgen Nash, Michael Witte.

Med i Sevilla

For svinehunden var sendt ud på det europæiske kontinent fra Danmark, parallelt omtrent med bacongrise på køl. De første telegrammer fra pressebureauerne fortalte blot, at en dansk kunstner stod bag, og der skulle gå mere end et døgn, før hans identitet var afsløret: Jens Galschiøt Christophersen, sølvmed og billedhugger fra Odense. Året forinden havde han bl.a. haft en fremtrædende rolle i den kunstneriske udsmykning af den danske pavillon ved verdensudstillingen i Sevilla, og han lavede bl.a. også en bestilt gave til Dronning Margrethes 50 års fødselsdag.

Uden livrem og seler

Nu ville han provokere og vække til eftertanke mod stigende intolerance, fremmedhad og forråelse i Europa. I en tid, hvor kunsten og dens udtryk tilsyneladende i stigende grad lader sig kommercialisere og bliver til udsmykningsbidrag, hvor snusfornuft og forsigtighed er en dyd, valgte Jens Galschiøt Christophersen at kaste sig ud i sit store projekt uden hverken livrem eller seler.

Og sådan er han, siger både hans omgangskreds og han selv. Han kan godt li' at snakke, men han snakker ikke, når der skal handles. Projekt Min indre Svinehund fik massiv mediedækning over det meste af Europa og afslørede, at der trods alt er behov for - og også plads til - histo-

rier, som ikke kun handler om julemænd og udsalgstilbud. Jens Galschiøt Christophersen havde på en messingplade forsynet sine svinehunde med denne tekst: »Art: Dyr med de laveste instinkter. Tilholdsted: I dig og mig, det vil sige i hvert eneste individ af Homo Sapiens. Vækstbetingelser: Vokser sig stor, når mennesker udsættes for vold, fornedelse og respektløs behandling. Adfærd: Angriber menneskets etiske værdigrundlag, så racisme, fremmedhad og intolerance får overtaget. Udbredelse: Kan fuldstændig tage magten i det enkelte menneske, i sociale grupper og i ekstreme tilfælde over hele befolkningen. Må ikke fodres!»

Min egen angst

Jens Galschiøt Christophersen: - Denne happening har også været mit personlige svar som kunstner på min egen angst. Krigen i Jugoslavien og hele flygtningesituationen berører mig dybt. Det har været magtpåliggende for mig at få udtrykt, at der i øjeblikket eksisterer en reel fare. Med de katastrofer, der nu lurer om hjørnet i Europas udkanter, kan vi, før vi aner det, blive konfronteret med nogle enorme udfordringer til de humanistiske idealer, vores samfund bygger på.

Og i den forbindelse må vi i dag hver især spørge, om vi er blevet så materialistiske, at vores meget høje levestandard er blevet så vigtig for os, at vi også vil være parate til at ofre vores menneskelige værdighed for den og ende som rene svinehunde. Jeg sidder ikke inde med svaret, det kan vi kun i fællesskab finde frem til. Jeg har villet provokere til eftertanke.

Faren, tror jeg, i Europa lige nu kommer ikke grundlæggende fra de små yderligtgående, racistiske grupper, selvom de selvfølgelig er et meget håndfast udtryk for et sammenbrud i vores moralske værdier.

Faren bliver først rigtig alvorlig, hvis vi ikke hver især vedkender os og forholder os til vores egne fordomme og indre svinehund. Før den langsomt løv til at vokse sig stor og egentlig på trods af vores hensigter, så tager den også magten, som det tidligere er sket i Europa.

Krystalnatten

Jens Galschiøt Christophersen valgte ikke noget tilfældigt tidspunkt til sit kunstneriske Europa-raid. Den nat, de fleste skulpturer blev opstillet, var det nøjagtigt 55 år siden, Hitler begyndte sin systematiske forfølgelse af jøderne.

På Krystalnatten raserede nazisterne 7500 jødiske forretninger, satte ild til mere end 250 synagoger, gennemryglede tusindvis af jøder og sendte endnu flere på tvangsarbejde.

Mere end to meter høj og aparte er skulpturen »Min indre Svinehund« svær at komme udenom. Kan tage magten i det enkelte menneske, i sociale grupper og i ekstreme tilfælde også i hele samfund. Må derfor ikke fodres, understreger Odense-kunstneren Jens Galschiøt Christophersen. Poffoto

Den farlige ytringsfrihed

Historien handler bl.a. også om den farlige ytringsfrihed, hvis udtryk kan få både enkeltpersoner, institutioner og bureaukratier til at gå i sort. Sådan blev der reageret i nogle byer, da pænheden blev truet. Den store skulptur blev øjeblikkeligt fjernet af myndighederne. Det skete bl.a. i Europas kulturby 1993, Antwerpen.

Og det var forsåvidt skæbnens ironi, funderer Jens Galschiøt Christophersen:

- Jeg har et aviscitat, hvor byens borgmester i anden sammenhæng er citeret for følgende: »Kultur er et redskab til at bekæmpe intolerance og den ekstremistiske højrefløj.« Det var ord. Og i Bruxelles, Innsbruck og Milano blev Min indre Svinehund hurtigt fjernet og sat bag lås og slå med den officielle begrundelse, at der ikke forelå var søgt om tilladelse til at opstille den. Til gengæld fik den lov til at stå på Føks Bastille-pladsen i Paris og ved Brandenburger Tor i Berlin. I andre byer, synes jeg, fandt politikerne en professionel løsning på dilemmaet. Der blev lavet et kompromis, og skulpturen blev flyttet til et mindre iøjfaldende sted.

Militær præcision

Et af de barokke udslag af bureaukратиernes nidkærhed oplevede det hold aktivister, som kørte ind i Schweiz med kurs mod pladsen foran FN-bygningen i Geneve. Ved grænsen vidste tolderne hverken ud eller ind og besluttede derfor at give skulpturen en kunstnerisk mundkurv på. Embedsmændene plomberede simpelthen svinehunden ved at båndlægge den over snuden.

Tre lastbilhold med følgebiler udførte uden uheld, synkront og skarpt efter planen afleveringsforretningen i de europæiske byer og rapporterede med det samme tilbage til et organisationshold i Odense. Herfra blev der i aktionsdagene også udsendt 4000 telefakskrivelser til myndigheder og massemedier. Jens Galschiøt Christophersen havde næsten 100 mennesker involveret i arbejdet med at lave de mange store skulpturer i armeret jernbeton.

Også betoneksperter fra Aalborg Portland gav gode råd, »for konstruktionsarbejdet var vanskeligt«, konstaterer han. Distributionen til Europas byer fandt sted efter en omtrent militær slagplan. Vener og bekendte, ledige og mennesker i job, rev nogle dage eller længere perioder ud af kalenderen for at deltage i gennemførelsen af denne happening.

Undervejs på de europæiske landeveje var de kun lovet to ting: En oplevelse og et enkelt varmt måltid mad dagligt. Projektet har kostet Odense-kunstneren 100.000 kr. eller mere.

For selvom der er givet enkelte fondebidrag til happeningen har beløbene langt fra kunnet dække de faktiske omkostninger.

Så i øjeblikket er jeg igang med at lave nogle af de smykker og mindre skulpturelle ting, jeg ved kan sælges her og nu, konstaterer Jens Galschiøt Christophersen med et glimt i øjet.

En kostbar gave

Han forventer ikke at få sine svinehunde tilbage. De er en gave, og en gave af anseelig værdi, til de enkelte byer. Hvad der rent faktisk sker med skulpturerne vil formentlig om en årække blive en opgave for en kunsthistoriker at finde ud af. Og på den måde fortsætter happeningen.

Jens Galschiøt Christophersen er også manden, der i løbet af de kommende år skal oprette og drive en selvmedie på den russiske u-båd, Det rullende Galleri i Kolding nu tilsyneladende langt om længe har fået håndslag på kan sendes ud af det tidligere imperium.

Selvom han er professionel kunstner med adskillige både store og anerkendte opgaver bag sig, kan han ikke blive optaget i Billedkunstnernes Forbund. Kravet fra BKF er, at han deltager i censurerede udstillinger. Og det vil Jens Galschiøt Christophersen ikke.

- Jeg går enormt tit på kunstudstillinger, men jeg går ligeså tit væk igen. Jeg føler mig ikke særlig meget i sammenhæng med andre kunstkræde. Mange steder bliver tingene meget fortaenkte og meget indspiste. Jo, jeg er skuffet over, at man kører i ring, når der f.eks. skal argumenteres for en så beskeden ting som f.eks. mit tilhørsforhold til en organisation som Billedkunstnernes Forbund.

Smed på Lindø

Af sin omgangskreds og sine tre børn kaldes Jens Galschiøt Christophersen aldrig andet end morfar. Han kan ikke give nogen forklaring på navnet udover at det stammer fra barndommen i Frederikssund, »hvor vi allesammen gav hinanden søre navne.« Han har heddet det, siden han var ni.

I dag er han 39 med stor appetit på de kunstneriske og håndværksmæssige. Han er udlært smed på Lindøværftet men lever nu sit arbejdsliv i værktødet i Ejlskovsgade tæt ved Odense havn i bygninger, hvor Fyens Konserverfabrik tidligere har produceret yoghurtfyld. Hans kone er dansk-ungarsk og hans fæste ledestjerne.

- Jeg går jo normalt bare igang med tingene, og indimellem er det så min kone, der bringer mig ned på jorden. Det er hende, der korrigerer og som jeg tager diskussionerne med. Hende lytter jeg til.

3/4

skal laves om - det har jeg ikke mere. I virkeligheden er jeg nok humanist. For jeg, tank sig, at det ord skulle komme over mine læber, griner Morfar.

- Den der gode, gammeldags humanist, der siger: Hvad fanden er det her for en verden? Det er med de bevægelse, jeg arbejder. Så man kan godt sige, at jeg er politisk kunstner. Men politisk er jo læren om, hvordan man løser samfundets problemer. For mig drejer det sig mere om følelser end om læresætninger. Det handler om at angribe det hele med en trefoldet vinkel end den snævre politiske. Hvordan har vi det med den måde, verden er skruet sammen på?

- Ikke, at jeg sætter mig ned og siger, at nu skal jeg lave noget kunst, som skal gøre noget bestemt. Jeg har ikke sådan en strategi. Det er en frustration over, hvordan verden er, der vokser i mig, og som så får udtryk.

Hvis det er en seksual frustration, bliver det for eksempel en skulptur af en kvinde. Er det frustration over, hvordan racismen fungerer bliver det en svinehund, og når det er frustration over sulten i Afrika bliver det en Somalia-figur.

I løbet af forhandler jeg med Berlin om et monument over Murens fald. I det monument er der tre fremmedarbejdere, som går ud af muren som en integreret del af det gen-

forenede folk. Jeg vil lave den ved vidende, at det er en stor provokation over for den tyske stat.

- Når jeg gerne vil lave et monument over Berlin-murens fald er det fordi jeg syntes, det var en utrolig smuk proces. At det lod sig gøre at lave et systemskifte i så mange lande, uden at magtapparatet slog kontra og slagtede dem, der ville ændre. Det må man trods alt sige til kommunismens ære.

- Så kan man sige, hvorfor fanden gør jeg det når jeg ved, at det er en dødsdårlig idé, som selvsagt? Altså jeg tror, jeg ikke at at sælge ting på den måde. For mig er det meget mere vigtigt bare at lave det. Men det er selvfølgelig fuldstændig ubeløst at bruge sine penge på det.

- På den anden side - hvis jeg kan nøjes med at betale 80.000 kroner for at slippe for, hvordan verden vil ende om 20 år... hvis vi alle sammen kunne nøjes med det, så tror jeg, vi er heldige. Jeg tror, vi kommer til at betale meget mere.

- Det er svært at sige, om min kunst er politisk. Beskæftiger man sig med, hvordan vi fungerer, er det jo egentlig politisk.

- Min Somalia-figur er lidt det samme. Den viser en sort-brun kvinde i købet, som holder sit døde barn frem for et kammerskubt, udført i skinnende bronze med farveløkket som forlæg. Den groteske modstilling i, at

man kommer med udstyr for flere millioner for at filme folk, der dør af sult.

Bastillepladsen i Paris, klokken 16.30 mandag eftermiddag. Det er lyst, blandede sidder endnu på træerne. I midten af en firsportet rundkørsel knejser den høje søjle. Og helt oppe under skyerne svæver en vinget kvinde i guld med en fakkelt i hånden. På søjleens fundament, står de berømte ord "Frihed, Lighed, Broderskab". Der skal svinehunden stå. Furan gitterlignende. Selv om det reelt kun er et forløb, smelt om et monument udstil i en rundkørsel trafik.

Kort efter står den nedenfor det gigantiske mindeemærke. Den sorte skulptur er ikke engang så stor som den gyldne dames fakkelt. Svinet ligner kun en skygge.

Morfar er meget optaget af kirker, især de katolske med alle symbolerne. Han drømmer om at lave et kapel til Gaudis katedral i Barcelona. Men han understreger, at han ikke er særlig religiøs.

- Jeg synes, det er flot at have et rum, hvor det kan drejer sig om at sætte sig ned og tænke. Franskerne vil sige: På ens forhold til Gud, men jeg vil sige: Om ens forhold til livet i al almindelighed.

- Jeg kunne godt tænke mig at lave sådan et rum, hvor man tænker. Jeg havde engang en wild plan om at lave en figur og lægge den i

en kæmpe bronzekiste. Store kandelabre - WHAR! Kisten skulle stå åben, så man kunne se vedkommende. Det var min tanke, at man skulle sætte sig ned og tænke over døden og på, hvor kort livet egentlig er. Og hvad det er, man vil med det.

- Ting har en tid, og man skal gøre dem, mens man har tid til det. Det er måske også derfor, jeg har så forbandet travlt altid. For at nå det hele inden jeg kveper.

- Jeg laver formentlig den figur en dag. Livet bliver så nærværende, når døden nærmer sig. Så kan man virkelig mærke, at man er levende.

- Der er meget stor forskel på at trække vejret og ikke trække vejret. En holt vild forskel, faktisk. Og selv om folk bare ligger i en døs og er ved at dø. Fra det ikke stopper, til det stopper - det er en meget lang forskel.

En motorvej i Frankrig, 400 kilometer syd for Paris. Det er midt om natten, de store biler bevæger sig støt mod nord, mod Danmark. I de to biler breder en tilfældig stemning sig. Turen er ved at være over, projektet er fuldført. Morfar er blevet forkelet og ser først og fremmest frem til en seng.

- Jeg skal hjem til en seng. Det er det første. Og så nyder jeg, at happeningen er overstået. På den anden side skal jeg til at tale med pressen, når jeg kommer hjem og forklare, hvorfor

jeg har lavet det her. Det er i virkeligheden en del af happeningen. Diskussionen foregår i medierne.

- Og så skal jeg slappe af. Jeg har knoklet kolossalt i meget lang tid, og det er gået meget ud over min familie og mit værksted. Jeg har en masse kunder, jeg ikke har plejet ordentligt. Jeg lever jo ikke af at forære svinehunde til en værdi af 100.000 kroner væk. Jeg lever af at lave skulpturer i kobber eller bronze, smykker og så videre. Så der bliver et større opsamlingsarbejde.

Morfar er spændt på at høre, hvordan svinehunden er blevet modtaget i de lande, hvor den er stillet op. Om det er gået den som i København, hvor den er blevet flyttet fra pladsen foran Rådhuset til en mere anonym tilværelse foran Politikens Hus.

- Jeg har jo ikke noget overblik over, hvordan det hele egentlig har været. Men det er mit indtryk, at happeningen har virket, som den skulle - selv om jeg har lavet nogle feberredninger til sidst.

- Jeg havde egentlig planlagt at være anonym hele tiden. Jeg ville helst aldrig nogen- sinde sige, at jeg har lavet den. Meningen var, at skulpturerne bare skulle stå der og være en del af det. Men det ændrede jeg forten dage før happeningen løb af stablen efter råd fra nogle venner, der har forstået på medier. De sagde, at historien ville dø alt for hurtigt. Det

ville også virke lidt krumket, hvis folk spurgte mig og jeg så nærgæde, selv om man vidste, det var mig. Det var alligevel for åndssvagt. Det ville virke, som om jeg ikke stod ved min egen happening og det, jeg mener med den.

- Så kunne jeg have lavet et tv-show alle stederne, men så ville man lynhurtigt få mistanke om, at jeg bare lavede det for showets skyld. Og der er for meget show og for lidt alvor i verden.

Vholder ved hovedindgangen foran Forenede Nationers strengt symmetriske bygning. Det er lyst. Ad denne vej kommer alle de delegerede medlemmer af verdenssamfundet ind til deres forum. En søvngæst sikkerhedsvagt bliver ikke betalt for at sørge for sikkerheden uden for den svære jernport og blander sig ikke. Tre minutter efter kører vi igen. Svinehunden står med front mod alle landes mødestal. Klokken er tyve minutter over syv om morgenen den 9. november.

Efter en "grande finale" i Barcelona med interviews og champagne sidder vi nu i Morfars hus i Narbonne. Det er en del af en gammelt vingård - Morfars del har været stald og beboelse for et arbejderpar på slottet. Morfar er optaget af at tale i telefon. Endnu et interview - denne gang til Jyllandsposten. Alle er trøtte. Maden dufter himmelsk efter

Foto: NORROKIM NISSE JENSEN

PRESS

PRESS

4/4

FOTO: BEYER MARK

fire dage uden rigtige måltider. Varmen fra vinden og pejsen og badet - og bevidstheden om, at projektet er over, gør alle lidt sløve. 2000 kilometers rejse gennem Europa. Fire dage brugt på at suse gennem landene, efterladende en skulptur på et provokerende, symbolsk sted.

Morfar sidder på telefonbordet med telefoner og medlar for begge ører. Han taler med familien - konen og de tre børn.

I Odense har man fjernet skulpturen med en "grab" om hovedet. Vandalismen, siger Morfar - men synes egentlig, det er helt fint. Og han vil fandeme ikke komme og reparere den, - det bliver i hvert fald meget, meget dyrt. Desuden er svinehunden vist allerede blevet sat tilbage igen.

Klokken er 22.00 og Morfar taler stadig i telefon - denne gang handler det om placeringen af skulpturen i Berlin.

Han står lænet op af den højre side af den enorme pejs med den ene hånd i lommen. Hans krøllede hår, der de sidste dage har ligget antenner efter voldsmønstre, ligger lidt roligere efter badet.

Han og "førebunkeren" i Odense bliver enige om at stille den ved Brandenburger Tor på grund af den symbolske værdi - og så se lidt stort på, at ikke ret mange tyskere lænede der til daglig.

Morfar sidder og klipper på sin gamle Delfin guitar.

- Det er en skidegod guitar, jeg har haft den med i Indien engang.

Der mangler godt nok en E-streng og den ene stemmeskrue er erstattet af en samle-

mulle til ledninger, men hvad - den kan alligevel ikke stemme. Morfar ser meget koncentreret ud, når han spiller, bliver helt glat i ansigtet.

Klokken kvart i elleve studer Råfilmi til. De har taget en anden vej end den, Morfar "kendte" - med 60 i timen ad veje der måske, i dagslys, kunne forceres med 30. Med en kæmpe stor voreveng...

- Jeg havde troet, at pressen ville have været mere interesseret. Al de ville tage historien hurtigere, når man lavede det på den måde. Det er jeg gået fejl af.

- Men jeg har det meget godt - det er lykkelige ting for mig. Det er da også noget, at have gjort det, jeg kan godt lide at gøre ting - og gøre dem færdige. Det har er færdigt. Det er lykkedes at føre en bindogal ide ud i livet. Det er for mig også en tilfredsstillende

- I virkeligheden gider jeg ikke diskutere mine ting eller tolke på dem. Jeg gider ikke bruge en masse tid på det - folk sidder og bruger en masse tid på at diskutere det ene og det andet - det er interessant, men ikke en døjt. Jeg laver bare mine ting. I virkeligheden er jeg jo håndværker, jeg kan lide at afleverer et godt stykke arbejde.

- Det er også derfor, jeg gjorde så meget ud af den skide gris, selv om jeg forærer den væk.

2 MORGENPOSTEN Fyens Stiftstidende 2. sektion

Nu er det sidste chance for at være med, hvis De kender mennesker, som efter Deres mening bør indstilles som kandidater til Morgenpostens årlige hæders-titel.

ÅRETS FYNBO

AF ANDERS MOSE POULSEN

Jens Galschiøt Christophersen - kandidat.

Ikke færre end 38 kandidater er nu indstillet til Morgenposten Fyens Stiftstidendes hæders-titel som Årets Fynbo 1993. Og nu er det ved at være sidste chance for at være med. Kender De derfor en fynbo, som efter Deres mening bør være med på kandidatlisten, skal vi have Deres indstilling på kuponen på denne side senest tirsdag morgen.

Næste søndag bringer vi den sidste række af indstillede kandidater foruden en kortfattet liste over dem, der er indstillet de foregående søndage. Derefter er valget op til dommerkomiteen, bestående af tidligere minister Britta Schall Holberg, professor Mogens N. Pedersen og arkitekt Kristian Isager. Reglerne er jo, at dommerkomiteen har den endelige afgørelse, mens indstillingsretten er forbeholdt søndagsavisens læsere. Afgørelsen bliver præsenteret i avisen søndag den 30. januar.

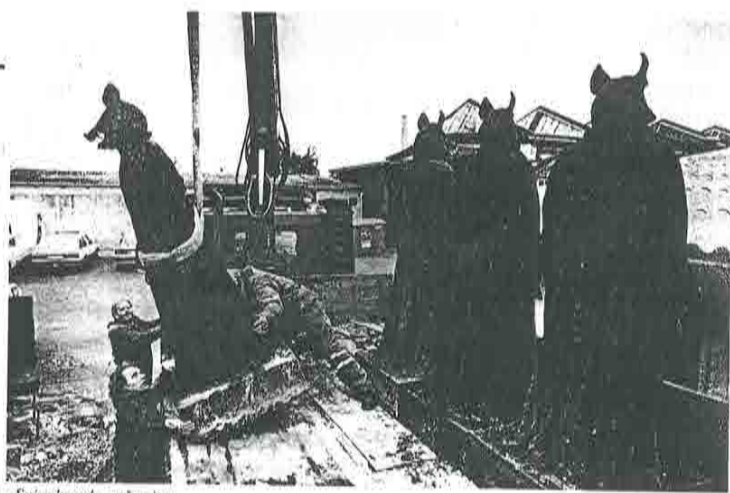
Svinehunden

Der er ingen tvivl om, hvem der skal være Årets Fynbo. Det skal selvfølgelig være Jens Galschiøt Christophersen, Odense, fordi han har gjort Odense og hele Fyn kendt med sin opstilling af Den indre Svinehund i 20 europæiske byer. Samtidig er der fra Odense udgået en protest til verden mod intolerance, racehad og fascisme. Det må være på tide, at han bliver anerkendt som byens søn og Årets Fynbo.

Sådan hedder det i én blandt mange indstillinger om Jens Galschiøt Christophersen. Indstillingen kommer fra Erik Hellerup Madsen, Elmebakken 11, Skt. Klemens.

I en anden indstilling fra Leif Mikelsen, Bredstedsgade 14, Odense, hedder det om samme kandidat:

Med et privat lån og en god portion idealisme har han gjort opmærksom på nogle følger af den

»Svinehund« på rejse.

DS støtter »Min indre svinehund«

Kunsthappening i 20 europæiske storbyer

Væsnat bærer almindelig menneskefrakke, som vokser ud af soklen og danner figuren »Min indre svinehund«. På forsiden er i messing indmejslet indskriften:

Indre svinehund: Psykologisk begreb. Betegner den del af den menneskelige psyke, hvor umenneskeligheden holder til.

Levested: I ethvert individ af Homo Sapiens, uanset race, tro eller køn.

Vækstbetingelser: Tager især næring ved at blive udsat for vold, hensynsløshed, fornedrelse, intolerance og anden respektløs og umenneskelig behandling.

Størrelse: Store variationer, men kan ved rigtig behandling vokse sig så stor i det enkelte menneske, at vurderings evnen kan blive helt forvrænget.

f.eks. kan intolerant, hensynsløshed og umenneskelig adfærd, opleves som ansvarlig, fedrelandskærlig og retfærdig handling.

Smittefare: Spredt sig i sin ekstreme form især inden for afgrænsede sociale grupper, men da alle er smittet i større eller mindre grad, er der set adskillige eksempler på, at den ekstreme form har overtaget hele befolkningen eller store etniske grupper.

Bekæmpelse: Bedst ved allerede i barndommen at udsætte den for åbenhed, solidaritet, retfærdighed, medfølelse og anden respektfuld og medmenneskelig omsorg, dette kan også gøres senere, men det kræver betydelige doser, før en rimelig grad af eliminering er nået.

Næstbedst ved at imødegå den med en snak om menne-

skhedens etiske og medmenneskelige forpligtelse, når som helst den dukker frem.

I november blev 20 ens svinehunde placeret i København, Odense og Århus samt 17 europæiske storbyer.

Filmproduktionsfirmaet Råfilmi har optaget lokales reaktion på skulpturen. Optagelsen vil indgå i et TV-program, som Råfilmi vil tilbyde nationale og internationale TV-stationer.

Kunstneren bag ideen og selve skulpturen er Jens Galschiøt Christophersen, som bl.a. tæller Kongehuset i sin kundekreds.

Over for en ansøgning om 10.000 kr. har DS ydet 2.000 kr. til projektet, som ligger uden for rammerne for, hvad DS normalt støtter.

Men DS's forretningsudvalg har fundet »Min indre svinehund« fremgængende. WN

11/4

fusmørkesvinet

REPORTAGE

Af Peter Juncker-Mikkelsen

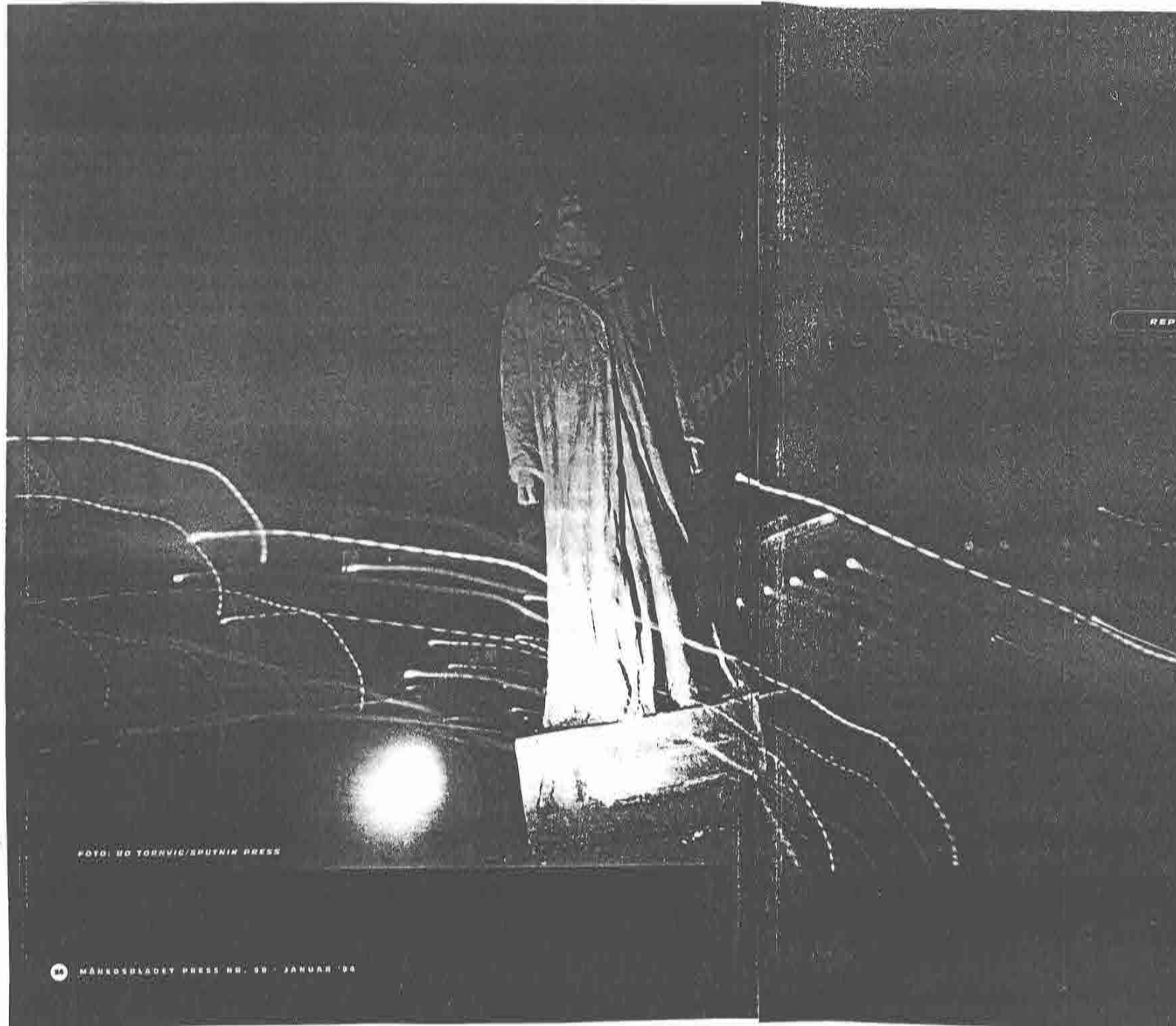

FOTO: UD TORNVIC/SPUTNIK PRESS

34 MÅNEDSBLADET PRESS NR. 98 - JANUAR '94

PRESS JAN. 94

Pludselig en dag stod det der, svinet. På Rådhuspladsen, på Groenplatz, Bastillepladsen og mange andre pladser spredt ud over de europæiske hovedstæder.

Manden bag projekt "Min Indre svinhund" hedder Jens Galschiot Christophersen, men han vil hellere kaldes Morfar. Han lavede de mange svinhundede i armeret beton og fortæller her, hvorfor det ikke skulle være et skinheadsvin.

PRESS tog turen med.

Onsdag den 10. november 1993. Solen står højt på himlen over Plaza Rei Juan Carlos I i Barcelona.

Stemningen på den lille plads er forventningsfuld.

En rød lastbil med danske nummerplader bryder ud af Barcelonas hidsige trafik og ruller langsomt ind på pladsen med motorlyden tændt på tages.

En høj, uformelig figur står på ladet under en hvid pose. Kamerahold fra to landsdækkende spanske tv-stationer begynder at filme.

Lastbilen holder stille med motoren gående i tomgang. To mænd arbejder med løftegordene, til den sidder rigtigt omkring skulpturen. Kranen bag førerhuset begynder at løfte, og gjorden strammer. Så hænger skulpturen lidt - blidt duvende et par meter over jorden. Et forsigtigt sving bringer den ned på fortovet. Svinet i toppen af posen gøres faldt til kroget, og kranen løfter posen en lille smule op. Så stopper den. En af mændene bøjer ned fra ladet.

Opmærksomheden retter sig mod ophavsmanden til happeningen. Pressen vil vide, hvad det hele går ud på. Mændene med den høje pande og de beskidte hænder gestikulerer, mens han, skiltevis smilende og alvorligt, forklarer, hvad der gemmer sig under posen og hvorfor han står her i dag.

Den hvide pose glider langsomt op. Fra et firkanter fundament dukker en lang, sort frakke op. Tilskuerne klapper sprodt. Skulpturen er nu helt synlig. Med en vægt på 1000 kilo i armeret beton stritter en to meter høj, menneskelignende skulptur med svinet i hovedet og kløve i armene ud over mængden. At domme efter deres klapper ved tilskuerne ikke rigtig, hvordan de skal modtage gaven. Solen blinker i de store hugtænder af bronze.

Min Indre Svinhund er på plads i Barcelona, og sidste led i en stort anlagt kunsthappening er slut. I løbet af 43 timer har 24 mennesker, ansøret af billedhuggeren Jens Galschiot Christophersen, placeret 20 svinhundede rundt om i Europa.

Mandag den 8. november i Antwerpen, Oslo, Amsterdam, Bruxelles, Bonn, Paris og Stockholm. Tirsdag i Geneve, København, Zürich, Lyon, Odense, Marseille, Århus, Herning og Milano. Onsdag i Barcelona, Innsbruck, München og torsdag den 11. november i Berlin.

Omgærdet af næsten fuldstændig anonymitet og ofte i ly af mørket er en svinhund gennemsnitligt hver anden time blevet placeret på en symbolsk plads i endnu en storby.

Symbolikken er forholdsvis klar.

Men af hensyn til den fulde forståelse kan man på en messingplade nederst på skulpturen blandt andet læse, at den indre svinhund er et dyr med de laveste instinkter. Den lever i hvert eneste menneske, næres af vold, fornuftløshed og respektløs behandling. Den angriber

menneskets etiske værdigrundlag, så racisme, fremmedhad og intolerance får overtaget.

Teksten er skrevet på nationalsproget og signet med en venlig hilsen fra "COXITO".

Den indre svinhund er et symbol på en følelse. Den eksisterer ikke i virkeligheden - selv om man nogen gange skulle tro det. Min tanke er, at vi alle sammen ender som svinhundede, hvis vi ikke passer på, fortæller den 39-årige, selvbetalte billedhugger og sølvsmed, Jens Galschiot Christophersen - kaldet Morfar.

- Men jeg ved sgu ikke, hvorfor jeg gør det her i første omgang er det simpelt hen en moralsk pligt, jeg synes jeg har, til at blande mig i ting.

Motortvejens oplyste linie skærer igennem det mørke landskab. Det er lørdag aften, den 6. november, og to store biler suses gennem Tyskland. Morfar kigger i dybe tanker ud gennem forruden på lastbilen. På ladet står hans gaver til Europa.

- Når jeg sidder og har det ad helvede til over at se tv-avis, fordi de når hinanden ihjel i Jugoslavien eller brænder asylfugtningerne ned i Tyskland - eller når jeg oplever, at mine venner får bank i Odense, fordi de tilfældigvis er lidt sortere end andre - så harmes jeg. Og jeg tænker på, hvad jeg kan gøre ved det. Har jeg nogle muligheder for at vise, hvad der er ved at ske i Europa?

- Først havde jeg tænkt mig at lave et svin, der var klædt ud som skinhead. Men det er jo ikke det, der er galt. Det er jo ikke de der svin skinheads, der仁ler rundt og brænder flygtninge af. Det er i virkeligheden os alle sammen, som bliver mere og mere vænnet til det ene mere forfærdelige efter det andet. Det er en bred bevægelse, som har dybe rødder i alle. Derfor definerede jeg det om, sammen med min kone, til den skulptur, jeg har lavet her. Den er ikke et frontalangreb på neofascister eller noget andet. Den handler om os alle sammen.

- Men jeg har ingen løsning på konflikterne i Europa. Jeg kan ikke finde ud af, hvad jeg skal gøre ved det - så var jeg jo blevet politiker. For mig er det kun spørgsmålet om, at hvis denne verden, som bliver mindre og mindre, skal hænge sammen og stadig rumme de store mennesketninger, så bliver vi nødt til at opføre os som svin i Europa. Og vil vi det? Vil vi ende som svin i Europa?

- Hvordan vil vi have vores verden, og hvad sker der med hele vores humanistiske grundånd i Europa?

- Jeg njer kun spørgsmålet, ingen svar. For jeg har ingen svar. Men jeg ser helt klart spørgsmålene.

Groen Platz i Antwerpen, lidt i fem mandag morgen. Svinehunden skal stå i gruset foran statuen af Rubens. I baggrunden ligger den enorme domkirke. Fem meter fra

Rubens er fire mænd ved at surre svinehunden fri og sætte løftegordene fast. Det er koldt, og pladsen ligger næsten øde hen. De få, der krydser den, tager ikke særlig notits af aktiviteten. Kun et par betjente på morgenpatrulje kommer hen og spørger, hvad der foregår. De griner lidt af det hele og går igen.

Inden for mindre end en time får også Oslo og Amsterdam deres gave. Projektet er i gang, og den store koordineringsplan skal så sin prøve. Bagude ligger et års arbejde, der skal samles nu.

Tidslinjen holder.

På værkstedet i Odense sidder syv mennesker i døgnvagt under hele happeningen og faxer til presse, politi og forvaltninger, hver gang en svinhund er blevet opstillet.

Basen i Odense fungerer som kommunikationsled mellem de enkelte ruter, og det er den, der skal holde de mange tråde nogenlunde adskilt. Og samle dem når de kommer for langt fra hinanden.

Der har været mange praktiske problemer undervejs. For eksempel sprang chaufføren i fagforening fra i sidste øjeblik, fordi turen ville sprænge deres hvilede-bestemmelser. Det lykkedes Morfar at få fat i en hul masse andre chauffører, så projektet kører. Men alt tager tid.

- I virkeligheden er det her for stort et arbejde til en mand. Det må jeg erkende, for det er fandeme hårdt. Men jeg har en følelse, jeg kan aldrig overskue, hvor store ting, jeg sætter i gang. Og så har jeg en anden følelse, jeg afslutter det altid alligevel.

Morfar fortæller, at folk for bare en uge siden hovedrytstede sagde til ham, at projektet aldrig ville lykkes.

Men efter at jeg har besluttet mig for at adolagge min økonomi på det, så er der ingen ting, der kan vælte det. Det har selvfølgelig store omkostninger for mig selv, rent arbejdsomt. Jeg burde have haft mindst tyve mand siddende fast på værkstedet i Odense. Det har jeg ikke.

- Der har været utrolig stor hjælp til projektet - bare ikke økonomisk. Bortset fra Fredsfonden, SID og Funchonden er der ikke rigtig nogen, der har givet penge. Statens Kulturfond kunne for eksempel ikke bevillige penge på grund af projektets uledomsparlamentariske metoder.

- Men stort set alle har tændt på ideen. Når det kommer til stykket har man jo respekt for gale folk, som laver sådan nogle vanvittige ting.

Det lysner over Bruxelles. Morfar studerer den alternative plan. Den oprindelige udvalgte er for lille. Klokkeren 07.45 kører lastbilen mod enretningen og ind på Grand Platz. Gadelysen slukker i samme øjeblik, lastbilen holder stille. *Rubus*, filmholdet som er med på hele turen, stiller deres udstyr op og laver lydprøve. Stejen fra den tiltagende tra-

fik på boulevarden på den anden side af de høje, gamle bygninger, der omkranser den enorme plads, kan lige næppe høres.

Svinehunden skal stå på brostenene foran det pompøse rådhus i gotisk stil. Klokkeren 07.50 er svinehunden på plads. En mappemand i cottonsæt står vejen forbi for at læse teksten på messingpladerne. Han kigger over mod os, på lastbilen, på svinehunden og på os igen. Med et sidste blik på svinehunden går han hovedrytstede borte.

Vi skal hurtigt væk igen. Lige rundt om hjørnet og 50 meter nede ad gaden ligger politihovedkvarteret i Bruxelles.

Først nu føles nervøsiteten, da den forlader kroppen som latter, der bobler frem i maven: Der stod den fandeme flot.

Men vi skal ind på den første, den bedste rastepads uden for byen. Der er noget galt med lastbilen.

Problemerne i Europa bliver ikke taget alvorligt nok. Hvis de gjorde det, ville folk gøre noget helt andet, end de gør. Så tror jeg, man ville tage diskussionen op - Hvad er det der sker? Hvorfor sker det? Hvad er det, der truer vores verden? Er vores verden virkelig truet, eller er det bare fordi vi har ædt os selv ihjel i Europa og skidt på de andre? Er det det, der kommer tilbage til os nu? Morfar taler ivrigt mens bilen suser videre ned gennem Europa.

- Jeg tror, at de fleste mennesker lever den samme frustration som mig. De kan godt se, at det går den forkerte vej. Det er nok også derfor, der er så mange, der har hjulpet mig. Mange kender den alvorlige tanke bagved. At vi eller andet sted alle sammen er medskyldige i verdens ødelæggelse. Og skal betale for det. Men det er det, vi ikke rigtig vil.

På den franske bilkirkegård er hundredevis af biler stablet i rækker ovenpå hinanden - de fleste har tydeligvis været indblandet i uheld. Biler, motorveje, civilisation, forbrug. Der lyder så alle vegne fra på pladsen. Pludselig bliver der stille.

Dimsen er fundet og bliver revet ud af en gammel bus. De sidste 30 kilometer har lastbilen haft en sky af diesellole stående ud bag førerhuset. En såkaldt dieselfog var knækket. Den fra bussen passer heldigvis.

Turen fortsætter mod Paris.

En fjerdedel af sit liv har Morfar været aktiv på venstrefløj og arbejdet hårdt for revolutionen. Det ændrede sig, da han fik sit første barn og han oplevede andre og nye værdier i livet.

- Jeg tvivler på, at jeg er socialist nu. Jeg kan da godt se nogle fiduser i kapitalismen. Der er et magtigt drive i, at hvis du ikke laver det godt nok, kommer der en anden og gør det i stedet. Det er et meget vigtigt drive, også inden for kunst.

- Men jeg ved sgu ikke, hvad jeg er. Som socialist har man nogle bud på, hvordan verden

FOTO: STEEN MARK

PRESS

2/4

Min skulptur er en happening og ærlig ment

Jens Galschiot Christophersen, Ejlsskovsgade 20, Odense, skriver:

Jan Erik Madsen skriver i et læserbrev den 13. januar, at min skulptur 'Min Indre Svinehund' er et plagiat.

Madsen har ganske ret. Begrebet stammer fra den tyske socialdemokrat Kurt Schumacher, der i 1932 fra rigsdagens talerstol i Weimarrepublikken udtalte, 'nazismen er en appel til den indre svinehund i mennesket'. Nazisterne hævdede sig senere ved at mishandle Schumacher i deres koncentrationslejr, til han var et levende lig. Efter befrielsen var han leder af det tyske socialdemokrati indtil sin død i 1952.

Siden 1932 har der været mange gengivelser af den indre svinehund. F.eks. har Blumenfeldt et værk fra 1937 (Diktatoren), der forestiller et menneske med svinehoved og sejrekappe. Jeg vedkender mig med glæde denne inspiration fra 30'erne og erkender, at hverken jeg (eller Bjørn Nørgård og Lemmerz, som du skriver), er ophavsmanden til de første svinehunde.

Når jeg har valgt at give svinehunden en lang jakke på, er det ikke på grund af Lis Nogels flotte skulptur 'Kjolen', men for at associeres til de tyske SS-officerers læderjakker. I øvrigt har mange billedhuggere altid været fascinerede af tøj og draperinger - jeg tror, at mindst halvdelen af kunsthistoriens skulpturer af mennesker har tøj på - så heller ikke her kan hverken Lis Nøgel eller jeg påberåbe os enestående.

Jeg frakender mig gerne stor genialitet og indrømmer at være inspireret af kunstens mange fremtrædelsesformer, og det kan jeg ikke se noget galt i. Vi er alle plagiatere af hinanden, ekspressionisterne af Van Gogh, kubisterne af Picasso og Picasso af afri-

Svinehunden er et plagiat

Læserbrev i Morgenposten Fyens Stiftstidende 13. januar.

kanerne. For at udtrykke det mere positivt, kan man sige, at vi bygger på hinandens erfaringer.

Madsen skriver, at skulpturen er grim. Også her er jeg enig. En svinehund er grim. Skulpturen er udtryk for min egen angst, og jeg lavede den nøjagtig sådan, at jeg får kvalme af at se på den. Jeg ville gerne have lavet skulpturen i bronze, som jeg normalt arbejder i, men havde ikke råd og valgte derfor at støbe den i beton, hvilket selvfølgelig har haft nogle begrænsninger i forhold til skulpturens kvalitet. Men i en happening er det ikke skulpturens kvalitet, der er afgørende. F.eks. var den ydre skønhed uinteressant hos den hest og kvinde, som indgik i Bjørn Nørgårds happening på Børsen og ved hestestagningen i slutningen af 60'erne. Det interessante var, at han brugte dem i denne sammenhæng. På samme måde er det ikke svinehunden på Klingenberg, der er interessant, men derimod, at den samme skulptur pludselig uanmeldt og anonymt dukkede op i Europas storbyer som symbol på den tiltagende forfælselse og racisme i vores kultur. Skulpturen er blot et nonverbal symbol i denne happening og kun interessant i sin sammenhæng. Dette er nok også grunden til, at man har valgt at opstange den i Tysklands kunstsamling i Bonn, hvor man har opstillet den udenfor museet.

Jeg er derimod ikke enig med Madsen i, at jeg 'skulle have ladet svinet opstille for at få personlig opmærksomhed'. Jeg lavede happeningen, fordi jeg er bange for fremtiden, og fordi jeg vil sætte fokus på, at vores reaktioner i forhold til de fremmede kan have afgørende betydning for, om vi kan bevare det humanistiske grundlag, vores samfund bygger på, eller om vi vil lade svinehunden få overtaget i os. Hvis jeg blot ville have personlig opmærksomhed, havde jeg valgt et emne, som var mere populært. F.eks. har det været næsten umuligt at få støtte til happeningen, fordi både formen og formålet var for kontroversielt. Denne kendsgerning har kostet mig en større personlig bankgæld. I øvrigt har 100 mennesker brugt tid på at hjælpe mig med at gennemføre happeningen, og jeg betragter dem som så vidende og intelligente, at jeg er sikker på, at de og de mange journalister havde gennemskuet mig, hvis jeg arbejdede ud fra egen vindings skyld.

Jeg er selvfølgelig glad og stolt over, at svinehunden har fået så meget omtale. Det har været helt overvældende at lave noget, der har kunnet favne positive reaktioner fra så forskellige grupper som de autonome, kirkelige kredse, hjemmevernet, dameblade og New Age bevægelsen.

Jeg er godt klar over, at min happening kun er en dråbe i havet, men det er min dråbe, og den er ærlig ment.

Lad svinet stå

Tommy B. Kuhlmann, Skibhusvej 218, Odense, skriver bl.a.:

Torsdag d. 13.01. kunne man her i avisen læse et meget vredt læserbrev af Jan Erik Madsen.

Madsen er vred på skulptøren Jens Galschiot Christophersen's 'Den Indre Svinehund', kalder denne for et grimt plagiat og kræver den fjernet. I sin argumentation henviser Madsen til tre kunstnere, som han mener står bag ideerne til Galschiot's svinehund. Galschiot, mener Madsen, er blot ude efter opmærksomhed ved at plagiere.

Svinet og svinehunden er ofte anvendte symboler, hvis man kigger kunsthistorien efter. Karikaturer er ikke et nyt fænomen. Galschiot's opstilling af svinehunden er klassisk, og derfor ofte set før. Men hvorfor skal Svinehunden så blive? Jo, for i modsætning til de andre metal-dimser, der ligeledes er at finde til offentlig beskuelse ved samme plads, og som Madsen mener er 'æstetiske' (Tja, smag og behag...), er Svinehunden et symbol for en vigtig nutidig debat.

På grund af det store stykke arbejde, der har ligget bag en happening som Galschiot's, ja, så kan jeg ikke bebrejde manden, hvis han håber på at få lidt opmærksomhed selv.

Dette anser jeg dog ikke som det væsentlige i denne debat. Det væsentlige er, at der her er gjort et godt stykke seriøst arbejde for at gøre opmærksom på et problem, der i allerhøjeste grad er alvorligt. Galschiot skal have ros for at have forsøgt. Hvorvidt det har gavnnet noget? Tja, ændrede Nørgårds installation noget?

Lad derfor 'Den Indre Svinehund' blive hvor den er.

Ekstra Bladet

Svinehunden er et plagiat

Jan Erik Madsen, Munkevangen 24D, Odense, skriver:

En skulptør, Jens Galschiot Christophersen, mener at racisme og facisme

skal der peges på, og han gør det med tyve betonasstøbninger, som han har ladet opstille i tyve større europæiske byer.

En af figurerne kan ses på Flakshaven i Odense. Det er en hellang vinterfrakke med et grisehoved ovenpå.

Den har givet kunstneren en hel del presseomtale, men den har ikke gavnnet kampen mod ismerne.

Skulptøren har formodentlig ladet svinet opstille for at han, mere end figur, skulle blive omtalt - det fortjener han heller ikke.

Når sagen i det hele taget bør behandles, så skyldes det alene risikoen for, at skulpturen får lov til at blive stående til offentlig beskuelse på en plads omgivet af kunstværker af høj æstetisk værdi.

Skulpturen - den er grim - den er dårligt lavet - og den er et plagiat, derfor skal den væk og det aldeles omgående.

Ideen til udformningen af 'Den indre svinehund' er tydeligvis lånt fra tre kunstnere med tilknytning til Danmark.

Den første er Lis Nogels skulptur 'Kjolen' fra 1971, som i øvrigt kan ses som bronzestøbning i den permanente samling på Fyns Kunstmuseum i Jernbane-

gade. Desuden har Jens Galschiot set over skulpturen på en talentfuld kunstner, den tyske Christian Lemmerz fra Karlsruhe, der i 1988 viste sin 'Dødsgrå' i København. Et værk senere er blevet præsenteret på Aarhus Kunstmuseum og nu står i have foran Kunstmuseet i Horsens.

Endelig har Bjørn Nørgård i sin store installation fra 1976 'Thorvaldsens portrætbuster Wasserspigel' anvendt udstopede grisehoveder. Hvert grisehoved stod på en sokkel med navne af datidens kendteste politikere.

Baggrunden er således af fineste oprindelse, men Galschiot's svinehund bliver en umage blanding af en politisk god sag og et kunstnerisk kluntet udtryk.

Må 'Den indre svinehund' få den foragt som facisme og racisme også for tjener, og må vi blive af med alle tre dele så hurtigt som muligt.

Farvel svin

Inspektør Søren Werner, Badstuen, Østre Hasselbovej 26, Odense, skriver:

Den indre svinehund er en grim ting. Dens udtrykte billede er grimt, sjovt og sigende. Svin, skulptur, signal og symbol på samme tid. Budskabet bøvsende banalt, og tvivlende nødvendigt, for dem der ser og hører. Den samlede aktion er iscenesættelse, med 20 svinehundes samtidige tilsynkomst over hele Europa var en formidabel, flot præstation. Og Galschiot Christophersens og tidens fortjeneste.

På Badstuen har vi haft et eksemplar stående i foahallen siden først i decem-

Jens Galschiot Christophersen med sin 'Svinehund'. Foto: Hans Østergaard

ber, hvor den dukkede frem og deltog i en Kaotisk Nat(cape). I dag 1 1/2 måned efter forlader den os, dens bestemmelse er overraskelse, nye rejsemål venter, bardus bevægelse mod fordomme, fænde billeder, fremmedhad. På Badstuen har den været anledning til beundring og forfærdelse, åbenhjertige diskussioner, flertydige tolkninger, spejlfleksker og selvbetæftelse. Vi kipper med flaget, hilser far-vel, dit svin, og begræder din livsnødvendige tilstedeværelse i den globale svinesti.

sendag 2. januar 1994

DEN INDRE DANSKE HUND

I Jyllands-Posten kommer formanden for Den Danske Forening, handelskolelærer Ole Hasselbalch, med en højst overraskende oplysning.

I 1987 dannedes en forening, som under navnet Den Danske Forening påtog sig at bringe en række ubehagelige og i de meningsdannende kredse usønskede sandheder om indvandring-

En indre svinehund, som slet ikke har noget med den danske

Tenk, er det virkelig de de laver i den forening! Og vi, som altid har troet, at foreningens formål var at fremme det spirende fromhed og føde den indre svinehund.

Det har vi nu formanden ord for, at de ikke gør.

Så vi må nøjes med a konstaterer, at det bare virke sådan.

Vi har det bare som fr Jensen, da hun skulle få svare sig mod denne anklage fra naboen, fru Andersen - Jeg hører, De går u spreder rygter om, at mi mand har en vort på tiss, manden!

Det har jeg aldrig set svarede fru Jensen

Det kan være dyrt at sige sin mening

Hans svinehund koster ham over 100.000 kr.

"En kold mandag morgen slog den indre svinehund til i Europa. Det begyndte i Antwerpen 8. november kl. 5.25."

Sådan indleder den odenseanske kunstner Jens Galschiot Christophersen selv sin pressemeddelelse om

det, der bagefter viste sig sjænsynlig at være den største kunsthæpning i Europas historie.

Svinehunden, i skikkelse af en to meter høj, sort, jernarmeret beton-skulptur, kom op i byer som Geneve, Bonn, Marseille, Barcelo-

na, Amsterdam og Odense. I alt 20 skulpturer var placeret på strategiske pladser rundt om i Europa inden for 48 timer.

Uhyggelig og truende ser den menneskelignende skikkelse med det afskyelige svinehoved ud - og lige

nøjagtig så uhyggelig og afskyelig er den intolerance og forfælselse, der breder sig som en steppebrand i Europa, mener den odenseanske kunstner.

Aktionen var hans personlige bidrag til kampen mod det omsiggribende frem-

medhad. En diger stak fotokopier af artikler vidner om det indtryk, happening'en har vakt over Europa og så langt væk som i USA. Reaktionen fra myndighederne har været meget blandede. I visse byer - som

f.eks. Odense og Bonn - har 'Min indre Svinehund', som titlen er, fået lov at stå til eftertanke.

Andre steder var politiet på pletten i den tidlige morgen, som var de kaldet. Men visse steder, som foran FN hovedbygningen i Geneve, stod den faktisk fem dage, inden myndighederne fandt ud af, hvad det var.

- De kunne ikke rigtig finde ud af, om det var en gave eller hvad, ler Jens Galschiot Christophersen ved tanken om, at alle de politikere og diplomater, der forhandler om fred i det tidligere Jugoslavien, så på den hver dag i fem dage, når de gik ud og ind af FN-bygningen, hvor fredsforhandlingerne foregik.

4000 stk. telefaxer

Hele happening'en har krævet et stort maskineri. Alene planlægningen fylder mindst et ringbind. Masser af frivillige, der bidrager til ideen har hjulpet uden at få en krone for det. Da svinehunden skulle ud i de 20 europæiske byer, fordelte de sig på tre hold, der forlod Odense samtidig. Hvert hold bestod af en transportbil og en sove- og forplejningsvogn, og de tre hold drog mod henholdsvis Skandinavien, Milano og Barcelona. Selv var Jens Galschiot Christophersen med på Barcelona-holdet

er en film, men forelsbig kan man se uddrag af den i DR-programmet 'Transit' engang i januar.

Samtidig med at folkene gik i gang med opstillingen i de tre første byer, udgik der fra Jens Galschiot Christophersens værksted i Kottesgade ikke mindre en 4.000 fax'er til nyhedsmedier og telegramsbyureauer i Europa, og værkstedet/kontoret var bemandet døgnet rundt i de dage.

I det år, der gik, fra han fik ideen, til den blev ført ud i livet, søgte Jens Galschiot Christophersen adskillige fonde om penge til happening'en. Oftest med negativt resultat. SID, Freds-fonden, Funchonden og Socialpædagogerne gav dog ca. 50.000 kroner i alt. Langt den største bidragyder er ham selv.

Nødt til at gøre noget

- Med den vanvittige gru, vi er vidne til i det tidligere Jugoslavien med voldtægt og KZ-lejre, afbrænding af flygtningehjem i Tyskland og så videre, følte jeg, at jeg var nødt til at gøre noget. Det gjorde mig angst, og når man tænker på den

Ugeavisen

Den sidste idealist er ikke død endnu. Den odenseanske kunstner Jens Galschiot Christophersen vil advare os, i den indre svinehund får overtaget. Det har kostet ham mindst 150.000 kroner at sige sin mening...

vænne sig til sådan noget - så har man jo netop ladet den indre svinehund tage over.

- Vi er alle ansvarlige for det svede fremmedhad og forfælselse af mindretalsgrupper. For mig at se ligger den virkelige fare ikke i mindretalsgrupper - den ligger snarere i, at vi ikke hver især vedkender os vores indre svinehund.

- De humanistiske idealer, vores samfund bygger på, står overfor nogle enorme udfordringer. Hvid der udbrøder borgerkrig i Rusland eller opstår hungersnød i Afrika, risikerer

vi, at horder af flygtning vil kræve at få del i vor i dom.

- Hvad gør vi så? Bygger Verlin-mur? Interne dem? Skyder dem? Er parater til at forsvare vores humanistiske idealer - eller vi blevet så vant til levestandard, at vi er på te til at ofre vor menneslige værdighed og ende de rene svindhunde, spger Galschiot Christophersen.

Ugeavisen

nr. 1. Oplag 103.000.

5. januar 1994

Samtlige husstande, kontorer og butikker

Side 2 - Det kan være dyrt at turde sige sin mening

Galschiot's svinehund koster ham personligt 100.000 kr.

A'jour rammer specielt de helt unge, der ikke læser aviser, siger en af initiativtagerne bag Odenses nye kulturmagasinet a'jour, Thomas Petersen. Foto: Robert Wengler.

1014

Nyt blad efter gammel opskrift

Redaktionen bag Fyns nye kulturmagasinet a'jour knokler på højtryk med sit tredje nummer.

Af LOUISE KJÆRGAARD

Det skete for første gang i april. I maj gentog det sig. Pludselig var bordene i stamcaféen, gymnasietets aula, universitetets kantine og tandlægens ventesal dækket til med kulturmagasiner, som du bare kunne tage uden at lægge en krone. I maj var det Al Pacino, der sendte dig et modent machoblik fra forsiden. A'jour stod der ud for hans

mørke lokker.

Lige nu knokler redaktionen med sommernummeret, der får 'Svinehundens far' Jens Galschiøt Christophersen på forsiden, fortæller Thomas Petersen. Sammen med to andre har han startet Fyns nye kulturmagasinet, der udkommer en gang om måneden. Foreløbig har de tre ikke set nogen resultater af deres arbejde på kontoen. Men skriver-karlene, der arbejder som free-lancere, er betalt. Pengene til deres løn

og omkostningerne til at trykke bladet stammer alene fra annonceindtægter.

Kultur for unge

Kernen i vores blad er kalenderen over begivenheder, siger Mette Krull, der har ansvaret for majnummeret.

Samme velkendte opskrift bruger både Ugeavisen og Stiftstidendes freddags-tillæg *Her og Nu*. Begge disse udkommer fire gange, hver gang a'jour kommer én gang.

Vores berettigelse ligger i, at vi rammer en anden målgruppe. De helt unge, der ikke læser så mange aviser, vil bruge vores blad. Det ligger, hvor de færdes - og det handler kun om kultur, pointerer Mette Krull. - Selv om a'jour kun udkommer en gang om måneden, når vi at få næsten alle arrangementer med. Men biograferne skifter nogen gange film med meget kort varsel, så der smutter selvfølgelig noget, siger hun.

Ud over at omtale udstillinger, koncerter, film og teaterstykker indeholder majnummerets 24 sider en artikel om cykelture på Fyn, et interview med skuespilleren Al Pacino, ditto med Anne Christiansen fra Fyns Stiftsmuseum og en skæv historie fra natteli-vet. Om western-salons og britiske pubber.

Længere artikler og større fotos

Fremover vil vi gerne have nogle længere artik-

ler, der går mere i dybden samt større fotos, lyder visionerne fra Mette Krull, der selv er uddannet bag kameraet.

For at give plads til disse drømme, skal bladet op på 32 sider. Næste nummer skal dække både juni og juli, så det trykkes i 45.000 eksemplarer. Ellers er oplaget 35.000.

Succes eller ej. A'jour-redaktionen garanterer, at bladet fortsætter mindst 94 ud. Så langt rækker aftalerne med annoncørerne.

djøf-privat, Fynsregionen indbyder hermed til årets "Nytårskur"

torsdag 17. februar 1994 kl. 18.00

på Restaurant Knudsens Gaard, Hunderupgade 2, Odense M.

Emne: Provokerende kunst i hverdagen

Billedhuggeren Jens Galschiøt Christophersen, der har værksted i Odense, har været meget omtalt i Europa på det seneste. Dels var han udstiller på Verdensudstillingen, Expo 92, i Sevilla, dels har han gjort sig meget bemærket med kunsthappeningen "Min indre svinehund", med opstilling af de mere end 2 meter høje, sort-grå skulpturer af jern-armeret beton.

Hver skulptur forestiller en menneskelignende skikkelse, men med et fælt udseende svinehoved. Skulpturerne blev ultimo 93 opstillet på centralt beliggende pladser i Europas hovedstæder og større byer. En af skulpturerne kan ses på Klingenberg i Odense.

Jens Galschiøt Christophersen vil fortælle om ideen bag projektet; budskabet om at sætte fokus på den stigende intolerance og forråelse, der finder sted i Europa i disse år, og den respons, der er kommet på denne kunsthappening.

Efter oplæg og diskussion er der middag på Restaurant Knudsens Gaard.

Tilmelding skal være DJØF i hænde senest fredag den 11. februar.

Hvis du efter tilmelding bliver forhindret i at deltage, bedes du venligst hurtigst muligt melde afbud til Grethe Steenberg Homøe på tlf. 33 14 29 20.

Med venlig hilsen

Fynsregionen
v/ Karen-Lisbet Jacobsen

Skal være DJØF i hænde senest fredag den 11. februar 1994, Grethe Steenberg Homøe

Navn: _____

Stilling: _____

Ansættelsessted: _____

Privatadresse: _____

Telefon (dagtimer): _____

Fødselsdato (til medl.reg.): _____

FYNSREGIONEN

"Nytårskur"
Provokerende kunst i hverdagen
Torsdag 17. februar 1994 kl. 18.00
Restaurant Knudsens Gaard, Odense

24 MAJ 1994

Morgenposten
Fyns Stiftstidende

PRESSE-MEDDELELSE

Jubilæumspris til Stop Broen

Pædagogmedhjælperne skænker 20.000 kroner til netværket af modstandere mod Øresundsbroen

- Solidaritet har været et af nøgleordene i PMF's virke gennem alle 20 år, sagde Lene Thomassen, medlem af Pædagogisk Medhjælper Forbunds forretningsudvalg, da hun fredag uddelte to priser på hver 20.000 kr. i anledning af forbundets 20 års jubilæum.

Den ene gik til netværket "Stop Broen", som er en samling af mennesker og grupper, der er fælles om kampen mod Øresundsbroen. Den anden fik kunstneren Jens Galschiøt Christophersen for projekt "Min indre Svinehund".

- Allerede på den stiftende generalforsamling i 74, blev det besluttet at PMF skulle melde sig ind i Salvador Allende komiteen, i solidaritet med det Chilenske folk. Og hvert år på PMF's fødselsdag uddeler vi priser fra jubilæumsfonden, sagde Lene Thomassen og ridsede fondens formål op. Den er at yde støtte til organisationer, grupper eller enkeltpersoner, i forbindelse med kulturelle, faglige og politiske aktiviteter og initiativer.

- Trods 90'ernes ligegyldighed - og manges væren sig selv nok - er der landet over nye, nødvendige initiativer. PMF kan ikke holde liv i dem alle. Dertil er vores midler for få. Jubilæumsprisen er først og fremmest et moralsk og politisk skulderklap, sagde Lene Thomassen.

Hun begrundede tildelingen af prisen til "Stop Broen" med, at der er tale om en samling af forskellige mennesker og grupper, der trods det massive politiske og økonomiske pres og nok så mange matematiske nul-løsninger, stadig tror på, at

almindelig sund fornuft og miljøet omkring os er værd at bevare. Og som stadig mener at det er værd at slås for folkelig opbakning, som en forudsætning for en reel demokratisk beslutningsproces.

Jens Galschiøt Christophersen tildelte prisen for at han med sit projekt "Min indre Svinehund" slog til i Europa den 8. november 1993. Nøjagtig 55 år efter "Krystalnatten", hvor Hitler startede sin systematiske udryddelse af jøderne.

- I 20 europæiske storbyer, blev mennesker på vej til arbejde, mødt af en 2 meter høj og 1000 kg. tung skulptur på byernes torve. I ly af natten og uden tilladelse, blev den ellers ofte skjulte svinehund placeret til almindelig beskuelse. Jens Galschiøt og de 100 frivillige hjælpere, fik med denne happening sat fokus på den lille, men uhyggeligt farlige intolerance i os alle sammen, og gav dermed kampen mod det snigende fremmedhad og racisme et nyt udtryk, sagde Lene Thomasen.

Foto til fri afbenyttelse:

Niels Lange fra "Hold sammen Om Sydhavnen" modtog PMF's jubi-pris på vegne af "Stop Broen". Prisen blev overrakt af forbundets hovedkasserer Lene Thomassen. (Foto: Sonja Iskov / 2. Maj)

Med venlig hilsen
Ebbe Jacobsen,
informationsmedarbejder

Arbejderen

26 MRS. 1994

Udklip af:
Information (UP)

29 MRS. 1994

Svinehund på Nørrebro 1014

Skulpturen »Min indre svinehund« bliver i dag tirsdag opstillet på Den Røde Plads ved Korsgade på Nørrebro i København. Skulpturen er som led i en europæisk happening blevet opstillet i 20 byer i Europa, bl.a. på Rådhuspladsen i København, og det er skulpturen herfra som nu er givet videre til Nørrebro. Ved opstillingen spiller »De indre svinehunde«, et til lejligheden dannet jazzorkester. Inf.

Morgenposten
Fyens Stiftstidende

26 MRS. 1994

Jens Galschiøt og hans svinehund er blevet 20.000 kr. rigere.

PRIS TIL SVINEHUNDEN

■ Kunstneren Jens Galschiøt Christophersen og hans indre svinehund blev 20.000 kroner rigere i går.

Den glade giver var Pædagogisk Medhjælper Forbund - PMF -, som uddelte prisen i anledning af forbundets 20 års jubilæum.

Hovedkasser Lene Thomassen overrakte prisen, og hun sagde blandt andet i sin begrundelse, at Jens Galschiøt Christophersen med sin lille happening 'fik sat fokus på den lille, men uhyggeligt farlige intolerance i os alle sammen'.

Kunstnerens søster, Mette Lindberg, modtog prisen på broderens vegne. Han er for tiden på rejse i Norge.

Også netværket 'Stop broen', som er imod Øresundsforbindelsen, fik tildelt 20.000 kroner af det jubilerende fagforbund.

Jubilæumspris til Stop Broen

- Solidaritet har været et af nøgleordene i PMF's virke gennem alle 20 år, sagde Lene Thomassen, medlem af Pædagogisk Medhjælper Forbunds Forretningsudvalg, da hun fredag uddelte to priser på hver 20.000 kr. i anledning af forbundets 20 års jubilæum.

Den ene pris gik til netværket »Stop Broen«, der samler mennesker og grupper i en fælles kamp mod Øresundsbroen.

Den anden gik til kunstneren Jens Galschiøt Christophersen for hans projekt »Min indre Svinehund«.

Tildelingen til »Stop Broen« blev blandt andet begrundet med, at der er tale om en samling af forskellige mennesker og grupper, der - trods massiv politisk og økonomisk pres og nok så mange matematiske nul-løsninger - stadig tror på, at almindelig sund fornuft og miljøet omkring os er værd at bevare. P.Sm.

I går skænkede pædagogmedhjælperne 20.000 kr. til netværket af modstandere mod Øresundsbroen.

Udklip af:

Morgenposten
Fyens Stiftstidende

26 MRS 1994

Zoo siger nej til svinehunden 1014

■ Heller ikke Odense Zoo vil have Den indre Svinehund, Odensekunstneren Jens Galschiøt Christophersens omstridte skulptur. Odenses kunstfond sagde i februar nej tak til skulpturen, der var en uvarslet gave til Odense og tyve andre europæiske byer som et symbol på den intolerante og racistiske svinehund, der lever inden i os alle. Et lokalt ægtepar foreslog i stedet at placere den i Zoo, men også

her takker man nu nej til at give skulpturen et nyt hjem.

- Idéen med at placere Svinehunden blandt dyrene i Zoo er sjov, men vi synes ikke, dens budskab passer ind i vores koncept. Folk kommer i zoo for at hygge sig, siger zoolog Nina Christensen.

Mens Svinehunden venter på næste bull-etin om sin fremtidige skæbne, hviler dens olme blik stadig på buspassagerne på Klampenborg. lo

TIDSMEJERIET

BADSTUENS MALKEMASKINE FOR KUNST OG KULTUR

MØD **PIONER'EN**
SMYKKESMEDEN
OG PROJEKTMAGEREN

JENS GALSCHIØT
CHRISTOPHERSEN

MANDEN BAG "DEN INDRE SVINEHUND"
OG ANDRE KULTURELLE HAPPENINGS

TORSDAG D. 24/2
KL. 20.00

BADSTUENS STORE SAL ØSTRE STATIONSVEJ 26

FOREDRAG OG VIDEO OM:
SKULPTURER, -VERDENSUDSTILLINGEN I SEVILLA,
- "MIN INDRE SVINEHUND".

BADSTUEN

TIDSMEJERIET

FRISK MED TIDENS TANKER OG SÆRE SYNSPUNKTER AKTUELLE ARRANGEMENTER
OG EVIGE FÅNED, TOTALE TABLEAUX, MÆRKVÆRDIGE MÆNNEKER OG

KAGE OG KAFFE

SMAG PÅ
MIN INDRE
SVINEHUND

KAGESKULPTUR
V/VM FINALISTEN I
CONDITORI

LARS
BRØNDSHOLM

"GERTZ CONDITORI,
NYBORG"

OPLEV TIDENS
SÆRE STRØM AF
MÆLK OG HONNING
FRA
TIDSMEJERIET

Udklip af:

UGEAVISEN
ODENSE-ONSDAG
23 FEB. 1994

Ham med den indre Svinehund

Midt i sidste års juletravlhed dukkede pludselig 20 indre svindehunde op i lige så mange europæiske storbyer. Det var den største kunsthappening i europæisk historie, og manden bag var den odenseanske smykkesmed og billedhugger Jens Galschiødt Christophersen. Ham kan man møde på Badstuen torsdag kl. 20. Her vil han i foredrag og causeri med Badstuens inspektør Søren Werner fortælle om sit liv og om at blive kendt som "ham med min indre svindehund". Bag arrangementet står Badstuens nyeste aktivitet, Tidsmejeriet.

Udklip af:

Morgenposten
Fyens Stiftstidende

19 MRS. 1994

Zoo — 1014 eller hvad

Odense Zoo har fået tilbudt en helt ny dyreart til sin samling: Galschiødts 'Indre Svinehund'

Af
LOUISE KJÆRGAARD

Odense vil ikke have det grimme sorte beton-svin, der uden varsel blev sat af på Flakhaven i november, og kunstneren nægter at tage dyret tilbage. Men Zoo er jo skabt som hjemsted og skueplads for både venligt-sindede og grimme dyrearter, så ville haven ikke være en passende og tankevækkende placering af Odense-kunstneren Jens Galschiødt Christophersens omstridte skulptur?

Sådan har et ældre ægtepar fra Odense tænkt. De gav idéen til stadsdirektør Bjarne Christensen, om hvordan byen kunne komme af med den uønskede gave på en god måde, og derfra gik den videre til kunstneren. I dag ligger et tilbud fra Galschiødt på et skrivebord i Odense Zoo om, at haven kan overtage skulpturen. Næste skridt, er at Zoo siger enten ja eller nej til det nye dyr, der hverken kræver glas eller tremmer, selv om det symboliserer en række meget farlige kræfter i mennesket: Had, racisme og vold.

- Vi har ikke taget stilling til Svinehunden endnu, men regner med at kunne svare i løbet af den kommende uge. Hvis skulp-

turen skal stå her, kræver det selvfølgelig, at den forsynes med en lidt længere forklaring end den plade, den allerede bærer, siger zoolog Nina Christensen i Odense Zoo.

Ved Svinehundens fod fortæller en plade om dyrets udbredelse, levevis, og føde, nøjagtigt som hos Zoos egne dyr.

Tornbjerg vil have svinet

Hvis Zoo afslår står Svinehunden alligevel til at redde fra ophugning eller forglemmelse på et lager. Både Tornbjerg Gymnasium og Skibhus 17:48 har meldt sig som aftagere til skulpturen.

- Men jeg synes bedst om idéen med Zoo. Der kommer flere mennesker, og symbolikken kommer endnu tydeligere til udtryk blandt alle de andre dyr. Folk bliver mindet om det udyr, der lever inde i dem selv, siger Jens Galschiødt Christophersen.

Hvad Svinehundens fremtidige skæbne ender med at blive, afhænger af Odense Kommune. Galschiødt har skrevet til borgmester Anker Boye og bedyret, at han ikke vil tage gaven tilbage, uanset hvad byen agter at gøre med den. Skulpturen tilhører byen, og det kan der ikke laves om på, mener kunstneren. Til gengæld tilbyder han at reparere skulpturen, der har været tand- og tryneløs, siden der blev begået hærværk imod den sidst i januar.

En plade ved svinehundens fod fortæller om dyrest udbredelse, føde og levevis - nøjagtigt som hos dyrene i Zoo. Hvis haven siger ja, bliver Svinehundens næste hjem blandt netop iblandt dem.

Det mener folk på gaden

Otto Winblad Symbolet berører os alle, for der findes en svindehund indeni os alle - hvorfor skal skulpturen så ikke stå her, hvor alle kan se den? Andre byer i Europa har sagt jataak til den. Det eksempel burde Odense følge og lade den blive stående på Klingenberg, hvor den har den bedste effekt. Jeg har også set turister stoppe op og kigge på dyret.

Skulpturen har tydeligvis ramt et eller andet i nogen, for den mistede jo tænderne. Men hvis byen ikke vil have den, har jeg ikke bedre forslag end Zoo.

Uzma Ahmed, Morud: Er folk bange for sandheden? Hvorfor skulle Odense ellers afvise Svinehunden. Specielt fordi kunstneren kommer fra Odense virker det ekstra intolerant at sige nej tak til skulpturen. Jeg har læst og hørt om den mange steder, og synes, at dens budskab rammer præcist. Den giver folk noget at tænke over. Derfor bør den stå her i centrum, hvor der kommer masser af folk forbi. Bare synd, den er blevet ødelagt.

Det er da en meget sjov idé at placere den i Zoo, men Zoo er jo for børn. Det er ikke dem, der har behov for at tænke over den indre svindehund.

Erdogan Cetin, Odense C: Svinehunden burde stå et sted, hvor alle kan se den. Gerne midt på gågaden med en stor plakate om halsen, så alle kan blive mindet om det, den står for. Det kune godt fremgå mere tydeligt. Jeg kendte

Dagmar Hansen, 12 år, Fangel: Dem, der synes, den er pæn må bestemme, hvor den skal stå. Jeg synes den er

Dig og 'Svinehunden'

BEISØERBLADET
DUMKEMEN
CULTURE
MARS 1994.

De måske kendte...

...ar det jo godt i kvarteret, nogle kalder ghettoen. Bygger os. Nogle kommer i Behuset, andre mødes i Brugsen og Netto.

...vi ikke gør det, arbejder vi eller mindre anonymt ude i virkelige liv. Enkelte har hævet sig over den anonymitet og blevet kendte i Odense. Nogle sågar på Fyn i Danmark. Og ganske få i det øvrige af verden.

...EREN indleder nu en serie, af sådanne mindre anonyme be- rørelser får tilbudt spaltepads, de kan bruge til at skrive om og som ligger dem på sinde i et klikket. Helt frit.

...første vi har valgt er Jens Christian Christophersen fra Ale- xanderstragade, måske bedre kendt som "Ar".

...er uddannet som konstruk- tionsmed på Lindø, men arbejder som sølvmed og billedhugger. Den sidste halvdel af år er han blevet kendt i det ganske Europa p.gr.a. af sin indre Svinehund, som han selv kalder "Den største kunsthappe- ning i europæisk historie". I artiklen fortæller han om den:

...old mandag morgen slog den indre svinehund til i Europa. Det skete i Antwerpen kl. 5.25. Da byggeskranerne stod op for at gå på arbejde den morgen d. 8. nov. forventede der dem på byens gader et foruroligende syn. En mere end to meter høj, sort- bronze skulptur af jernnarmeret be- stillet som forestillede en menne- ligheds skikkelse - men med et helt udseende svinehoved.

...minutter efter slog svinehun- den til igen; denne gang i Oslo, hvor en tilsvarende skulptur blev opstillet på pladsen foran det nor- ske folketing.

...nhen dukkede svinehunden op i Amsterdam, Bruxelles, Bonn, Paris, Stockholm, Geneve, København, London, Lyon, Odense, Marseille,

Århus, Herning, Milano, Barcelo- na, Innsbruck, München og Berlin.

Altsammen var det en del af en happening, som havde til hensigt at sætte focus på den stigende intolerance og forråelse, der finder sted i Europa i disse år. Jeg ønskede at gøre opmærksom på, at vi alle er ansvarlige for det øgede fremmedhad og forfølgelsen af mindretalsgrupper.

Som jeg ser det, ligger den vir- kelige fare ikke i de små yder- ligtgående racistiske grupper, der er dukket op i mange lande - selvom de bestemt er udtryk for et sammenbrud i vore moralske værdier.

Den virkelige fare er, hvis vi ikke alle hver især vedkender os vor indre svinehund. Så er det muligt for den at vokse - på trods af vores hensigt, for til sidst i værste fald helt at tage magten som det tidligere er sket i Europas historie.

Odenses svinehund har fået en på tryk - måske af en artsfælle??

Skulpturerne er mit forsøg på at provokere folk til eftertanke og til debat mange steder og på man- ge planer. Jeg har hørt, at folk er begyndt at diskutere svinehun- den i busser, der er kørt forbi den.

Næste gang de passerer den til fods, stopper de måske op og læ- ser de indgraverede skilte på den.

Udtrykket "den indre svinehund" stammer fra tysk og blev oprinde- ligt brugt af soldater i den før- ste verdenskrig om umandig og kujonagtig optræden.

Men det blev først for alvor slået fast i tysk sprogbrug, da den tyske socialdemokrat Kurt Schumacher i 1932 i den tyske rigsdag i et svar til nazisterne sagde, at hele den nationalsocia- listiske agitation var en appel til den indre svinehund i menne- sket.

Jeg spurgte ikke om tilladelse fra autoriteterne i de involvere- de byer på forhånd. I hver by blev der valgt en central plads, som er et nationalt symbol på fred, retfærdighed eller demokra- ti.

Jeg indrømmer, at der er et ele- ment af provokation i denne form for en happening. Men jeg har ment, at det var nødvendigt for at få folks opmærksomhed på dette emne. Og det ligger også i happe- ningens ånd: pludselig er den der ud af det blå uden at nogen for- ventede det. Det er en fuldstæn- dig overraskelse.

Denne happening var den største af sin art i Europa. Ifølge kunst- historikere har der aldrig før været en kunsthappening i så stor international målestok.

Den blev udført med en præcision, er næsten kan lede tankerne hen på en terroristaktion. Den star- tede i 4 europæiske storbyer sam- tidigt og efter 72 timer var der rejst 20 skulpturer over hele Vesteuropa - uden at nogen re- gerings- eller politimyndighed havde fået blot en anelse om, hvem der stod bag. Men i modsæt- ning til en terroristaktion havde denne happening ikke til hensigt at skade nogen - det var en helt igennem fredelig happening.

Reaktionerne på skulpturen i de 20 byer var meget forskellig. Nogle steder fik den lov at stå (f.ex. i Oslo), andre steder (som f.ex. i Odense) fik den en mere diskret placering og i andre byer blev den simpelthen fjernet og sat bag lås og slå (f.ex. i Brux- elles) .

Men uanset hvordan byerne har reageret, er svinehundene nu der- es ejendom.

Skulpturen var en gave og en gave af en anelig værdi. Det er helt og aldeles op til den enkelte by at beslutte, hvad de vil stille op med den.

Jeg har ikke nogen indflydelse på den længere. Skulpturen lever sit eget liv. Uanset hvad autorite- terne rundt omkring beslutter at gøre med den, vil den leve vi- dere. Den er blevet en del af kunsthistorien.

På et eller andet tidspunkt vil en eller anden gå i gang med at undersøge, hvad der skete med de her skulpturer - og historien vil komme ud. Hvis f.ex. bystyret i Bruxelles beslutter at lade svi- nehunden forblive bag lås og slå, så vil spørgsmålet på et eller andet tidspunkt blive rejst, om dette er holdningen til den indre svinehund i Bruxelles: at bure den inde.

Historien har vist, at det vel nok er det mest farlige man kan gøre ved den - den indre svine- hund !

Morfar.

Svinagtig affære

En kølig forårsdag i slutningen af marts blev en del af os, der bor eller har vor daglige gang i kvarteret, svinebundet til vores egen samvittighed.

Ikke noget med at sige: »Det er ikke mig!«. Skulpturen »Min Indre Svinehund« minder os dagligt om, at svinsk optræden overfor andre starter hos én selv.

Begrebet »svinehund« har vi fra tysk »schweinhund« og vi forbinder nok umiddelbart begrebet med nazisternes barberi overfor jøderne op til og under Anden Verdenskrig.

Svinehunden er dog ingenlunde et specielt tysk fænomen. Den trives over hele verden og har gjort det i årtusinder.

gadejazzband »Svinehundene« med fremmedarbejderen Tom McEwan i spidsen sørgede for underholdningen. Svinekunstneren Jens Galschiøt Christophersen fortalte om svinehundens historie og mission. Det var første gang han var til officiel afsløring af en af sine svinehunde. Ved de andre lejligheder er de opstillet i en række europæiske storbyer i nattens mulm og mørke, hvor svinehunden også befinder sig bedst. Beboerforeningens formand Jan Majfred bød svinehunden (altså den af jernbeton) velkommen i kvarteret og bad derefter Tom McEwan afsløre skulpturen. Da det også skulle være børnenes dag, overdrog McEwan hvervet

Nu har vi altså fået vores egen »Min Indre Svinehund« i hård jernbeton opstillet på »Den Røde Plads«. Det skete som også foromtalt her i BLÅGÅRDEN den 29. marts.

Selv om anledningen i sig selv er alvorlig nok, blev det en festlig dag. Det til anledningen samlede

til en repræsentant for den yngste generation, så han selv med prompt og pragt kunne salutere vor svinske ven med hvirvler på den medbragte lilletromme.

Der er nok nogle, der mener det er noget griseri med sådan en historie i vort ellers pæne blad.

bl

BLÅGÅRDEN * Maj 1994

BLÅGÅRDEN er beboerblad i den almennyttige boligafdeling Blågården, Foreningen Socialt Boligbyggeri.

Udgives af Beboerforeningen Blågården Blågårds Plads 25 - 27, 2200 København N, tlf. 31 39 70 11.

Bladudvalg:
Inge Bugge, Carsten Roslund, Anette Pugh, Kjell Erik Hansen, Grete Andersen og Bo Langgaard

BLÅGÅRDEN husstandsomdeles i Blågården. Oplag: 1000 ekpl.

Marts 1994

Min Indre Svinehund

Af Niels Jensen

Engang før jul fik vi i beboerforeningen en henvendelse fra en beboer, som havde hørt om »Min indre Svinehund«, som skulpturen placeret på Rådhuspladsen hedder.

Det forlød at skulpturen skulle fjernes fra Rådhuspladsen og stilles på et kommunalt lager.

Beboeren, Jørgen Hedegaard, Svømmekarreen, foreslog at beboerforeningen arbejdede på at få skulpturen placeret på et areal ved Blågården. Der blev herefter hastigt arbejdet videre med ideen, og nu ligger det fast at »Min indre Svinehund« placeres i Korsgade ved eller på Den Røde Plads.

Svinehundens historie

En kold mandag morgen slog den indre svinehund til i Europa. Det startede i Antwerpen kl. 5.25. Da indbyggerne stod op for at gå på arbejde den morgen, ventede der dem på byens torv, et foruroligende syn. En mere end to meter høj, sort-grå skulptur af jernarmeret beton, som forestillede en menneskelignende skikkelse - men med et fælt udseende svinehoved.

Med få minutters interval slog svinehunden til andre steder i Europa. I Oslo, i Amsterdam, i Bruxelles og dagen efter i Geneve, København, Zürich, Lyon, Marseille og Milano. Inden der var gået 48 timer stod der 20 svinehunde på centrale pladser og torve i 20 af Europas storbyer.

Alt sammen var en del af en happening, der havde til hensigt

at sætte fokus på den stigende intolerance og forræelse, der finder sted i Europa i disse år.

Svinehundens mission

Initiativtager til projektet var den fynske kunstner Jens Galschiøt Christophersen: »Jeg ønsker at gøre opmærksom på, at vi alle er ansvarlige for det øgede fremmedhad og forfølgelse af mindretalsgrupper«.

På skulpturen »Min Indre Svinehund« står der indgraveret på en messingplade:

Art: Dyr med laveste instinkter

Tilholdssted: I dig og mig, dvs. i hvert eneste individ af Homo Sapiens

Vækstbetingelser: Vokser sig stor, når mennesker udsættes for vold, fornedrelse og respektløs behandling.

Adfærd: Angriber menneskets etiske værdigrundlag, så racisme, fremmedhad og intolerance får overtaget.

Udbredelse: Kan fuldstændig tage magten i det enkelte menneske, i sociale grupper og i ekstreme tilfælde over hele befolkningen.

Svinehunden vil blive opstillet tirsdag den 29. marts, kl. 16.00. I forbindelse med opstillingen der et mindre arrangement, hvor kunstneren Jens Galschiøt Christophersen vil være til stede.

Svinehund på Den Røde Plads

Å JOUR KLIP

Ravnsborggade 12-14
2200 København N
Tlf. 31 39 13 00

Udklip af:

Morgenposten
Fyens Stiftstidende

29 MRS. 1994

Svinehunden på plads

Odensekunstneren Jens Galschiøt Christophersens meget omtalte skulptur *Den indre svinehund* er ikke blevet lige godt modtaget i de 20 byer, hvor den på én og samme dag blev anbragt i november. Nogle steder er den simpelthen forsvundet efter at det offentlige fjernede den i hast, i andre byer står den på den kommunale oplagsplads, i andre igen strides man stadig om, hvor vidt man vil have den stående og i givet fald hvor.

Men i det mindste to steder har man taget pænt imod den. Det ene er København, hvor *Den indre svinehund* efter længere tids ophold på Rådhuspladsen er blevet flyttet til Den Røde Plads, hvilket dækker over en lille plads i Korsgade. Det er beboerforeningen Blågården, som har ønsket at få skulpturen, og den markerer opstillingen med en festlighed i eftermiddag, hvor også Jens Galschiøt Christophersen vil fortælle om ideen bag den europæiske happening.

Også østrigske Innsbruck har taget pænt imod den. Byen har ligefrem takket for skulpturen og vil efter at have restaureret den sørge for at den bliver udstillet.

I Bonn er der ikke udelt glæde, men skulpturen fik lov til at stå en måned på den fremtrædende plads, den blev anbragt på, før den blev flyttet til et mindre iøjnefaldende sted i nærheden af kunststudlingsbygningen.

Endelig har München klaret problemet med skulpturen på egen vis: I stedet for blot at gemme den af vejen eller skrotte den, er den blevet solgt til en privat samler for en pris, der angives til at svare til de udgifter, som kommunen har haft i forbindelse med fjernelse og oplagring. rolf

»Min Indre Svinehund« opstilles tirsdag den 29. marts, kl. 16.00 på Den Røde Plads v/Korsgade 30.

»Min Indre Svinehund« er en skulptur, der som led i en større europæisk happening blev opstillet på Rådhuspladsen i november 1993. Skulpturen blev givet til Københavns kommune. Gaven er nu videregivet til Indre Nørrebro.

I anledning af opstillingen afholder Beboerforeningen Blågården på Den Røde Plads et lille arrangement, der starter kl. 16.00 og slutter ca. kl. 17.00.

Program:

- Beboerforeningens formand Jan Majfred byder velkommen.
- Kunstneren Jens Galschiøt Christoffersen vil bl.a. fortælle om, hvordan ideen til »Min Indre Svinehund« opstod.
- Skuespiller m.m. Tom McEwan siger nogle bevingede ord og afslører skulpturen.
- Desuden underholder »Svinehundene« (en til lejligheden samlet gruppe jazzmusikere).

Beboerforeningen Blågården
Blågårds Plads 25 - 27

Svinehundens far udstiller i påsken

Normalt fremhæver Kunstforeningen Limfjorden ikke bestemte kunstnere eller værker, når den holder udstilling. Men i forbindelse med årets påskeudstilling, som finder sted på Lemtorpskolen i Lemvig, gør foreningen en undtagelse.

- Denne gang kunne det måske, på baggrund af en livlig debat i Struer-området om en vis »indre svinehund«, være relevant at

gør foreningen. Hans bidrag til årets påskeudstilling vil dog ikke være det omtalte dyr. Men alligevel spændende, lover bestyrelsen. Og på mere end én måde vægtigt: I øjeblikket funderer man over, hvordan man under ophængningen på onsdag med håndkraft skal håndtere en skulptur på over 800 kilo.

Kunstforeningen Limfjorden åbner årets på-

afgæde leder af daghøjskolen i Bonnet, den aktive og engagerede Tilde Maagaard. Og det musikalske bidrag leveres denne gang af tre musikere, som vil divertere med traditionel, festlig salonmusik. Påskeudstillingen sammensættes på den måde, at foreningen udsender indbydelser til en række kunstnere, som bliver bedt om at deltage med op til fem værker. I

smule på ved de seneste udstillinger.

Kunstforeningen Limfjorden er, som det sig hør og bør, vært ved et glas vin, og der er som altid gratis adgang til udstillingen, som holder åben hver dag i perioden 31. marts til 4. april. Et udstillingskatalog kan købes ved indgangen. Under hele udstillingen vil der være lejlighed for interesse-

Hols Tr. bro Dagblad 27/4 94

Netværket Stop Broen, der er imod Øresundsforbindelsen, er blevet hædret med 20.000 kr. af Pædagogisk Medhjælper Forbund, og samme beløb tilfaldt billedkunstneren Jens Galschiøt Christophersen for projektet 'Den indre Svinehund'.

Bromodstanderne hædres, fordi de trods 'massivt politisk og økonomisk pres fra brotilhængere alligevel stadig tror på, at almindelig sund fornuft vil sejre', hedder det i en meddelelse fra forbundet. Og Galschiøt Christo-

phersen får de 20.000 kr., fordi han med sit projekt - en skulptur opstillet i mange europæiske byer - gjorde opmærksom på 'en farlig intolerance og snigende fremmedhad', hedder det. (RB)

1014

Jens Galschiøt Christophersen i selskab med nogle af de svinehunde, som er opstillet i 20 europæiske storbyer. Må ikke fodres!

PMF støtter den indre svinehund

PMFs jubi-pris går i år til kunstneren bag Europas formodentlig største kunsthappening samt til modstanden mod Øresundsbroen.

AF ALLAN NIELSEN

Tænk at det i 20 året for Pædagogisk Medhjælper Forbund skulle komme så langt, at PMF støtter »den indre svinehund«. Men bare rolig, det er faktisk med modsat fortegn. Jubi-prisen går nemlig til Jens Galschiøt Christophersen, fordi han som advarsel mod den stigende racisme og intolerance i november 1993 opstillede skulpturer forestil-

lende en svinehund med menneskekrop i en række europæiske byer.

I løbet af kun 48 timer lykkedes det kunstneren og hans medhjælpere at opstille store, mandshøje »svinehunde« i 20 forskellige storbyer fra Oslo til Milano og fra København til Zürich.

Svinehunden godt modtaget

Ingen af stederne havde kunstneren tilladelse til at opstille skulpturerne, og da de vejer godt 1.000 kg var de ikke sådan at feje bort. Både af denne grund, men også fordi de enkelte storbyer betragtede hændelsen som et positivt budskab, har svinehundene fået lov til at blive stående i stort set alle byer.

Denne formodentlig

største kunsthappening i Europas historie har tidligere modtaget symbolsk støtte fra PMF i form af en check på 1.000 kroner, men med henvisning til, at Jens Galschiøt Christophersen har haft udgifter på mere end 100.000 kroner i forbindelse med projektet har forbundet atter taget pungen frem.

I begrundelsen for indstillingen til jubi-prisen hedder det blandt andet, at Jens Galschiøt Christophersen ikke er bange for at bruge sin kunst i den politiske og humanitære kamp. Kunstneren har samtidig gjort opmærksom på en nødvendig europæisk diskussion om den stigende racisme og intolerance - og vovet at gøre det trods manglende opbakning.

Netop nu mangler Jens Galschiøt Christophersen penge

til at stille en lignende skulptur op i Ruslands hovedstad, Moskva. En placering, der er blevet yderligere aktuel efter valget i Rusland der var præget af uhyggeligt stærke nationalistiske strømninger, der gav genlyd verden over.

Sådan kender du en svinehund

Skulpturen hedder officielt »Min indre svinehund« og på alle skulpturerne står der indgraveret på det lokale sprog:

Art: Dyr med de laveste instinkter

Tilholdssted: I dig og mig, det vil sige i hvert eneste individ af Homo Sapiens.

Vækstbetingelser: Vokser sig stor, når mennesker udsættes for vold, fornærelse og respektløs behandling.

Adfærd: Angriber menneskets

etiske værdigrundlag, så racisme, fremmedhad og intolerance får overtaget.

Udbredelse: Kan fuldstændig tage magten i det enkelte menneske, i sociale grupper og i ekstreme tilfælde over hele befolkningen.

Jubi-prisen er i år på 40.000 kroner, hvoraf Jens Galschiøt Christophersen modtager halvdelen. De resterende 20.000 tilfalder en række grupper og initiativer der er aktive i kampen mod Øresundsbroen.

PMFs Jubi-pris for 1994 overrækkes fredag den 25. marts klokken 15 i PMFs forbundshus i St. Kongensgade 79, i forbindelse med jubilæums-receptionen, der afholdes fra klokken 13 til 16.

MAGIS 1994.

PLAKAT-SØJLE eller SVINEHUND?

Siden sidste nr. af BUNKEREN udkom, er det gået rigtigt skidt for Plakatsøjlen på Bunkerpladsen.

Vinteren har været hård ved den og specielt ved de plakater, som er blevet forsøgt ophængt i løbet af december og januar.

Nogle af dem var da meget pæne, men desværre ikke ret længe. De var ikke robuste nok til at klare det danske vintervejr. Kun få dage gik der typisk, før halvdelen blafrede i vintervinden, mens den anden halvdel lå som laser på Bunkerpladsen.

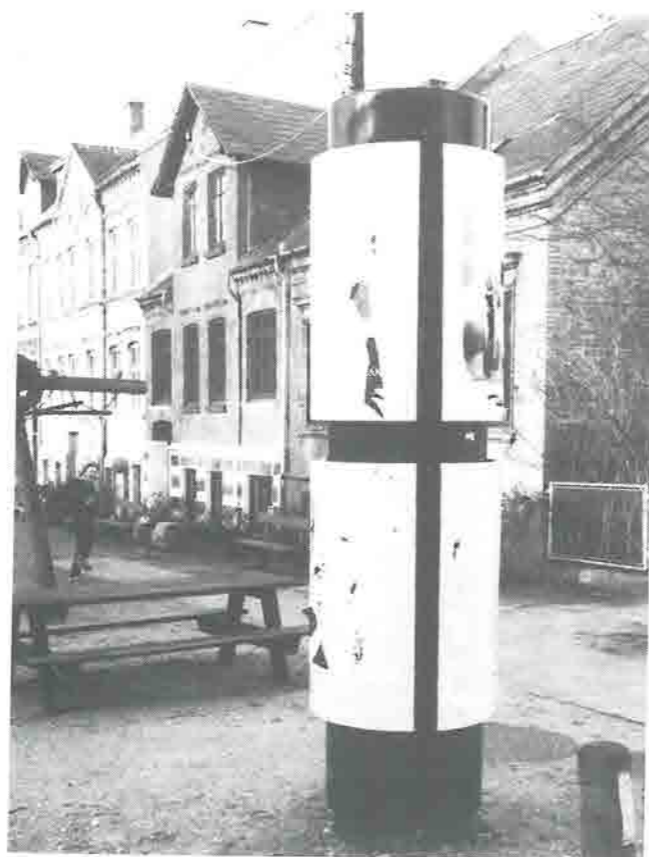
I løbet af februar måned har plakatsøjletilhængerne tilsyneladende indset, at de har det med vintervejret som guderne har det med dumhed.

Man kæmper forgæves imod! I hvert tilfælde er der ikke fra min observationspost observeret opsætning af plakater i februar måned, hvilket måske kunne tydes i retning af, at behovet for plakatsøjlen ikke er påtrængende. Og da jeg nu i avisen og fjernsynet læser og ser, at Morfars Svinehund (den indre) skal fjernes fra Klingenberg, vil jeg foreslå bestyrelsen at optage forhandlinger med Odense Kommune om et mageskifte:

PLAKATSØJLEN TIL KLINGENBERG

DEN INDRE SVINEHUND TIL BUNKERPLADSEN.

En beboer med dagligt udsyn til plakatsøjlen.
(Navnet er redaktionen bekendt).

"Min Indre Svinehund"

Projektet "Min indre svinehund" er den største kunsthappening i europæisk historie. Svinehunden er lavet af Billedhugger Jens Galschiøt Christophersen fra Odense.

Som advarsel imod den stigende racisme og intolerance i Europa, opstillede Jens Christophersens team en skulptur forestillende en svinehund med menneskekrop i en række europæiske byer.

Opstillingen foregik den 8. november 1993. Indenfor en halv time blev der samtidig opstillet eksemplarer af skulpturen i Oslo, Antwerpen og Amsterdam.

Senere på dagen opstilledes svinehunden i Bruxelles, Bonn, Paris og Stockholm. Dagen efter blev svinehunden opstillet i Geneve, København, Zurich, Lyon, Marseille og Milano. Indenfor 48 timer stod der 20 svinehunde på centrale pladser og torve i 20 af Europas storbyer.

Ingen af stederne havde Jens Christophe tilladelse til at opstille skulpturen. Skulptur er 2,30 m høj og vejer godt 1000 kg og er derfor ikke så nem at flytte. Både af den grund men også fordi de enkelte kommuner fandt initiativet godt, er svinehunden stor alle steder blevet stående i byen. Enten på plads hvor den oprindeligt er opstillet eller på tilsvarende plads.

I Odense blev "Min indre svinehund" opstillet på Flakhaven, men er flyttet over gaden og idag ses på Klingenberg.

På svinehunden står indgraveret, hvad en svinehund er og flg. teksten er på det relevante sprog:

Art: Dyr med de laveste instinkter.

Tilholdssted: I dig og mig, d.v.s. i hvert eneste Individ af Homo Sapiens

Vækstbetingelser: Vokser sig stor, når mennesker udsættes for vold, fornedrelse og respektløs behandling

Adfærd: Angriber menneskets etiske værdigrundlag, så racisme, fremmedhad og intolerance for overtaget.

Udbredelse: kan fuldstændig tage magt over det enkelte menneske, i sociale grupper og i ekstreme tilfælde over hele befolkningen.

MÅ IKKE FODRES!

Vores bestyrelse mener det er så flot et prædikat at vi har indstillet Jens Christophersen til del i jubilæumsprisen i forbindelse med P. 20 års fødselsdag.

Hovedbestyrelsen har bevillet 20.000 kr.

Plakaten af statuen "Min indre svinehund"

Sådan kan du bruge plakaten:

Ved slutningen af dit første besøg hænger du plakaten op på opslagtavlen i klassen. Spørg om de unge har en idé om, hvad den forestiller.

Fortæl kort om "Svinehundens" historie og bed de unge om at skrive et digt/en historie/gøre sig nogle tanker om, hvad de tænker og forestiller sig, når de ser plakaten.

Resultatet beretter de for dig, næste gang du kommer!

Lidt om statuens oprindelse og

formålet med kunsthappeningen "En svinehund går gennem Europa.

En kold mandag morgen slog den indre svinehund til i Europa. Det startede i Antwerpen kl. 05.25. Da indbyggerne stod op for at gå på arbejde den morgen, den 8. nov. 1993, ventede der dem på byens torv et foruroligende syn. En mere end to meter høj, sort-grå skulptur af jern-armeret beton, som forestillede en menneskelignende skikkelse - men med et fælt udseende svinehoved.

I løbet af dagen slog svinehunden til i Oslo, Amsterdam, Bruxelles, Bonn, Paris og Stockholm. Næste dag i Geneve, København, Zürich o.s.v. I alt blev der opstillet 20 svinehunde på centrale pladser i europæiske storbyer

Skulpturen hedder "Min Indre Svinehund" og det står indgraveret på en messingplade på skulpturen sammen med en leksikon-agtig forklaring på et sådant bæst:

Art: Dyr med de laveste instinkter.

Tilholdssted: I dig og mig, dvs. i hvert eneste individ af Homo Sapiens.

Vækstbetingelser: Vokser sig stor, når mennesker udsættes for vold, fornedrelse og respektløs behandling.

Adfærd: Angriber menneskets etiske værdigrundlag, så racisme, fremmedhad og intolerance får overtaget.

Udbredelse: Kan fuldstændig tage magten i det enkelte menneske, i sociale grupper og i ekstreme tilfælde over hele befolkningen.

Udtrykket "den indre svinehund" stammer fra det tyske "der innerer schweinhund", der oprindeligt blev brugt af første verdenskrigs tyske soldater om umandig og kujonagtig optræden. Men det blev først for alvor slået fast i tysk sprogbrug, da den tyske socialdemokrat Kurt Schuhmacher i 1932 i den tyske rigsdag i et svar til nazisterne sagde at "hele den nationale-socialistiske agitation er en permanent appel til den indre svinehund i mennesket".

Den nat, hvor de fleste skulpturer blev opstillet, var det nøjagtig 55 år siden Hitler begyndte sin systematiske forfølgelse af jøderne. På "Krystalnatten" raserede nazister 7.500 jødiske forretninger og satte ild til 267 synagoger. 30.000 jøder blev arresteret og sendt til Dachau.

Kunstneres formål:

Alt sammen var det en del af en happening, der havde til hensigt at sætte fokus på den stigende intolerance og forråelse, der finder sted i Europa i disse år.

Initiativtager til dette tilsyneladende absurde projekt er den fynske kunstner og sølvmed Jens Galschiøt Christophersen: "Jeg ønsker at gøre opmærksom på, at vi alle er ansvarlige for det øgede fremmedhad og forfølgelse af mindretalsgrupper."

"Som jeg ser det, ligger den virkelige fare ikke i de små yderligtgående racistiske grupper, der er dukket op i mange lande i Europa i de senere år - selvom de bestemt er et udtryk for et sammenbrud i vore moralske værdier."

"Den virkelige fare er, hvis vi ikke alle hver især vedkender os vores indre svinehund - så er det muligt for den at vokse, på trods af vores hensigt ... - for til sidst i værste fald helt at tage magten over os, som det tidligere er sket i Europas historie."

Baggrunden for at Jens Galschiøt Christophersen har givet sig i kast med et så stort projekt, er det dilemma, Europa er i, og som bliver mere og mere tydeligt for hver dag, der går:

"Med katastrofer, der lurser lige om hjørnet i Europas omkringliggende regioner, kan vi, før end vi aner, blive konfronteret med nogle enorme udfordringer til de humanistiske idealer, som vort samfund bygger på.

Hvis der udbryder borgerkrig i Rusland, eller opstår en voldsom hungersnød i Afrika, risikerer vi at horder af flygtninge vil kræve at få del i vor rigdom. Og det vil være vanskeligt at forhindre dem i at trænge ind i Europa. Og hvad gør vi så? Bygger en Berlin-mur? Internerer dem? Skyder dem?"

"Og hvad med de flygtninge og emigranter, der allerede er her? Hvis deres pårørende ligger døende på Europas dørttrin, vil de så passivt se til? Hvis min kone var ved at dø på grund af krig eller hungersnød, og hun blev nægtet indrejse i Europa så ville jeg reagere. Det ville være umuligt for mig ikke at reagere. Så hvad gør vi med alle indvandrerne? Internerer dem også? Vi vil stå over for et enormt dilemma."

"Jeg er godt klar over at alt dette er hypotetisk - endnu - men det er en mulig udvikling. Og det skræmmer mig! Hvor er Europa på vej hen? Er vi parate til at forsvare dem på vegne af folk med en anden hudfarve - eller gælder de kun for hvide? Er vi blevet så materialistiske, at vi værdsætter vor utroligt høje levestandard så højt, at vi er parate til at ofre vor menneskelige værdighed for den - og ende som de rene svinehunde?"

Abbass har arbejdet for den odenseanske kunstner Jens Galschiøt, som senest har vakt opmærksomhed med skulpturen "Svinehunden". Han fik Abbas til at sidde model til den mandsstore skulptur af den bedende mand.

Mere debat

Den såkaldt Indre svinehund

I Hjemmeværnbladet 1/94 har man en hel side om en happening afholdt af en "kunstner" fra Odense.

Han har udført nogle betonstatuer, som han siger repræsenterer "den indre svinehund". I forbindelse med artiklen er der en forklaring på, hvor dette udtryk stammer fra. Det er tillagt Kurt Schumacher, der var socialdemokratisk medlem af Rigsdagen i Berlin under Weimar-republikken. Han udtalte under en

debat i parlamentet: "Nazisternes propaganda appellerer masselvt til dumheden og uvishedheden i de brede masser."

Spergemålet, som jeg gerne vil rejse, er, om begrebet "den indre svinehund" overhovedet er relevant i dag. Det forudsætter, at folk i almindelighed opfører sig pænt og udmærket opretholder en facade af respektabilitet, mens de i virkeligheden linder ind i både racier og nazister. Denne opførelse er ikke og har aldrig været en realitet i dette land. Man har ikke holdt sig tilbage, når det gjaldt om at komme frem med sine tanker og meninger. Begrebet er altså ikke noget, der har bund i virkeligheden.

Det kan således drages i tvivl om denne kampagne tjener noget som helst fornuftigt formål. Jeg tvivler på, at opstillingen af disse store betonklodser har betydet en større selvrensning hos det lille mindretal, der bekender sig til racismen. Hos resten af befolkningen vækker det ubehag, at de bliver mistænkt for at være kryptonazister.

Det kan forbløffe mig, at en forrykt idé kan få en sådan støtte og så sådan publicity, som Jens Galschiøts happening har fået.

Var Hjemmeværnbladet virkelig i en sådan stofnød? Per Malmqvist Holte

Efter surrealistene, efter Jens Jørgen Thorsen, 68'erne, Bjørn Nørregaards hesteslagtning, udstilling af nøgenhed og kønsorganer i ikke kun alle mulige tænkelige, men så sandelig også utænkelige former, efter at begrebet blasfemi er blevet eksporteret til ayatollahernes Iran, så skulle man tro, at det var umuligt at provokere i Danmark.

Men nej, i den forløbne uge lykkes det ikke mindre end to gange at få rejst den forargelse, som den altfavnde tolerance formodedes at have udryddet.

Den ene provokation står billedkunstneren Christian Lemmerz for. I Esbjerg Kunstforening har han udstillet nogle slagtede svinekroppe, der skal vises udstillingsperioden igennem, og som derfor, naturligvis og ganske som planlagt, vil gå i forrådnelse, som tiden går. Symbolikken er ikke til at tage fejl af i lyset af Lemmerz' tidligere udstillinger, hvor han har vist lem-læstede menneskeskikkelser - ganske vist i gips. Det har ikke anfægtet nogle, ikke det mindste, så nu er han altså gået over til de svin, som vi opfodrer og slagter op mod 20 millioner af i Danmark i løbet af et år.

Han er langt fra den første, der tager dette skridt, jævnt blandt flere andre ovennævnte Bjørn Nørregaard, så der er i virkeligheden mere afmagt end magt i provokationen. Den angribes da heller ikke på grund af sit udsagn, endsiges det 'æstetiske' udtryk, men kun fordi, det er ulækkert og - måske - så uhygiejnisk, at klagerne kan provokere Levnedsmiddelkontrollen til at gribe ind. Og dermed må provokationen siges at være faldet langt fra hensigten.

Derimod synes den anden provokation at ville ramme provokatøren, Kvindeligt Selskab, som en boomerang - lige midt i panden og aldeles ikke noget andet sted.

I anledning af Kvindernes Kampdag den 8. marts uddelte selskabet en pris til det forløbne års største mandshandværner. Ikke for at imødekomme Selskabets trang til selv-promovering, men for at angive niveauet, bliver vi nødt til at anføre titlen - 'Årets pikhoved'. Kvindeligt Selskabs meget smilende og lindt talende formand, Elisabeth Møller Jensen, der også er formand for KVINFO, har gentagne gange karakteriseret prisen som udtryk for en særlig sublim form for kvindelig humor og mere end antydning, at når andre ikke kan følge hende, er det fordi, de mangler hendes vid og intelligens.

Blandt dem, der åbenbart ikke når disse højder, er den 76-årige grundlægger af KVINFO, Nynne Koch, som udtalte til *Information*, at 'lige nu føler jeg det som at have født og opdraget en datter, der så pludselig som voksen vælger at leve af prostitution'.

Vi kan kun være enige. Ved denne mediebevindte provokation har selskabet kun opnået at prostituere sig selv og sætte sig uden for den debat, det hævder at ville fremme.

Er provokationer da blevet umulige? Ja, hvis det drejer sig om formen, navnet, materialerne. Her er ikke flere grænser at sprænge. Men at vi stadig kan, nej ikke provokeres, men udfordres, når indholdet tillægges en betydning, det viste odensekunstneren Jens Galschiøt Christophersen, da han opstillede 'Den indre svinehund' over det meste af Europa.

H.K. UNGBO "HOLSA" MARS 94 1071

Svinehunden bider alle

9. November 1938. 7500 tyske forretninger bliver raseret, og 267 synagoger bliver sat i brand. Nazisterne slår til mod jødisk ejendom i Kristalnatten, samtidig med at de sender tusindvis af jøder i koncentrationslejre. Den værste side af mennesket har stukket sin hæslige tryne frem.

Europa er fyldt med svinehunde. Der er de biologisk af slagsen, de menneskeligt åbenlyse af slagsen og så de farligste af slagsen: De indre svinehunde. Nogle af de sidste af slagsen kom pludselig frem til jordens overflade i 20 europæiske storbyer 8-9. november 1993.

I løbet af 48 timer blev der opstillet 20 styk 1 tons tunge, 2,30 meter høje sort-grå indre svinehunde i jernarmeret beton på centrale pladser i ligeså mange europæiske storbyer, blandt andet Odense, Århus og København.

Den fynske kunstner og sølvmed, Jens Galschiøt Christophersen, stod bag denne største europæiske kunsthappening nogensinde.

Advarsel

Den fynske kunstner ville med sin happening konfrontere folk med deres egne fordomme og manglende tolerance. Fordomme som ingen kan sige sig fri for på trods af gode

hensigter.

- Ved at placere svinehundene på centrale, vigtige pladser i byerne fik mange mennesker skulpturerne at se, og det overraskende ved skulpturens udseende og navn, har forhåbentlig fået nogle mennesker til at tænke lidt ekstra over tingene, forklarer Jens Galschiøt.

- Vi er alle en del af det øgede fremmedhad og den større forfølgelse af mindretalsgrupper, og den virkelige fare for vores kultur og værdier ligger ikke i de yderligtgående grupper, men inde i os alle sammen som en indre svinehund, der meget let kan vokse, for til sidst helt at tage magten fra os.

Jens Galschiøt vil gerne gøre opmærksom på faren, for han mener det er nødvendigt, at der bliver råbt "Vagt i gevær" på alle niveauer, hvis vi ikke skal ende med at smide alle vores humanitære værdier på lossepladsen.

Flygtninge-debatten og den ændrede holdning til indvandrere er

gode eksempler på, hvordan danskerne er begyndt at give efter for deres indre svinehunde. Der er pludselig ikke plads til alle de mennesker i nød, som gerne vil have hjælp i Danmark, og de folk, som allerede er i Danmark, skaber pludselig store problemer i danskernes hverdag.

- Det er os selv og vores grådighed, som truer vores kultur. Jeg tror, vi er parate til at ofre den menneskelige værdighed, når vi bliver konfronteret med andre mennesker, som forlanger, at denne verden skal hænge sammen. Folk i Vesteuropa forstår ikke de andre folkeslags nød, og vi er så forkelede, at vi vil reagere imod, når presset udefra bliver stort nok. Måske med våben, mener den fynske kunstner, som dog håber, at vi når at sadle om, inden det store pres kommer.

Svinehundens eget liv

I enkelte af de 20 byer har man taget »Den indre svinehund« til sig, og ladet den stå på den oprindelige plads eller flyttet den til et andet velbesøgt sted. Andre byer har fjernet den helt, oven i købet enkelte steder få timer efter afsløringen.

- Det er egentlig ligegyldigt, hvad de forskellige byer gør ved skulpturen, for »Den indre svinehund« har sit eget liv, mener Jens Galschiøt.

- Måden folk reagerer på, viser jo meget godt, hvor nødvendigt det er at skabe debat om befolkningernes indre svinehund. Flere af de byer, hvor den blev fjernet, har problemer med racisme, og derfor er det, de gør med skulpturen, et meget godt billede på, hvordan de respektive steder er.

Kunstneren har sat tre skulpturer op i Frankrig, men der har så godt som ingen reaktioner været, og han mener, det er et meget godt billede af Frankrig. Landet har store problemer med racisme, men vil ikke erkende det.

Et andet sted med store racistiske problemer er Rusland. De er endnu ikke blevet beriget med en indre svinehund, men det er Jens Galschiøts håb, at han kan få skabet penge sammen til at sende en »Indre Svinehund« til Den Røde Plads i Moskva.

Af Claus Rosenberg

»Min indre svinehund«

ART: Dyr med de laveste instinkter

TILHOLDSSTED: I dig og mig, d.v.s. i hvert eneste individ af Homo sapiens

VÆKSTBETINGELSER: Vokser sig stor, når mennesker udsættes for vold, fornedrelse og respektløs behandling

ADFÆRD: Angriber menneskets etiske værdigrundlag, så racisme, fremmedhad og intolerance får overtaget

UDBREDELSE: Kan fuldstændig tage magten i det enkelte menneske, i sociale grupper og i ekstreme tilfælde over hele befolkningen

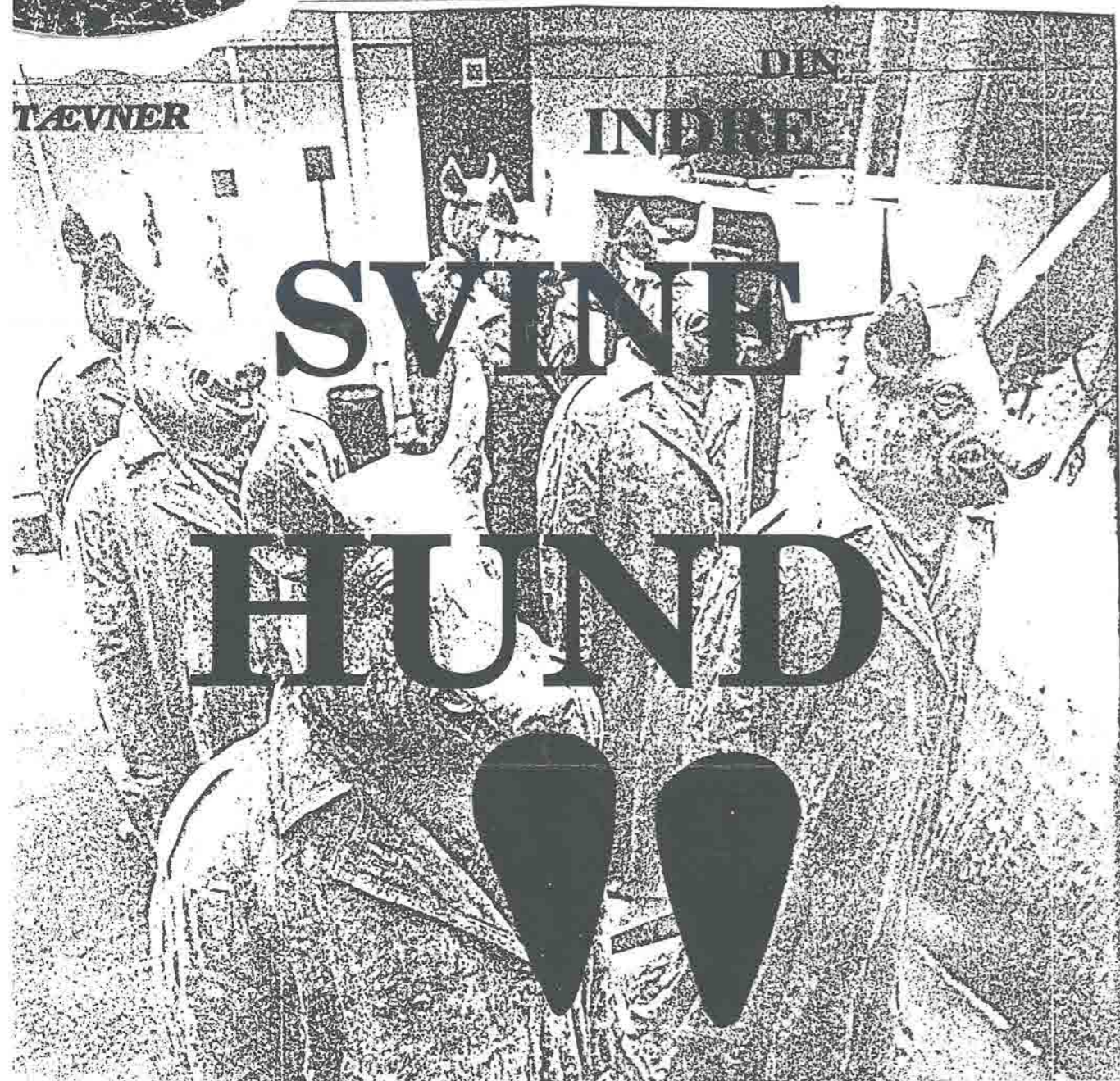
MÅ IKKE FODRES

Marts 94
Nr. 71

HøVsA

H K - U N G D O M

DOK94

- og andre projekter af

JENS GALSCHIØT

Smykkesmeden fra Odense der satte Europas indre svinehunde stævne !

Torsdag d. 3. marts 1994 kl. 20.00

HARMONIEN

Ribersgaard , Møllergade 36. 5700 Svendborg

Entré 10 D.kr.

Att.: DOK94, Frederiksgade 7,1 Svendborg tlf:62 201918/21 15 19

DOK94

føreret af ex-præsident Gorbatsjov til et ungdoms projekt "Det rullende Galleri" i Kolding, hvor Galschiøt blev bedt om at lave den indvendige udsmykning, samt etablere en sølvsmedie når U-båden blev overleveret.

(Projektet er endnu kun præsenteret som model. Gorba røg ud, og Mafiaen har i praksis kontrol over det meste handel/eksport i landet, hvilket har forhalet projektet.U-båden forventes ude af Rusland, når isen smelter udenfor sct.Petersborg).

Et andet projekt som han også stadig arbejder med at realisere, er et monument over Berlinmurens fald, hvor han har fået 1,5 tons Mur foreret af borgmesteren i Berlin til de forberedende øvelser.

Arrangementet er som nævnt en del af projektet DOK94 som har til overordnet formål at medvirke i debatten omkring livskvalitet og identitet, "arbejdsløshed og arbejde.

Arrangementet foregår på HARMONIEN, Ribersgaard, Møllergade 36, 1.sal i Svendborg torsdag d. 3.marts 1994. klokken 20.00. Entré 10. D.kr.

Med venlig hilsen Karsten Juncher, DOK94

Svendborg, d. 23/2 - 1994

PRESSEMEDDELELSE

DOK94

Projektet DOK94 stævner smykkesmed Jens Galschiøt, til at fortælle om sine fuldførte og igangværende projekter. Han vil bl.a. vise en videooptagelse af opstillingen af 20 Svinehunde i Europa. Det er primært Galschiøt's holdninger til menneskets etiske værdier - hans budskaber og hans gennemslagskraft der gør ham interessant i DOK94 øjemed. Han er et ud af mange levende billeder på at det kan lade sig gøre at skabe sin identitet og beskæftigelse selv - på en blanding af provokationer, håndværk og kommunikation.

DOK94 · FREDERIKSGADE 7, 1 · 5700 SVENDBORG · TLF 6220 1918 / 6222 1519

DOK94 sætter billeder på et liv uden for arbejdsmarkedet - et forum der bidrager til bl.a. debatten om arbejdsbegreber, identitet & livskvalitet. Tag den, Fritz ...

Projekter :

" Min Indre Svinehund", blev opstillet 8-11 nov.1993 i 20 europæiske byer.
Formålet var at sætte focus på den stigende intolerance, racisme og forråelse i Europa.
Budskabet var at den voldelige og race/gruppefordømmende tendens ikke udelukkende er at finde blandt yderliggående minoritetsgrupper - men hos os selv.

Der står indgraveret på messingplader på Svinehundene:

Art : Dyr med de laveste instinkter
Tilholdssted: I dig og mig, dvs. i hvert eneste individ af Homo Sapiens.
Vækstbetingelser: Vokser sig stor, når mennesker udsættes for vold, fornedrelse og respektløs behandling.
Adfærd: Angriber menneskets etiske værdigrundlag, så racisme, fremmedhad og intolerance får overtaget.
Udbredelse: Kan fuldstændig tage magten i det indre menneske, i sociale grupper og i ekstreme tilfælde over hele befolkningen.

INGEN TILLADELSE

MÅ IKKE FODRES !

"Cogito"

Projektet "Min Indre Svinehund" var en happening betegnet som et kunsthistorisk unikum - iform af sin omfangsrighed og præcision. I løbet af 48 timer blev de 20 skulpturer sat op af tre hold lastvogne + følgevogne med filmhold der optog opstillingerne.

Blandt andre af Galschiøt's bedrifter kan nævnes at han med skulpturgruppen "Kokon" var med til at præsentere en legomodel af en 76 m. lang U-båd på Expo92 i Sevilla. U-båden blev lovet

F-unge samler underskrifter r Svinehunden

om i Struer blander i debatten om ide racisme. SFU går en underskriftsamling for at få Jens Galschiøts skulptur af svinehund« i

to SFU-medlemmer, Samuelsen og Larsen, Jyllandsgaarden i dette brev ad det, hvorfor de initiativet. I ark er der to byråders byråd har jendske partier. er vores allesammen «redelige» Struer. imidlertid værd den indre svine-

hund, som vi alle har inden i os. Også her i det fredelige Struer.

Da opsættelsen af skulpturen »Min indre svinehund« blev foreslået, stemte et næsten enigt byråd imod. Et af argumenterne imod »Svinet« var, at den ville ødelægge det arkitektoniske pragtbillede i Struer. Et spørgsmål melder sig desuagtet hos os. Var det selve bybilledet eller snarere omdømmet, der blev stemt om på byrådsmødet den 22/2 94?

For os virker svaret soleklart. Skammen over den voksende intolerance overfor fremmede der er specielt stor i Struer, er ikke noget

særlig pænt billede udadtil. For det gælder åbenbart, om at være pæn?

Vi (SFU-Struer) mener, at skulpturen i alle tilfælde bør sættes op, andet ville være en fornægtelse af den rene sandhed. En placering på torvet vil vise, at vi tager problemet seriøst.

Svinehunden henvender sig ikke kun til ekstremere, derfor skal den sættes op, der hvor de fleste mennesker færdes.

For at vække byrådet, har vi pr. 9/3 1994 startet en underskriftsindsamling i Struer kommune, der har til formål påny, at foreslå en opsættelse af »Min indre svinehund«.

Dagbladet Holstebro
10 MRS. 1994

Udklip af:

Udklip af:

Dagbladet Holstebro

23 FEB. 1994

anonyme breve med nazistisk propaganda eller skjulte trusler

Struer om Svinehunden. Mødet fornyligt af Farmand har ud over landet. I tagerne i debatten fået anonyme breve af de nynazistiske partier, tallet De Nationa-

Brevene er sendt til bl. a. Egon Roesgaard og til flere ledende folk i Socialdemokratiet, SiD og LO.

Kuverterne er stemplet »Syddjyllands Postcenter«, og indholdet er i de fleste tilfælde nazisternes lidt naive propaganda mod flygtningene samt indmel-

delseblanketter.

Kun Egon Roesgaard har i et af de anonyme breve fået noget, der nærmer sig en trussel, og den består kun i, at den anonyme afsender meddeler, at han vil være på tilhørerpladserne i byrådet, når sagen om svinehunden skulle afgø-

res.

Ifølge justitsminister Erling Olsen har Danmark tre bevægelser, han betragter som nynazistiske. Det er Danmarks National Socialistiske Bevægelse (DNSB), Nationalpartiet Danmark (NPD) samt Partiet De Nationale (PDN). kj

Udklip af:
Dagbladet Holstebro

- 2 MRS. 1994

Å JOUR KLIP
Ravnsborggade 12-14
2200 København N
Tlf. 31 39 13 00

Udklip af:
Ringkjøbing Amts
Dagblad (V)

25 FEB. 1994

Svinehunden:

Roesgaard ikke tilfreds

Formanden for SF i Struer, Egon Roesgaard, er ikke særlig tilfreds med byrådets afvisning af hans forslag om at indkøbe og opstille »Min indre svinehund« i Struer.

Jeg kan godt forstå, at man er træt af det ry, som Struer efterhånden har fået, og at man helst vil lægge låg på hele sagen, men fremgangsmåden duer bare ikke. Byrådets afgørelse vil blive taget til indtægt af Kaj Villy Villadsen, siger han.

Egon Roesgaard mener, at byrådet i stedet burde have grebet chancen og sagt ja.

Byrådet havde her muligheden for at markere overfor omverden, at grænsen er nået, og hvis ikke vi gør det, bliver det værre

endnu. Jeg tror heller ikke, at partierne i byrådet skal gøre sig håb om at få de stemmer tilbage, som ved valget blev afgivet på Holger danske, med mindre man gør op med den holdning, som Kaj Villy Villadsen og hans parti står for, siger han.

Egon Roesgaard vil nu overveje, hvad han videre skal gøre i sagen. Foreløbig vil han afvente svar på den ansøgning, han har sendt til KADs og SIDs Medie- og Kulturfond, og han vil også overveje, om han skal følge det råd, han har fået fra flere sider, nemlig at starte en privat indsamling med det formål at indkøbe skulpturen.

Hvis det bliver udgangen på sagen, må vi se, om byrådet vil være med til at finde en plads til skulpturen, siger han. kj

Et Nej bør respekteres

1014
Steffen M. Kristensen, Knarbjerg Bakke 79, Struer, skriver:

Struer Byråds nej til »Min indre svinehund« er den klare sunde fornuft. Ganske vist skal racismen/nazismen/facismen o.lign. bekæmpes! Kære Gerda Hansen. De må acceptere, at »Min indre svinehund« ikke ønskes her i Struer, og De må kunne forstå, at be-

folkningen i Struer ikke ønsker skulpturen. Jeg er skuffet over Deres partiformand Egon Roesgaard, ikke svarede på mine 5 spørgsmål i mit læserbrev af 11. februar 1994, når Frede Farmand kunne give sine svar fra flere læsere! Min opfordring til at stemme klart nej, blev korrekt fulgt af byrådet. Nej er nej, og det bør Socialistisk Folkepartis

hr. Egon Roesgaard også acceptere. Nu er Kaj V. Villadsen, Holger Danske valgt ind på demokratisk vis. Selv om hr. Roesgaard vil anskaffe skulpturen via private midler bør den ikke opstilles i Struer Kommune. Jeg vil ligeledes opfordre Struer Byråd til at »Min indre svinehund« ikke får plads på nogen måde. I gamle dage var det sådan,

når man gik i en valgkamp, var det for at score pladser til det parti man repræsenterede. Nu bekæmpes de politiske modsætninger med provokationer og verbale udbrud. Ingen af disse midler bør tolereres! Der skal ikke lægges låg på sagen, før skulpturen er klart opgivet. Steffen Michael Kristensen.

Udklip af:

Ringkjøbing Amts
Dagblad (V)

24 FEB. 1994

Nej til svinehund

1017
Et næsten enigt byråd sagde nej til at indkøbe og opstille Jens Galschiøts skulptur »Min indre svinehund«.

Det skete efter en forholdsvis kort debat, hvor kun Kaj Villy Villadsen fra Holger Danske havde de store ord fremme.

Forslaget er fremsat af SF-formand Egon Roesgaard, der motiverer sit forslag med, at alt for mange Struer-boere ved byrådsvalget gav den indre svinehund for lang snor og stemte på Holger Danske.

Villadsen kaldte det »en utrolig ansøgning« og »et angreb på demokratiet og folkestyret«.

Han påstod også, at Egon Roesgaard mener, »at man er en svinehund, hvis man ikke stemmer ligesom han mener«.

Egon Roesgaard, der sad på tilhørerpladserne, er ikke medlem af byrådet og kunne derfor ikke svare igen, og borgmester Niels Bergholt kaldte da også Kaj Villy Villadsen til orden.

Her i byrådet behandler vi ikke ansøgeren, men ansøgningen. Vi kan angribe hinanden, men aldrig personer, der ikke sidder i byrådet, sagde han.

Det fandt Kaj Villy Villadsen sig modstræbende i, men først efter at have affy-

ret et par ukvemsord mere mod Egon Roesgaard.

I sin behandling af sagen gik byrådet på kompromis med sine egne principper om uddelegering af opgaver og ansvar.

Borgmester Niels Bergholt gjorde opmærksom på, at det kommunale kunstudvalg har et kommissorium, hvorefter det suverænt bestemmer, hvordan det afsatte beløb til kunstindkøb anvendes, og udvalgets afgørelse kan ikke ankes.

Alt så burde ansøgningen om indkøb af svinehunden have været truffet af kunstudvalget, men borgmesteren fik tilslutning fra alle sider, undtagen fra SF, til at sagen skulle afgøres og færdigbehandles i byrådet.

Han oplyste, at han i går havde fået en henvendelse fra Jens Galschiøt Christophersen, som var parat til at sænke prisen yderligere i forhold til det tilbud på 10.000 kr., som han fremsatte i Dagbladet Struer forleden, og at sagen som sådan derfor burde være sendt tilbage til kunstudvalget, der i første omgang sagde nej på grund af prisen.

Udvalget har ikke vurderet skulpturens kunstneriske værdi, og har udelukkende sagt nej på grund af prisen på 100.000 kr., som var nævnt i første omgang. Jeg opfatter dog debatten som gående langt ud over det kunstneriske, og derfor

vil jeg anbefale, at sagen afgøres her i byrådet, sagde Bergholt, som også oplyste, at han havde været i forbindelse med kunstudvalgets medlemmer, som meget frabad sig at skulle træffe den endelige afgørelse.

Kun Gerda Hansen, SF, gik imod at lade byrådet afgøre sagen. Hun mente, at afgørelsen af principielle grunde burde træffes af kunstudvalget.

På Socialdemokratiets vegne meddelte Leif Sørensen kort og godt, at partiet ikke ønsker at være med til at indkøbe skulpturen, og Hans Jørgen Andersen (FRP) fandt det godt, at sagen blev behandlet færdig af byrådet.

Vi sætter kunstudvalget i en klemme, hvis vi sender sagen tilbage. Jeg mener ikke, vi skal involvere os i sagen. Vi skal ikke grave grøfterne dybere, end de allerede er. Vi er alle valgt på demokratisk vis, sagde han.

Da byrådet stemte om sagen, var det en lidt kringlet formulering, det tog stilling til, nemlig »Hvem kan stemme for, at byrådet ikke involverer sig i sagen«?

Det kunne samtlige medlemmer med undtagelse af Gerda Hansen. På grund af formuleringen kunne hun heller ikke stemme imod, men måtte nøjes med at undlade at stemme. kj

Forslags-stilleren Egon Roesgaard:

Byrådets afgørelse virker lidt ynkelig

Formanden for SF i Struer, Egon Roesgaard, er ikke særlig tilfreds med byrådets afvisning af hans forslag om at indkøbe og opstille »Min indre svinehund« i Struer.

- Jeg kan godt forstå, at man er træt af det ry, som Struer efterhånden har fået, og at man helst vil lægge låg på hele sagen, men fremgangsmåden duer bare ikke. Byrådets afgørelse vil blive taget til indtægt af Kaj Villy Villadsen, siger han.

Egon Roesgaard mener,

Egon Roesgaard

at byrådet i stedet burde have grebet chancen og sagt ja.

- Byrådet havde her muligheden for at markere overfor omverden, at grænsen er nået, og hvis ikke vi gør det, bliver det værre endnu. Jeg tror heller ikke, at partierne i byrådet skal gøre sig håb om at få de stemmer tilbage, som ved valget blev afgivet på Holger danske, med mindre man gør op med den holdning, som Kaj Villy Villadsen og hans parti står for, siger han.

Egon Roesgaard vil nu overveje, hvad han videre skal gøre i sagen. Foreløbig vil han afvente svar på den ansøgning, han har sendt til KADs og SIDs Medie- og Kulturfond, og han vil også overveje, om han skal følge det råd, han har fået fra flere sider, nemlig at starte en privat indsamling med det formål at indkøbe skulpturen.

- Hvis det bliver udgangen på sagen, må vi se, om byrådet vil være med til at finde en plads til skulpturen, siger han. kj

Å JOUR KLIP
Ravnsborggade 12-14
2200 København N
Tlf. 31 39 13 00

Udklip af:
Dagbladet Holstebro

23 FEB. 1994

Å JOUR KLIP
Ravnsborggade 12-14
2200 København N
Tlf. 31 39 13 00

Udklip af:
Dagbladet Holstebro

23 FEB. 1994

Struer Byråd siger nej til svinehunder

1014
Et næsten enigt byråd sagde i aftes nej til at indkøbe og opstille Jens Galschiøt Christophersens skulptur »Min indre svinehund«.

Det skete efter en forholdsvis kort debat, hvor kun Kaj Villy Villadsen fra Holger Danske havde de store ord fremme.

Forslaget er fremsat af SF-formand Egon Roesgaard, der motiverer sit forslag med, at alt for mange Struer-boere ved byrådsvalget gav den indre svinehund for lang snor og stemte på Holger Danske.

Villadsen kaldte det »en utrolig ansøgning« og »et angreb på demokratiet og folkestyret«. Han påstod også, at Egon Roesgaard mener, »at man er en svinehund, hvis man ikke stemmer ligesom han mener«.

Egon Roesgaard, der sad på tilhørerpladserne, er ikke medlem af byrådet og kunne derfor ikke svare igen, og borgmester Niels Bergholt kaldte da også Kaj Villy Villadsen til orden:

- Her i byrådet behandler vi ikke ansøgeren, men ansøgningen. Vi kan angribe hinanden, men aldrig personer, der ikke sidder i byrådet, sagde han.

Det fandt Kaj Villy Villadsen sig modstræbende i, men først efter at have affyret et par ukvemsord mere mod Egon Roesgaard.

I sin behandling af sagen i sin behandling af sagen med sine egne principper

Selv om kunstneren Jens Galschiøt Christophersen kun har bedt om et beskedent, symbolsk beløb, for et eksemplar af »Min indre svinehund«, vil kommunen alligvel ikke anskaffe en svinehund. Byrådet - minus SF - gjorde kort proces i aftes og sagde klart: Nej tak.

om uddelegering af opgaver og ansvar.

Borgmester Niels Bergholt gjorde opmærksom på, at det kommunale kunstvalg har et kommissorium, hvorefter det suverænt bestemmer, hvordan det af-satte beløb til kunst-indkøb anvendes, og udvalgets afgørelse kan ikke ankes. Alt-så burde ansøgningen om indkøb af svinehunden ha-

ve været truffet af kunstudvalget, men borgmesteren fik tilslutning fra alle sider, undtagen fra SF, til at sagen skulle afgøres og færdigbehandles i byrådet.

Han oplyste, at han i går havde fået en henvendelse fra Jens Galschiøt Christophersen, som var parat til at sænke prisen yderligere i forhold til det tilbud på 10.000 kr., som han fremsat-

te i Dagbladet forleden, og at sagen som sådan derfor burde være sendt tilbage til kunstudvalget, der i første omgang sagde nej på grund af prisen.

- Udvalget har ikke vurderet skulpturens kunstneriske værdi, og har udelukkende sagt nej på grund af prisen på 100.000 kr., som var nævnt i første omgang. Jeg opfatter dog debatten

som gående langt ud over det kunstneriske vil jeg anbefale afgøres her i byrådsbergholt, som og at han havde været medlem, so frabad sig at skuden endelige afgørelse med kunstmedlemmer, so Kun Gerda Høgik imod at lad afgøre sagen. Hi at afgørelsen af p grund burde i kunstudvalget.

På Socialdemokraterne vegne meddelte I sen kort og godt, ikke ønsker at va at indkøbe skulpturen. Hans Jørgen (FRP) fandt det ggen blev behand af byrådet.

- Vi sætter kuns i en klemme, hvis sagen tilbage. J ikke, vi skal invsagen. Vi skal il grøfterne dyber allerede er. Vi er på demokratisk han.

Da byrådet stengen, var det en licformulering, det t til, nemlig »Hv stemme for, at byinvolverer sig i sa Det kunne samtlemmer med und Gerda Hansen. På formuleringen ku heller ikke stemmen måtte nøjes undlade at stemm

Å JOUR KLIP
Ravnsborggade 12-14
2200 København N
Tlf. 31 39 13 00

Udklip af:
Dagbladet Holstebro

22 FEB. 1994

Skal tæmmes

1014
Fhv. byrådsmedlem Elly Graversen, Bredgade 47, Struer, skriver:

Mærkelige ting i mærkelige tider. Det læste man om i avisen i 1915. I 1994 kan vi læse i Holstebro-Struer Dagblad om den indre svinehund, en skulptur nogen mener, der skal opstilles i Struer.

Den indre svinehund er en gammel fyr. Præster fortæller os om Adam og Eva, de første mennesker på jorden, de havde to sønner, den ene slog den anden ihjel, så voldsomt ender det heldigvis ikke så ofte, men ingen kan sige sig fri for den indre svine-

hund. 1014
Når de mennesker, med deres mange talenter og utrolige fantasi, et godt lønnet arbejde, lukker munden op og siger om de arbejdsløse, at de er dovne, de gider ikke arbejde, så er det deres indre svinehund, de lukker ud. Skal vi have balance i tingene og et bedre liv for så mange som muligt, må vi til at deles om det arbejde, der er, så svinehunden kan blive tæmmet.

Om vi så kan få den skulptur gratis, vil det være synd at stille den op her i Struer.

Elly Graversen

Frihed for alle

1014
Formand for Fremskridtspartiet i Struer Kommune, ejendoms handler Lars Hyldgaard, Søndergade 96, Struer, skriver:

Frihed er noget, vi må kæmpe for, både med os selv og på det politiske plan.

Er det frihed, når nogle mennesker eller politiske partier vil opstille en skulptur af den indre svinehund. Både ja og nej. Ja, hvis disse grupper opstiller en sådan skulptur udelukkende for egne midler, uden at bruge skatteborgernes penge eller fagforeningsmidler. Et sådant tiltag kan vi som frie og demokratiske medborgere ikke have noget imod, når bare de placerer skulpturen således, at det ikke virker som om, den er placeret af offentligheden. Man kan eventuelt placere den på egen ejendom og grund.

Men hvis man går efter at bruge offentlige midler både direkte eller indirekte til sådan et indkøb, og samtidig påtænker en samtering på offentlig ejendom, så bliver det meget betænkeligt set med frihedens øjne. For det første er det misbrug af offentlige midler, men det er også et alvorligt indgreb i det enkelte menneskes frihed, samt politisk plattenslageri og manipulation.

Vi burde alle bruge vores gode kræfter og evner til at få samfundet til at fungere optimalt. Der er mange ting at tage fat på, både som almindelig borger og som politiker.

Der er alt for mange arbejdsløse i vort samfund, det er på tide, at vores ansvarlige politikere og fagforeninger åbener øjnene og griber om ondets rod. For det at være arbejdsløs er ingen frihed, friheden er først for det enkelte menneske, når det har arbejde. Vi har også mange ældre og syge medborgere, som vi kan tage os meget bedre af, lad os have det mål, at give disse to grupper i vort samfund en mere tryk og menneskeværdig tilværelse.

Derfor, glem svinehunden, og lad os bruge kræfterne på de alvorlige og ansvarfulde problemer i vort samfund, så det enkelte menneske får frihed til selv at vælge, hvad der er godt for ham eller hende.

Lars Hyldgaard

Udklip af:

Dagbladet Holstebro

22 FEB. 1994

Svinehund for symbolsk beløb

Når Struer byråd på tirsdag skal tage stilling til Egon Roesgaards forslag om at købe skulpturen »Min indre svinehund«, behøver diskussionen ikke at dreje sig om penge.

Kunstneren Jens Galschiøt Christophersen forlanger nemlig ikke 100.000 kr. for den. Han siger, at hvis der kommer en officiel indbydelse, er han villig til at give den til Struer for et symbolsk beløb, som kan dække de direkte udgifter til transport, f. eks. et beløb på 10.000 kr.

- Skulpturen står nu i 20 byer rundt om i Europa, og de har ikke givet en krone for den. Jeg har ikke lavet det her for at tjene penge, men for at rejse en debat, og pengene skal ikke være noget problem, hvis Struer vil have skulpturen, siger kunstneren.

En fattigrøv

Han forklarer, at beløbet på 100.000 kr. er kommet frem, fordi det ville være den pris, en kunstner normalt skulle have for at skabe en sådan skulptur, som kunne sælges i fem-seks eksemplarer.

- Men pengene er ikke det afgørende. Jeg er alligevel en fattigrøv, og det bliver jeg nok ved med at være hele mit liv. Jeg skal ikke tjene penge på det her, siger Jens Galschiøt Christophersen, som selv har lånt 100.000 kr. i banken for at gennemføre sin kunsthæpning.

Han er glad for, at skulpturen allerede har været med til at sætte gang i den politiske debat i Struer, men samtidig gør han opmærksom på, at den ikke er rettet mod højrefløjen.

- Jeg kunne sagtens have lavet et højreorienteret svin

med armen opstrakt til nazi-hilsen, men det er ikke det, jeg har lavet. Skulpturen hedder netop »Min indre svinehund«. Det er din og min og vores allesammens svinehund, jeg har portrætteret. Vi har den nemlig allesammen inden i os, siger han.

Den virkelige fare

For Jens Galschiøt Christophersen er de små yderligtgående racistiske grupper ikke den virkelige fare, selvom de er udtryk for et sammenbrud i vore moralske værdier.

- Den virkelige fare er, at vi ikke hver især vedkender os vores indre svinehund. Så er det muligt for den at vokse på trods af vore hensigter for til sidst at tage magten over os, som det tidligere er sket i Europas historie.

Han mener, at hele Europa står overfor et næsten uløseligt dilemma med katastrofen lurende lige om hjørnet.

Angsten

- Det antal flygtninge, der kommer til Danmark og Europa nu, er ingenting. Hvad gør vi, hvis hungersnøden vokser i Afrika, eller der udbræder revolution i Rusland. Hvad gør vi, når millioner af mennesker flygter fra fortvivlende forhold og kræver del i vores rigdom? Hvad sker der med vores humanisme? Skal vi opbygge nye berlinmure for at holde dem ude? Og skal vi skyde dem, når murene alligevel ikke er stærke nok? Hvad skal vi gøre med danskere, der vil hjælpe dem, og med pårørende, der allerede er kommet ind i landet? Skal vi internere dem?

- Jeg har ikke noget svar, men spørgsmålene skræmmer mig, og jeg har lavet skulpturen som et udtryk for min egen angst. Jeg er bange for en dag at se en svinehund, når jeg ser mig selv i spejlet eller at naboen ligner min skulptur, når han stikker hovedet over hækken og kigger ind til mig, siger Jens Galschiøt Christophersen.

Skal være grim

Mange har i Struer taget afstand fra »Min indre svinehund«, fordi skulpturen ikke er pæn. Den betragtning giver kunstneren dem ret i, men han mener ikke, at man af den grund skal tage afstand fra skulpturen.

- Jeg har lavet smukke ting, men også ting, der er rædselsfulde. Kunst skal ikke absolut være pænt eller smukt. kj

Å JOUR KLIP
Ravnsborggade 12-14
2200 København N
Tlf. 31 39 13 00

Udclip af:
Ringkjøbing Amts
Dagblad (V)

19 FEB. 1994

Udclip af:

Ringkjøbing Amts
Dagblad (V)

Udclip af:

Thisted Dagblad

17 FEB. 1994

vinehunden snart 10/4 I debat i byrådet

meget vel blive på tilhørerpladser. Struer Byråd holder møde. skal nemlig tage til, om der skal 100.000 kr. til af skulpturen »Min indre svinehund«.

og stemte på partiet Holger Danske.

De mange stemmer resulterede i, at partiet fik formanden, Kaj Villy Villadsen, ind i byrådet, og han skal derfor selv være med til at afgøre, om Struer skal have en svinehund i anledning af hans politiske succes.

Borgmester Niels Bergholt sendte i første omgang forslaget til udtalelse i det kommunale kunstvalg, der består af Regitze Schou, Sarpsborgvej 52, og Søren Christensen, Park Allé 53. De vender tommelfingeren nedad, men gør det med en sådan begrundelse, at de undgår at tage

stilling til sagens politiske indhold.

Struer Kommune afsætter kun 129.000 kr. om året til kunstindkøb, og selv om der er overført lidt fra sidste år, er der for indeværende år kun 158.000 kr. til rådighed. På den baggrund mener kunstvalget, at det ikke kan anbefale at bruge 100.000 kr. på en enkelt skulptur. Den er simpelt hen for dyr i forhold til det beløb, der er til rådighed.

Når forslaget kommer op i byrådssalen, bliver det uden indstilling fra økonomiudvalget, men borgmester Niels Bergholt har gjort sin stilling klar. Han

går også imod forslaget og erklærer sig enig med kunstvalget. Han siger, at det vil skabe en uheldig præcedens, hvis byrådet går uden om kunstvalget og bevilger ekstra penge til indkøb af en enkelt skulptur. I så fald ville det være en mere rigtig løsning at forhøje det beløb, som kommunen hvert år afsætter til kunstindkøb.

- Den anden side af sagen er, at skulpturen danner indgang til mange andre synspunkter, som ikke har noget med kunst at gøre, og også af denne grund vil jeg stemme imod at bevilge de 100.000 kr., siger Niels Bergholt. kj

En tegning af svinehunden, som er 2,30 meter høj plus sokkel

Dagbladet Holstebro

21 FEB. 1994

Breve fra læserne

Frivillige bidrag søges

Togfører Gustav Rithmester, Søndergade 68, Struer, skriver:

Jeg læser Dagbladet for den 17. februar således, at kunstneren Jens Galschiøt Christophersen aldrig har forlangt 100.000 kroner for sit værk »Min indre svinehund«, kun 10.000 kroner til dækning af transport med videre. 20 andre europæiske byer har også fået værket gratis.

Det er vel meget godt? I januar måned ansøgte formanden for SF i Struer, Egon Roesgaard Struer byråd om en bevilling på 100.000 kroner til køb og opstilling af »Min indre svinehund«. Jeg opfatter tingene således, at Roesgaard

søger kommunen om 100.000 kroner uden overhovedet at have talt med kunstneren. Er dette ikke en sær fremgangsmåde? Havde Roesgaard talt med kunstneren inden afsendelse af ansøgningen til kommunen, ville kunstneren da have oplyst, at værket er gratis, og Roesgaard kunne nøjes med at søge kommunen om 10.000 kroner.

Tænk en masse snak vi havde været foruden, hvis der var lavet bedre sagsbehandling fra starten. For med en anskaffelsespris på kun 10.000 kroner for »Min indre svinehund« er jeg da sikker på, at man let finder en eller flere frivillige bidragydere.

Gustav Rithmester

Svinehunden forvist fra Odense

Svinehundens hjemby har sagt nej tak til at beholde den kontroversielle skulptur.

Af
LOUISE KJÆRGAARD

Først blev den fjernet fra Flakhaven, siden blev den udsat for hærværk - og nu får skulpturen den kolde skulder. 'Den indre Svinehund' har levet en hård tilværelse i sin hjemby. Nu er dens dage på Klingenberg talte. - En profet er sjældent agtet i sit føde-land, konstaterer Odense-kunstneren Jens Galschiøt Christophersen ærgerligt, efter han netop har modtaget et afslag fra Odense Bys Kunstfond om at beholde hans meget omdiskuterede skulptur.

- Det er beskæmmende for byen, at der ikke kan findes plads til Svinehunden. For vel er den grim, men den bærer en del af (kunst-)historien i sig, siger kunstneren.

Det vakte stor opsigt i november sidste år, da Jens Galschiøt Christophersen

uden varsel placerede 20 eksemplarer af sin gruppevækkende skulptur på offentlige pladser i Europas storbyer. Han finansierede projektet af egen lomme, drevet af det idealistiske motiv at minde europæerne om den indre svinehund, der lever i os allesammen og med mellemrum stikker hovedet frem i form af intolerance og racisme. Galschiøts initiativ blev hurtigt døbt 'historiens største kunsthappening'. Og netop begrebet happening er argumentet for Kunstforeningens nej til at finde en plads til Svinehunden i Odense.

- Odense fik skulpturen som en del af en happening. Og en happening er netop kendetegnet ved, at den har en vis levetid. Den mener vi, Svinehunden nu har haft i Odense, siger Stadsdirektør Bjarne Christensen.

Småligt

Skulpturen blev i sin tid placeret på Flakhaven, så dens borende blik spidde magtens mænd og kvinder på Rådhuset. Hurtigere end nogen andre steder reagerede byen bare to timer

Svinehunden, mens den endnu havde trynen i behold og netop var blevet opstillet på Klingenberg efter at være blevet fjernet fra Flakhaven. Arkivfoto: Steen Heiberg.

senere ved at fjerne den dengang anonyme gave fra pladsen.

- Derfor undrer det mig heller ikke, at Odense nu siger nej til at beholde skulpturen. På mig virker det lidt småligt eller provinsby-agtigt at der ikke er plads til provokationen. For Svinehunden er grim og provokerende, siger Jens Galschiøt Christophersen.

- Det har intet med smålighed at gøre. Vi betragter simpelt hen ikke skulpturen som kunst - kun som en del af en happening. Derfor har vi nu bedt Galschiøt om at fjerne skulptu-

ren. Vi har endda tilbudt at hjælpe ham med det. Hvor- når den skal fjernes og hvad, der så skal ske med den, ved jeg ikke endnu, siger Bjarne Christensen.

København siger ja

Den tyske regeringsby Bonn har optaget skulpturen i sin kunstsamling, og herhjemme har København nu fundet en egnet plads til Svinehunden. Fremover kan hovedstadens eksemplar beskues på Blågårdsp-lads, hvor dens symbolske ansigt tidligere har vist sig i voldelige optøjer og racisme.

Århus by har sagt nej tak

til Svinehunden, men med held opfordret kunstneren til at finde en anden aften i byen. Kulturuddannelsen Kaospiloterne har meldt sig som aftagere, og fra flere andre steder har der været bud efter skulpturene.

- Der må også være en skole, et gymnasium eller lignende i Odense, der vil have Svinehunden stående. En kunstforning i Slagelse har vist interesse, men jeg ser helst at den bliver i Odense, siger Jens Galschiøt Christophersen og opfordrer interesserede til at melde sig, så Odense kan beholde sin Svinehund.

ODENSE

d. 20/2 - 94

MORGENPOSTEN Fyens Stiftstidende 1. sektion 9

Friske varer i Tidsmejeriet

Badstuen spiller torsdag ud med et nyt forum for kunst og kultur. Jens Galschiøt Christophersen - ham med svinehunden - er første gæst.

Af
BENTE DALGAARD

Musik i malkemaskinen og friske varer i tidsvarende emballage. Det er ikke Ka-

roline-pigerne, som tropper op for at præsentere rød-kindede mejerigtige nyheder, men et kunst- og kulturinitiativ, der under navnet 'Tidsmejeriet' starter i værksteds- og kulturhuset Badstuen på Østre Stationsvej.

Badstuen er tidligere slået igennem med skæve Natcafé-arrangementer, og 'Tidsmejeriet' holdes i samme ånd med et totalmiljø, hvor tidens kultur-trend angribes fra flere forskellige retninger.

Der er lagt op til en stribe arrangementer med temaer som 'Krigen', 'Tårnet' og 'Billedet'. Mejeriets første tilbud er en aften

med kunst-happeningen 'Min indre svinehund', hvor der blev stillet beton-skulpturer af svinehunden op i 20 europæiske storbyer.

Jens Galschiøt vil i foredrag og causeri med Badstuens inspektør Søren Werner fortælle om sin kunst, sine ideer og sine livtag med samfund og kultur.

Der vil blive vist to film. Den ene om 'Min indre svinehund'-aktionen. Den anden om Galschiøt og Expo 92 i Sevilla, hvor han sammen med skulpturgruppen 'Kokon' deltog med 22 kæmpestålskjolde, der gennembydes af møre bronze-

Jens Galschiøt Christophersen bliver

ODENSE

Ugeavisen d. 23/2 94

Ham med den indre Svinehund

Midt i sidste års juletrav- lighed dukkede pludselig 20 indre svinehunde op i lige så mange europæiske storbyer. Det var den største kunsthappening i europæisk historie, og manden bag var den odenseanske smykkesmed og billedhugger Jens Galschiøt Christophersen. Ham kan man møde på Badstuen torsdag kl. 20. Her vil han i foredrag og causeri med Badstuens inspektør Søren Werner fortælle om sit liv og om at blive kendt som "ham med min indre svinehund". Bag arrangementet står Badstuens nyeste aktivitet, Tidsmejeriet.

SMAG DEN INDRE SVINEHUND

Mon ikke den indre svinehund, der torsdag afsjores på Badstuen, glider lidt lettere ned end de 20 beton-svin, der en dag i december dukkede op i lige så mange europæiske storbyer? De er både grimme og provokerende - hvad der også har været kunstneren Jens Galschiøt Christophersens hensigt. Men når Lars Brøndholm, kendt konditor på 'Gertz Conditori' i Nyborg, i den kommende uge skaber sin 58 centimeter høje kopi, bliver det ren kage.

Og den får gæsterne i 'Tidsmejeriet' (se omtalen andetsteds på siden) lov at smovse i sammen med en ordentlig kop kaffe, for svinet skal ved den lejlighed både både parteres og fortares.

Lars Brøndholm har både DM- og VM-medaljer fra tidligere dystere, og han er p.t. i finalen i VM i conditiori.

Gunner Frederiksen

Den Ny VerdensIMPULS

Iermed har redaktionen fornøjelsen at præsentere tidsskriftet i det nye look. I KI nr 4/93 har vi gjort rede for motivationen for dette hamskifte, og her skal jeg prøve at vise, hvilken relation det har til menneskehedens og det enkelte menneskes kosmiske situation.

I den eksisterende mediedækning, kan det næppe undgås, at det moderne menneske stopfodres med væld af utroligt hurtigt skiftende informationer om mere eller mindre voldsomme begivenheder overalt i verden. Men hvad er det i realiteten, der finder sted med og på vor kæreste Moder Jord og med alle os, der så inderligt afhængig af hendes velfærd?

Er en af historiens allerstørste omvæltninger, en gigantisk udrensings- og nedbrydelsesproces - og et dermed en række forsøg på at tilegne os et helt nyt og anderledes bevidsthedsfundament - simpelt udtrykt at skabe grundlag for en "ny himmel og en ny jord". Alt dette er resultat af den ny verdensimpuls, med stadig stigende styrke giver sig til kende: bevidstgørelse af utrolige mængder af mere eller mindre fortrængte negative bevidsthedstilstande, som indbyrdes had, hævnthirst, bitterhed, korruptiøse bedragerier, magtendenser, politiske og økonomiske skandaler, Mafia, og hvad ved jeg? Alt skal fjernes fra overfladen - på globalt plan som på individniveau. - Alt skal renses ud. Jorden skal renses. Men hvordan, det blot er fysisk forureningsbekæmpelse, så tror man fejl. Den største, mest centrale og skælsigste opgave ligger på det åndelige område, for hvordan skulle man kunne skabe et solidt grundlag for en ny og bedre verden - EN NY VERDENSORDEN - såfremt det eksisterende fundament af utålelige dogmer, sløvende vanetænkning og negative bevidsthedstendenser ikke kommer frem til overfladen og bliver rensede ud? - UMULIGT!

Er det ikke netop til den dommedagsepoke, vi er midt i, at fåre- og bukkementaliteten skal adskilles?

Det er, hvad vi oplever for øjnene af os. - Men hvorfor så omfattende og voldsomt? Svaret må være, at der er tale om såvel voldsomme dødskræmper som måske lige så voldsomme fødselsveer. En gammel og velkendt kultur må gå til grunde - dø døden - en ny og levedygtig fødes til verden. Her er politiske konferencer og møder ikke nok, er de aldrig så velmente. Skal vi opnå varelige, menneskeværdige og fredelige forhold på alle planer, så må vi erindre os, at FRED I HJERTET er HJERTET I FREDEN.

I dette introduktionsnummer af "Den Ny VerdensIMPULS" vil læserne blive præsenteret for forskellige situationer af den måde, hvorpå den ny verdensimpuls giver sig til kende.

I den første artikel, som læserne måske busker fra artiklen "Åndelig forureningsbekæmpelse" i KI nr 3/92, lægger jeg et ualmindelig klarsynet og præcist opgjort med, hvad han kalder SYSTEMET, som gennem religion, videnskab, økonomi styrer os alle og dermed lægger sin klamme hånd over menneskenes muligheder for selvstændig tænkning.

I overskriften "Vor indre Svinehund" bringes dernæst et interview med happeningkunstneren, der i sin kunstnæstastiske happening prøver at bevidstgøre os om vore indre svinehundstendenser. Gunnar Carlsson reviser tilfældighedsdogmet omkring Big Bang, hvorefter Per Bruus-Jensen poetisk og velopløst viser, hvordan menneskeheden er ved at vågne af sin vintersøvn til en kosmisk morgenrøde. Med disse artikler, som vi håber vil anbefale at læse i nævnte rækkefølge, skitseres et forløb, som viser en linje i det, vi oplever som turbulens, om trods alt er "turbulens med mening" - en nyfødsel - en bevidsthedens evolution. Som prikken over i den anden Martinus symfonien af med en artikel om "Kosmiske Glimt" - fremtidens løn til os alle.

I KI nr 1/93 bragte vi en astrologisk forudsigtelse over årets forløb i lyset af Uranus-Neptun-funktionerne, der netop fandt sted i 1993. Slog det til? Det gør Derek Seagrif status over. Vi har en sammenligning mellem psykoanalysen og Martinus og meget andet af interesse for vore - videnskabelige og heldigvis - sandhedsbundende læsere.

Interview med kunstneren Jens Galschiøt Christoffersen
v/ Gunner Frederiksen

Vor indre Svinehund

En sådan har vi alle, mener den odenseanske skulptør og happeningkunstner Jens Galschiøt Christoffersen. Vor indre Svinehund kan snige sig ind på os og vise sit hæslige ansigt, når som helst omstændighederne tillader det. Og det er netop, hvad der i stigende omfang finder sted i den seneste tids Europa. Christoffersen tænker ikke mindst på den stigende racisme, bestialsk vold mod sagesløse, grusomheder, voldtægt og tortur i det tidligere Jugoslavien, men så sandelig også i vort eget land. - Problemet er, at vi er tilbøjelige til at lukke øjnene og fortrænge vor egen indre Svinehund. Og det ønsker han at gøre noget ved.

Redaktionen har besøgt den fynske provokatør på hans værksted i Odense. Her fortæller han beredvilligt om baggrunden for det, andre har kaldt "kunsthistoriens største og mest opsigtsvækkende happening". Han ønsker at rejse debat om det enkelte menneskes ansvar for det, der præsenteres for øjnene af os. Menne-

sker, der retter deres gevær mod naboer og familiemedlemmer, de tidligere har levet fredeligt sammen med, vold og terror der udfoldes med en menneskeforagt, der skriger til himlen. - Hvis ikke vi lærer at vedkende os vor egen indre Svinehund, så giver vi den mulighed for at snige sig ind på os til trods for vore bedste hensigter om det modsatte. I værste fald kan vor "indre Svinehund" tage magten fra os - vi kan ende som dyr, hvad vi jo udmærket ved, at historien kan fremvise eksempler på.

Christoffersen går utraditionelt til værks. Med hjælp fra en stab af frivillige medarbejdere har han fremstillet tyve 2,30 meter høje tonstunge skulpturer i armeret beton, som de uden forudgående tilladelse har placeret på torve og pladser rundt om i europæiske storbyer med det formål at skabe debat om det enkelte menneskes bevidste eller ubevidste bidrag til den stigende foragt for menneskelige værdier i det moderne samfund.

Opstillet i 20 europæiske storbyer

præsenterer.

H appeningen har opnået bred pressedækning og har været på nationalt TV i næsten alle lande. Der er optaget et 30 minutters TV-program, som Christoffersen regner med vil blive vist i alle europæiske lande inden for det kommende år.

En væsentlig detalje, som bør kommenteres, er "Vor indre Svinehund"s vækstbetingelser. De er indgraveret på skulpturens mes-singplade med følgende ordlyd:

Vokser sig stor, når mennesker udsættes for vold, fornædrelse og respektløs behandling.

Der er en dyb - og advarende - sandhed i disse ord. Menneskene har set det utallige gange f. eks. under krige, mennesker i fangenskab, mennesker, der udsættes for diktatorers og deres håndlangeres nedværdigende behandling-er. Og hvad vi også kender fra psykiateres og psykologers erfaringer: Når børn ikke får tryghed og varme i deres første leveår, men udsættes for afvisning, som skaber grobund for mindreværdsfølelser, så viser det sig meget ofte, at de udvikler nogle negative karaktertræk, som nok på mange måder kan sammenlignes med dem, vi tillægger den indre Svinehund.

Det vil ikke være underligt, såfremt nogle her vil mene, at disse tanker kolliderer med kosmologiens analyser omkring lidelser som humanitetsfremmende erfaringer. For hvis denne - lad mig kalde den midlertidige sandhed - var den endelige, så ville det se særdeles sort ud for menneskeheden. Enhver gnist af optimisme måtte da hurtigst muligt manes dybt i den sorteste muld. Menneskeheden ville simpelt hen udslette sig selv.

Men sådan er det ikke, for der

findes en endnu dybere sandhed. For ret at forstå den kræves et væsentligt større mentalt perspektiv, end det majoriteten af menneskene bygger deres virkelighedsopfattelse på i dag. Ser vi nemlig tilværelsen i et evighedsperspektiv, så ser det noget anderledes ud. De lidelser man udsættes for - også de nævnte vækstbetingelser for den indre Svinehund, altså vold, fornædrelse og respektløs behandling - ja, også en evt. kærlighedsfattig barndom uden tryghed og varme - vil i sidste ende have en etisk udviklende effekt, hvilket for mange sikkert lyder usandsynligt - ja, ligefrem utopisk, netop fordi det ikke fremgår - eller i al fald sjældent - som det umiddelbare reaktionsmønster. Baggrunden herfor er, at så længe erindringerne om de påførte lidelser sidder i ens bevidsthed - omstændighederne hvorunder man har oplevet dem, personerne der var involveret, bitterheden omkring hvad man har oplevet som uretfærdigt, fornædrelserne der har givet alvorlige skår i sjælen osv., så vil det naturligt nok først og fremmest kalde på noget negativt - kald det blot den indre Svinehund.

Noget helt andet - og i denne forbindelse væsentligere - er, at billedet gradvis skifter, efterhånden som alle disse negative erindringsbilleder bortviskes af tidens tand. Det kan i heldigste fald være tilfældet i alderdommen, men med ret stor sandsynlighed i en kommende inkarnation. Naturen har - genial som den altid er - indrettet det så viseligt, at vi ikke kan huske vort tidligere liv. Glemselen viser sig her med en næsten lykkelig-glans. Bitterhed, had, fornædrelsen er borte med blæsten - bortvejret sammen med erindringerne om de omstændigheder og personer, der knyttede sig til de påførte lidelser. Tilbage er imidlertid det følelsesmæssige præg, som lidelserne har æren for - en åndelig berigelse, som bevirker, at man nu er blevet i stand til at opleve en slags ubevidst genkendelse på føleplanet, når man møder mennesker, der er genstand for tilsvaren-

de lidelser. Og denne evne, som man hverken kan studere sig til eller erhverve ved at lytte til præstens prædiken, den være sig aldrig så god, er simpelt hen den kosteligste gave af alle. Det drejer sig om intet mindre end evnen til at føle medlidende og trang til at hjælpe mennesker i nød. Menneskeheden største mangelvare; men ikke desto mindre det eneste, der kan frelse menneskeheden fra alvorlige katastrofetilstande.

Ondets Rod

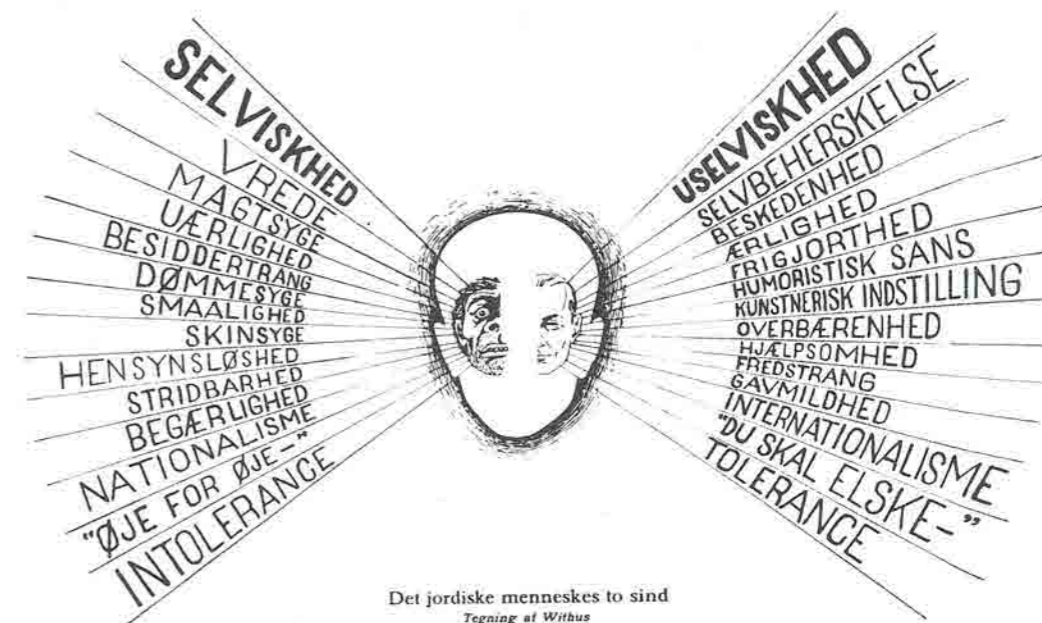
Skal man finde roden til de dødsensfarlige svinehundstener, så må vi imidlertid grave dybere, end de fleste tror. Vi kommer ikke uden om at skue i evigheds bakspejl. I løbet af menneskets årtusindlange vandring gennem et dyrerige efterfulgt af nogle mere eller mindre primitive såkaldt mennesketilstande, hvor egoismen simpelt hen var livsbetingende, er der indlejret en betragtelig portion tendenser til stridbarhed, aggression, selvishhed, vrede, magtsyge m. m. (se skitsen over menneskets to sind), som efterhånden er godt og grundigt skjult under huden. Det betyder imidlertid ikke, at de ikke eksisterer, tværtimod er det netop dem, der under den særdeles rammende betegnelse "Svinehundstendenser" meget let kan springe frem, når betingelserne taler derfor. Set i dette udviklingshistoriske lys er det ikke så underligt om skæbnens gudinde vil finde sig nødsaget til i ikke ringe grad at benytte grovfilen for at komme dem til livs. Men har man sat sig tilstrækkeligt ind i den skæbnelov, som uden nogen som helst konkurrence kan udnævnes til den mest pædagogiske af alle naturens love, så vil man også sande, at man ikke udsættes for noget som helst - godt eller ondt, kærtegn eller grovfil - uden det på en eller anden måde er forårsaget af en selv efter princippet om sæd og høst. - Uretfærdighed har - kosmisk set - ingen reel eksistens.

Den ny verdensimpuls

Spørger man: Hvad er et menneske? så vil man kunne plukke en buket af vidt forskellige svar. Men

når det kommer til stykket, bør der være bred enighed om, at mennesket - eller lad os sige "det såkaldte menneske" - er et fænomen, der ikke blot består af humane tilbøjeligheder og karaktertræk, som vi ikke har problemer med at få øje på; men som nævnt også af nogle

mere eller mindre fortrængte positive karaktertræk. Mon ikke de fleste vil nikke genkendende til i enstående illustration - om andet så på naboens vegne? - tror det!

Og her er det, den ny verdensimpuls kommer ind i billedet. For skal denne ny verdensimpuls, som i vor tid fejer hen over jorden, finde rodfæste og bære frugt, så er det vist på tide, at vi retter opmærksomheden mod vore skjulte dæmoner og åndelige ukrudsplanter. De må frem i lyset. - Men processen er også i fuld gang. De fleste husker Watergate-affæren for nogle år siden. I mit erindringsbillede står denne lys-sky affære på højt politisk plan som begyndelsen til en omfattende kædereaktion. En afsløringsbølge af korrupsion, bedragerier, Mafia, bankskandaler, politisk magtmisbrug, som vi jo slet ikke har set enden på endnu. Alle disse afsløringer - og dermed bevidstgørelsestendenser - er åbenlyse virkninger af den ny verdensimpuls. Sandheden - også og ikke mindst den ubehagelige - skal frem i dagens lys. Eksemplerne kan kalde på den globale pessimisme, netop fordi de i ikke ringe grad er med til

at tilsløre billedet af den humane vækst, som trods alt finder sted på længere sigt. Men som på kort sigt kan være sværere at få øje på. Vi lever i forsvarets epoke - militært som personligt. På intet område udviser det moderne menneske større genialitet, end hvor det drejer sig om at forsvare sig. De humane tendenser glorificeres (og inden for rimelighedens grænse kan det jo være godt nok), men med det farlige resultat at de inhumane fortrænges, fejes under gulvtæppet, presses ned i en svulmende ubevidsthed og dermed blokerer for udfoldelse af netop de humane karaktertræk, som skal bære den nye verdensimpuls frem til sejr. - Aldrig i menneskeheden historie har så mange mennesker ønsket at gøre så meget ved deres egen psykiske situation som netop i øjeblikket. Et bugnende terapimarked - på godt og ondt ganske vist - vidner om det. I stadig stigende grad bliver det moderne menneske, som af et ærligt hjerte prøver at skue indad,

bevidst om, at personlige me-blokeringer - i langt større udsning end ydre faktorer - er de vigtige årsager til mange af de n-skyer, som ikke alene gør sig dende på det storpolitiske, m-sandeligt også på det mennesk-plan. - Hvor der er tale om absolut seriøs indstilling til såd-mentale sanerings- og bevidstg-sesprocesser, kan de kun være nye verdensimpuls' ånd - j-betragtes som en direkte virkn-den måde, hvorpå den gør sig dende - en slags åndelig f-c-ningsbekæmpelse, eller som Russel gør gældende i "Den o-nende Jord": et udtryk for, at vi-vej ind i bevidsthedsalderen. bedste evne at medvirke til, ; også bliver en "bevidstgørel-der" kan kun være udtryk f-man er på bølgelængde med d-verdensimpuls.

Jens Galsciøt Christoffersens au-er "Smykkesmeden", Ejlskovsg-20, 5000 Odense C, tlf. 66 14 6

happeningen "Min indre Svinehund" fandt sted i dagene 8.-11. november 1993. En pressemeddelelse blev udsendt i forbindelse med begivenheden, bærer over-

Min Svinehund gennem Europa

lyder her: "En kold man-

dag morgen slog den indre Svinehund til i Europa. Det startede i Antwerpen kl. 5.25. Da indbyggerne stod op for at gå på arbejde den 8. nov. 1993, ventede der dem på byens torv et foruroligende syn. En mere end to meter høj, sort-grå skulptur af jern-armeret beton, som forestillede en menneskelignende skikkelse - men med et følt udseende svineboved. 15 minutter efter slog Svinehunden til igen; denne gang i Oslo, hvor en tilsvarende skulptur blev opdaget på pladsen foran det norske folketing. Og 35 minutter

senere i Amsterdam på Dampladsen, endnu en, og kort før klokken 8 på Grand Place i Bruxelles, endnu et svin. Om eftermiddagen slog Svinehunden til i Bonn, Paris og Stockholm.

Og tirsdag blev Geneve, København, Zürich, Lyon, Marseille og Milano ramt. Og inden 48 timer var gået, stod 20 Svinehunde på centrale pladser og torve i 20 af Europas storbyer".

Christoffersen fremhæver, at han ønsker at gøre opmærksom på, at vi

Happening-kunstneren i selskab med sine Svinehunde

er ansvarlige for det øgede had og forfølgelse af minoriteter. Den virkelige fare er ikke alle hver især ved- er os vores indre Svinehund - let muligt for den at vokse, på af vore hensigter - for til sidst ste fald helt at tage magten os.

er godt klar over, at alt er hypotetisk - endnu", siger Christoffersen - "men det er en mulighed. Og det skræmmer mig! Er Europa på vej hen? Er vi

parate til at forsvare vore humanistiske idealer? Og er vi parate til at forsvare dem på vegne af folk med en anden hudfarve - eller gælder det kun for hvide? Er vi blevet så materialistiske, at vi værdsætter vor utrolig høje levestandard så højt, at vi er parate til at ofre vor menneskelige værdighed for den - og ende som de rene Svinehunde?"

Redaktionen: "Gav det slet ikke problemer, sådan uden videre at placere de store Svinehunde på offentlige steder?"

Christoffersen: "Det gik faktisk forbausende gnidningsfrit. Folk forestiller sig slet ikke, at man kan komme med stor lastbil med kran og en masse grej til et offentligt sted uden myndighedernes tilladelse. Det første sted var Antwerpen, hvor vi ankom om natten. Medens vi var i færd med at placere skulpturen kom to politibetjente gående. Lige straks troede vi, at vi blev arresteret, men vi fortalte dem, at det drejede sig om et kunstprojekt i forbindelse med EU og oplyste noget om formålet, samt at vi skulle til 19 andre storbyer. Derefter

slentrede de bare videre. Det har sikkert også hjulpet, at vi alle optrådte i ens kedeldragter, der så meget offentlige ud. Vi havde simpelt hen lejet dem til formålet.

Samme dags eftermiddag placerede vi en Svinehund på Bastillepladsen i Paris, hvor der var flere betjente. Selv om vi rent faktisk blokerede en del af trafikken, kunne vi i ro og mag hejse den tunge betonfigur ned og placere den midt på pladsen uden at nogen søgte at forhindre det. I Berlin var der samtidig et stort karnevalsoptog på Brandenburger Tor, og folk troede blot, at vor Svinehund var et led i karnevallet. Den sidste Svinehund blev placeret i Barcelona klokken tolv om middagen. Her havde vi aktiveret pressen, så der var stort opbud af pressefolk og fotografer fra TV og aviserne. Det samlede en stor skare tilskuere, som klappede ivrigt, da vi foretog afdekningen af skulpturen ved at trække en hætte op, som man plejer ved sådanne lejligheder. Der blev samtidig drukket champagne, og vi blev filmet og interviewet til presen."

Redaktionen: "Hvordan har pressen og folk i almindelighed reageret?"

Christoffersen: "Der har været ret meget presseomtale og en del debat f. eks. her i Danmark og også ret meget i Barcelona. Men det er vigtigt i den forbindelse, at uanset hvad man gør ved denne Svinehund, så vil det have en symbolsk betydning. Hvis man vælger som f. eks. i Bruxelles at fjerne figuren og placere den inde på politistationen, så siger det jo mere om Bruxelles, end det siger om mig. De spærrer deres egen indre Svinehund inde. Og det er jo netop det, der er den store fare.

En provokation til eftertanke

Det fremgår af projektets pressemeddelelse, at Christoffersen betragter denne happening som hans personlige respons som kunstner på hans egen angst. - "Jeg giver intet

svar", siger han. "Skulpturerne er mit forsøg på at provokere folk til eftertanke. Jeg håber, den vil provokere til debat mange steder og på mange planer. Jeg har hørt, at folk er begyndt at diskutere den i busser, der er kørt forbi skulpturen. Næste gang de passerer den til fods, stopper de måske op og læser de indgraverede skilte på den. Og måske vil de se sammenhængen - at de små fordomme, de fleste af os går rundt og har om hinanden og om folk fra andre kulturer, i virkeligheden er en del af vores potentielle racisme, vores indre Svinehund. Og at det i virkeligheden ikke er de fremmede, men os selv og vores grådighed, der truer vores kultur."

Skulpturens navn står indgraveret på en messingplade på skulpturen sammen med en leksikonagtig forklaring på, hvad det er for et bæst:

"MIN INDRE SVINEHUND"

Tilholdssted: I dig og mig, dvs. i hvert eneste individ af Homo Sapiens.

Vækstbetingelser: Vokser sig stor, når mennesker udsættes for vold, fornærelse og respektløs behandling.

Adfærd: Angriber menneskets etiske værdigrundlag, så racisme, fremmedhad og intolerance får overtaget.

Udbredelse: Kan fuldstændig tage magten i det enkelte menneske, i sociale grupper og i ekstreme tilfælde over hele befolkningen.

MÅ IKKE FODRES!

Det skal tilføjes, at ud over nogle mindre bidrag fra forskellige fonde, har denne særprægede kunst-happening kostet Jens Galsciøt Christoffersen over 100.000 kr, som han betragter som sit bidrag

til større menneskelig forståelse.

Forsøg på en vurdering

I en vurdering af Christoffersens usædvanlige initiativ vil nogle måske hæfte sig ved, at det faktisk var ulovligt, idet der (i al fald i Danmark) kræves tilladelse fra de kommunale myndigheder til opstilling af skulpturer og lignende kunstgenstande. Personligt mener jeg, der ligger en betydelig formildende omstændighed i selve det idealistiske formål, og mon ikke vi kan blive enige om, at han simpelt hen rammer plet. Når vi ret betænker, hvor tilbøjelige vi er til i tide og utide at henlede opmærksomheden på, hvad de "andre" gør eller ikke gør, hvad regeringen gør, eller skulle have gjort, naboen, politiet, københavnerne, jyderne, flygtningene osv. osv. Og hvad er formålet andet end at fortrænge vor egen indre Svinehund?

Freden skal skabes i det enkelte menneskes sind. Kan kunstneren med fredelige midler bevidstgøre os om dette personlige ansvar, skal det herfra hilses med tilfredshed.

I stedet for at søge om tilladelse sendte Christoffersen en telefax til myndighederne i de pågældende byer, hvor han bad om, at skulpturen måtte få lov at blive stående i to uger. - For som han skriver: *Det ligger i happeningens ånd - at pludselig er den der, ud af det blå, uden at nogen forventer det. Det er en fuldstændig overraskelse.* Gad vidst om det havde været muligt, såfremt der skulle indhentes højtidelig tilladelse?

Efter de to ugers forløb har Christoffersen sendt et standardbrev til alle 20 borgmestere, hvor han fortæller om sin gave og desuden foreslår, at skulpturen sælges på kunstauktion, så man kan donere det indkomne beløb til en fond, der arbejder i samme ånd, som happeningen re-

Den ækle figur

Husmoder Tove Westergaard, Fasanvej 12, Bremdal, skriver:

Når man tilhører det rigtige parti, kan alt nok lade sig gøre. Golfbane til 3,5 mill. Er der ikke mange andre ting, der var mere nødvendigt?

Og hvad angår SF Egon Roesgaards ansøgning om 100.000 kroner til den ækle figur »Min indre svinehund«. Hvis han tror, vi

skammer os over os selv, skulle han gribe i egen barm, med hensyn til racisme.

Hvad med hans partimedlemmer i København, der ikke vil give indvandrerdamen Lubna Elaki den post, hun har krav på!

Hvis ikke det er racisme, så er der noget jeg har misforstået, så hvis vi får den figur, synes jeg den skal stilles op hos Roesgaard.

Tove Westergaard

Udklip af:

Dagbladet Holstebro

5 FEB. 1994

Dagbladet Holstebro

14 FEB. 1994

Om svinehund

Steffen Michael Kristensen, Knarbjerg Bakke 79, Knarbjerg, skriver:

Cirka midten af januar 1994 foreslog Socialistisk Folkepartis Egon Roesgaard, for at bekæmpe racismen i Struer, at købe »Min indre Svinehund« for 100.000 kroner af Struer Kommunes skattebudget, som jeg opfordrede ved et tidligere læserbrev at sige nej til. Det argument står jeg stadig fast på.

Vi husker, at tidligere sømandschef Preben Møller Hansen (Fælles Kurs) kom ind i tinget i september 1987 og blev prompte stemt ud i maj 1988, og uden endda skulpturer! De provokerende og verbale udgydelser accepteres ikke i længden.

Nej, jeg stemmer ikke på partiet Holger Danske. Men Holger Danske er valgt ind i november 1993 med virkning i byrådet for cirka halvanden måned siden.

Hvad enten man kan lide det eller ej, må man acceptere demokratiets spilleregler. Nej, jeg er heller ikke racist. »Min indre Svinehund« kan ikke bruges til at bekæmpe racisme med.

Jeg ved godt, som sidst, at vi desværre har et Balkan-dilemma, som skal tages alvorligt. Og menneskers liv skal fortsat beskyttes. »Min indre Svinehund« er trøls at se på. Jeg har for cirka et halvt år siden set den i København i forbindelse med en turnering derovre. Den er ikke køn. Den skræmmer folk i det hele taget. Så jeg har følgende spørgsmål til hr. Roesgaard:

Når partiet Holger Danske bliver stemt ud af Struer Byråd, skal »Min indre Svinehund« så stadig blive stående?

Den dag partiet Holger Danske bliver stemt ud, var det ikke bedre at bruge de 100.000 kroner til noget me-

re fornuft Socialkon

Når So parti går lignende, København en verbal valgt ind vis, alligevel ærlig, er d Accepter Folkeparti af valgest

Har vi ik andre arg esgaard?

Jeg vil g alle fem sp

Nej, jeg v bekæmpel hetz, verba nende, og j racisme. J i, hvad Gu skrev i sin svinehund opnår ikk hævn, hv freds. S

Søger kulturfond om penge til svinehunden

Formanden for SF i Struer, Egon Roesgaard, søger nu KADs og SIDs Medie- og Kulturfond om penge til indkøb og opstilling af Jens Galschiøt Christophersens skulptur »Min indre svinehund«.

Egon Roesgaard har foreslået Struer Byråd at købe og opstille skulpturen med den begrundelse, at der ved byrådsvalget var 618 vælgere, der stemte på det yderligtgående højrefløjsparti Holger Danske og dermed lod deres indre svinehund få for lang snor.

Kommunens kunstvalg har i første omgang sagt nej, fordi det i ansøgningen blev nævnt, at skulpturen ville koste 100.000 kr. Det mener udvalget er for meget i forhold til det beskudte budget, der er til rådighed. Senere har Jens Galschiøt Christophersen til Dagbladet sagt, at pengene ikke skal være noget problem. Hvis han får en officiel henvendelse fra Struer, er han villig til at overdrage skulpturen til

kommunen for et symbolsk beløb, og derfor er der nu ånet for en ny diskussion.

Egon Roesgaard har samtidig med ansøgningen til kulturfonden sendt et spørgsmål til byrådets spørgetid. Det lyder:

»Jeg skal hermed stille spørgsmål til byrådet angående mit forslag om opstilling af Jens Galschiøt Christophersens skulptur »Min indre svinehund«.

Hvis det lykkes mig at få KADs og SIDs Medie- og Kulturfond til at støtte projektet, vil byrådet så støtte forslaget med et tilsvarende beløb eller evt. mindre?

Hvis ikke, påtænker byrådet da på anden vis at markere overfor befolkningen, at der ved indtrædelse af Holger Danske i byrådet er nået en grænse for, hvor langt samarbejdet i byrådet kan strækkes.«

Det fremgår ikke af byrådets dagsorden, om spørgsmålet bliver behandlet i spørgetiden, når byrådet holder møde på tirsdag.

Egon Roesgaard - søger kulturfond om penge til svinehunden.

Der innere Schweinehund

Udtrykket »den indre svinehund« stammer fra det tyske. »Der innere Schweinehund«, der oprindeligt blev brugt af første verdenskrigs tyske soldater om umandig og kujonagtig optræden. Men udtrykket blev først for alvor slået fast i tysk

sprogbrug, da den tyske socialdemokrat Kurt Schumacher i 1932 i den tyske rigsdag i et svar til nazisterne sagde, at »hele den national-socialistiske agitation er en permanent appel til den indre svinehund i mennesket.«

Kunstneren Jens Galschiøt Christophersen har med sin skulptur ikke ønsket at ramme de højre-radikale partier. Han har kaldt skulpturen »Min indre svinehund« med henblik på den svinehund, der bor i os alle.

À JOUR KLIP
Ravnsborggade 12-14
2200 København N
Tlf. 31 39 13 00

Udklip af:
Dagbladet Holstebro

4 FEB. 1994

Holger Danske:

Kræver svinehunden behandlet i byrådet

Byrådsmedlem Kaj Villy Villadsen fra partiet Holger Danske vil have SFs forslag om at bevilge 100.000 kr. til indkøb af skulpturen »Min indre svinehund« behandlet i byrådsalen.

- Sagen har ikke ret meget med kunst at gøre. Det er først og fremmest en politisk sag, og derfor er jeg ikke tilfreds med, at borgmester Niels Bergholt har sendt den videre til kommunens kunstvalg, siger han.

Det er formanden for SF i Struer og SF-folketingskandidat Egon Roesgaard, der har foreslået Struer Byråd at bevilge de 100.000 kr. til indkøb af Jens Galschiøt Christophersens skulptur. Han mener, at den bør opstilles i Struer, fordi mange

mennesker i kommunen »lod deres indre svinehund få så lang snor, at de ved kommunalvalget gik hen og stemte på et parti, der på visse punkter har sammenfaldende synspunkter med facisterne i trediverne.«

- Det forslag har borgmesteren sendt til kommunens kunstvalg, og det synes jeg ikke, han kan tillade sig. Jeg har krævet ansøgningen debatteret i økonomiudvalget og i byrådet, men begge dele har borgmesteren afvist, siger Kaj Villy Villadsen.

Han begrundet sit krav med, at vælgerne skal have at vide, hvordan byrådsmedlemmerne stiller sig til sagen.

- Byrådsmedlemmerne kan vælgerne skifte ud, men de kan ikke udskifte medlem-

merne af kunstvalget, og derfor er det i mine øjne en udemokratisk fremgangsmåde, som borgmesteren har valgt, siger Kaj Villy Villadsen.

Tror sagen bliver afvist

Borgmester Niels Bergholt siger hertil, at sagen har fået den helt normale behandling. Den er sendt til udtalelse i det fagudvalg, som den hører ind under, men det udelukker ikke, at den senere kommer op både i økonomiudvalget og byrådet.

- Men hvis nogen vil bruge sagen til en politisk debat, fortryder jeg næsten, at jeg har sendt sagen til kunstvalget. Det er utopi at tro, at et nyt kunstvalg

vil lade sig inddrage i en politisk sag og bruge 100.000 kr. på formålet, og hvis ansøgningen kommer op i byrådet, tror jeg også, den bliver afvist. Det er i hvert fald mit indtryk efter den snak, der har været mand og mand imellem, siger han.

Niels Bergholt opfordrer samtidig til at slå koldt vand i blodet.

- Tilsyneladende skal sagen bruges til at skabe en politisk debat, men det er en debat, som jeg ikke vil deltage i. Jeg er modstander af, at man bruger en sådan skulptur til at grave politiske grøfter. Jeg synes, det er vigtigere, at vi koncentrerer os om kommunalpolitik, end at vi bidrager til at skabe splid i befolkningen, siger han.

kj

ET DA HUN VALGT BYRÅDET

efter valget kunne ØK-
rabet Erik Levison
ikke længere bruge
Pedersen som salgschef

hus, fyrede 23. november
sidste år Birgitte Pedersen
som salgschef. Den 16. no-
vember var hun med et flot
personligt stemmetal blevet
valgt ind i Århus byråd.

Selv tør hun ikke direkte
påstå, at fyringen udeluk-
kende skyldes valget:

KAN INTET BEVISE

- Nej, for det kan jeg jo ikke
bevise. Jeg ved jo ikke, hvad
baggrunden er - om den er
anderledes end den, der
står. Men det forekommer
mig i hvert fald ikke at være
umiddelbart indlysende, at
jeg skulle fyres.

- Men det kan ikke und-
gås, at både jeg selv og alle
mulige andre får den tanke,
at min fyring har noget at
gøre med mit valg til byrå-
det, siger Birgitte Pedersen.

Hun bad allerede for et år
siden ledelsen om tilladelse
til at stille op til byrådet. Og
hun fik et klart ja. Men

siden er der kommet helt ny
ledelse på Erik Levison i
Danmark.

Firmaets ny salgsdirek-
tør, Per Brandenburg, siger
til Ekstra Bladet:

- Ja, jeg traf beslutningen
om at fyre Birgitte Peder-
sen. Der var ikke brug for
hende længere i firmaet. Vi
har måttet fyre 5-6 ud af i
alt 70.

I fyresedlen skriver han,
at Birgitte fyres 'som en del
af en betydelig omkost-
ningsreduktion som følge af
den økonomiske afmatning i
den grafiske branche'.

- Du fyrede hende otte da-
ge efter, at hun var blevet
valgt til byrådet? Kan du
ikke li, at de ansatte er akti-
ve uden for jobbet?

- Joda, det sætter jeg oven
i købet pris på. Fyringen
skyldes ikke, at hun er valgt
ind i byrådet. Den er ene og
alene baseret på salgs-resul-
tater og det faktum, at vi
også nedlægger vores År-
hus-kontor, så vi fremover

Birgitte Pedersen spurgte ledelsen af ØK-datterselskabet Erik Levison, om firmaet havde noget imod, at hun stillede op til kommunalvalget. Det måtte hun gerne, men så blev ledelsen skiftet ud og pludselig skulle Århus-kontoret nedlægges. Var det den indre svinehund, der fik sit?

kører hele landet fra Køben-
havn.

- Nu er - eller var - der
tilfældigvis kun én ansat i
Århus?

- Ja, og det er Birgitte
Pedersen, det ved jeg godt.

Men det har intet med hen-
des byråds-valg at gøre, det
garanterer jeg for. Det er
udelukkende salgs-resulta-
ter.

- Siger du, at Århus-afde-
lingen solgte for lidt?

- Det har jeg intet sagt
om, lyder den overbevisende
forklaring fra ØK-datter-
selskabets salgschef.

AF KURT SIMONSEN
FOTO: ERIK KRAGH

Å JOUR KLIP

Ravnsborggade 12-14
2200 København N
Tlf. 31 39 13 00

Udklip af:

EKSTRA BLADET

2 JAN. 1994

DEN INDRE 1014 DANSKE HUND

I Jyllands-Posten kommer
formanden for Den Danske
Forening, handelsskolelæ-
rer Ole Hasselbalch, med en
højest overraskende oplys-
ning

'I 1987 dannedes en for-
ening, som under navnet
Den Danske Forening påtog
sig at bringe en række ube-
hagelige og i de menings-
dannende kredse uønskede
sandheder om indvandrin-
gen til Danmark frem for
offentligheden.'

Tænk, er det virkelig det,
de laver i den forening!

Og vi, som altid har troet,
at foreningens formål var at
fremavle det spirende frem-
medhad og fodre den indre
svinehund.

Det har vi nu formandens
ord for, at de ikke gør.

Så vi må nøjes med at
konstatere, at det bare virker
sådan.

Vi har det bare som fru
Jensen, da hun skulle for-
svare sig mod denne ankla-
ge fra naboen, fru Andersen:

- Jeg hører, De går og
spredt rygter om, at min
mand har en vorte på tisse-
manden!

- Det har jeg aldrig sagt!
svarede fru Jensen vredt. -
Jeg har bare sagt, at det
føles sådan.

En indre svinehund, som slet ikke har noget med den danske forening at gøre! (Foto: Finn Frandsen)

Det er vigtigt, at vi hver især kigger på vores egne fordomme. Ellers rykker risikoen for et samfundsmæssigt sammenbrud nærmere, siger billedhuggeren Jens Galschiøt Christophersen, som personligt har villet provokere Europa til eftertanke. I kæmpehappeningen Min indre Svinehund placerede han 20 tonstunge skulpturer på centrale pladser rundt omkring på kontinentet

Foto: Kim Rune Jessen, Nordfoto

Svinehunden Europa retur

117

tusmørkesvinet

REPORTAGE

Af Peter Juncker-Mikkelsen

Pludselig en dag stod det der, svinet. På Rådhuspladsen, på Groen platz, Bastillepladsen og mange andre pladser spredt ud over de europæiske hovedstæder.

Manden bag projekt "Min indre svinehund" hedder Jens Galschiot Christophersen, men han vil hellere kaldes Morfar. Han lavede de mange svinehunde i armeret beton og fortæller her, hvorfor det ikke skulle være et skinheadsvin.

PRESS tog turen med.

PRESS JAN. 94

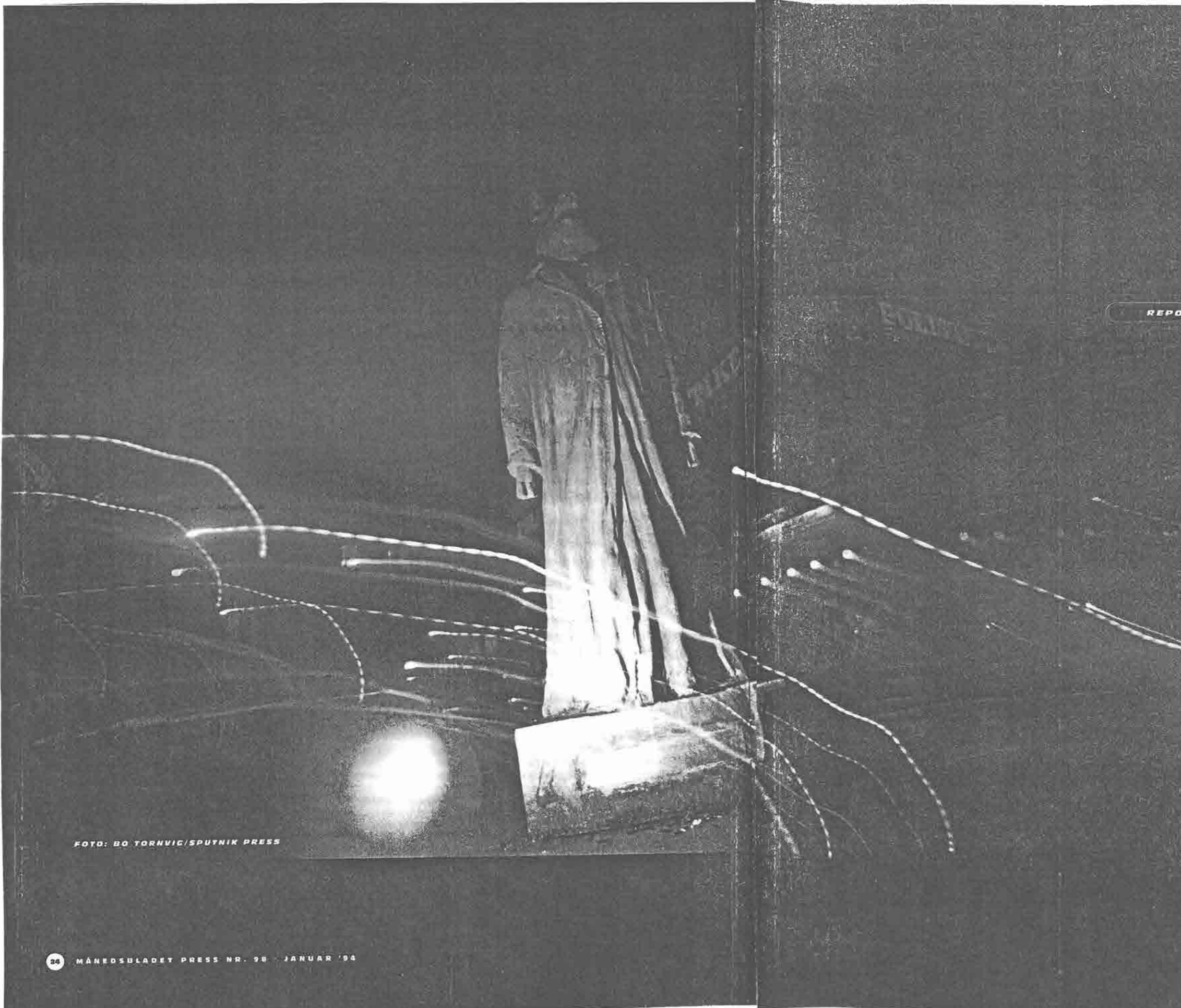

FOTO: BO TORNVIC/SPUTNIK PRESS

Modkultur eller lokkemad

AF
HENNY CHRISTENSEN

Er kulturen en dåseåbner til folkets opmærksomhed, et investeringsobjekt eller en økonomisk nødlidende, der bør hjælpes? Fagbevægelsens kultursyn er i forandring, og medlemmerne er til både Louisiana, video, jazz og korsang og Det Kgl. Teater med rabat

Der var engang, hvor danske arbejdere trofast mødtes under fanerne og sang Oskar Hansens sange om smældende røde flag, knyttede næver og sammenhold.

I dag kommer fanerne stort set kun frem ved festlige lejligheder, og de færreste kan arbejdersangene udenad.

Kampsangene, Arbejdernes Teater, de røde revyer og hvad der ellers kendetegnede fagbevægelsens kultursyn i begyndelsen af århundredet trives nu i historiebøgerne.

Fagbevægelsen hylder ikke længere kun sin egen kultur - arbejderkulturen - men fremstår derimod med et langt mere nuanceret syn på teater, musik, maleri og de øvrige kunstarter.

Men det er med holdningerne til kulturen som med udvalget i en slikbutik: Hvad der er favoritten for nogle, kan andre umuligt få ned.

De faglige organisationer optræder derfor ofte i yderst forskellige roller som kulturelle aktører, sponsorer og mæcener.

Håndbold og Pelle

Mens Dansk Metalarbejderforbund spænder sine millioner på kvindernes håndboldlandshold, betaler HK professionelle kunstnere for at inspirere forbundets medlemmer til at komme videre med sangen, skriveriet eller maleriet.

Specialarbejderforbundet (SiD), støtter både stort og småt: Egnsspil, skoleelevers historieundervisning og film, der begejstrer publikum, anmeldere og prisuddelere, er eksempler på, hvad SiD har ydet økonomiske håndsrækninger til.

Den Oscar-belønnede film af Bille August, Pelle Erobreren og Erik Clausens De Frigjorte, der netop er Bodil-belønnet, var aldrig blevet til virkelighed uden SiD's millionstøtte.

Når fagbevægelsens fælles stemme, LO, formulerer sin kulturpolitik, handler det først og fremmest om at skabe rammer. Fagbevægelsen skal ikke belære medlemmerne om, hvad der er godt og skidt, men derimod give muligheder for det frie valg, mener LO.

Den bredeste kultur

Da LO i efteråret delte sin kulturpris ud, fik et sønderjysk beskæftigelsesprojekt 100.000 kroner. Dermed udvidede LO den kulturelle ramme betydeligt. For få år siden kunne bistandsklienter ikke udkonkurrere en billedhugger, musiker, skuespiller eller

andre mere fornuftige modtagere.

Men ifølge LO's hovedkasserer, Erik Hemmingsen, er beskæftigelsesprojektet, hvor unge ledige istandsætter et gammelt skib, et eksempel på kultur i bredeste forstand, og derfor bør det støttes.

Selv om der kommer forskellige signaler fra fagbevægelsens organisationer, er der enighed om én ting: Grænsen mellem arbejderkultur og finkultur er visket ud.

"Der er ikke noget finkulturelt, som ikke er for alle mennesker - altså også for fagbevægelsens medlemmer", står der i "Fagbevægelsens kulturpolitiske strategi frem mod år 2000."

Heraf fremgår det også, at den folkelige kultur, som har til formål at få folk engageret og gjort aktive med udgangspunkt i deres egen virkelighed, ligger fagbevægelsens idégrundlag nærmest.

HK mod nye horisonter

Landets største faglige organisation, HK, der blandt andet huser kassedamer, sekretærer og klinikassistentter, er det forbund, der har sat sit kultur-arbejde mest i system.

Forbundet giver sine 360.000 medlemmer et såkaldt "24-timers medlemskab" med tilbud døgnet rundt. Ud over de traditionelle faglige opgaver står der teater, sang, musik, billedkunst, sommerlejr, ferier og forsikringer på HK's dagsorden.

Forbundet har tilmed etableret et kultursekretariat bemandet med en fuldtidsmedarbejder, som er med til at placere de 3.3 millioner kroner, som HK centralt bruger på kultur hvert år. Med de lokale aktiviteter er budgettet på 6-7 millioner kroner.

"24-timers medlemskabet" er ofte i strid modvind - både i og uden for forbundshuset - men HK's næstformand, Liselotte Knudsen, fastholder, at de kulturelle tilbud er en uhyre vigtig brik i det faglige arbejde.

"Når vi konfronterer medlemmerne med gode kunstnere, lukker vi låger op. Vi giver medlemmerne nye oplevelser og gør deres liv rarere og glattere. Det giver grobund for nye initiativer - også i det faglige arbejde," siger Liselotte Knudsen.

Kultur som lokkemad

Hun erkender, at de kulturelle aktiviteter også bruges som lokkemad. Et teaterstykke, en sommerlejr eller en tur til Louisiana trækker mere, end et traditionelt møde med en alenlang dagsorden - også selv om der listes fagpolitik ind ad bagvejen på museumsturen.

HK har netop hædret jazzmusikeren Marilyn Mazur med forbundets arbejdslegat på 150.000 kroner. Med titlen "Årets HK-Kunstner" følger en forpligtelse til at deltage i HK-aktiviteter rundt om i landet.

"Kunstnerens vilkår er gennemgående vanskelige - både når det drejer sig om økonomi og muligheden for at komme i kontakt med et bredere publikum. Med legatet håber vi, at kunstnerne og HK'erne når hinanden," siger Liselotte Knudsen, der betragter prisen som et økonomisk sikkerhedsnet og et springbræt til nye projekter for kunstneren.

HK vil gerne hjælpe nye talenter på vej, men forbundet hædrer dog kun kunstnere, der i forvejen er så professionelle, at de har erfaringer og viden at dele ud af. Marilyn Mazur skal således komponere til og dirigere HK's kor, og der er planer om, at hun skal udgive en CD, hvor forbundets medlemmer medvirker.

"Det er ingen sag at dele penge ud. Det svære er at finde de kunstnere, der har et budskab, som HK'erne kan bruge," siger Liselotte Knudsen.

Fra modkultur til service

Ønsket om at bringe kunstnere, fagbevægelse og medlemmer tættere på hinanden er ikke nyt. ARTE, arbejderbevægelsens mest betydningsfulde kulturorganisation, blev stiftet netop for at forene den levende kunst med det store publikum.

ARTE blev til i 1946 på initiativ af Socialdemokratiet, fagbevægelsen og en række kunstnere. Opsøgende

arbejde på virksomhederne og opbygningen af et net af kulturtilidsmænd prægede de første år. Formidling af teaterbilletter kom til senere og er i dag det bærende i organisationens virke.

ARTEs historie begyndte på et tidspunkt, hvor ideerne om en selvstændig arbejderkultur stadig florerede. De blev senere erstattet af bestræbelsen på at give hele folket adgang til det samme kulturliv. I dag er ARTE først og fremmest formidler af teater- og koncertbilletter og organisationens arbejde har ikke længere en ideologisk eller kulturpolitisk målsætning.

Filmstøtte

Landets næststørste forbund, SiD med 300.000 medlemmer, har modsat HK ikke et fast kulturbudget. Det giver forbundet mulighed for spontant at springe med på nye ideer. De tre millioner kroner, som forbundet gav til Bille Augusts film "Pelle Erobreren" om datidens landarbejdere, er et eksempel på spontaniteten.

Senere spyttede forbundet 1,5 millioner kroner i kassen til

Erik Clausens film, "De Frigjorte", der bragte arbejdsløsheden op på biograflærredet.

Uddannelsessekretær Harald Børsting er ikke et sekund i tvivl om, at pengene er givet godt ud.

"Begge film rummede gode historier, som vi gerne ville være med til at fortælle. Filmene har sat gang i diskussionen om velfærdssamfundet," siger Harald Børsting.

CD- og video-salg i fagbladet, dialog-møder med skuespillere, sangere og musikere fra Det Kongelige Teater, biblioteker på arbejdspladser, lokalradioer og tv-stationer, bøger om arbejdernes historie og billedhuggeren Jens Galschiøt Christophersens skulpturer, der forestiller en svinehund med menneskekrop, er blot eksempler på de mange kulturelle projekter, som SiD støtter. Enten alene eller sammen med Kvindeligt Arbejderforbund via den fælles Kultur- og Mediefond.

Ny kulturel bølge

Harald Børsting, der er formand for fonden, mener, at kunstnerne har en vigtig funktion i dagens samfund, men han har svært ved at præcisere, hvilken rolle, de spiller.

"Kunstnerens styrke er, at de sætter tingene på hovedet og får os andre til at betragte verden på en ny måde," siger Harald Børsting.

Tilsvarende melding kommer fra Erik Hemmingsen, LO, der er formand for fagbevægelsens nye Kulturkomité.

"Enhver kunstner, ethvert værk siger ét eller andet om kunstnerens opfattelse af livet og sætter tanker i gang hos os andre uanset, om vi kan lide værket eller ej," siger Erik Hemmingsen.

LO har bragt en stribe professionelle kunstnere ind i de faglige miljøer. På LO-Skolen i Helsingør kan fagbevægelsens tillidsfolk nyde synet af en betydelig kunstsamling - fortrinsvis fra medlemmer af kunstnersammenslutningen Grønningen.

"Tillidsfolkene bliver rigere mennesker af at se på billederne," siger Erik Hemmingsen og slår et slag for, at de faglige organisationer køber mere kunst.

Købene bør være fagbevægelsens støtte til de professionelle kunstnere. Skal kulturen have yderligere økonomisk hjælp, skal det først og fremmest være projekter, som enten handler om medlemmerne - eller deres forældre - eller som medlemmerne selv kan være aktive i, mener han.

Fagbevægelsen er på forskellige niveauer involveret i forberedelserne til Kulturby 96. Nogle af initiativerne er "Verdens Største Egnsspil", en ny og udvidet udgave af den traditionelle "Fagenes Fest", en særlig "Arbejderbiograf" og et initiativ, der slet og ret hedder kulturmødet, og som sigter på at få fagbevægelsens medlemmer til at invitere kolleger fra hele Europa på besøg i 1996.

Harald Børsting fra arbejdernes gamle forbund spår en ny kulturel æra i fagbevægelsen:

"De yngre generationer er søgende og interesserede. Jeg er ikke i tvivl om, at kulturen vil spille en større rolle i fagbevægelsen fremover."

Billedet:

Jens Galschiøt Christensens "Den indre svine" var ikke blevet til udvælgelsen økonomiske skud. Her er svinehunden Den Røde Plads på Nørrebro i København

Foto: Christina Voigt

Forbrydelsens nobelpris

Ny happening på vej fra happeningens iscenesætter, Jens Galschiøt Christophersen, som blandt andet står bag skulpturen »Min indre svinehund«

»Min indre svinehund« - den tonstunge betonskulptur der forestiller et svin i menneskeklæder - vakte kolossal opsigt, da den ved en happening over to et halvt døgn i 1993 blev opstillet i tyve eksemplarer i tyve forskellige byer i Europa.

Herning var en af de byer, der fik en svinehund i nattens mulm og mørke, og den står der endnu foran Team Teatret, omend den har fået hovedet hugget af siden.

Kunstneren til skulpturen hedder Jens Galschiøt Christophersen, 42 år og bosat i Odense. Han er nu klar med en ny happening, »Skamstøtten - en happening om at huske«.

Fra på torsdag kan Hernings borgere se en knap to meter høj model af Skamstøtten, når Jens Galschiøt Christophersen udstiller skulpturer på Herning Rådhus som en af Herning Kommunes Kunstforerings månedlige udstillere.

Fokus på absurditeten

Jens Galschiøt Christophersen er kendt som happeningens iscenesætter. Via sine happenings ønsker han at skabe debat. For eksempel satte han fokus på absurditeten i den globale ubalance og den vestlige verdens dobbeltmoral i forbindelse med FN's sociale topmøde i 1995 i København. 750 slaskedukker blev hængt op i, og fastlåst til, skulpturer, lygtepæle, bænke og lignende overalt i byen.

De symboliserede de 35.000 børn, der hver dag dør af sult og mangel på medicin, primært i verdens fattigste lande.

På et tidspunkt kørte kommunalarbejdere rundt i ladvogne og orange tøj og pillede dukkerne ned. På den måde blev de intetanende og ufrivilligt statister og medvirkende i happeningen. I nogle lande er det nemlig ikke noget særsyn at se ladvogne køre rundt om morgenen og samle lig op.

Jens Galschiøt Christophersen fortæller, at kommunalarbejderne holdt op med at indsamle dukker, da de blev klar over, at de medvirkede i en happening. Senere ringede de til ham og undskyldte, og dukkerne blev hængt op igen.

Jeg laver scenografien, de andre fungerer som skuespillere. Uanset hvad de gjorde, så var de med i happeningen, siger Jens Galschiøt Christophersen.

Jeg sætter folk i klemme og sætter gang i diskussioner, og det kommer også til at ske med Skamstøtten, mener han. Skamstøtten er en obeliskagtig

cirka otte meter høj skulptur, udført i kobber. Den er bygget op af over 50 menneskekroppe, der er trukket ud i smertefulde forvridninger. Den bliver fremstillet i tyve kopier, og en til to gange om året er det meningen, at støtten skal placeres et sted i verden, hvor der er sket en forbrydelse imod den humanistiske menneskeopfattelse.

Skulpturen, der har til formål at fungere som en slags »Forbrydelsens Nobelpris« eller som en slags »Kunsthappeningernes Amnesty«, rejses på åstedet, hvor den er en gave til både ofrene og aggressorerne. Og om nødvendigt opstilles den uden myndighedernes tilladelse.

Skamstøtten er netop blevet præsenteret i Rom, og senere skal den præsenteres i Hong Kong i forbindelse med Kinas overtagelse af kronkolonien i juli måned.

Men den første skulptur skal, om alt går planmæssigt, rejses i Oklahoma City, hvor en ekstremist sprængte en regeringsbygning i luften.

Der hvor bygningen lå, er man ved at bygge et stort terroristmuseum, og i forbindelse med det skal der være en park og et stort monument. Hvem der skal lave monumentet, afgøres ved en konkurrence, som Jens Galschiøt Christophersen deltager i. Og han regner med, at Skamstøtten skal indgå i hans monumentforslag.

Krig var begyndelsen

Skulpturen med svinehunden var den første, hvor Jens Galschiøt Christophersen arbejdede kunstnerisk med politik. Men politisk handlende var han langt tidligere.

Jeg var meget aktiv i 70'erne. Og jeg troede, at jeg havde sandheden. Men så opdagede jeg, at det havde jeg ikke, fortæller han lidt staccato-agtigt i et let humoristisk tonefald.

Op gennem 80'erne beskæftigede jeg mig meget med æstetik, og så i 90 kom borgerkrigen i Jugoslavien. Hvor serberne voldtog muslimerne. Derfor valgte jeg at lave svinehunden. Det var min måde at reagere på. Man kan sige, at det var en sofistikeret måde at brække sig på.

Jeg har ingen svar. Jeg ved ikke, hvad vi skal gøre. Men jeg har en fornemmelse af, at det må have noget med åbenhed at gøre, siger Jens Galschiøt Christophersen, og sætter så selv ord på den følelse, som hans udtalelser giver udtryk for.

Frustration.

Det der er godt for mig er,

at jeg kommer af med min frustration, ved at jeg forholder mig til tingene, som jeg gør. Jeg tror frustration er drivkraften for de fleste kunstnere. En politisk og social frustration ved at tilhøre en klode, der ser sådan ud, forestiller han sig.

Svinehunden og dukkerne gav anledning til mange diskussioner, og den måde at diskutere på er mere åben end så mange andre udsagn, mener Jens Galschiøt Christophersen.

Jeg tror, at happeninger virker som en god måde at diskutere på. Folk når ikke at stejle, før de er langt inde i en diskussion om etik og anstændighed, siger han.

I flere kirker prædikede præsterne om svinehunden. Og hjemmevernet tog det også op. Jeg var enormt forbavset, da hjemmevernet ringede og spurgte, om de måtte komme og lave et interview. Jens Galschiøt Christophersen fortæller, at repræsentanten fra hjemmevernet havde sagt: »Hvis svinehunden er løs, så er den måske nok løs i hjemmevernet«.

Broget forsamling

Når Jens Galschiøt Christophersen arbejder foregår det i et 1500 kvadratmeter stort værksted på Fyn, sammen med alle mulige typer mennesker.

Jeg arbejder sammen med dybt konservative, muslimer, kristne... og i forhold til disse spørgsmål trækker vi på samme hammel, og på en eller anden måde bliver det upolitisk, selv om det virker politisk. Og måske er det det, der skal til, hvis vi skal løse verdens økologiske og sociale problem?, overvejer han.

Et nyt hovede

Det eksemplar af »Min indre svinehund«, som står foran Team Teatret, fik hovedet slået af i august 1994. Skulpturen mangler også »grisehænderne«, og der er slået stykker af dens overfrakke.

Der er noget grotesk i, at nogen har stået og banket på sin egen svinehund, bemærker Jens Galschiøt Christophersen muntert.

Og de må have haft noget kraftigt at slå med, for hovedet sad godt fast. Tænk... nogen vanvittige billeder, at de står der og banker løs på deres egen indre svinehund...! Team Teatret har en aftale med Jens Galschiøt Christophersen om, at han skal sætte et nyt hovede på svinehunden. Det sker engang i foråret,

En morgen var hovedet slået af skulpturen »Min indre svinehund«. Gad nok vide hvem som kunne finde på den slags? Og en anden morgen havde nogen sat et ægte grisehovede af kød og blod på skulpturens skuldre.

oplyser Team Teatret, som skal fragte skulpturen til Fyn.

Jens Galschiøt Christophersens skulpturer kan ses på Herning Rådhus i perioden 9. januar til 29. januar. Udstillingen er på 2. sal, indgang A.

-eskild

7 FEB. 1995

Han rusker op i samvittigheden

Happening med 750 dukker og 13 millioner pengesedler

Den odenseanske billedhugger og sølvmed Jens Galschiøt Christophersen har tidligere manifesteret sig internationalt.

Det skete, da han for godt et år siden lod 20 europæiske storbyer vågne op til noget af en overraskelse. På den vigtigste plads i hver af byerne havde han nemlig anbragt en over to meter høj, sort skulptur af et svin i menneskeklaeder.

Jeg lod skulpturerne dukke lige så pludseligt op, som racismen har for vane at gøre, forklarer han.

Nu taler Jens Galschiøt Christophersen igen til den internationale verden. Det sker, når FN holder globalt topmøde i København fra den 6. til den 12. marts. Her skal verdens topmænd drøfte klodens sociale udvikling.

Når Bill Clinton, Boris Jeltsin, Nelson Mandela og alle de andre slår sig ned i København, vil de møde synet af 750 berne-dukke fyldt med teglmæl samt 13 millioner pengesedler.

Disse påfund er den odenseanske kunstners helt personlige kommentar til topmødet og verdens sociale udvikling.

Glem ikke nøden

Min happening er ikke ment som en kritik af selve topmødet, for jeg tror, at det er nødvendigt med en global dialog, hvis vi skal løse verdens problemer. Men jeg synes, det er vigtigt at tænke på, at der hvert andet sekund dør et barn af sult eller mangel på medicin. Børnene har det til fælles, at de fleste er farvede og lever i de fattigste lande på vores jordklode. Alene i den uge,

topmødet finder sted, vil 210.000 børn dø. I vores del af verden har vi desværre vænnet os til tanken, siger Jens Galschiøt Christophersen, der dog også langer ud efter selve arrangementet.

Jeg vil da gerne gøre mit til, at de bløde sæder i konferencelokalene, pindemadderne, de røde løbere og Wonderful Copenhagen's lancering af København som velegnet konferenceby ikke skal få verdens topembedsmænd og politikere til helt at glemme for eksempel Rwandas flygtningelejre, eller hvordan det føles, når nattekulden trænger op igennem det papstykke, der udgør gadebarnets seng i Lima eller Rio.

Symbol på liv

For øjeblikket er den socialt engagerede kunstner i fuld gang med at fremstille de mange dukker og pengesedler sammen med et hold medarbejdere i værkstedet ved Odense Havn.

De 13 millioner pengesedler symboliserer hver et af de menneskeliv, der forventes at bukke under for nøden i 1995. Værdibevist kommer til at ligne en matador-pengeseddel og får påtrykt forskellige motiver, der har relation til den skæve fordeling af verdens goder. Sedlerne distribueres igen igennem på skoler, institutioner, i kirker, på museer, i forretninger, på arbejdspladser og især de steder, der har tilknytning til konferencerne. På sedlerne vil der stå en opfordring til ikke at smide sedlerne på gaden. Med andre ord: Pas på din næste.

En lille brik

Jeg tror vi allesammen

lidel af en gigantisk fortrængning. Vi vil ikke se den store nød og lidelse, som findes i verden. Vi gør automatisk problemerne dybt komplicerede, for så bliver vi fri for at finde løsninger. Jeg er ikke politiker, og jeg er ikke klog på det her område, men jeg er overbevist om, at hvis viljen var til stede, kunne man afhjælpe nøden. Men politikerne er jo afhængige af stemmer og tør ikke forringe levefoden i den rige verden, og det er nødvendigt, hvis vi skal hjælpe de nødlidende i den tredje verden. Personligt er jeg ikke afhængig af stemmer, og derfor kan jeg tale frit, siger Jens Galschiøt Christophersen, der dog ikke forventer at røkke ved verden med sin happening.

Jeg er kun en lille brik. Jeg opfatter mig selv som lastbilen, der kører mod ned til de sultne. Forhåbentlig vil denne happening skabe opmærksomhed og åbne øjnene lidt for, hvordan verden egentlig hænger sammen, siger den kontroversielle kunstner og far til tre sønner, der regner med at finansiere en stor del af projektet selv. Han mangler stadig at få dækket knap 250.000 kroner ind fra sponsorer, hvis der skal være balance i regnskabet.

Sådan nogle projekter koster altid en masse penge, men så tjener man på noget andet, og det plejer altid at gå op i den sidste ende. Efter opsætningen af svinebundene i de europæiske byer, sagde min ældste søn: »Åh, far, skal vi nu til at være fattige igen«, fortæller Jens Galschiøt Christophersen.

Af Sonja Sabinsky

Med sine 750 tøjdukke vil Jens Galschiøt Christophersen minde verdens ledere om den nød og elendighed, som findes i ulandene. Foto: Geert Mørk

2 FEB. 1995

Jens Galschiøt Christophersen

Jens Galschiøt Christophersen har af Lysgaard-Fonden fået 50.000 kr. til en happening i forbindelse med FN-topmødet i København 1995. Fonden skænkede også 50.000 kr. til "Fredsskulptur 1995" (et la-serlys, der skal kunne ses fra Skagen til Sild), som udfores af Elle-Mie Ejdrup Hansen og flere andre kunstnere. 50.000 kr. til Danmarks Bløderforening til hjælp til unge HIV-smittede blødere. 25.000 kr. til opførelse af en ny idrætshal ved Snebjergshallen samt indretning af Modrehyeipen af 1983s nye lokaler i København.

6 FEB. 1995

Hilsen til FN-topmødet

1014
**Fynsk kunstner
 laver happening med
 dukker og pengesedler**

Tekst: Sonja Sabinsky
 Foto: Geert Mork

Den odenseanske billedhugger og sølvsmed Jens Galschiøt Christophersen har tidligere manifesteret sig internationalt.

Det skete, da han for godt et år siden lod 20 europæiske storbyer vågne op til noget af en overraskelse. På den vigtigste plads i hver af byerne havde han nemlig anbragt en over to meter høj, sort skulptur af et svin i menneskeklæder.

Jeg lod skulpturerne dukke lige så pludseligt op, som racismen har for vane at gøre, forklarer han.

Nu taler Jens Galschiøt Christophersen igen til den internationale verden. Det sker, når FN holder globalt topmøde i København fra den 6. til den 12. marts. Her skal verdens topmænd drøfte klodens sociale udvikling.

Når Bill Clinton, Boris Jeltsin, Nelson Mandela og alle de andre slår sig ned i København, vil de møde synet af 750 børne-dukke fyldt med teglmel samt 13 millioner pengesedler.

Disse påfund er den odenseanske kunstners helt personlige kommentar til topmødet og verdens sociale udvikling.

Glem ikke nøden

Min happening er ikke ment som en kritik af selve topmødet, for jeg tror, at det er nødvendigt med en global dialog, hvis vi skal løse verdens problemer. Men jeg synes, det er vigtigt at tænke på, at der hvert andet sekund dør et barn af sult eller mangel på medicin. Børnene har det til fælles, at de fleste er farvede og lever i de fattigste lande på vores jordklode. Alene i den uge, topmødet finder sted, vil 210.000 børn dø. I vores del af verden har

vi desværre vænnet os til tanken, siger Jens Galschiøt Christophersen, der dog også langer ud efter selve arrangementet.

Jeg vil da gerne gøre mit til, at de bløde sæder i konferencelokalerne, pindemadderne, de røde løbere og Wonderful Copenhagen lancering af København som velegnet konferenceby ikke skal få verdens topembedsmænd og politikere til helt at glemme for eksempel Rwandas flygtningelejre, eller hvordan det føles, når nattekulden trænger op igennem det papstykke, der udgør gadebarnets seng i Lima eller Rio.

Symbol på liv

For øjeblikket er den socialt engagerede kunstner i fuld gang med at fremstille de mange dukker og pengesedler sammen med et hold medarbejdere i værkstedet ved Odense Havn.

De 13 millioner pengesedler symboliserer hver et af de menneskeliv, der forventes at bukke under for nøden i 1995. Værdibeviset kommer til at ligne en matador-pengeseddel og får påtrykt forskellige motiver, der har relation til den skæve fordeling af verdens goder. Sedlerne distribueres ugen igennem på skoler, institutioner, i kirker, på museer, i forretninger, på arbejdspladser og især de steder, der har tilknytning til konferencerne. På sedlerne vil der stå en opfordring til ikke at smide sedlerne på gaden. Med andre ord: Pas på din næste.

En lille brik

Jeg tror vi allesammen lider af en gigantisk fortrængning. Vi vil ikke se den store nød og lidelse, som findes i verden. Vi gør automatisk problemerne dybt komplicerede, for så bliver vi fri for at finde løsninger. Jeg er ikke politiker, og jeg er ikke klog på det her område, men jeg er overbevist om, at hvis viljen var til stede, kunne man afhjælpe nøden. Men politikerne er jo afhængige af stemmer og tør ikke farringe leveføden i den rige verden, og det er nødvendigt, hvis vi skal hjælpe de nødlidende i den tredje verden. Person-

ligt er jeg ikke afhængig af stemmer, og derfor kan jeg tale frit, siger Jens Galschiøt Christophersen, der dog ikke forventer at rokke ved verden med sin happening.

Jeg er kun en lille brik. Jeg opfatter mig selv som lastbilen, der kører mad ned til de sultne. Forhåbentlig vil denne happening skabe opmærksomhed og åbne øjnene lidt for, hvordan verden egentlig hænger sammen, siger den kontroversielle kunstner og far til tre sønner, der regner med at finansiere en stor del af projektet selv. Han mangler stadig at få dækket knap 250.000 kroner ind fra sponsorer, hvis der skal være balance i regnskabet.

Sådan nogle projekter koster altid en masse penge, men så tjener man på noget andet, og det plejer altid at gå op i den sidste ende. Efter opsætningen af svinehundene i de europæiske byer, sagde min ældste søn: 'Åh, far, skal vi nu til at være fattige igen', fortæller Jens Galschiøt Christophersen.

Med sine 750 tøjdukker vil Jens Galschiøt Christophersen minde verdens ledere om den nød og elendighed, som findes i ulandene.

Med sine 750 tøjdukker vil Jens Galschiøt Christophersen minde verdens ledere om den nød og elendighed, som findes i ulandene.

Foto: Geert Mark

verdens topembedsmænd og politikere til helt at glemme for eksempel Rwandas flygtningelejre, eller hvordan det føles, når nattekulden trænger op igennem det papstykke, der udgør gadebarnets seng i Lima eller Rio.

Symbol på liv

For øjeblikket er den socialt engagerede kunstner i fuld gang med at fremstille de mange dukker og pengesedler sammen med et hold medarbejdere i værkstedet ved Odense Havn.

De 13 millioner pengesedler symboliserer hver et af de menneskeliv, der forventes at bukke under for nøden i 1995. Værdibevist kommer til at ligne en matador-pengeseddel og får påtrykt forskellige motiver, der har relation til den skæve fordeling af verdens goder. Sedlerne distribueres ugen igennem på skoler, institutioner, i kirker, på museer, i forretninger, på

arbejdspladser og især de steder, der har tilknytning til konferencerne. På sedlerne vil der stå en opfordring til ikke at smide sedlerne på gaden. Med andre ord: Pas på din næste.

En lille brik

- Jeg tror vi allesammen lider af en gigantisk fortrængning. Vi vil ikke se den store nød og lidelse, som findes i verden. Vi gør automatisk problemerne dybt komplicerede, for så bliver vi fri for at finde løsninger. Jeg er ikke politiker, og jeg er ikke klog på det her område, men jeg er overbevist om, at hvis viljen var til stede, kunne man afhjælpe nøden. Men politikerne er jo afhængige af stemmer og tør ikke forringe levestandarden i den rige verden, og det er nødvendigt, hvis vi skal hjælpe de nødlidende i den tredje verden. Personligt er jeg ikke afhængig af stemmer, og derfor kan jeg tale frit, siger Jens Galschiøt Chris-

tophersen, der dog ikke forventer at rokke ved verden med sin happening.

- Jeg er kun en lille brik. Jeg opfatter mig selv som lastbilen, der kører mad ned til de sultne. Forhåbentlig vil denne happening skabe opmærksomhed og åbne øjnene lidt for, hvordan verden egentlig hænger sammen, siger den kontroversielle kunstner og far til tre sønner, der regner med at finansiere en stor del af projektet selv. Han mangler stadig at få dækket knap 250.000 kroner ind fra sponsorer, hvis der skal være balance i regnskabet.

- Sådan nogle projekter koster altid en masse penge, men så tjener man på noget andet, og det plejer altid at gå op i den sidste ende. Efter opsætningen af svinehundene i de europæiske byer, sagde min ældste søn: »Åh, far, skal vi nu til at være fattige igen«, fortæller Jens Galschiøt Christophersen.

DENNE ARTIKEL
VAR OGSÅ I:

Kalundborg Folkeblad
(V)

14 FEB. 1995

Fyns Amts Avis

14 FEB. 1995

Morse Folkeblad
(V)

15 FEB. 1995

13 MILLIONER - Så mange børn dør hvert år af sult eller sygdomme, der kunne helbredes. Kun 750 de 'døde børn' - fyldt med rødt teglgrus kan beskues i København
Foto: Ernst Nielsen

INFORMATION

TIRSDAG

7. marts 1995

51. årgang nr. 56 Pris 11,00 kr. o o o

børnene på plads, fast til det højtsiddende, iskolde metal på et trafikskilt.

Selvom der ikke mangler opmuntringer. En gammel dame, der går forbi, udbryder: »Det er godt at I laver det her, for ellers kommer de fattige bare op og slår os ihjel!«
- Hvorefter hun tænksomt tilføjer: »Og det har vi sandelig også fortjent!«

Men stadsgartneren

At anbringe dem på parkeringskilte og lignende viser sig nu også at være en fejltagelse. Det erfarer jeg om eftermiddagen, da jeg møder hele holdet igen komme vandrende i flok og følge ind på Rådhuspladsen med døde dukker hængende over skuldrene.

»Politiet har været meget søde«, siger Jens Galschiøt Christophersen. »Nogle steder har de sagt, at vi skulle fjerne dem, fordi vi ikke havde fået tilladelse, og så har vi bare sagt OK og er gået igen.«

»Men pludselig opdagede vi, at der kom den ene vogn efter den anden kørende med dukker. Ligesom de der ligtransporter, man ser i borgerkrige, sådan nogle åbne varebiler, hvor man kan slaske ligene op bags, og hvor førersædet er skilt af, så man kan holde ud at være der for lugten. Sådan nogle har stadsgartneren! De bruger dem selvfølgelig til alt muligt andet, men nu blev de altså brugt til dukkerne. Adskillige af de der kommunale vogne med store læs dukker!«

»De måtte ikke hænges på affaldsstativer eller bænke eller skilte - både det ene og det andet. Så jeg har ringet til dem og sagt, hvad faen det er for noget. Og så siger de, at de kun har fjernet dem, der er gået i stykker, men det passer ikke. Vi har checket dem, og måske har der været to, der var gået i stykker. Men i øvrigt er det rødt teglmel, der er indeni, så de forurener jo ikke. Når de hiver dem ned i benene, så går de imidlertid i stykker, så det er faktisk dem selv, der har ødelagt dem. Men nu ved vi, hvor de ligger, så vi regner med at tage ud og hente dem igen og stille og roligt sy dem og så sætte dem op, hvor de ikke generer stadsgartneren«, slutter Galschiøt Christophersen optimistisk.

I det samme kommer et par rådhusbetjente ud fra Rådhuset og tager de dukker, hjælperne i mellemtiden har dekoreret Rådhusets trappe med, i øjesyn.

Den ene tager fat i dukkerne og smider dem om bag balustraden. Hvorved han opdager, at nogle af dem er løst fast. »Vi skal lige have en boltsaks«, råber han over skulderen og forsvinder ind på Rådhuset.

En ung mand, der kommer forbi med sin indkøbspose, går hen, tager forsigtigt dukkerne og lægger dem tilbage på plads foran trappen.

Selvom man er død kan man godt være i vejen

I går anbragte et hold unge mennesker kunstneren Jens Galschiøt Christophersens dukker af døde børn rundt om i København. En happening i anledning af topmødet, der imidlertid ikke forløb uden forhindringer

PÅ STEDET

AF KAREN SYBERG

Ikke alle, som Det Sociale Topmøde har bragt til hovedstaden, bor på Hotel Scandinavia og Sheraton. Den fynske kunstner, Jens Galschiøt Christophersen, og hans hold af hjælpere har for eksempel tilbragt natten på Sundholm. »Madrasserne er forbandet hårde«, kan han berette, da vi denne tidlige mandag morgen træffer ham på »Kulturfabrikken«, vis à vis Sundholm. Det er herfra holdet, der står for FN-happening 13 millioner liv, er blevet skaffet indpas på mandehjemmet, som vi egentlig gik og troede var overbelagt. Men det er vist en gammel, tom afdeling, de har fået overladt, mener Galschiøt Christophersen.

Omkring 30 unge mennesker er i færd med at iføre sig

arbejdstøj. Om lidt skal de ud og hænge 'døde børn' op i byens lygtepæle, lænke dem til bænke og parkometre og andet mur- og nagelfast. 750 'børn' er der, og de følges på vej ud i byen af ikke færre end 13 millioner »værdibeviser« pålydende værdien af et menneskeliv. Antallet svarer i følge kunstneren til, hvad der hvert år dør af børn.

»Hvert andet sekund dør et barn af sult eller sygdomme, som nemt kunne helbredes«, står der på de løbesedler, der samtidig med ophængningen af dukkerne uddeles til forbi-passerende. En del af de mange millioner værdibeviser er blevet fordelt til samtlige skoler og børneinstitutioner i Storkøbenhavn, hvor de skal sætte gang i debatten blandt ungdommen.

Hvordan hjælperne er blevet samlet? Jo, Jens Galschiøt Christophersen spurgte på sin seneste fernisering, om der var nogen af de tilstedeværende, der havde lyst til at være med - og det var der. Især fra kulturcentret »Rampelyset« i Odense og fra ungdomskollektivet »Kakkelgården« sammesteds.

Dynger af dukker

Børnedukkerne befinder sig i depoter rundt omkring i byen, så da holdene er klar, gik turen til Brolæggerstræde lige ved Nytorv, hvor de første dukker skal lænkes på plads. Dukkerne er lavet af stof, fyldt med rødt teglgrus. De er ubestemtligt mørktfarvede -

'3.verdens farvede' - og temmelig tunge, hvilket får dem til at se meget døde ud, når man løfter dem. I gården hos Socialpædagogerne's Landsforbund ligger de i store dynger i den stille silende regn, dækket af grønne presenninger. Associationerne er lige så uundgåelige, som de er nærliggende. De alt for mange tv-billeder, man har set, fra jordskælv, epidemier og sultkatastrofer spoler bag øjnene, mens man står og tygger på den glimrende tebirkes med kerner, fotografen har fremskaffet. Vi nåede ikke morgenmaden, før vi skulle afsted.

Red benet

Men kontrasterne er - med et fynsk udtryk - pudsige. Jens Galschiøt Christophersens barnebarn, en kvik knægt, der har meget ringe lighed med et sultende negerbarn, tager plads på toppen af en stak 'lig' og bliver nok så fornejet kørt på sækkevogn.

Og hjælperne er i glimrende humør, mens de kører sækkevogne frem og lægger 'børnelig' på. »Red benet, ikke barnet«, lyder det galgenhumoristisk, da et dukkeben falder slaskende ned på den våde jord. »Pas på, Brian, du tabte en arm! Vi skal jo nødigt ha' hudafskrabbinger fra morgenstunden«, kommer det fra en anden.

De får nu også brug for deres gode humør. Det er pissekoldt, og det regner, og man kan ikke have handsker på, når man skal klatre rundt og læse metallænken, der holder

8 FEB. 1995

1/2

1014

Han rusker op i vores samvittighed

Fynsk kunstner laver happening med 750 dukker og 13 millioner pengesedler

Af Sonja Sabinsky

Den odenseanske billedhugger og sølvsmed Jens Galschiet Christophersen har tidligere manifesteret sig internationalt.

Det skete, da han for godt et år siden lod 20 europæiske storbyer vågne op til noget af en overraskelse. På den vigtigste plads i hver af byerne havde han nemlig anbragt en over to meter høj, sort skulptur af et svin i menneskeklæder.

- Jeg lod skulpturerne dukke lige så pludseligt op, som racismen har for vane at gøre, forklarer han.

Nu taler Jens Galschiet Christophersen igen til den internationale verden. Det sker, når FN holder globalt topmøde i København fra den 6. til den 12. marts. Her skal verdens topmænd drøfte klodens sociale udvikling.

Når Bill Clinton, Boris Jeltsin, Nelson Mandela og alle de andre slår sig ned i København, vil de møde

Jens Galschiet Christophersen udstillede -Den indre svinehund- i 20 europæiske storbyer for et år siden.

synet af 750 børne-dukker fyldt med teglmel samt 13 millioner pengesedler.

Disse påfund er den odenseanske kunstners helt personlige kommentar til topmødet og verdens sociale udvikling.

Glem ikke nøden

- Min happening er ikke ment som en kritik af selve topmødet, for jeg tror, at det er nødvendigt med en global dialog, hvis vi skal løse verdens problemer. Men jeg synes, det er vigtigt at tænke på, at der hvert andet sekund dør et barn af sult eller mangel på medicin. Børnene har det til fælles, at de fleste er farvede og lever i de fattigste lande på vores jordklode. Alene i den uge, topmødet finder sted, vil 210.000 børn dø. I vores del af verden har vi desværre vænnet os til tanken, siger Jens Galschiet Christophersen, der dog også langer ud efter selve arrangementet.

- Jeg vil da gerne gøre mit til, at de bløde sæder i konferencelokalerne, pindemødderne, de røde løbere og Wonderul Copenhagen's lancering af København som velegnet konferenceby ikke skal få

20 JAN. 1995

Til eftertanke: 500 børnekroppe i flyverdragter og 13 millioner værdiløse pengesedler er blandt ingredienserne, når den fynske billedkunstner Jens

Galschiøt Christophersen laver en happening i forbindelse med det sociale topmøde i København. Hver af de 13 millioner »værdibeviser« symbolise-

rer ét af de 13 millioner børn, der statistisk set dør i løbet af 1995.

Foto: Lars K. Mikkelsen
Kulturmagasinet side 3

23 JAN. 1995

Lad dog barnet

Helt uret har han jo ikke, billedkunstneren Jens Galschiøt Christophersen, der som let makaber tilføjelse til det kommende sociale topmødes officielle kulturprogram arbejder på en monumental installation i det københavnske byrum, bestående af 500 børneskikkelser støbt i beton og iført nuttede flyverdragter.

Hvad han vil sætte i relief er for det første, at selve det sociale topmøde holdes så langt fra de områder, det primært omhandler. Hertil er dog at sige, at forudsætningen for at gennemføre arrangementer i denne størrelsesorden er, at logistikken er i orden, og det er den nu engang bedst i den mest velaflagte del af verden.

For det andet og mere væsentlige ønskes profileret, at det 20 mill. kr. dyre kulturprogram, de mange besøgende gæster har mulighed for at bivåne, ikke opviser hverken større kreativitet eller sammenhæng med topmødets alvorlige em-

ner. Med al respekt for det særåbnede Tivoli, Guldalderfestival samt diverse jazz, totalteater og lysshows – så har det hidtil mest af alt været selve op- for ikke at sige overbudet af kultur under topmødet, der har været slået på.

I den forbindelse er det ikke særlig overbevisende, at kulturminister Jytte Hilden blot skruer den repressivt tolerante facade på og hilser Galschiøt Christophersens projekt velkomment med en flothed om, at »det er godt med vildskab i debatten«. Jamen, hvorfor programsatte hun den så ikke selv?

Men selvfølgelig kan det jo også være, sandheden er en anden og for dansk kulturpolitik langt mere makaber: At det officielle københavnske kulturliv slet ikke kan præstere noget, der sammenlignet med de problemer, topmødet skal behandle, kan tage sig ud som andet end ren underholdning. Vi får se til marts.

Kjørteminde Avis (K)

20 JAN. 1995

Børnedødelighed

KØBENHAVN: 500 tøjdukke på størrelse med ni-årige børn lænket til bænke og mure over hele byen og 13 mio. værdibeviser som symbol på de børn, der vil dø verden over i løbet af 1995. Det syn kommer besøgende fra hele verden til at møde i de københavnske gader under FN's store topmøde i marts. Kunstneren Jens Galschiøt Christophersen

13 JAN. 1995

Smykkesmeden flytter

Smykkesmeden, der lyder det borgerlige navn Jens Galschiøt Christophersen, er flyttet til et tidligere fabrikskompleks ved Banevænget i Næstby, hvor han starter virksomheden ved et åbent husarrangement i dag fra kl. 13 til 19.

I bygningen finder man bl.a. et værksted, hvor der laves smykker, samt to udstillingshaller. I den første udstiller Jens Galschiøt Christophersen skulpturer fra de sidste 10 års virke samt skulpturer lavet i samarbejde med keramikeren Ivan Boytler. Desuden kan man se malerier og tegninger af Flemming Stephansen, John Bonnesen og Bjørn Haugaard. I udstillingshal nr. 2 udstiller en række fynske malere.

Desuden er middelalderforeningen Scramasax flyttet ind i komplekset, og medlemmer herfra vil under åbent husarrangementet fortælle om og demonstrere, hvordan de smeder middelalderbrynjer og våben.

Herning Folkeblad

20 JAN. 1995

Fokus på børnedødeligheden

KØBENHAVN: 500 tøjdukke på størrelse med ni-årige børn lænket til bænke og mure over hele byen og 13 mio. værdibeviser som symbol på de børn, der vil dø verden over i løbet af 1995. Det syn kommer besøgende fra hele verden til at møde i de københavnske gader under FN's store topmøde i marts. Kunstneren Jens Galschiøt Christophersen vil med sit 300.000 kroner projekt sætte fokus på dødeligheden blandt børn i især Den

20 JAN. 1995

500 tøddukker på størrelse med ni-årige børn vil præge bybilledet i København. Bag værket står kunstneren Jens G. Christophersen. (Nordfoto: Lars Mikkelsen)

Kunstner sætter fokus på døde børn under topmøde

KØBENHAVN: 500 tøddukker på størrelse med ni-årige børn lænket til bænke og mure over hele byen og 13 mio. værdibeviser som symbol på de børn, der vil dø verden over i løbet af 1995. Det syn kommer besøgende fra hele verden til at møde i de københavnske gader under FN's store topmøde i marts.

Kunstneren Jens Galschiøt Christophersen vil med sit 300.000 kroners projekt sætte fokus på dødeligheden blandt børn i især Den Tredje Verden og Vestens lige-

gyldighed over for dem. Hvordan hænger det sammen, at vi piver, hver gang en mand falder død om med hjertestop på gaden i København og vil have flere hjerteambulancer til at køre rundt, når alle de her børn dør hver dag. Det er et af de spørgsmål, jeg godt vil stille med min kunst, fortæller han.

Svært

Jens Galschiøt Christophersen mener, at nogen må

ikke lykkes for NGO Forum '95 at skaffe Jens Galschiøt Christophersen penge til det.

Oprindeligt havde han planer om at lave et projekt til 1,5 mio. kr., hvor 40.000 ballonbørn skulle sendes op over København. De skulle symbolisere det antal børn, der rent statistisk vil dø om dagen i den periode, topmødet varer. Det dyre projekt måtte dog droppes, da det

ikke lykkedes for NGO Forum '95 at skaffe Jens Galschiøt Christophersen penge til det.

Lænkes fast

De 500 tøddukker, som fyldes op med beton, bliver fremstillet i Odense og først den 3. marts bliver de transporteret til København. Her vil de blive lænket til bænke og ophængt på mure rundt omkring i byen. (RB)

20 JAN. 1995

Døde børn til topmøde

Dansk kunstner vil i marts fylde de københavnske gader med uhyggelige tøddukker i naturlig størrelse.

500 tøddukker på størrelse med ni-årige børn lænket til bænke og mure over hele byen og 13 mio. værdibeviser som symbol på de børn, der vil dø verden over i løbet af 1995. Det syn kommer gæster fra hele verden til at møde i de københavnske gader under FN's topmøde i marts.

Kunstneren Jens Galschiøt Christophersen vil med sit 300.000 kroners projekt sætte fokus på dødeligheden blandt børn i især Den Tredje Verden og Vestens ligestyldighed over for dem.

Hvordan hænger det sammen, at vi piver, hver

gang en mand falder død om med hjertestop på gaden i København og vil have flere hjerteambulancer til at køre rundt, når alle de her børn dør hver dag. Det er et af de spørgsmål, jeg godt vil stille med min kunst, siger han.

Mangler sponsorer

Kunstneren mener, at nogen måske finder emnet med de døde børn for makabert. I hvert fald har det ikke været nogen let sag at finde sponsorer. Indtil videre har han kun 100.000 kr. af de 300.000, projektet koster hjemme. Oprindeligt havde han planlagt at sende 40.000 ballonbørn op over byen, men dette ville koste 1,5 mio. kr.

De 500 tøddukker, som fyldes op med beton, bliver fremstillet i Odense, og først den 3. marts bliver de transporteret til København.

20 JAN. 1995

Kunstner har døde børn i fokus

Det sociale topmøde i København til marts vil blive brugt som en påmindelse om de mange, der dør verden over

KØBENHAVN: 500 tøddukker på størrelse med ni-årige børn lænket til bænke og mure over hele byen og 13 mio. værdibeviser som symbol på de børn, der vil dø verden over i løbet af 1995. Det syn kommer besøgende fra hele verden til at møde i de københavnske gader under FN's store topmøde i marts.

Kunstneren Jens Galschiøt Christophersen vil med sit 300.000 kroners projekt sætte fokus på dødeligheden blandt børn i især Den Tredje Verden og Vestens ligestyldighed over for dem.

Hvordan hænger det sammen, at vi piver, hver gang en mand falder død om med hjertestop på gaden i København og vil have flere hjerteambulancer til at køre rundt, når alle de her børn dør hver dag. Det er et af de spørgsmål, jeg godt vil stille med min kunst, fortæller han.

men, at nogen måske finder emnet med de døde børn for makabert. I hvert fald har det ikke været nogen let sag at finde sponsorer til projektet. Indtil videre har han kun 100.000 af de 300.000, det koster hjemme.

Et projekt til 1,5 mio. kr. med 40.000 ballonbørn måtte opgives. Statistisk vil 40.000 børn dø, mens topmødet varer. De 500 tøddukker, som fyldes op med beton, bliver fremstillet i Odense og først den 3. marts bliver de transporteret til København. Her vil de blive lænket til bænke og ophængt på mure

20 JAN. 1995

Kunstneren Jens Galschiøt Christophersen vil med tøddukkerne sætte fokus på dødeligheden blandt børn. Nordfoto

Tøddukker under topmøde

KØBENHAVN: 500 tøddukker på størrelse med ni-årige børn lænket til bænke og mure over hele byen og 13 mio. værdibeviser som symbol på de børn, der vil dø verden over i løbet af 1995. Det syn kommer besøgende fra hele verden til at møde i de københavnske gader under FN's store topmøde i marts. Kunstneren Jens Galschiøt Christophersen vil med sit 300.000 kroners projekt sætte fokus på dødeligheden blandt børn i især Den Tredje Verden og Vestens ligestyldighed over for dem. Det ikke været nogen let sag at finde sponsorer til projektet. Indtil videre har kunstneren kun 100.000 af de 300.000, det koster hjemme. (RB)

Kunstneren Jens Galschiøt Christophersen laver happening under det kommende sociale topmøde i København

I et nedlagt Skoda-værksted i det nordlige Odense er den fynske billedkunstner Jens Galschiøt Christophersen ved at lægge sidste hånd på fremstillingen af 700 døde børn.

Under det høje loft hænger rækker på rækker af figurviede lærredssække, fyldt med tungt lerpulver. Nok til at fylde en middeltor kommuneskole. Men faktisk ikke nær nok, mener Christophersen.

- Der burde vel være 210.000 eller minimum 35.000, siger han.

- Hvorfor?
- 210.000 er antallet af børn, der dør af sult og sygdom i Den tredje Verden. På seks dage, 35.000 om dagen. FN-topmødet i København, som starter om en lille måned, varer netop seks dage.

TRYKKER PENGE

Selv det mest indædte ønske om at vise alverdens uretfærdighed frem for deltagerne i topmødet kan dog ikke producere femogtredive endstige over to hundrede tusind af de ublygselige, livløse lerdukker.

Men Galschiøt Christophersen er også ved at trykke tretten millioner pengesedler med et sultende barn og en sandhed i kort form på hver side: *850.000 børn vil dø af AIDS i år 2010. Tre millioner børn dør årligt af dehydrering.*

- Tretten millioner svarer til en seddel for hvert død barn, siger han.

Dukkerne og pengesedlerne er den fynske kunstners dyreste bidrag til FN-topmødet. Når verdens topledere mødes i København 6. marts, vil dukkerne fylde midtbyen. Lænket til skilte og bænke som en påmindelse om nødens omfang, dødens højt fjært fra Wonderful Copenhagen.

DØR I TV

- Der er afsat op mod tyve millioner kr. til kultur i forbindelse med topmødet. Kultur er sådan noget med at holde Tivoli åbent uden for sæsonen. Mit projekt er finansieret privat, bl.a. af mig selv, siger Galschiøt Christophersen, som har skudt 100.000 kr. af sine egne penge i døds-tabellauet.

- Menneskeliv er ikke noget, man klatter væk. Men vi har vænnet os til, at der dør en masse børn af sult. Vi skubber det fra os, lukker døren. Vi ser folk dø hver

- Dette projekt er en sofistikeret måde at bryde sig på, siger Jens Galschiøt Christophersen om sin happening

dag i fjernsynet, både i virkeligheden og som fiktion. Måske regner vi ikke menneskeliv for så meget værdt. Dette projekt er en sofistikeret måde at bryde sig på.

DEN INDRE SVINEHUND

Jens Galschiøt Christophersen er vant til at tumle med store problemer i store sammenhænge. I 1993 tog han initiativet til opstilling af tyve statuer i lige så mange europæiske storbyer: et svin i overfrakke og et hånligt grin i sit grimme (ros. Titel) Din indre Svinehund. Projektet Svinehund var uautoriseret, ligesom de 700 døde lærbørn er det.

- Det er meget godt, Galschiøt, vi gør ikke noget. Hvad gør du selv? Har du en løsning på elendigheden?

- Jeg har ingen svar. Havde jeg det, ville jeg være politiker. Jeg ser mig selv som den lille dræng i Kejserens nye Klæder. Den hvide rases ledere peger på den sorte mand og siger, det er ham der er skylden. Det er sorte, der alle sorte ihjel i Rwanda. Det er de islamiske horder, der truer verdensfreden. Men det den vestlige verdens civilisation, som producerer tretten millioner er lig. Jeg peger på dem og siger det. I har ikke noget på.

VIL SPIDDE HYKLERIE

Galschiøt, tidligere husholdningsglad hippie og globaltrotter, er fyrré år, men har bevaret engagementet, sin sorg over verdens sultende. Hans mål er at spidde hykleriet med midler, der ikke kan overvåges.

- Man siger om ulandenes millioner af fattige: De skal bare arbejde. Okay, så arbejder de, og de producerer et eller andet. Men hvor skal de sælge det? Vi lukker vores grænser for dem. Europa bygger sig for at værne sin kultur. Men barrikaderne nedbryder den kultur, der kalder sig humanistisk.

I FULDT DAGSLYS

Jens Galschiøt Christophersen er ikke imod FN-topmødet. Men han så det hellere finde sted midt i kaos. Dukkerne er et forslag på at skabe lidt kaos i det velordnede samfund, der vil omgive Bill Clinton, Boris Jeltsin og de andre deltagere i topmødet.

- Det er vigtigt, at verden samler sig. Den eneste måde, man kan løse problemet på, er ved at tale om det.

Et halvt hundrede mennesker er involveret i projektet, de fleste frivillige og ulønnede. 6. marts - på dagen, hvor topmødet indledes - rejser de til København og går i gang med at hænke de 700 dukker til byens faste installationer. I fuldt dagslys og uden forventning om indgriben fra myndighedernes side.

- Jeg tror ikke, man vil lægge os hindringer i vejen. Hvad for et signal ville man udsende, hvis man fjernede denne påmindelse? siger Jens Galschiøt Christophersen.

AF MICH VRAA
FOTO: LARS
SKAANING

UDSTILLER 700 DØDE BØRN

Provinsen støvsuget for politi

AF JAKOB VISSING

■ Store dele af Danmark er støvsuget for politi. Det internationale topmøde har samlet størstedelen af styrken i København for at sikre de udenlandske gæster. Indtil nu er over 3200 politifolk sat på opgaven, og en stor del er kommanderet ind fra de tyske og tyske regioner. Ordenspoliti, kriminalassistenter, hundeførere, motorcykelbetjente, kortageledere, livvagter og fremfor alt færdselspolitiet indgår i topmøde-styrken.

«Vi er nødt til at tappe en stor del af provinsens styrker for at få det hele til at hænge sammen. Topmødet af denne art kræver jo et højt sikkerhedsniveau og beredskab,» siger chefpolitinspektør i Københavns Politi, Ejnar Lind.

I mange af provinsens politikredse betyder det en halvering af styrken. Og i færdselspolitiets tilfælde vil stort set samtlige betjente fra hele Danmark opholde sig i København.

I Herning Politikreds er der kun chefen for færdselspolitiet tilbage. Samtlige 13 færdselsbetjente er udkommanderet til København sammen med ni betjente fra ordens- og kriminalpolitiet.

«Vi vil prøve at holde standarden for det daglige politiarbejde, mens længerevarende sager måske kommer til at ligge lidt over,» siger vicepolitimester Per Nielsen, Herning.

Rigspolitiets Færdselsafdeling erkender, at det er umuligt at opretholde den daglige patruljering uden for København.

«Vi hiver kun folk til København afhængigt af det daglige behov. Samtidig håber vi, at betjente fra andre afdelinger vil holde et vagt øje, når de er ude på landevejene,» siger vicepolitinspektør Kaj Hansen.

PLG-lederen Yassir Arufats deltagelse i topmødet har skabt yderligere pres på mandskabet.

Abningen af NGO Forum 95 blev markeret med et stort festfyrværkeri fra havnebassinet mellem Amalieværket og Holmen, hvor mødet finder sted.

NGO Forum 95

Stjerne- regn over topmøde

■ En sand stjerneregn faldt i går aften over Københavns Havn, da et gigantfyrværkeri gav det officielle startskud til det sociale topmøde og NGO Forum 95.

På den gamle marinestation Helmen var der hele dagen hektisk aktivitet for at få færdig det store arrangement NGO Forum, hvor 2500 deltagere fra alverdens frivillige organisationer har sat hinanden stævne. Den politiske start var til gengæld lidt sløv. De programsatte punkter manglede både tilhørere og aktører, selv om arrangørerne kunne melde om 2000 indregistrerede ved dagens slutning.

Chiles FN-ambassadør Juan Somavia, der har været formand for det sociale topmødes forberedelseskomite, åbnede græsroddernes parallelle møde med ordene:

«NGO'erne skal vise, at folk er parate til at arbejde sammen i hele verden, når det gælder en god sag. I må aldrig opgive håbet om en retfærdig verden.»

Reguleret trafikkaos

Seks kilometer
limousiner

Opsang fra
landsbykvinden

REPORTAGE
I SEKTION, SIDE 13-15

læst i

B.T.

13. 1995

de døde dukker er hængt op forskel- København. Foto: Soren Staffen

el mod eskeheden

dens fattigdom.

Men dette emne er typisk ikke med på topmødets dagsorden, fordi ord som prævention og børnebegrensning er bandlyst i mange u-lande af religiøse og politiske grunde.

Meget af debatten om Den tredje Verdens nød og elendighed er meningsløs tidsspilde.

At tro, at man kan skabe social fremgang uden fødselskontrol i en verden som trues af en befolknings- explosion, er som at ville rejse taget før fundamentet er støbt.

grænsning i ødsler er

Udklip af:
Berlingske Tidende

13 MRS. 1995

Tid til at sige farvel

Av TROELS MYLENBERG

Søndag igen.

En af de søndage, hvor kæresten tager hinanden i hånden, lægger arbejdets bekymringer bag sig og går udenfor i solen for bare at nyde, at det er søndag.

Sådan var det også på Holmen, hvor det var farvelernes dag i går. Klokkeren 18 sluttede alt det, der begyndte for bare ti dage siden.

«Nu har vi ellers lige fået styr på det hele, så det er lidt sørgeligt, at det slutter allerede. Og der er jo ingen der ved, om vi nogen sinde får sådan en oplevelse igen,» sagde Anne Mette Ehlers og Bella Marekman - to af de mange info-guider, som frivilligt har hjulpet med at få NGO Forum til at køre.

Sammen med foldere, plakater og billeder blev den internationale atmosfære langsomt paldet i kasser. Københavnerne fik et sidste kig ind, mens NGO'erne stille listede ud. Snakken ved kaffebordene handlede ikke længere om aktiviteterne på Holmen, men om hvad der nu skal ske med den gamle flådestation.

Ved en stand sad kunstneren Jens Galschiøt Christophersen og kiggede tomt ud i rummet. Hans 750 døde børnedukker har været et af ugens meget omtalte emner.

«Jeg er simpelthen så smadret nu. Lyset er slukket, alle er gået, og så sidder jeg tilbage med min kassekredit,» sagde han.

Ved udgangen var man heller ikke længere i tvivl om, at det var slut.

«Så er der lukket,» blev der råbt. Kun på dansk. Slut med farver, fest og mangfoldighed.

Tilbage til hverdagen - et topmøde rigere.

Udklip af:

Weekendavisen
Berlingske

24 MRS. 1995

NGO-topmøde uden ansvar

1014
Norgen / Grimstrup
Fasanvej 30
8800 Viborg

MAN må svare ja på Bo Bjørnvigs spørgsmål 3. marts, om sociale topmøder og fordums fredsbevægelser kan sammenlignes.

Det modsatte af fred er i hvert fald krig. Fredsbevægelserne i 1980'erne børde rettelig omtales »anti-atomvåbenbevægelsernes, eller bedre endnu »anti-amerikanske »våbenbevægelser, da de først opstod, da NATO gav sit bidrag til oprustningsspiralen.

Derimod beskæftigede fredsbevægelserne/anti-våbenbevægelserne sig stort set ikke med den tids krige. Og da slet ikke med Afghanistan-krigen, der ville splitte det ædle arbejde med at standske NATOs raketopstilling. Kom nogen for skade at nævne, at fred egentlig burde omfatte frihed, blev man også ugleset.

På de sociale topmøder i København taler man også ved siden af. F.eks. i befolknings-spørgsmålet, hvor u-landenes situation i dag kan sammenlignes med Danmark i begyndelsen af 1800-tallet: Høj fødsels- hyppighed og nedadgående døds- hyppig-

hyppigheden vist aldrig været højere end 35 pr. 1000 indb., hvor den i visse u-lande stadig ligger på ca. 50 pr. 1.000 pr. indb.

Demografen P. C. Mathiessen forklarer det således, at kernefamilien var typisk for det gamle danske landbosamfund. Man giftede sig først og fik børn i 28-års alderen, når man vidste, man kunne ernære en familie. I mange u-lande lever man i fællesfamilien, hvor man rask væk indgår ægteskaber og får børn fra pigen er 15 år. Det giver en masse børn. Ganske ufornuftigt når man betænker, at medicin og forbedrede sundhedsforhold har ført til et drastisk fald i døds- hyppigheden. Det giver en befolkningstilvækst, der vil noget.

Når Jens Galschiøt Christophersen således med sit kunstværk (er jeg rindalist, hvis jeg måtte mene, det ikke er kunst?) af installerede børneligsattrapper vil have os til at tro, at en høj børnedødelighed er u-landenes væsentligste befolknings- problem, så er han dumpet til en geografieksamen. Jeg synes også, man skal hjælpe syge og sultne børn til at overleve, men det er altså den høje fødsels- hyppighed, der er u-landenes hoved- problem. Men Galschiøts og an-

For 100 år siden dominerede imperialistisk tankegang europæerne. Vi skulle forme f.eks. afrikanerne i vort billede. Nu er botten vendt, i hvert fald hos nogle af NGO'erne. De beskriver afrikanerne som ædle og uden skyld i deres kontinents dårligdomme, som europæerne får skylden for.

Bag NGO'ernes udtalelser mærkes internationalisme i socialistiske gevandter. Såvel international socialisme som international liberalisme, hvis holdninger jeg i vidt omfang deler, er børn af 1700-tallets oplysningsfilosofi og fremskridtstænkning. Enten var disse oplysningstænkere for optimistiske eller også er deres tanker blevet perverteret.

I samme udgave af WA-bøger omtaler Niels Barfoed tyskeren Enzensbergers seneste erkendelse: first things first, da det er os umuligt at løse alle verdens problemer på en gang. Vi må prioritere, da vore ressourcer trods alt er begrænsede. Så hvorfor ikke begynde med vore nærmeste og nærmestes problemer.

Den erkendelse kan man ikke tilslutte sig på NGO-topmødet. Her er parolen global ansvarlighed, hvilket ofte ender i, at ingen er ansvarlige. NGO betyder for resten »ikke regeringsstyrede organisationer« og bruges synonymt med græsrodsbevægelser og private organisationer. Men så undrer det mig, at en organisation som Mellemløst Samvirke deltager, da den modtager statsstøtte. Hele NGO-arrangementet modtager også omfattende offentlig støtte. En sådan sag synes jeg.

Hvor nærværdig skal vore nærmeste problemer være, før vi engagerer os? Noget skråsikkert har Frederik Stjernfelt og Ulrik Høj købt Jugoslavien-konflikten ned til en serbisk angrebskrig. Men da det ikke angår vore nationale interesser, vil vi ikke en-

Foto: Andreas Hvihl

Man gjorde en dukke fortræd

I går morges kunne man, i bedste Gøg og Gokke stil, opleve en gruppe mennesker hænge dukke-lig op i Københavns indre by. Kort efter blev dukkerne straks pillet ned igen af en anden gruppe i gule biler. Det var Jens Galschiøts 750 dukke-lig, det galdt. Som en FN-Happening har han hængt brune lærreds-dukke fyldt med knuste røde teglsten op i gaderne. Dukkerne er et symbol på de 210.000 børn

rundt om i verden, der dør, i den uge topmødet varer.

Men Københavns kommune sendte flaks en delegation kommunalarbejdere ud for at fjerne de formastelige dukkelig, der hang og dingiede på bænke, lysmaster og træer og gav københavnere dårlig samvittighed. Kunstneren havde nemlig ingen tilladelse. Galschiøt var forundret over reaktionen og informerede pressen om

den kommunale bortførelse af dukkerne. To timer senere besluttede kommunen, at dukkeligene alligevel var velkomne i gadebilledet, så længe de ikke generede trafikken. Om det var pressens nedringninger af magistratens 4. afdeling eller pludselig kunstnerisk forståelse i kommunen, der gjorde udsagnet, vides ikke.

Så Galschiøt og Co. må ud med dukkevognen igen imorgen.

Dein

Foto: Andreas Hvihl

Dukker for døde børn

750 tøddukker fyldt med rødt sand er bundet læst med kædertil H.C. Andersen, træer, brandbæner og andre markante punkter på Københavns gader og pladser. Tøddukkerne er en symbolik kommentar til FN's sociale topmøde fra billedhuggeren Jens Galschiøt. Christofersen, som på den måde vil gøre opmærksom på, at der i 1995 vil dø 13 millioner børn af sult og mangel på medicin. Ved en misforståelse på kommunale arbejdspladser i går i zang med at fjerne dukkerne. Nu får de lov at blive hængende topmødet ud. (Pol)

Skamstøtter for asocial adfærd

FN-Topmødets happening-kunstner Jens Galschiøt Christophersen

vil samle verdens socialt bevidste kunstnere.

Ergoterapeutforeningen støtter ham med 5.000 kr.

Hver andet sekund dør et barn af sult eller mangel på simpel medicin. Lagt sammen bliver det 13.000.000 børn – alene i 1995. Børnenes eneste fællesnævner er, at de ikke tilhører verdens hvide befolkning.

Det var dette, kunstneren Jens Galschiøt Christophersen ville vise med sin store topmøde-happening, der blev støttet af en lang række fagforeninger, deriblandt Ergoterapeutforeningen.

Under topmødet i marts spredte han 13 millioner dødsmerkede pengesedler – en for hvert barnelig – over hele København. Samtidig blev 750 dukkelig lænket til byens bænke, blomsterkummer, stakitter og husgavle. 750 kunstigt fremstillede døde babyer og 9-årige børn med armene strakt over hovedet.

– Der er børn, der dør, mens vi venter på bussen, mens politikerne snakker, mens vi går i vore egne tanker, og det er det, jeg gerne vil vise med happeningen, siger Jens Galschiøt Christophersen.

VERDENSKUNSTNERGRUPPE

Jens Galschiøt Christophersen er manden, der i 1993 blev kendt for at opstille skulpturer af den jakkekædte indre svinehund i en lang række europæiske storbyer.

– Formålet med mine happenings er at stille spørgsmålstegn ved, hvor vores kulturs etiske og moralske ansvarsfølelse er ved at bevæge sig hen. Det er så op til beskueren selv at finde svarene, forklarer han.

SOCIALT TOPMØDE

AF LARS MØLLER

Nummer 6
April 1995
56. Årgang

16
1.

FOTO: NICOLAI HOWALT/RAGNAROK

Topmøde-happeningens ide var at bryde barrieren mellem de riges og fattiges verden ved at konfrontere os med den tredje verdens døende børn på de steder, hvor vi normalt færdes.

Han er nu i fuld gang med at forberede sin næste verdensomspændende happening, »Skamstøtten«, der som en omvendt Nobelpris skal uddeles for asocial adfærd. Men det er en happening så omfattende, at han ikke kan klare den uden hjælp udefra, og han brugte derfor topmødet til at samle sit eget verdensomspændende kunstneretværk, ADIDOH, Art In Defense of Humanism.

– Jeg vil bygge en fem meter høj skulptur sammensat af 50-100 forvredne mennesker i et stort skrig – foreløbig i 20 eksemplarer. Denne skamstøtte skal så uddeles 2-3 gange om året og placeres i fremtidige brændpunkter, fortæller han.

På topmødet inviterede den fynske kunstner alle kollegaer, der bruger deres kunst til støtte for humanismen i verden, til at gå ind i ADIDOH.

– Et andet og vigtigt formål er at give hinanden støtte og inspiration, siger han.

Også økonomiske sponsorer, lobbypersoner, pressefolk og aktivister er inviteret til at lade sig registrere som støtter.

ADIDOH har rent fysisk – eller snarere elektronisk – fået adresse på det internationale computernetværk, Internet.

– Vi udgiver en engelsksproget elektronisk avis, som alle brugere af Internet kan læse eller bidrage uценsureret til, siger Jens Galschiøt Christophersen.

Således at hverken fattige mennesker eller nationer uden for verdens elektroniske sammenhæng udelukkes, vil avisen udkomme på print til faste abonnenter.

Kommentaren

Dagen derpå

Topmødet om social udvikling er slut. NGO'ernes heksekæddel på holmen er som blåst. Og Danmarks dronning har forpasset muligheden for at blæse røg i ansigtet på Cubas Castro. Allerede inden de sidste sætninger i officielle og alternative København-erklæringer kom på plads, begyndte bedømmelserne at præge medieme. Københavnermødet var en skuffelse.

Gæsterne brugte simpelthen for få penge på shopping, taxakørsel og restaurationsbesøg.

NGO'ere og topmødedeltagere er, bedømt som forbrugere, en klar fiasko. Og det selv om behjertede betjente havde hjulpet strøgbutikkeme af med de påtrængende brune dukker, der som vellignende barmelig var hængt op for at minde os om den umenneskelige virkelige verden, som er topmødets baggrund.

Forhåbentlig er der andre resultater af topmødet, som vil mærke verden. Tilbage har vi også alle de erklærede ord, gode hensigter og viljer. Bag dem ligger samtidig et skift i de rige landes opfattelse af, hvad der er vores forpligtelser og opgaver i forhold til den store, men fattige del af kloden. Det har længe været på vej, men nu er det en tydelig rød tråd. Solidariteten skal være en mere privat sag.

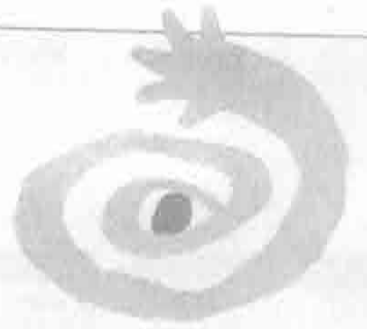
På det økonomiske plan har det allerede længe været sådan. Vi skal ikke glemme, at de rige nationer fortsat sætter de blinde markeds kræfter, bestyret af Verdensbanken, i spidsen for den sociale udvikling. Den model kender vi - og den har ikke fordrevet fattigdom og social nød fra den verden, der engang var den tredje, men nu er den eneste anden verden.

Nu skal så også bistands- og solidaritetsarbejdet baseres mere på private institutioner - nemlig på NGO'erne, som spiller en større rolle end nogensinde. Hvordan vi end forholder os til det ideologisk, placerer det fagbevægelsen i en nøglerolle. Vi bliver så at sige taget på ordene solidaritet og internationalisme. Sammen med netværk, der repræsenterer udviklings- og bistandsarbejde, brugergrupper og socialfaglige organisationer, er vi gjort ansvarlige for, at de gode ord og hensigter ikke bliver glemt, men omsat i handling.

Udfordringen starter med afslutningen af det officielle topmøde. Opgaven ligger foran os. SL vil holde fast i, at vi som danske NGO'ere har en særlig forpligtelse til at lade København-erklæringerne leve. Vi vil også holde fast i, at verdenssamfundet har anerkendt den rolle, og at det officielle Danmark derfor har en forpligtelse til at støtte os i vores arbejde. Både økonomisk og politisk. Synd, at den klode, som NGO'ere opførte på Nytorv, nu bliver demonteret. Den var et dagligt spark til global ansvarstøelse og samvittighed. Nu er det op til os at vise, at solidariteten ikke også er ude af sindet.

Kaj Frederiksen
Kaj Frederiksen
Forbunds-kasserer

SL gav penge til døde børn

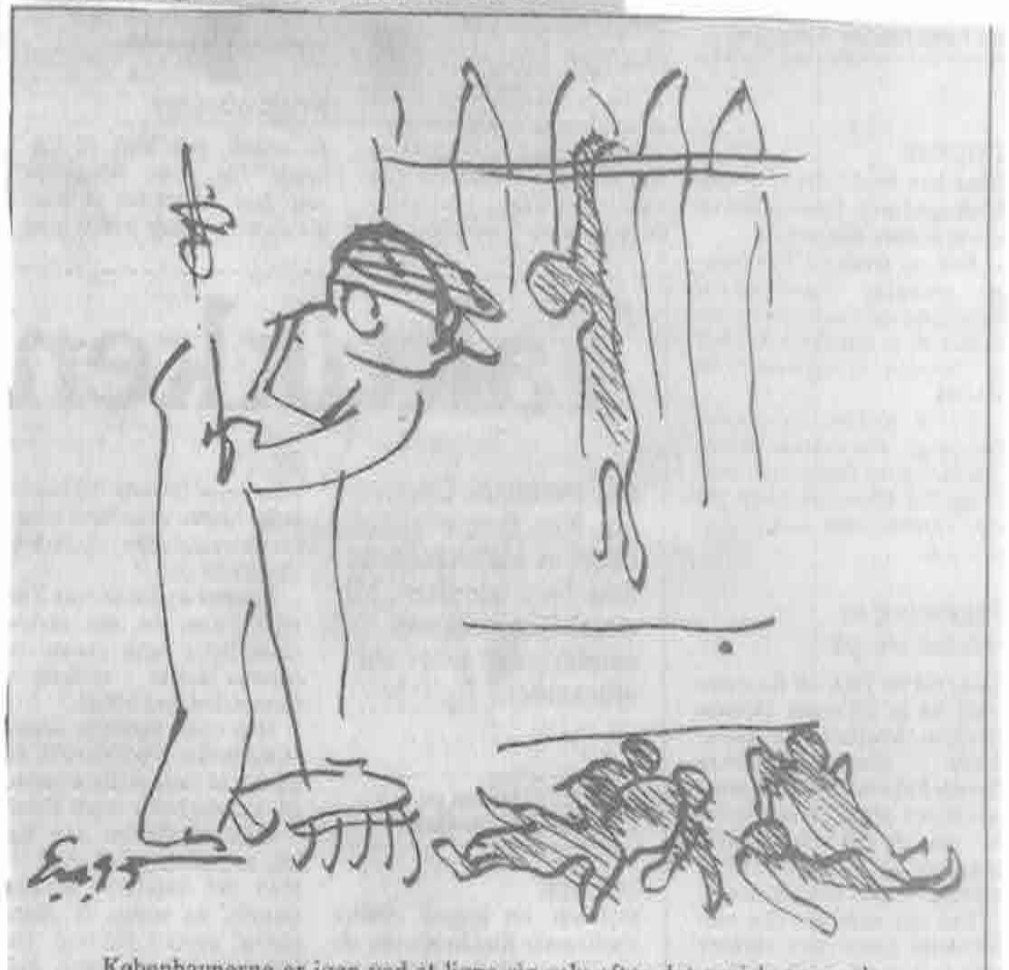
750 dukker i barnestørrelse hang under hele Det sociale Topmøde rundt omkring i København. Formålet var at minde topmødedeltagerne om, at mens de holdt møder i den danske hovedstad, døde omkring 210.000 børn af sult og sygdom i verden.

Bag happeningen står kunstneren Jens Galschie Christophersen. Han har fået sponsorpenge fra forskellige sider - blandt andet SL, der har givet 10.000 kroner til formålet.

Politikken

Onsdag den 15. marts 1995

Københavnerne er igen ved at ligne sig selv efter det sociale møde.

Boutros-Ghali calls for a new 'social contract'

Uphill to the summit

Reflection is not enough

by Thailf Deen

poverty and on the edge of starvation.

The Social Summit, which is to be attended by more than 119 world political leaders, will try to seek answers to reduce - and perhaps eradicate - poverty from the face of the earth.

The Group of 77 (G-77) developing nations admits this will be a daunting task and uses an apt mountain-climbing analogy for the summit process.

"We have all come here together to scale the same summit, to conquer the same mountain: that of human misery, wherever it may be, and whoever may be suffering it," said Cielito Habito, Philippine's secretary of socio-economic planning told delegates.

Speaking on behalf of China and 132 developing nations, Habito reiterated the Third World call for the creation of an International Fund for Social Development.

The Danish prime minister Poul Nyrup Rasmussen told the plenary that while no country can claim to have solved its social problems, all countries have one thing in common: "Such problems are an offence to human dignity and a threat to mankind if they are not attended to in time."

"The true significance of the summit will be measured by what happens after the summit," he said. "The difference between the past and the future should be the increased awareness and mobilisation of resources for social development."

As the summit opened, near-

ly 500 representatives of NGOs turned up for only 140 tickets to enter the plenary and the main committee meetings.

"We arrived here from thousands of miles away, braved the bitter cold in Copenhagen and once we get here, we are told there are only a limited number of seats for NGOs," a visibly angry Amitava Mukherjee, head of the South Asian Development Caucus told Terra Viva.

"We would have had a riot on our hands," he said adding that most NGOs are called lobbyists because they interact with delegations to get their messages across. "But ironically, we are not even allowed to enter the lobby where we are expected to do the lobbying."

"If we don't do this, the very purpose of our participation in the summit is negated," he added.

Most activists attending the opening watched it on closed-circuit television in the lounge outside. They said the success or failure of the Social Summit will eventually be measured by the amount of resources made available to developing nations.

Ian McFarlane of the British group, Actionaid, said that unless the necessary mechanisms are set up for a summit follow-up, all the uphill climb of the summit would be wasted.

"They are calling the summit a reflection, but that is no good. We can't spend our time just thinking. It is too late now. Basically we don't have the time to think any more."

Sit up and take notice

During the week-long Social Summit, 210,000 children around the world will die from poverty-related hunger and disease. Danish artist Jens Galschiol has decided to draw the attention of world leaders gathered here by scattering 500 limp, life-size rag dolls along Copenhagen sidewalks.

"I want to draw attention to the injustice and poverty that makes so many people die," says Galschiol. "The dolls are my way of vomiting."

3 75 "Autismad viure" "Gender" U A L I T

ANCHE 5 MARS 1995

13.000.000

13 millioner børn dør i 1995 pga. ernæringsmæssige og miljømæssige årsager. Hver svarer til et barn. Derfor skal vi ændre som menneskeligt sind den måde vi lever på.

Den globale økonomiske, økologiske og sociale balance kan ikke rettes uden økonomiske og forbrugsmæssige afsavn fra landene.

Tretten Millioner

partir du 6 mars, jour de l'ouverture du sommet, des milliers de billets de banque seront distribués - gratuitement - à travers toute la ville. Valeur de ces coupures : treize millions. Comme le nombre des enfants qui mourront dans le monde cette année encore. Le faux-monnaieur est un artiste danois, M. Christophersen, qui expose par ailleurs au forum des ONG. Les Etats, discuteront des questions de gros sous passeront-ils à la caisse ?

3/3

Fotoreportage

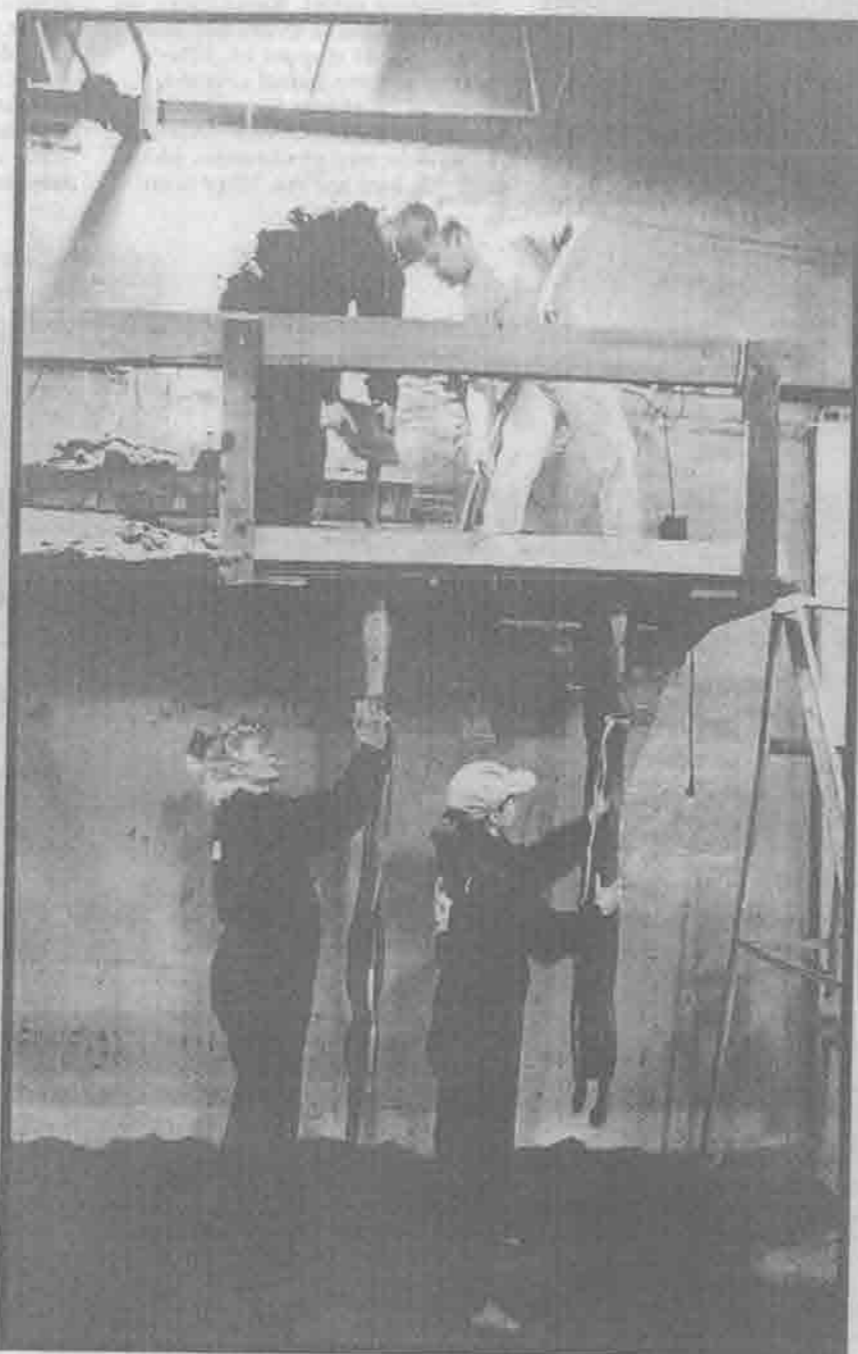

Tekst:
LENE
KRYGER

Foto:
KIM
RUNE

Det røde teglmel skovles gennem metaltragte ned i stofkroppene, der hænger side om side. Under stilladset står et par piger og former dukkekroppene, efterhånden som de fyldes med sand.

'Hver dag dør 40.000 børn af mangel på mad, vand og medicin. Det vil sige hvert andet sekund

*nu
og nu
og nu
og.*

De fattige får sjældent fordel af udviklingens mirakler.

Vi, som får fordelene, kan vente, men børnene kan ikke.

Nætter uden tag over hovedet, dage med en tom tallerken, ugers elendighed, måneders hjertesorg - hvis de overhovedet overlever, er de mærket for livet.

Og det er vi også.'

Liv Ullmann: 'Tidevand' (1984).

Mens nødhjælpsarbejdere, politiske aktivister og goodwill-ambassadører

rejser til verdens katastrofeområder, har den fynske billedhugger Jens Galschiøt Christophersen valgt *håpeningen* som sit våben.

I løbet af et enkelt døgn dukkede Den Indre Svinehund op i 20 europæiske lande.

Snart vil en søjle formet af fortrukne, lidende menneskekroppe stå overalt i verden, hvor mennesker lider. Havde skamstøtten været klar, ville den for længst have fundet plads i Grosnj, Sarajevo og Rwanda.

I mellemtiden er det den vestlige verdens stiltiende accept af, at der hvert år dør 13 millioner børn, der vækker Galschiøts harme.

I begyndelsen af marts mødes 10.000 FN-delegater til socialt topmøde i København.

Fra officiel dansk side lægger man vægt på, at de internationale stats- og regeringschefer oplever 'Wonderful Copenhagen' med et vinteråbent Tivoli og

masser af kongelige kulturtilbud.

Omtrent 1000 stofbørn vil i nætterne forud for topmødet blive lænket til stakitter om offentlige bygninger, til gadeskilte, kulturinstitutioner og kirker. Som en påmindelse om, at børnene er de uskyldige ofre for den måde, vi behandler kloden på.

Dukkerne er kommet til verden i smykkemedens værksted i Næstby. 8-10 unge fra projekt Rampelyset har opholdt sig i et surrealistisk ørkenlandskab, hvor de ved hjælp af sindrige 'bolleprøjter' og skovle har fyldt slatne stofkroppe med teglmel.

Oprindeligt skulle børnene have været støbt i beton, men i stedet har Jens Galschiøt valgt at fylde de døde børnekroppe med overskudsjord fra den rige verdens tennisbaner.

En symbolik med flere dimensioner, for fyldet har samme farve som den udpinte, røde jord, der ikke kan brødføde menneskene i den tredje verden.

Marts 95'

Attac:

April 45'

Slet de fattige landes gæld!

Informationsmøde tirsdag d. 24. april

kl. 19.00

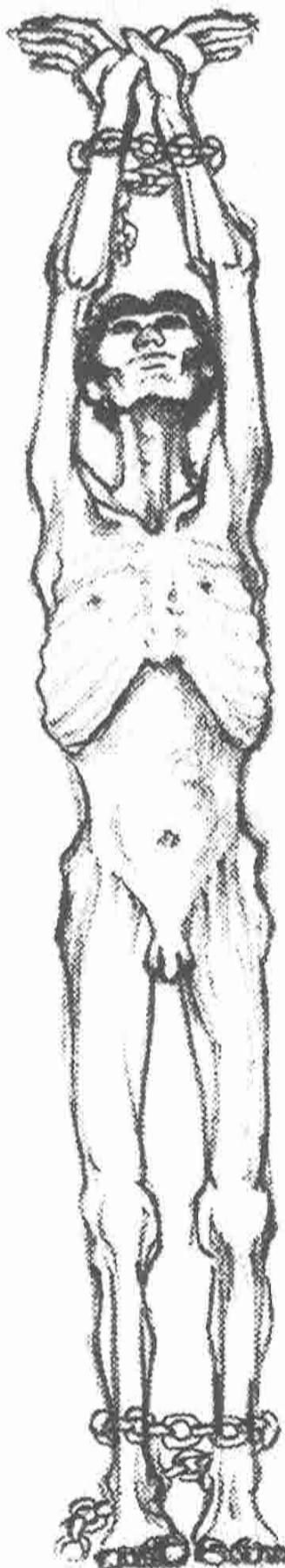
Fri entré

Studenterhuset

Munkemøllestræde 20

5000 Odense C

Foredrag ved Peter With
- Folkekirkenes Nødhjælp

- Hvorfor har de fattige lande stiftet gæld?
- Hvilke konsekvenser har gælden for folket i de fattige lande?
- Hvorfor er der udlånt penge, når der ikke er udsigt til tilbagebetaling? Skyldes dette at de vestlige lande bruger lånene som magtfaktor?
- Har vi et ansvar, når pengene går til korrupte diktators luksusforbrug? Hvorfor skal det fattige folk hæfte for dette?
- Hvad kan vi gøre?

Gå med i Attac !

Aktivistmøder:

Torsdage i lige uger kl. 16.30

Internationalt Hus

Klostervej 28, 5000 Odense C

Info@AttacFyn.dk

www.AttacFyn.dk

Dj.

Til erindring om skammen

Engang var billedhuggeren Jens Galschiøt Christophersens frustration over verdens tilstand baggrunden for politisk arbejde. I dag er den drivkraften i hans arbejde med skulpturer og happenings.

Af Claus Grymer

„Min indre svinehund“. Det var fællesnavnet på de 20 store skulpturer af et svin i mennesketøj, som billedhuggeren Jens Galschiøt Christophersen (f. 1954) i 1993 opstillede på centrale pladser i europæiske storbyer. Svinene var hans visualisering af den stigende racisme.

Galschiøt var på færde igen i forbindelse med FN's sociale topmøde sidste år i København. Sammen med omkring 100 frivillige gennemførte han happeningen „Den stille død“. 750 børnedukker (med en samlet vægt på 15 tons) blev ophængt i den indre by samtidig med uddelingen af 13.000.000 „værdibeviser“. En hentydning til antallet af børn, der i 1995 døde som følge af umulige eksistensvilkår.

- I mit arbejde med skulpturer og happeninger stiller jeg spørgsmålstejn ved, hvordan vores etiske og moralske selvforståelse hænger sammen med den globale og lokale virkelighed, siger Jens Galschiøt Christophersen.

- Svarene overlader jeg til beskueren selv at finde. Jeg skaber surreelle billeder af virkeligheden, symbolsk udformede spørgsmål, som viser det groteske og absurde i det, vi ellers opfatter som normal, konventionel virkelighed.

- Mine happenings fungerer som gigantiske teaterstykker. De foregår ikke i teateret, men i den virkelige verdens åbne rum. Mine skulpturer udgør scenografien. Pludselig dukker de op i gadebilledet og sætter forestillingen i gang. Politikere, pressen og offentligheden trækkes ind som skuespillere. De medvirkende har let ved at indtage deres rolle, da happeningens symbolik er meget åben for fortolkning. Men de kan ikke undslå sig for at medvirke. Uanset hvad de gør, bidrager de til happeningens dynamik ved hele tiden at skabe nye symboler.

Markeringspæle

Et nyt, storstilet, internationalt projekt, med et budget på 13 mill. kr., er på vej fra Jens Galschiøt Christophersens værksted i Odense.

- Vores verden, og bevidsthed, bliver mere og mere præget af informationsstrømmen. Men den gør det svært for os at rumme antallet af rædsler og begivenheder. Overgrebene sker hele tiden, og medierne må i deres evige jagt efter den gode historie nødvendigvis vælge og søge nyheden. Vi sorterer og glemmer for at kunne holde verden ud. Samtidig vænner vi os til den absurde tænkemåde, der indebærer, at når billederne fra f.eks. Rwanda er flimret væk, så eksisterer lugten og døden heller ikke længere. Begivenheden er ophørt med at eksistere, når der ikke er spotlys på den.

Men verden skal blive ved med at huske. Det vil Jens Galschiøt Christophersen tvinge den til med sine skamstøtter, der to gange om året skal opstilles forskellige steder i verden. Efter planen helt frem til år 2006. Formålet er at fastholde erindringen om en skændselsgerning, „som aldrig må gentage sig“.

- Der fremstilles 20 kopier af en seks meter høj obeliskagtig skulptur i sort bronze. Skulpturen består af mennesker, der er trukket ud i smertefulde, groteske forvriddinger. Den vil på én gang fremstå både utroligt smuk og skræmmende, siger Jens Galschiøt Christophersen.

- Jeg ønsker at sætte nogle „markeringspæle“ på kloden. Skamstøtten skal hver gang minde os om det samme. Bl.a. at det kan være forbundet med store menneskelige omkostninger og medføre skæbnesvangre konsekvenser, hvis vi vælger at bruge vold som middel til at opnå vores mål. At vi som mennesker har en ansvarlighed for, hvordan vi vil tillade, at mennesker behandles.

Indtil videre er det meningen, at den første skulptur skal opstilles til efteråret i Oklahoma City i USA, hvor en højre-ekstremist sprængte en regeringsbygning i luften. Placeringen netop dér skal rette opmærksomheden mod den ekstreme antihumanisme, der efter Jens Galschiøt Christophersens mening vinder frem overalt i den vestlige verden.

„Min indre svinehund“ af Jens Galschiøt Christophersen

- Hvis den første skamstøtte rejses i den tredje verden, kan den af nogen opfattes som en imperialistisk pegefinger fra den rige, nordlige halvkugle, som føler sig kaldet til at belære resten af verden om etik. En sådan belæring ville klinge hult, da den rige verden reelt ikke er parat til at lide afsavn for at fremme en bedre global balance. Netop for at modvirke en sådan tolkning finder jeg det vigtigt, at den første skamstøtte opstilles i min egen kulturkreds.

Opbruddet

- Baggrunden for mit kunstneriske virke er lidt speciel, siger Jens Galschiøt Christophersen. Jeg er uddannet som klejnsmed på Lindøværftet, og i den periode var jeg meget aktiv både politisk og fagligt. Det var jo socialismen, der var på dagsordenen dengang i 70'erne. Og jeg var opstillet for VS. Mit engagement var blevet udløst af en rejse til Indien. Denne rejse, som belærte mig om, hvordan verden hænger sammen, var noget af et chok for mig.

- Omkring 1980 blev jeg pludselig usikker på, om det store projekt med socialismen nu også var det rigtige. Jeg havde set for mange gange, at det var gået galt. Samtidig fik jeg børn og kunne ikke mere rende til så mange møder. Jeg fik tid til at tænke mig om. Alt dette bevirkede, at jeg i en lang periode meldte

mig ud af hele lortet. Jeg blev også fyret på Lindøværftet. Det bliver man jo tit, når man er politisk aktiv. Og så begyndte jeg at lave smykker.

Arbejdede du slet ikke med kunst, mens du var på Lindøværftet?

- Overhovedet ikke. Som ung arbejdede jeg lidt med kunsthåndværk. Jeg kommer fra en familie, hvor man beskæftiger sig med den slags. Efter tiden på Lindøværftet lavede jeg ikke alene smykker i en årrække, men efterhånden også skulpturer. Smykkerne blev større og større, og på et tidspunkt begyndte jeg at blande tingene sammen. Men det var udelukkende æstetiske frembringelser.

- Så begyndte jeg at forholde mig til verden igen. Det gik op for mig, at min frustration over dens tilstand, som før havde udmøntet sig i politiske gøremål, også kunne bruges kunstnerisk. Jeg har ingen svar på noget som helst. Kunst, der bliver brugt i det enstrengede øjemed at give en helt nøjagtig forklaring på, hvordan verden hænger sammen eller bør hænge sammen, bliver tit kedelig og nosseløs.

- Det kunne måske godt være kunstens opgave at give løsninger, hvis bare man havde nogen. Jeg har ikke. Men jeg har en fornemmelse af, hvad der er grotesk og underligt i verden. Det, jeg beskriver, er altså i virkeligheden min egen frustration. At lave skulpturer er en måde

at brække sig på. En udladning af mine egne følelser.

- For mig ER kunst i det hele taget en udladning af følelser. Kunst skal kunne mærkes. Kan man ikke dét, er det nok kunsten, der er noget galt med. Kunst er ikke noget, man bare sætter sig hen og forstår med hovedet.

Ligesom da du arbejdede politisk, har du vel et eller andet sted stadigvæk en drøm om at bevæge verden?

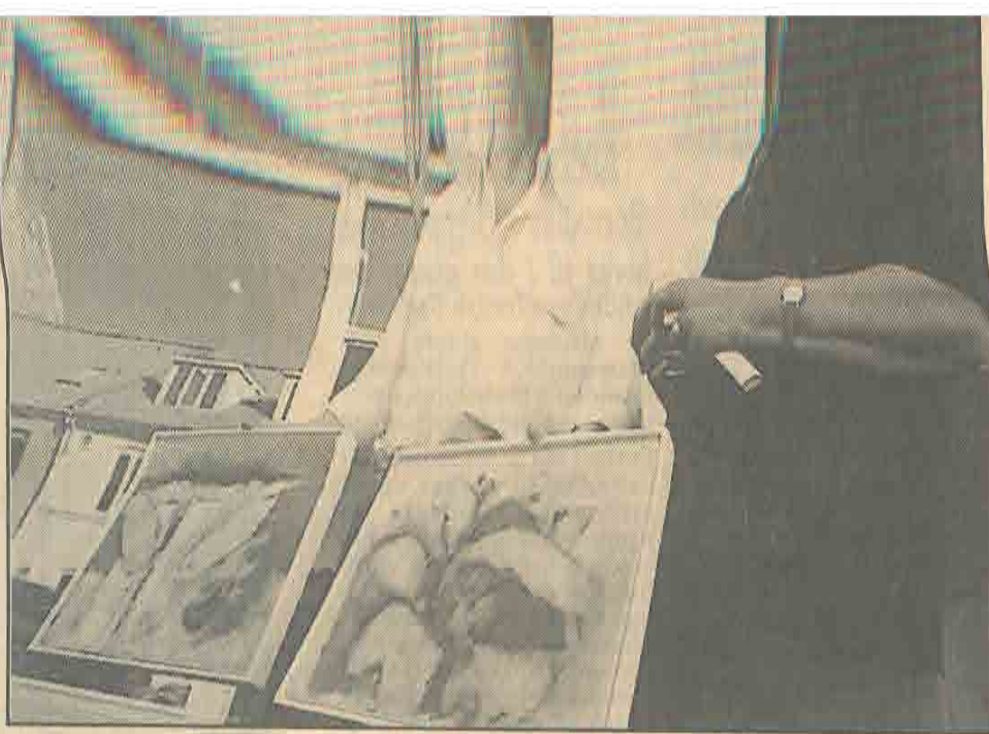
- Jo, jo. Det er bare ikke det vigtigste. Hovedkraften ligger hos mig selv. Det gjorde den ikke nødvendigvis, da jeg arbejdede politisk. Da syntes jeg, at jeg sommetider kom „op at køre“ med andres projekter. Det har jeg valgt ikke at gøre nu.

- Når en journalist spørger mig, hvad jeg vil gøre ved et bestemt problem, svarer jeg, at det ved jeg sgu ikke! Men jeg har en fornemmelse af, at det, vi gør, er galt. Og fortsætter vi på den måde, ender vi et sted, hvor jeg ikke vil ende.

- Som politikere skal man have svar på alt. Det har jeg ikke. Det er noget med at være ansvarlig over for sin egen usikkerhed. Og jeg føler, at jeg giver udtryk for noget af det, også andre mennesker føler. Derfor får jeg den store respons, som jeg oplever. Og derfor er der folk, der arbejder gratis for mig i årevis. ☺

Torsdag nat

bød på mas- ser af kunst i Aalborg

Jens Kroman fejrer sin 60 års fødselsdag på Galleri So-to i Aalborg.

Finn Thybo Andersen kan ses på Nordjyllands Kunstmuseum og Galleri Deco.

Esben Hanefeldt Kristensen er ikke med på billedet. Han løb tør for benzin på motorvejen. Så vi nøjes med et par af hans malerier og publikummer i stedet.

popularitet heroppe.

- Jeg bor i København, men det er ikke særligt tit, jeg udstiller der. Jeg udstiller på en masse kunstforeninger over hele landet, og jeg har udstillet i 15 lande verden over de sene-

ste år. Men jeg udstiller primært i Aalborg og på Fyn.

- I mange år har jeg rejst på Grønland og hentet inspiration derfra. På det seneste har jeg dog især været i troperne for at

hente inspiraion. Der er værker både fra troperne og fra Grønland med på denne udstilling, så den kunne godt have heddet »Fra Arktis til Troperne«, siger Jens Kromann, som havde et godt salg til pub-

likum på førstedagen af sin udstilling i Aalborg.

På Galleri Deco var der fernisering på en udstilling med Finn Thybo Andersen. Også her var der kunder i butikken ved ferniseringen. Nina Hobolth fra Nordjyllands Kunstmuseum var på indkøb. Men det skyldes blandt andet, at Finn Thybo Andersen udstiller på museet i øjeblikket.

Her udstiller han dog store ruminstallationer. Derfor var det muligt for museet at få nogle lidt mere handy ting på udstillingen på Galleri Deco til samlingerne.

- Fællestrækket for tingene her og på museet er, at der er tale om rytmiske konstruktioner, forklarer kunstneren.

- Men jeg vil helst arbejde med de store ting. Med rumudsmykninger.

Finn Thybo Andersen er netop nu på vej til USA for at studere kunst. Han rejser til bl.a. til Texas, New Mexico og Arizona for at se på store, kunstneriske udsmykninger.

På Galerie Wolfsen er der en tredages-udstilling med værker af Esben Hanefeldt Kristensen.

- Jeg kommer meget på Galerie Wolfsen og det er stedet, hvor jeg drikker allermindst kaffe, griner Esben Hanefeldt Kristensen.

- Sammen med Kent Wolfsen fra galleriet har jeg fået trykt to glade plakater, som vi prøver at sælge sammen.

- Allerde fredag morgen tager jeg til Viborg, hvor jeg skal trykke tre litografier, som jeg har arbejdet med i lang tid.

- Jeg skal lave nogle litografier til Jerusalem. Jeg har brugt fem uger på at lave trykpladerne, så det er utroligt spændende at se, hvordan det kommer til at se ud. Jeg er meget nervøs, for det er et stort arbejde at lave litografi. Først når de bliver trykt kan man se, om de er i orden. Så er det meget lettere og meget sjovere at male, siger Esben Hanefeldt Kristensen, mens han signerer plakater til den store guldmedalje.

SAMSPIL

- et tidsskrift om indvandrere

10. årgang 1998

SAMSPIL

tidsskrift om indvandrere

Udgiver:
Den selvejende institution: Indvandrerbladet, der ledes af en bestyrelse, hvis formand er Jannis Gavalias.
Følgende medlemmer af bestyrelsen er valgt af Indvandrerrådet:
Joseph Obaog
Bashy Quraishy, næstformand
Wallat Khan
Selvakumar Thursasingam

De øvrige medlemmer af bestyrelsen er:
Fuldmægtig Bodil Holt
Arbejdsministeriet.
Indenrigsministeriet.
Justitsministeriet.
Kulturministeriet.
Socialministeriet.

Pædagogisk konsulent Johannes Bang,
Undervisningsministeriet.
Kontorchef Hans Otto Jørgensen
Kommunernes Landsforening
Fuldmægtig Janie Olsen,
Københavns Kommunes flygtninge- og indvandrerekontor.
Informationschef Klaus Rothstein,
Dansk Flygtningehjælp.
Indvandrer og flygtningekonsulent Ole Hammer
Mellempolkeligt Samvirke

Abonnement:
Kr. 200,- der dækker abonnement for 1998 - ældre numre dog kun så længe oplaget rækker. Studerende og pensionister kr. 100,-. Overseiske abonnemeter kr. 225,-. SAMSPIL er ikke momsregistreret. Betalingsmetode: indsendes pr. crossed check eller giro til SAMSPIL, Postbox 1098, DK 1009 København K.
Samspil udkommer 8 gange om året.
Løssalgpriser 5 kr. 30,- kan rekvireres på ovenstående adresse.
Giro-konto nr. 8 37 26 00.

Redaktion:
Ansvarshavende redaktør:
Arly Christensen, DJ
Sekretær:
Birgit Mølliga
Postadresse:
Postbox 1098, 1009 København K.
Telefon: 33 11 07 44
(bedst 10-14)
Telefax: 33 15 03 43

Brevadresse:
Bredgade 31, Baghuset, 4. sal
Redaktionspanel:
Jannis Gavalias, Janie Olsen og Bashy Quraishy, samt et antal ad hoc medlemmer.
Lay-out: Fati E. Ghosem
Sats & tryk:
Sangill Bogtryk & offset
ISSN 0109-0424

blev sendt til Tyskland som slaver for det 3. rige. Koncentrationslejrene, udryddelseslejrene, var der adskillige af i Polen. De står her endnu, gabende tomme spøgelseslejr, ingen vil røre dem. Nazisternes udryddelsesprogrammer blev for en stor del realiseret i Polen. Auschwitz, Birkenau, Lublin, Majdek og andre uhyggelige steder, hvor millioner af menneskeskæbner endte. Umiddelbart tænker jeg "helvedes møg-tyskere, og dem er hele Europa, inklusive lille Dannevang vilde efter at dele union med".

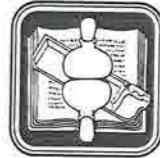

Ved nærmere studier viser det sig imidlertid, at mange landes respektive regeringer var medvirkende til og faktisk billigede, at tyskerne tog det beskudte arbejde med at "ordne jødeproblemet". Så er det, at den ligger lige for næsen af en, Grundtvigs uddødelige påstand, at livet er en evig valplads, at kampen mellem det gode og det onde altid pågår, i det enkelte menneske såvel som i verdenspolitikken. Så gælder det om at vælge side - og man må spørge sig: hvad er det for livsbetingelser der påvirker ens mulighed for at vælge? For os, for dig og mig, gælder jo netop, at vores

mulighed ligger i at sætte os selv i stand til at vælge kampen, livskampen på det godes side. Det er ikke kun at vælge, det er også at opsøge de sammenhænge, der gør det muligt siden hen at træffe det rigtige valg.

For tiden rejser en figur rundt i 12 af Europas byer, det er den "indre svinehund", et nutidigt og udmærket udtryk, som mange accepterer og forstår. I middelalderen blev det samme udtrykt i en figur, som var halvt gedebuk og halvt menneske. Fanden og Den Onde Selv, ja lige nøjagtig, ham må du selv smide ud, ligesom du selv må bekæmpe din indre svinehund. Arvesynden, vores medfødte trang til ondskab. Ikke altid bevidst, men alligevel er den der, ligegyldigheden overfor andres lidelse.

Ja, ja, den har vi hørt før - men også overfor vores egne liv. Livet er helligt, og den som betragter det med ligegyldighed, kaster det bort og tramper på en dyrebar gave. Bortkaster den mulighed,

Månedens forsidefoto:

Som et led i en happening er en sådan mandshøj skulptur - en kappeklædt person med svinehoved - blevet opstillet i 20 europæiske byer. Kunstneren Jens Galsciot Christophersen - alias "Cogito" - latin for "jeg tænker" - har kaldt figuren for "Min indre Svinehund". På sokkelen ses denne deklaration:
Art: Dyr med de laveste instinkter.

Tilholdsted: I dig og i mig, lever i hvert eneste individ af homo sapiens.

Vækstbetingelser: Vokser sig stor, når mennesker udsættes for fornægtelse og respektløs behandling.

Adfærd: Angriber menneskets etiske værdighed, så racisme, fremmedhad og intolerance får overtager.

Udbredelse: Kun fuldstændig overtage magten i det enkelte menneske, i sociale grupper og i ekstreme tilfælde i hele befolkninger.

Skulpturen foran Københavns Baghus er fotograferet af Jerry Bergman.

- 7 NOV. 1997

10/14
KOMMENTAR: Højrefløjen har været med til at føre en politik, der har tvunget mange flygtninge og indvandrere på socialhjælp og dermed givet samme højrefløj vind i sejlene

Stopfodrede svinehunde

AF CHRISTINE ANTORINI

Lige siden Schlüter overtog regeringsmagten i begyndelsen af 1980'erne, har der været en række stramninger på udlændingeområdet. De ser nu ud til at blive fulgt op af Socialdemokratiet. Massemediernes fokusering på integrationsproblemer burde måske rejse spørgsmålet, om yderligere stramninger egentlig er svaret.

Hvad har vi fået ud af denne politik? Vi har ikke fået særlig meget integration. Indvandrerne har været ramt af en tårnhøj arbejdsløshed og udstødning fra arbejdsmarkedet, mens arbejdsgivernes diskriminering af mennesker med en mørkere hudfarve har fået lov at være i fred. Ledigheden for blandt andet tyrkere, eks-jugoslaver og pakistanere ligger tårnhøjt på op mod 50 procent.

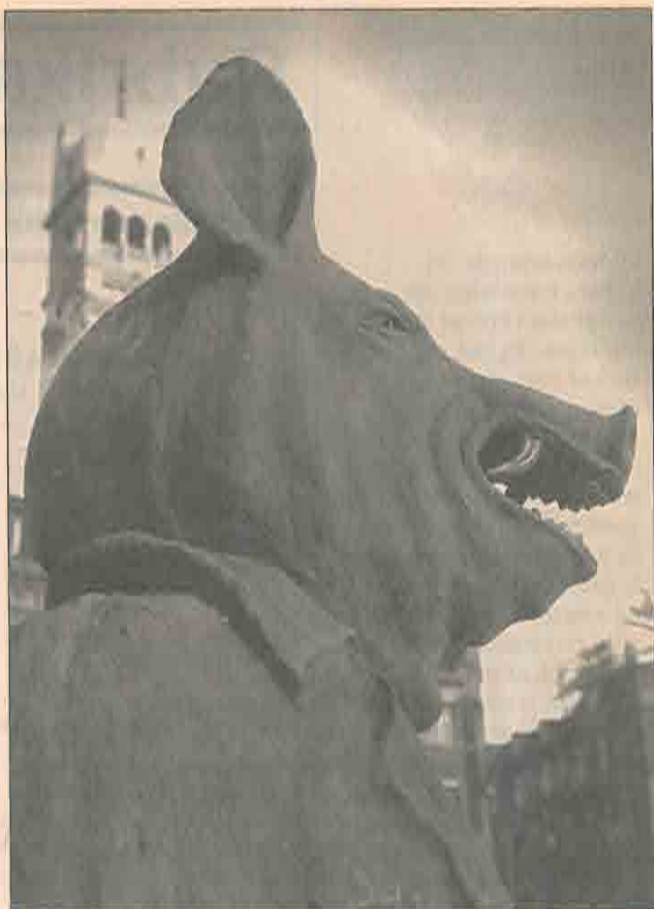
Det økonomiske opsving er nærmest systematisk gået uden om indvandrere og flygtninge. Faldet i ledigheden er kommet danske statsborgere langt mere til gode end indvandrerne og flygtningene. De sidste par år har der været et fald i ledigheden på 14 procent. Heraf udgjorde faldet blandt danske statsborgere de cirka 15 procent. Ledigheden blandt udenlandske statsborgere faldt kun med fire procent.

Den manglende integration på arbejdsmarkedet har betydet, at vi har gjort det utrolig svært for flygtninge og indvandrere selve at tjene til føden. Højrefløjens

manglende vilje til aktiv integrationspolitik har kort sagt gjort langt flere flygtninge og indvandrere afhængige af offentlige ydelser, end tilfældet ville have været med en aktiv, vellykket integrationspolitik.

Når Pia Kjærsgaard anklager de fremmede for at udgøre en utålelig økonomisk belastning for det danske velfærdssamfund, bærer hun selv ansvaret sammen med VK-partierne. Manglende integration og diskriminering på arbejdsmarkedet medfører automatisk, at mange flygtninge og indvandrere må leve af offentlige ydelser. Pia Kjærsgaard giver de fremmede skylden for, at de gamle ikke kan få hjemmehjælp eller en plads på plejehjemmet. Det er at rette smed for bager. Hun har selv sammen med V og K ført en politik, der har tvunget mange flygtninge og indvandrere til at bede om offentlig hjælp.

Når man som Pia Kjærsgaard ikke vil gøre noget for at tilbyde flygtninge og indvandrere nye danske arbejdskammerater, gør man dem automatisk ekstra afhængige af deres egne sociale og kulturelle netværk. Samtidig sætter man skarpe økonomiske grænser for, hvilke boliger de har råd til at bo i. Resultatet er nærmest en social lovmæssighed, som også kendes fra blandt andet bistandsklienter: de fremmede bosætter sig i vid udstrækning i de samme socialt belastede dele af det almenyttige bolig-

- At Venstre mister stemmer til Dansk Folkeparti, fordi den indre svinehund er blevet tyk og fed, er kun skæbnens sataniske hævn over Uffe Ellemann-Jensen, skriver Christine Antorini. På billedet ses hovedet af Jens Galschiøts skulptur »Svinehund«. (Foto: Leif Tuxen)

byggeri, hvor de kan få og betale en lejlighed og tilmed opnå et socialt og kulturelt fællesskab. Det vil desværre give sig udslag i flere sociale problemer og øget kriminalitet end gennemsnittet blandt det danske A-hold på de stille villaveje. Det skal man ikke være hverken spå- eller medicinmand for at gætte.

Højrefløjens fremmedfjendtlige politikere har med andre ord givet mange danskere alt det, de ikke ønsker. Mange flygtninge og indvandrere på overførselsindkomster, hårdt belastede sociale ghettoer af etniske minoriteter og en række hertil hørende problemer med vold og kriminalitet. Dermed har højrefløjen (måske uden at ville det) stopfodret den indre svinehund med argumenter. At Venstre nu taber vælgere til Dansk Folkeparti, fordi den indre svinehund

er blevet tykkere og federe, er kun skæbnens sataniske hævn over Uffe Ellemann Jensen.

Det er på høje tid, at danskerne får øjnene op for, at højrefløjens politik ikke bare gør ondt værre for flygtninge og indvandrere, men også for de danskere, der har et ønske om at få løst de sociale problemer med arbejdsløshed, vold, og lignende blandt dele af flygtninge og indvandrere. Den eneste reelle løsning på problemerne er en langt bedre integrationspolitik for flygtninge og indvandrere med klare rettigheder og pligter. SF vil både i Folketinget og ude i kommunerne slås for en sådan politik. Det skylder vi både de fremmede og os selv.

Christine Antorini,
næstformand i SF
Christiansborg,
København

Svinehunde, skamstøtter og glade plakater

April 97

Af Max Melgaard
Foto: Grete Dahl

■ Mens det halve Nordjylland var på indkøb i Aalborg i aftes under købmændenes *night and day*-kræmmerfest, var der en stribe mennesker, der valgte at bruge dag-og-natte-showet til lidt kultur. Og hertil havde de fine forhold i aftes. Der var fernisering hele fire steder på én gang.

Vi fulgte trop, for at se, hvad man kunne få.

På Galleri Provence mødte vi Jens Galschiøt Christophersen.

Han er manden, der stillede 20 svinehunde op i storbyer overalt i Europa for et par år siden. Vi spurgte ham, hvordan i alverden, man kan få råd til at lave sådan en happening, når man selv skal betale?

- Når jeg beslutter mig for at lave sådan en happening, så går jeg igang. Jeg har tidligere haft stort held med at søge sponsorpenge til mange af mine projekter, og det troede jeg også, jeg kunne med svinehunden. Men her gik jeg fuldstændig galt i byen. Jeg fik 100.000 kroner hjem. Det hele kostede 3-400.000 kroner.

- Men jeg har en kamikazepilot i mig der gør, at jeg går i gang. Jeg havde netop fået udbetalt en erstatning på 150.000 kroner for en skulptur, der var gået i stykker, og det hjalp på projektet. Men det endte med at koste 200.000 kroner af egen lomme.

Det endte også med en kæmpegæld.

- Men pengene har jeg fået hjem ved at sælge en masse skulpturer. I forbindelse med projektet sendte jeg over 4000 telefaxer rundt til aviser overalt i Europa. Men der var kun ganske få aviser, for eksempel Aalborg Stiftstidende, der greb historien.

- Min første tanke var, at happeningen skulle være anonym. Men til sidst indså jeg, at jeg måtte stå frem, for at få mediedækningen op at stå. Det skete på et pressemøde i

Jens Galschiøt Christophersen på Galleri Provence.

Barcelona.

- Det er sjovt at se, hvordan man har tacklet situationen i de mange byer, hvor vi i nattens mulm og mørke stillede de mange skulpturer op. I Bonn er svinehunden kommet på kunstmuseum. I München sagde borgmesteren, at jeg ville komme til at betale for at få svinet fjernet.

- Det sagde borgmesteren i Innsbruck også. Siden modtog han en bombe og fik sprængt nogle fingre væk. Det fik ham til at ændre mening, så der er svinehunden officielt godkendt nu.

- Der er også siden sket det, at den fornemme kunstudstilling Dokumenta i Kassel har bedt om lov til at udstille alle svinehundene. Den oplysning har jeg naturligvis ladet sive, for det er med til at give svinehunden status. Og jeg har da også fået brev fra Jacques Chirac om svinehunden.

- Lige nu er jeg i gang med et projekt, der hedder Skamstøtten. Det skal markere forbrydelser og dårlige begivenheder. Skamstøtten er en syv tons skulptur af bronze. Den koster omkring en million

kroner at lave per eksemplar og det er meningen, at der skal opstilles 20 i alt de kommende 10 år.

- Det, at materialet er bronze, og at der er tale om en skulptur, med store kvaliteter og en høj pris gør, at modtagerne kommer til at se på den med andre øjne end svinehunden. Det bliver sværere at sige nej til den eller smide den væk, når man har fået den. Den første skamstøtte placeres i Oklahoma City. Her sprængte amerikanske højrefløjaktivister en børnehaven i luften og dræbte en masse børn.

- Den amerikanske højrefløj har skabt et argumentationsklima, som skaber vold og vanvittige mennesker og i den sidste ende fascisme. Og det vil jeg gerne gøre opmærksom på. Skamstøtten i Oklahoma skal stå på byggetomten, hvor børnehaven lå. Jeg har ikke fået tilladelse til at sætte den op, men jeg gør det.

- Den næste skamstøtte skal stå i Grosnij. Ikke for at tage parti for hverken russere eller tjetjenere, men for at vise uretfærdigheden. Jeg har fået i alt 230.000 kroner i støtte til dette projekt, som kommer til at koste mig 13 mio. kr. Men jeg har netop solgt en stor skulptur til 650.000 kroner, så det hjælper på det.

- Og så har jeg kontakten den irske rockgruppe U2, for at høre, om de vil hjælpe mig med at markedsføre projektet, fortæller Jens Galschiøt Christophersen.

Surfere på internettet kan få flere oplysninger på adressen: <http://www.aid-oh.dk>.

På Galleri So-to er der lidt mere fredeligt. Her udstiller Jens Kroman. Han er netop fyldt 60 år, og det fejres med en udstilling.

- Galleri So-to er et af de vigtigste gallerier for mig, fortæller han. - Jeg har udstillet her siden galleriet startede, og vi har holdt sammen lige siden. Det er da også galleriets fortjeneste, at jeg har så mange kunder og så stor